Hvězda Obrů

James P. Hogan

Ganymeďané osídlili planety u Hvězdy Obrů, vzdálené od jejich rodného světa tisíce světelných let. Objev možnosti cesty časoprostorem jim dovolil dynamický průzkum a využití vesmíru.

Ale výzkumy nepřinášely pouze úspěchy a cenné znalosti. Světům Hvězdy Obrů začalo hrozit smrtelné nebezpečí. Pouze spojení neobvyklé techniky a důvtipu Pozemšťanů může zachránit obří rasy před strašlivým osudem...

V posledním dílu trilogie završuje James P. Hogan vyprávění o rasách Obrů a Pozemšťanů.

Kdo zdědil hvězdy
Nežní obři z Ganymedu
Hvězda Obrů

Cena 180,- Kč

ISBN 80-86428-13-3

straky na vrbě
SVAZEK 24

edice Západní fantastika:
sv. 1: Harry Harrison: Na západ od ráje
sv. 2: Harry Harrison: Zima v ráji
sv. 3: Robert A. Heinlein: Rudá planeta
sv. 4: Harry Harrison: Návrat do ráje
sv. 5: Roger Zelazny: Jack, Pán stínů
sv. 6: James P. Hogan: Kdo zdědil hvězdy
sv. 7: James P. Hogan: Něžní obři z Ganymedu
sv. 8: James P. Hogan: Hvězda obrů
sv. 9: Robert A. Heinlein: Mezi planetami
sv. 10: Roger Zelazny: Podvrženec
sv. 11: Gregory Benford: V oceánu hvězd

vyjde:
sv. 12: Roger Zelazny: Madwand

James P. Hogan

Hvězda Obrů

Straky na vrbě
Praha 2002

James P. Hogan

Giants' Star

Kniha byla vydána se souhlasem autora a jeho agentury,
Spectrum Literary Agency

Copyright © 1981 by James Patrick Hogan
Translation © 2002 Marek Čtrnáct
Cover Art © 2002 David A. Hardy
Edition © 2002 Straky na vrbě

ISBN 80-86428-13-3

Prolog

Začátkem čtvrté dekády jedenadvacátého století se zdálo, že lidská rasa se konečně učí žít pospolu a že je na dobré cestě ke hvězdám. Supervelmoci zastavily závody ve zbrojení, které je ochromovaly, a rozpustily velkou část svých armád. Namísto toho začaly své miliardy vynakládat na přenos západní technologie a know-how do zemí Třetího světa. S globální industrializací přišlo i větší bohatství a lepší životní standard a také bezpečí a rozmanitost, které doprovázejí pestřejší životní styl. Populace se konečně začala omezovat a hlad, chudoba a většina dalších starodávných metel lidstva konečně vypadaly, že brzy navždy zmizí ze světa. Tradiční rivalita mezi Sovětským svazem a Spojenými státy se změnila v diplomatický souboj o ekonomický a politický vliv na stabilizující se nové národy a státy a lidská touha po dobrodružství se mohla realizovat díky revitalizovanému, mezinárodnímu vesmírnému programu, který obsáhl celou Sluneční soustavu. Tuto novou vlnu výzkumů a expanze řídilo k tomuto účelu vytvořené Vesmírné oddělení OSN. Výzkum a využití Měsíce se rychle rozvíjely, na Marsu a na oběžné dráze kolem Venuše se objevily trvalé základny a ke vnějším planetám se vydala řada misí s lidskou posádkou.

Ale zřejmě největší revolucí této doby byl vědecký převrat, který následoval po objevech učiněných během výzkumů na Měsíci a na Jupiteru. Během pouhých několika let řada omračujících objevů zpochybnila postuláty, o kterých nikdo nepochyboval od samého počátku vědy, vynutila si naprostou revizi historie Sluneční soustavy a nakonec vedla až k prvnímu kontaktu člověka s pokročilejší mimozemskou rasou.

Mezi Marsem a Jupiterem kdysi obíhala do té doby neznámá planeta, kterou výzkumníci pojmenovali Minerva. Tam žila rasa dvouapůlmetrových mimozemšťanů, jež dostali jméno „Ganymeďané“. Právě na Ganymedu, největším z Jupiterových

měsíců, se totiž našly první důkazy o jejich existenci. Ganymeďanská civilizace vzkvétala před pětadvaceti miliony let, ale potom náhle zmizela. Někteří pozemští vědci věřili, že zhoršující se životní podmínky na Minervě mohly „Obry“ donutit odstěhovat se k nějaké jiné hvězdě, ale nikdy se jim to nepodařilo nezvratně prokázat. O mnoho milionů let později – asi jen padesát tisíc let před naším věkem – byla Minerva zničena. Největší část její hmoty byla vymrštěna na samotný okraj Sluneční soustavy a stal se z ní Pluto. Zbytek rozptýlily slapové síly Jupitera, a tak vznikl pás asteroidů.

Zatímco se ale lidé snažili celou mozaiku faktů poskládat, vrátila se do Sluneční soustavy loď dávných Ganymeďanů. Díky relativistické dilataci času ve spojení s technickou závadou lodního pohonu, sloužícího k zakřivování času a prostoru, se něco přes dvacet let, které uplynuly na lodi, proměnilo na Zemi v asi miliónkrát delší časový úsek. *Shapieron* odstartoval z Minervy ještě předtím, než z ní Ganymeďané tak či onak zmizeli, a jeho posádka tudíž nebyla schopna potvrdit ani vyvrátit teorie pozemských výzkumníků. Obři zůstali na Zemi šest měsíců, spojili své síly s pozemskými vědci při hledání dalších stop a harmonicky se vmísili do lidské společnosti. Lidé nalezli přátele a zbytky Ganymeďanské rasy našly, jak se zdálo, domov.

Ale nebylo tomu tak. Výzkumy odhalily náznak možnosti, že Ganymeďané odletěli ke hvězdě v souhvězdí Býka – ke hvězdě, jež dostala jméno „Hvězda Obrů“. Nebyl to rozhodně žádný nezvratný důkaz, ale skýtal naději. Brzy poté *Shapieron* odletěl a nechal za sebou smutný, ale v mnoha ohledech moudřejší svět.

Rádiové observatoře na odvrácené straně Měsíce vyslaly ke Hvězdě Obrů zprávu, jež měla případné potomky Ganymeďanů upozornit na přílet *Shapieronu*. I když se počítalo, že uplynou léta, než signál dorazí, stejně měl předstihnout samotnou loď. Ale k překvapení vědců, kteří zprávu odeslali, přišla už za pouhých několik hodin odpověď, údajně odeslaná z Hvězdy Obrů. Potvrzovala, že se opravdu jedná o nový domov ganymeďanské rasy. Ale v té době už byl *Shapieron* pryč a jelikož časoprostorová distorze kolem lodi zabraňovala přijímání elektromagnetických vln, nebylo možné doručit tam odpověď. Pozemští vědci už nemohli nic dělat; loď

zmizela v hloubi vesmíru, odkud přiletěla, a mělo trvat ještě mnoho let, než se Ganymeďané dozvědí, zda byla jejich cesta marná nebo ne.

Radioteleskopy na odvrácené straně Měsíce vysílaly ke Hvězdě Obrů signály po následující tři měsíce, ale už se nepodařilo zachytit žádnou další odpověď.

Kapitola jedna

Doktor Victor Hunt se učesal, zapnul si čistou košili a zadíval se do zrcadla na poněkud ospalého, ale přesto docela slušně vypadajícího člověka. V tmavě hnědé kštici objevil tu a tam pár šedých pramenů, ale ty mohl najít jen někdo, kdo je opravdu hledal. Pokožka obličeje měla přijatelně zdravou barvu; tváře a čelist byly pevné a opasek mu stále sloužil k držení kalhot a nikoli překypujícího břicha. Koneckonců, řekl si, na třicet devět let to není zas tak špatné. Obraz v zrcadle se zamračil, když si Hunt uvědomil, že takhle se chová typická lidská troska v televizní reklamě; teď už jenom chybělo, aby se ve dveřích vynořila jeho mentálně zaostalá, věčně opilá manželka a nabídla mu nějaký zaručený lék proti plešatosti, tělový deodorant, prostředek proti pachu z úst nebo cokoli jiného. Hunt se při té myšlence otřásl, hodil hřeben do skříňky nad umyvadlem a doklopýtal do kuchyně.

„Už je koupelna volná, Viku?“ zavolala Lyn z otevřených dveří ložnice. Měla jasný, veselý hlas, na nějž by se v tuto hodinu měly vztahovat paragrafy.

„Jen běž.“

Hunt vyťukal kód na kuchyňském terminálu a na obrazovce se objevilo snídaňové menu. Několik vteřin studoval displej a potom robokuchaři přikázal, aby udělal smažená vejce, slaninu (křupavou), toast s marmeládou a kávu, to vše dvakrát. Lyn se objevila na chodbě s Huntovým županem přehozeným přes ramena – ani jí příliš nezakrýval dlouhé, štíhlé nohy a dozlatova opálené tělo. Usmála se na něj a potom zmizela v koupelně. Za ní zavlály zrzavé vlasy.

„Už se na tom pracuje,“ zavolal Hunt na ni.

„Jako obvykle, že?“ zazněl ze dveří její hlas.

„Jak jsi to uhodla?“

„Angličané jsou otroky svých zvyků.“

„Proč si zbytečně komplikovat život?“

Na obrazovce se objevil seznam potravin, které začínaly docházet, a Hunt povolil počítači poslat k Albertsonovi objednávku – později to někdo přiveze. Když se vynořil z kuchyně a přešel do obýváku, uvítal ho tam zvuk puštěné sprchy. Hunt přemýšlel, jak mohou lidé, kterým nevadí, že v televizi každou noc vystupují existence hovořící o svých zácpách, hemeroidech, lupech a špatném zažívání před miliony cizích lidí, nalézat něco obscénního v pohledu na hezké dívky, které si svlékají šaty. „Není nic divnějšího než lidi," jak by řekla moje babička z Yorkshiru, pomyslel si.

Na to, aby někdo dokázal odhalit příběh minulé noci, nemusel být Sherlock Holmes. Napůl prázdný šálek kávy, prázdné cigaretové pouzdro a ubohý zbytek feferonkové pizzy obklopený vědeckými papíry a poznámkami, to všechno rozházené před terminálem na stole, vyprávěly o večeru, který začal naprosto počestným úmyslem prozkoumat další možný přístup k problému Pluta. Lynina taška na stole u dveří, plášť hozený přes opěradlo gauče, prázdná láhev od chablis a bílá papírová krabice s pozůstatky hovězího kari vyprávěly o přerušení práce díky nečekané, ale nikoli nevítané návštěvě. Zmuchlané polštáře a dva páry bot, které zůstaly ležet tam, kde spadly, dopověděly zbytek. No co, řekl si Hunt, zbytek světa se přece nezblázní, když řešení hádanky, jak se Pluto dostal tam, kde je teď, vydrží ještě dalších čtyřiadvacet hodin.

Přešel ke stolu a podíval se na terminál, jestli přes noc nepřišla nějaká pošta. Byl tam výtah článku týmu Mika Barrowa z Lawrenceových livermorských laboratoří, který naznačoval, že z aspektů ganymeďanské fyziky, který studují, vyplývá možnost uskutečnění studené fúze. Hunt ho krátce přelétl a odeslal do své kanceláře, kde se na něj chtěl pořádně podívat. Pár účtů a informací o jeho kontě… to bude potřeba až na konci měsíce. Videozáznam od strýčka Williama z Nigérie; Hunt zadal příkaz k přehrání, odstoupil od stolu a začal sledovat obrazovku. Za zavřenými dveřmi šumění sprchy utichlo a Lyn se vrátila do ložnice.

William a jeho rodina byli moc rádi, že u nich Vic nedávno strávil dovolenou, a především se jim líbilo poslouchat vyprávění o příhodách na Jupiteru a později i na Zemi s Ganymeďany… Sestřenice Jenny dostala práci v jaderném ocelářském komplexu,

který se právě spouštěl za Lagosem… Zprávy od londýnské části rodiny hlásily, že je všechno v pořádku až na Vikova staršího bratra George, který byl obviněn z výtržnosti poté, co se v jedné hospodě pohádal kvůli politice… postgraduální studenti na lagoské univerzitě byli uchváceni Huntovou přednáškou o *Shapieronu* a posílali seznam otázek, na které si prý snad najde čas.

Právě když záznam končil, Lyn vyšla z ložnice v čokoládové blůzce a slonovinově bílé skládané sukni ze včerejší noci a zmizela v kuchyni.

„Kdo to je?“ zavolala, zatímco otvírala skříňky a pokládala talíře na linku.

„Strýček Billy.“

„Ten z Afriky, co jsi ho před pár týdny navštívil?“

„Jo, ten.“

„A jak se mu vede?“

„Vypadá dobře. Jenny sehnala práci v tom novém komplexu, co jsem ti o něm povídal, a brácha George má další malér.“

„A jéje. Co je to tentokrát?“

„Zřejmě si zase hrál na hospodského právníka. Někdo zjevně nesouhlasil s tím, že by vláda měla stávkujícím garantovat plat.“

„Co je zač – nějaký cvok?“

„To máme v rodině.“

„Tos řekl ty, ne já.“

Hunt se zašklebil. „Tak si nestěžuj, že jsem tě nevaroval.“

„To si zapamatuju… Snídaně je hotová.“

Hunt vypnul terminál a vešel do kuchyně. Lyn, usazená na stoličce u pultu, který rozděloval místnost, se už pustila do jídla. Sedl si naproti ní, usrkl kávy a chopil se vidličky. „Proč ten spěch? Je ještě brzo. Čas nás netlačí.“

„Já nejdu rovnou do práce. Musím napřed domů a převléknout se.“

„Mně připadáš v pořádku – vážně, vůbec nejsi špatný kousek ženské.“

„Lichotky ti pomůžou, k čemu jen budeš chtít. Ne… Greggovi dneska přijedou nějací speciální hosti z Washingtonu. Nechci

vypadat nemožně a zkazit Navikomu image.“ Usmála se a napodobila britský přízvuk. „To víš, musíme si udržovat standard.“

Hunt výsměšně odfrkl. „Potřebuješ to ještě cvičit. Kdo jsou ti hosté?“

„Vím jenom, že jsou z ministerstva vnitra. Nějaká utajená záležitost, do které se Gregg v poslední době zapletl… spousta hovorů na zabezpečených kanálech a kurýři, co přicházejí s věcmi jen-do-vlastních-rukou v zapečetěných obálkách. Neptej se mě, co to celé znamená.“

„On ti to neřekl?“ Hunt vypadal překvapeně.

Zavrtěla hlavou a pokrčila rameny. „Možná kvůli tomu, že se zaplétám s bláznivými, nespolehlivými cizinci.“

„Ale jsi jeho osobní asistentka,“ podivil se Hunt. „Dá se předpokládat, že budeš vědět o všem, co se v Navikomu šustne.“ Lyn znovu pokrčila rameny.

„Tentokrát ne… tedy, aspoň zatím ne. Ale mám takový pocit, že bych se to dneska mohla dozvědět. Gregg něco naznačoval.“

„Hmmm… zvláštní…“ Hunt upřel pozornost k talíři a zamyslel se. Gregg Caldwell, výkonný ředitel Sekce pro navigaci a komunikaci Vesmírného oddělení OSN, byl Huntův přímý nadřízený. Díky rozličným okolnostem to byl právě Navikom pod Caldwellovým vedením, kdo hrál klíčovou roli v rozluštění příběhu Minervy a Ganymeďanů, a Hunt se toho účastnil jak před příletem Ganymeďanů na Zemi, tak i potom. Od jejich odletu bylo Huntovým hlavním úkolem vedení skupiny koordinující výzkum na různých místech a soustřeďující vědecké informace, které mimozemšťané na Zemi zanechali. Vzdor tomu, že všechny nálezy a spekulace nebyly zveřejněny, v Navikomu panovala celkem otevřená a přímá pracovní atmosféra. Tak extrémní bezpečnostní opatření, o jakých mluvila Lyn, bylo něco doslova neslýchaného. Tady se jistě dělo něco divného.

Opřel se zády o stoličku, aby si zapálil cigaretu a sledoval, jak Lyn oběma nalévá další kávu. Na způsobu, jakým její šedozelené oči nikdy docela neztratily nezbednou jiskru a na náznaku úšklebku, který nikdy neopouštěl její ústa, bylo něco, co ho bavilo i vzrušovalo – „roztomilé“, jak by asi řekl Američan. Pomyslel na ty tři měsíce,

které uplynuly od odletu *Shapieronu*, a pokusil se v duchu vypátrat, co vlastně změnilo obyčejnou chytrou a pěknou holku z kanceláře v někoho, s kým pravidelně snídal ve svém či jejím bytě. Ale nenašel žádné určité kde nebo kdy; bylo to prostě něco, co se tak nějak přihodilo cestou. Nestěžoval si.

Zvedla hlavu, když položil vidličku, a spatřila, že se na ni dívá. „Vidíš, můžeš být vážně rád, že mě máš. Ráno by bylo dost nudné, kdybys musel koukat jenom na obrazovku."

Už zase s tím začíná… hravě, ale to jenom pokud to nechtěl brát vážně. Je výhodnější platit jen jeden nájem, společné účty vyjdou levněji – a tak dále a tak dále a tak dále.

„Já ty účty zaplatím." Hunt prosebně rozhodil rukama. „Sama jsi to řekla – Angličané si zakládají na svých zvycích. Každopádně si musím udržovat standardy."

„Mluvíš, jako bys patřil k nějakému ohroženému druhu."

„Ovšem – k šovinistům. Někdo musí být poslední."

„Takže mě nepotřebuješ?"

„Jistěže ne. Dobrý Bože, to je mi nápad!" Zamračil se přes bar, zatímco Lyn se šotkovsky usmála. Možná, že Pluto může počkat ještě dalších čtyřicet osm hodin. „Co děláš dneska v noci – něco zvláštního?" zeptal se.

„Jsem pozvaná na večírek v Hanwellu… pořádá to ten chlápek z marketingu, jak jsem ti o něm povídala, a jeho žena. Bude tam spousta lidí a může to být docela legrace. Řekli mi, abych si přivedla nějakého přítele, ale myslím, že to není nic pro tebe."

Hunt nakrčil nos a zamračil se. „Nejsou to náhodou ti cvoci přes ESP a pyramidy?"

„Správně. Všichni se těší, protože dneska má přijít nějaký supervěštec. Už před lety prý předpověděl všechno o Minervě a Ganymeďanech. Musí to být pravda – psali to v *Úžasném nadpřirozenu*."

Hunt věděl, že ho Lyn jen škádlí, ale stejně nedokázal potlačit podráždění. „Prokristapána… já myslel, že v téhle zatracené zemi je taky nějaký školský systém! Copak jim úplně chybí kritické myšlení?" Dopil kávu a zprudka postavil šálek. „Jestli to předpověděl už před lety, jak to, že o tom tehdy nikdo neslyšel?

Zeptej se ho, co najde *Shapieron*, až dorazí ke Hvězdě Obrů, a přinuť ho, ať ti to někam napíše. Vsadím se, že *tohle* se do časopisu *Úžasné nadpřirozeno* nedostane.“

„To už bys to bral moc vážně,“ prohodila bezstarostně Lyn. „Jdu tam jenom proto, abych se trochu zasmála. Je k ničemu vysvětlovat princip Occamovy břitvy někomu, kdo věří, že UFO jsou stroje času z jiného století. A navíc, když odhlédneme od těchto drobných podivností, jsou to docela milí lidé.“

Hunt nechápal, jak mohly takové nesmysly přetrvat i v době, kdy Ganymeďané, kteří létali ve hvězdných lodích, uměli laboratorně stvořit život a stavěli počítače s vlastním vědomím, opakovaně potvrdili, že nevidí žádný důvod postulovat existenci nějakých dalších vesmírných sil mimo ty, které byly odhaleny pomocí vědy a racionálního myšlení. Ale lidé dál bezúčelně marnili životy prázdným sněním.

Uvědomil si, že to skutečně začíná brát příliš vážně, a tak celou záležitost mávnutím ruky a úsměvem pustil z hlavy. „Tak pojď. Radši by ses měla vypravit.“

Lyn v obýváku vklouzla do bot, popadla tašku a plášť a u dveří se objali a políbili. „Tak se uvidíme později,“ zašeptala.

„Jasně. A dej si pozor na ty cvoky.“

Počkal, dokud nezmizí ve výtahu. Potom zavřel dveře a strávil pět minut úklidem kuchyně a pokusy uvést byt do jakžtakž slušného stavu. Nakonec si vzal kabát, nastrkal do aktovky pár věcí ze stolu a vyjel výtahem na střechu. O několik minut později bylo už jeho aeroauto ve výšce šesti set metrů a stoupalo do východního dopravního koridoru, který směřoval k houstonským duhovým věžím na obzoru.

Kapitola dvě

Ginny, Huntová poněkud podsaditá sekretářka středního věku, byla už v plné práci, když vstoupil do předpokoje své kanceláře vysoko v mrakodrapu velitelství Navikomu ve středu Houstonu. Měla tři syny, všechny už skoro dospělé, a do práce se vrhala s takovým elánem, že si Hunt občas myslel, že se snad snaží odčinit fakt, že je přivedla na svět. Jak zjistil, ženy jako Ginny odváděly vždycky dobrou práci. Dlouhonohé blondýnky byly sice půvabnější, ale když došlo na to dělat věci pořádně a včas, nebylo nad postarší maminy.

„Dobré ráno, doktore Hunte," přivítala ho. Jedna z věcí, o kterých se mu ji nikdy nepodařilo úplně přesvědčit bylo, že Angličané nemusí a ani nechtějí být neustále oslovováni formálně.

„Ahoj, Ginny. Jak se dneska vede?"

„No, řekla bych, že docela dobře."

„Něco nového o tvém psu?"

„Dobré. Veterinář volal včera v noci a řekl, že tu pánev naštěstí nemá zlomenou. Pár týdnů odpočinku a měl by být v pořádku."

„To je fajn. A co je dneska ráno nového? Spěchá něco?"

„Ani ne. Profesor Speehan z MIT volal před pár minutami a chce, abyste se mu ještě před obědem ozval. Právě jsem probrala poštu. Je v ní pár věcí, které vás, myslím, budou zajímat. Předpokládám, že ten výtah článku z Livermore jste už četl."

Další půlhodinu jim zabrala pošta a organizace denního rozvrhu. To už kanceláře v Huntově části Navikomu ožily a on se odešel informovat o několika probíhajících projektech.

Jeho zástupce Duncan Watt, teoretický fyzik, kterého sem přeřadili před rokem a půl z Materiálové a strukturální sekce VOOSN, shromažďoval výsledky výzkumů problému Pluta od několika pracovních skupin z celé země. Srovnání Sluneční soustavy tak, jak vypadá dnes, a tak, jak podle záznamů ze *Shapieronu*

vypadala před pětadvaceti miliony let, prokázalo nade vši pochybnost, že větší část bývalé Minervy skončila jako Pluto. Země původně vznikla bez satelitu a Měsíc byl jedinou oběžnicí Minervy. Když se Minerva rozpadla, její měsíc se začal řítit ke Slunci a neuvěřitelnou náhodou ho zachytila Země, kolem níž dodnes stabilně obíhá. Problém spočíval v tom, že až dosud se žádnému matematickému modelu nepodařilo objasnit, kde vzal Pluto energii potřebnou k vyzvednutí z gravitační studny Slunce na svou nynější dráhu. Astronomové a specialisté na nebeskou mechaniku z celého světa se pokoušeli najít řešení, ale neúspěšně. Nebylo na tom však nic divného, neboť ani Ganymeďané nebyli schopni najít uspokojivé vysvětlení.

„Jediný způsob, jak by to šlo, by bylo předpokládat působení tří těles," Duncan rozhodil podrážděně rukama. „Možná, že válka s tím neměla nic společného; třeba Minervu zničilo nějaké těleso, které proletělo Sluneční soustavou."

O třicet minut později a několik dveří dál našel Hunt Marii, Jeffa a dva další studenty, které si vypůjčil z Princetonu, jak vzrušeně debatují o soustavě parciálních diferenciálních tenzorových funkcí zobrazených na velké nástěnné grafické obrazovce.

„Tohle jsou poslední výsledky týmu Mike Barrowa v Livermoru," informovala ho Marie.

„Už jsem je viděl," odpověděl Hunt. „Ale zatím jsem neměl čas si je projít. Týká se to studené fúze, ne?"

„Zdá se, že Ganymeďané dokázali překonat odpudivé síly mezi protony bez potřeby vysokých teplot," začal překotně vysvětlovat Jeff.

„A jak to udělali?"

„Oklikou. Na začátku žádné protony neměli – jenom neutrony, takže k žádnému odpuzování nedocházelo. A potom, když byly částice v dosahu silné jaderné síly, zvýšili energetický gradient na povrchu částic, až se začaly tvořit elektron-pozitronové páry. Neutrony absorbovaly pozitrony a změnily se v protony, zatímco elektrony byly z reakce odvedeny. A je to – dva protony silně svázané. Puf! Fúze."

Na Hunta to udělalo dojem, i když už viděl příliš mnoho ganymeďanské fyziky, než aby byl skutečně ohromený. „A oni to uměli kontrolovat až na takové úrovni?“

„Mikovi lidé si to myslí.“

Vzápětí vypukla hádka kvůli nějakému detailu a Hunt odešel ve chvíli, kdy se skupinka pokoušela dovolat do Livermoru, aby jim tam něco objasnili.

Zdálo se, že informace, které tu zanechali Ganymeďané, přinášejí ovoce – ale všechny najednou, takže všem připadalo, že se každý den děje něco nového. I Caldwellův plán využít Huntovu sekci jako mezinárodní koordinační centrum pro výzkum ganymeďanské vědy začal přinášet výsledky. Původní Huntovu skupinu založil Caldwell, když se začaly objevovat první poznatky o Minervě a Ganymeďanech, přesně ze stejného důvodu. Organizace se osvědčila a tak byla teď plně připravená na zkoumání nejnovějších studií.

Poslední hovor vedl Hunt s Paulem Shellingem, jehož lidé zabírali několik kanceláří a počítačovou místnost v patře pod ním. Jedním z nejvíce vzrušujících aspektů ganymeďanské technologie byla jejich „gravitika“, jež jim umožňovala uměle deformovat časoprostor bez použití velkých hmotností. Například motor *Shapieronu* pracoval tak, že vytvářel před lodí jakousi „díru“, do které pak loď neustále „padala“ a tak se pohybovala vesmírem; i „gravitace“ v lodi byla uměle vyráběná a ne pouze simulovaná. Shelling byl gravitační fyzik z Rockwell International, toho času na vědecké dovolené, a stál v čele skupiny matematiků, která už šest měsíců vedla lítý boj s ganymeďanskými rovnicemi pole a energometrickými transformacemi. Hunt ho našel, jak se s nesmírně zamyšleným výrazem dívá na zobrazení izochron a pokřivených časoprostorových geodetik.

„Všechno to tam je,“ vydechl Shelling s očima upřenýma na jemně zářící barevné křivky. Jeho hlas zněl nepřítomně. „Umělé černé díry… a dají se zapínat a vypínat na povel.“

Tato informace Hunta moc nepřekvapila. Ganymeďané přece potvrdili, že v motorech *Shapieronu* probíhá právě tento děj a spolu se Shellingem o tom na teoretické úrovni mluvili už mnohokrát. „Už

jste na to přišli?“ zeptal se. Dřepl si na volnou židli a začal studovat displej.

„No, jsme na dobré cestě.“

„Přiblíží nás to nějak k možnosti okamžitého transportu?“ To bylo něco, co Ganymeďané nedokázali, i když z jejich teorií vyplývalo, že je to možné. Černé díry oddělené mnoha světelnými roky normálního prostoru mohly být přesto spojené skrze jakýsi hyperprostor, který se řídil odlišnými fyzikálními zákony a kde běžné koncepty a omezení relativistického vesmíru jednoduše neplatily. Ganymeďané souhlasili s pozemšťany v tom, že možnosti, které se tu otvírají, jsou úžasné, ale nikdo zatím nevěděl, jak je realizovat.

„Je to tam,“ odpověděl Shelling. „Ta možnost tam je, ale má to ještě jednu stránku, která mi dělá starosti a nelze se jí nijak zbavit.“

„A co to je?“

„Přesuny v čase.“ Hunt se zamračil. Kdyby mluvil s někým jiným, dal by svému skepticismu volnější průchod. Shelling rozhodil rukama a ukázal na obrazovku. „Tomu se prostě nelze vyhnout. Pokud je uskutečnitelný okamžitý přesun mezi dvěma body v normálním prostoru, jsou uskutečnitelné i přesuny časem. Kdybys našel způsob, jak jednu z těchto možností využít v praxi, uměl bys okamžitě nakládat i s tou druhou. Maticové integrály jsou symetrické.“

Hunt chvíli hledal slova, aby to, co řekne, nepůsobilo jako výsměch. „To už je moc, Paule. A co kauzalita? Vznikl by takový zmatek, že bys ho už nerozmotal.“

„Já vím… vím, že ta teorie zní hloupě, ale je to tak. Buď jsme uvízli ve slepé uličce a nefunguje ani jedno, nebo se musíme smířit s oběma variantami.“

Další hodinu strávili probíráním Shellingových rovnic, ale nijak z toho nezmoudřeli. Skupiny v Cal Techu, Cambridgi, na ministerstvu vesmírných věd v Moskvě a na univerzitě v Sydney dospěly ke stejným výsledkům. Bylo jasné, že Hunt a Shelling mohou těžko rozlousknout problém na místě a Hunt nakonec odešel v zamyšlené náladě.

Když byl zpátky ve své kanceláři, zavolal Speehanovi na MIT. Ukázalo se, že získal zajímavé výsledky ze svého modelu klimatických změn způsobených zachycením Měsíce před padesáti tisíci lety. Potom se Hunt postaral o pár dalších urgentních záležitostí, které došly během dopoledne, a zrovna si chtěl sednout a prostudovat livermorský článek, když ho zavolala Lyn z Caldwellova apartmá v nejvyšším patře. Byla neobvykle vážná. „Gregg chce, abys sem přišel," řekla bez úvodu. „Můžeš přijít teď hned?"

Hunt vycítil, že ji tlačí čas. „Dej mi dvě minutky." Bez dalšího otálení přerušil spojení, založil Livermore do nikdy nezmapovaných hlubin databank Navikomu, požádal Ginny, aby se v případě, že se během dne objeví něco skutečně naléhavého, obrátila na Duncana a rychlým krokem vyšel z kanceláře.

Kapitola tři

Od sítí komunikačních linek spojujících vesmírné lodě s posádkou i bez a základny na oběžných drahách i na povrchu nejrůznějších těles po celé Sluneční soustavě až po inženýrská a výzkumná pracoviště jako v Houstonu, se sbíhaly veškeré nitky odpovědnosti za aktivity Navikomu v Caldwellově kanceláři v nejvyšším patře budovy velitelství Navikomu. Byla to prostorná a přepychově zařízená místnost s jednou úplně prosklenou stěnou – byl jí krásný výhled na menší mrakodrapy a mravenčí kolonii pěších zón hluboko pod nimi. Stěna naproti Caldwellovu obrovskému zakřivenému stolu, který se u okna stáčel do místnosti, se skládala skoro výhradně z obrazovek, takže kancelář působila spíš dojmem nějakého řídicího centra. Na dalších zdech visely barevné fotografie některých zajímavějších projektů VOOSN z posledních let, například jedenáct kilometrů dlouhé fotonové mezihvězdné sondy, která se stavěla v Kalifornii, a elektromagnetického katapultu postaveného na třiceti kilometrech Moře klidu, který měl vystřelovat na oběžnou dráhu části vesmírných lodí, vyráběné na Měsíci.

Caldwell seděl za svým stolem. U druhého stolu seděla Lyn a dva další lidé. Jedním z nich byla žena po čtyřicítce v modré blůze, která napovídala, že má pevnou a dobře zachovalou postavu. Přes ni měla přehozené modrobíle kostkované sáčko. Vlasy nosila pečlivě upravené do podoby zmrzlého hnědého moře, které jí končilo těsně nad rameny, a linie jejího obličeje, i když nikoli vysloveně neatraktivní pod tou špetkou makeupu, co si dovolila, byly pevné a přísné. Seděla zpříma, vypadala asertivně a naprosto se ovládala. Hunt měl pocit, že ji už někde viděl.

Další přítomný byl muž elegantně oděný do černého obleku, bílé košile a kravaty ve dvou odstínech šedi. Vypadal čerstvě a hladce oholený a jako uhel černé vlasy měl zastřižené a učesané jako

student, byť se Huntovi zdálo, že je starý přibližně jako on. Tmavé oči mu neustále těkaly, což budilo dojem hbitě uvažujícího mozku.

Lyn se na Hunta letmo usmála. Měla teď na sobě kostým se skládanou sukní, lemovaný jemně oranžovou, a vlasy vysoko vyčesané. Vypadala vysloveně „schopně“.

„Viku,“ promluvil Caldwell svým basbarytonem. „Rád bych ti představil Karen Hellerovou z ministerstva vnitra ve Washingtonu a Normana Paceyho, prezidentova poradce pro zahraniční vztahy.“ Rezignovaně mávl rukou k Huntovi. „Tohle je doktor Victor Hunt. Poslali jsme ho na Jupiter, aby tam zkoumal pozůstatky vyhynulých mimozemšťanů, a on se vrátil s plnou lodí živých.“

Vyměnili si pozdravy. Oba návštěvníci věděli o Huntových úspěších – ty byly dobře známy každému. Vic se vlastně už s Karen Hellerovou jednou krátce setkal asi před půl rokem na recepci pro Ganymeďany v Curychu. Samozřejmě! V té době byla velvyslankyní Spojených států – ve Francii, ne? Ano, správně. Teď ale reprezentovala USA v Organizaci spojených národů. Jak se ukázalo, i Norman Pacey se setkal s Ganymeďany – ve Washingtonu – ale to tam Hunt zrovna nebyl.

Hunt si sedl do prázdného křesla na konci stolu, přímo naproti Caldwellovi. Díval se mu na šedé, krátce zastřižené vlasy, zatímco se Caldwell chvíli tiše mračil na své ruce a bubnoval prsty na stolní desku. Potom zvedl hlavu a podíval se přímo na Hunta; Vic věděl, že nemůže očekávat žádný zdlouhavý úvod.

„Stalo se něco, co jsem ti chtěl říct, ale nemohl jsem,“ začal Caldwell. „Před třemi týdny začaly znovu přicházet signály z Hvězdy Obrů.“

Jestli se o tomhle měl někdo dozvědět, pak rozhodně Hunt, ale ten byl teď příliš překvapený, než aby o tom přemýšlel. Jak plynuly měsíce od jediné odpovědi na zprávu, kterou Země vyslala z Giordana Bruna, když *Shapieron* odlétal, začal totiž mít stále silnější podezření, že celá ta věc byla podvod – že někdo, kdo měl přístup ke komunikační síti VOOSN, nějak přiměl zařízení VOOSN, aby ve správném směru odeslalo odpověď. Byl sice natolik objektivní, že připouštěl, že u pokročilé mimozemské rasy je možné všechno, ale pro odpověď, která přišla za pouhých čtrnáct hodin, vážně byl

nejpravděpodobnějším vysvětlením podvod. Jestli jsou ale Caldwellovy informace správné, pak se mýlil.

„Víš jistě, že jsou pravé?“ zeptal se pochybovačně, když se vzpamatoval z počátečního šoku. „Nemůže to být nějaký hloupý vtip?“

Caldwell zavrtěl hlavou. „Teď už máme dost dat, abychom mohli interferometricky určit zdroj. Leží až za dráhou Pluta, a tam VOOSN nemá vůbec nic. A navíc, zkontrolovali jsme všechno, co prochází naším hardwarem, a je to v pořádku. Ty signály jsou pravé.“

Hunt zvedl obočí a dlouze vydechl. Dobrá, tak v tomhle ohledu se tedy mýlil. Podíval se na poznámky a papíry uprostřed stolu a zamračil se, když mu proletěla hlavou další myšlenka. Stejně jako původní zpráva z Měsíce byla i odpověď psaná v dávné ganymeďanštině a navíc zakódovaná komunikačním kódem z doby *Shapieronu*. Po odletu lodi odpověď přeložil Don Maddson, šéf lingvistické sekce v nižším patře budovy, který ganymeďanštinu před odletem mimozemšťanů studoval. I když byla zpráva krátká, překlad byl velmi obtížný a Hunta nenapadal nikdo další, kdo by mohl přeložit ty nové signály, o kterých mluvil Caldwell. Hunt sice neměl moc času na protokol a formality, ale jestli o tom věděl Maddson, on by měl přece taky. „A kdo ty zprávy překládá?“ zeptal se podezíravě. „Lingvistici?“

„Nemusely se překládat,“ odpověděla prostě Lyn. „Ty signály jsou standardní datakódy. Psané anglicky.“

Hunt jen zíral. Ironií bylo, že právě tohle dokazovalo, že se o podvod nejedná – nikdo by přece nepadělal zprávy od mimozemšťanů v angličtině. A potom pochopil. „Jistě!“ vykřikl. „Museli nějak odchytit *Shapieron*. No, je dobré to vě–“ Překvapeně se zarazil, protože Caldwell zavrtěl hlavou.

„Z dialogu, který vedeme posledních pár týdnů, celkem jasně vyplývá, že tomu tak není,“ Caldwell se na Hunta vážně zadíval. „Tedy – jestli nemluvili s Ganymeďany, kteří byli na Zemi, ale přesto znají naše komunikační kódy a naši řeč, co to znamená?“

Hunt se rozhlédl a uvědomil si, že se na něj všichni ostatní s očekáváním dívají. A tak o tom popřemýšlel. A po chvilce se mu

rozšířily panenky a pootevřel ústa v nemaskovaném úžasu. *„Ježíši!“* vydechl pomalu.

„Přesně tak,“ kývl Norman Pacey. „Musí sledovat celou naši planetu… a to dost dlouho.“ Hunt byl projednou příliš ohromený, než aby cokoli odpověděl. Nebylo divu, že to celé ututlali.

„Tenhle závěr podpořily i první nové signály, které na Brunovi zachytili,“ pokračoval Caldwell. „Zcela jasně se v nich požadovalo, aby se žádné informace týkající se kontaktu nepřenášely pomocí laserů, komsatů, datalinek ani žádných jiných elektronických médií. Vědci na Brunovi, kteří ty signály zachytili, se těmito pokyny rozhodli řídit a poslali mi z Měsíce zprávu po kurýrovi. Já jsem o tom stejným způsobem informoval VOOSN a lidem na Brunovi jsem řekl, aby to řešili na lokální bázi, dokud se tam neobjeví někdo od nás.“

„To znamená, že alespoň část sledování spočívá v odposlouchávání naší komunikační sítě,“ doplnil ho Pacey. „A taky to, že ty signály neposílají titíž… lidé, kteří to sledování řídí. A ti, kteří s námi mluví, nechtějí, aby se to ti druzí dozvěděli.“ Hunt kývl; to už si uvědomil taky.

„Teď předám slovo Karen,“ Caldwell kývl na Karen.

Karen Hellerová se předklonila a opřela se lokty o stůl. „Vědci na Brunovi se poměrně rychle ujistili, že jsou opravdu v kontaktu s ganymeďanskou civilizací, kterou založili potomci uprchlíků z Minervy,“ začala pečlivě modulovaným hlasem, který se nádherně poslouchal. „Obývají planetu jménem Thurien v planetárním systému Hvězdy Obrů, neboli ‚Gistaru‘, jak jí říkají zkráceně. Mezitím VOOSN ve Washingtonu předala celou záležitost OSN.“ Podívala se na Hunta, ale ten prozatím neměl žádné otázky, a tak pokračovala. „Utvořila se speciální komise, která podléhá přímo generálnímu tajemníkovi, a nakonec se rozhodlo, že kontakt tohoto typu je především politická a diplomatická záležitost. Veškerý další kontakt bude proto tajně probíhat za účasti vybraných zástupců členských národů Rady bezpečnosti. Aby se zachovalo utajení, nesměl být prozatím informován ani kontaktován nikdo zvenčí.“

„Když byla příležitost, musel jsem si všechno nechat pro sebe,“ přerušil ji Caldwell a podíval se na Hunta. „Proto jsem ti o tom

nemohl říct dřív.“ Hunt kývl. Teď, když znal důvody, se aspoň cítil trochu líp.

Ale ke spokojenosti měl daleko. Tohle vypadalo jako typické byrokratické panikaření. Jistěže bylo nutné vyhýbat se zbytečným rizikům, ale jen do jisté míry – tyhle supertajnosti už byly příliš. Představa, že OSN nezasvětila do celé věci nikoho kromě pár vybraných jedinců, kteří se s Ganymeďany setkali jen letmo, pokud vůbec, ho rozpálila doběla.

„Oni do toho nechtěli zasvětit *vůbec nikoho?*“ zeptal se pochybovačně. „Ani jednoho dva vědce – někoho, kdo se v Ganymeďanech vyzná?“

„*Především* ne vědce,“ zdůraznil Caldwell, ale nijak to nerozváděl. Celé to začínalo ztrácet smysl.

„Protože USA je stálým členem rady, dostali jsme vyrozumění OSN a vyvinuli úsilí, abychom se do té komise dostali,“ pokračovala Karen Hellerová. „Padlo to na Normana a na mě a od té doby jsme trávili většinu času na Brunovi a účastnili se výměny signálů s Thurienci.“

„Chcete říct, že se o všem rozhoduje tam?“ zeptal se Hunt.

„Ano. Zákaz elektronické komunikace se přísně dodržuje. Všichni lidé, kteří tam vědí, oč jde, jsou prověření a spolehliví.“

„Aha.“ Hunt se opřel rukama o stůl. Podle toho, co zatím věděl, tu vyvstala záhada a jisté důvody pro nepříjemná tušení, ale nic zatím nevysvětlovalo, co Hellerová a Pacey dělají v Houstonu. „A co se vlastně děje?“ zeptal se. „O čem jste s Thurienci mluvili?“

Karen kývla na uzamykatelnou složku na dokumenty, která jí ležela u lokte. „V tomhle jsou úplné přepisy všeho, co jsme odeslali a přijali. Gregg má všechny kopie, a protože budete nepochybně nyní do celé věci zasvěcen, brzy si je přečtete sám. Abych to shrnula: v prvních zprávách chtěli Thurienci informace o *Shapieronu* – o jeho stavu, o stavu jeho posádky, o jejich zážitcích na Zemi a takové věci. Ten, kdo ty zprávy posílal, o ně měl starost… jako by nás z nějakého důvodu pokládal za hrozbu.“ Karen se odmlčela, protože spatřila Huntův nechápavý pohled.

„Chcete říct, že o té lodi nevěděli, dokud jsme nevyslali tu první zprávu?“ zeptal se.

„Vypadá to tak,“ odvětila Karen.

Hunt horečně přemýšlel. „To zase znamená, že ti, co řídí dozor, nemluví s těmi, co posílají ty zprávy,“ usoudil.

„Přesně,“ přikývl Pacey. „Ti, co nás sledují, by těžko mohli nevědět o *Shapieronu*, jestli mají přístup do naší komunikační sítě. Byl přece v jednom kuse ve zprávách.“

„A to není jediná podivná věc,“ pokračovala Karen. „Thurienci, se kterými jsme byli v kontaktu, měli zjevně zcela zkreslený obraz o nedávné historii Země. Věří, že jsme na pokraji třetí světové války, ale tentokrát meziplanetární – bomby po celé oběžné dráze, radiační a částicové zbraně v každém měsíčním kráteru… a kdo ví, co ještě.“

To Hunta mátlo ještě víc. Teď už chápal, co vedlo Hellerovou a Paceyho k názoru, že Thurienci nezachytili *Shapieron* – alespoň ne ti, kteří mluvili se Zemí; Ganymeďané z lodě by jistě taková nedorozumění ihned vyjasnili. Ale i když Thurienci, kteří s nimi mluvili, *Shapieron* nezachytili, měli o Zemi jakous takous představu, kterou museli získat ze sledování. Tedy: buď sledování nebylo zrovna dvakrát účinné, nebo odpovědné osoby úmyslně zkreslovaly výsledky. Ale pokud byly zprávy psané anglicky, znamenalo to poměrně účinné sledovací metody; z toho vyplývalo, že Thurienci, kteří sledování řídili, nepředávali pravdivé informace.

Ale to nedávalo zrovna dvakrát smysl. Ganymeďané nehráli machiavellistické hry; neintrikovali a vzájemně se nepodráželi. Jejich mozky tak prostě nefungovaly; byly snad až příliš racionální… pokud se Ganymeďané, kteří teď žili na Thurienu, za těch pětadvacet milionů let, které je dělily od jejich předků ze *Shapieronu*, podstatně nezměnili. To stálo za úvahu. Za takovou dobu se mohla změnit spousta věcí.

Teď ale Hunt nemohl dospět k žádným určitým závěrům, a tak tu informaci jednoduše založil do paměti s tím, že ji zváží později.

„To zní opravdu podivně,“ souhlasil, když si to v hlavě přebral. „To teď musí být pěkně zmatení.“

„To už byli,“ kývl Caldwell. „Důvod, proč znovu zahájili dialog je, že chtějí fyzicky přiletět na Zemi – asi aby to celé vyjasnili. Pokoušeli se přimět lidi z OSN, aby to zařídili.“

„Tajně,“ vysvětlil Pacey jako odpověď na Huntův tázavý pohled. „Nechtějí žádnou historickou událost nebo něco podobného. Zdá se, že to tu prostě chtějí obhlédnout, ale tak, aby to sledovací systém nezaregistroval.“

Hunt přikývl. Takový plán měl logiku. Ale něco v Paceyho hlase napovídalo, že věci neprobíhají tak hladce. „V čem je tedy problém?“ zeptal se a podíval se přímo na Paceyho a Hellerovou.

„Problém tkví v politice nejvyšších kruhů OSN,“ odpověděla Karen. „Řečeno v kostce: bojí se, co by se mohlo stát, kdyby se naše planeta otevřela civilizaci, která je miliony let před námi… celá naše kultura by byla vytržena z kořenů; naše civilizace by se rozpadla; zaplavila by nás technologie, na kterou nejsme připraveni… a takové věci.“

„Ale vždyť je to směšné!“ protestoval Hunt. „Oni neřekli, že nás chtějí ovládnout. Jenom přiletět a promluvit si.“ Netrpělivě mávl rukou. „Dobrá, jsem ochoten připustit, že musíme být opatrní a řídit se zdravým rozumem, ale to, o čem mi tu vyprávíte, zní spíš jako paranoia.“

„Taky že je,“ souhlasila Karen. „OSN se chová iracionálně – jinak se to nedá nazvat. A komise na Měsíci se touhle politikou do písmene řídí – jsou pomalí a zdržují jednání.“ Ukázala na složku. „Však uvidíte sám. Odpovídají vyhýbavě a neurčitě a nijak se nesnaží napravit špatný dojem, který o nás Thurienci mají. Norman a já jsme se proti tomu pokusili bojovat, ale přehlasovali nás.“

Hunt se zoufale rozhlédl a zachytil Lynin pohled. Pousmála se a skoro neznatelně pokrčila rameny – vím, jak se cítíš, naznačovala. Vzpomněl si, že po zachycení té první odpovědi jedna frakce v OSN bojovala z přesně stejných důvodů o to, aby vysílání dál nepokračovalo, ale nedokázala vzdorovat nátlaku světové vědecké komunity. Jak se zdálo, dotyční se znovu pustili do práce.

„Nejhorší je to, co – jak máme podezření – se za tím skrývá,“ pokračovala Karen. „Máme instrukce z ministerstva vnitra, abychom se snažili vývoj událostí hladce posunout směrem k rozšíření komunikace s Thurienem, a to nejrychleji, jak to jen půjde. Ministerstvo nesouhlasilo s příkazem, aby se do věci nezasvěcoval

nikdo další, ale muselo se podřídit kvůli protokolům OSN. Jinými slovy – USA se zatím pokoušely hrát poctivě, ale protestují.“

„Rozumím,“ kývl Hunt, když se odmlčela. „Ale zatím jste řekla jenom to, že vás zlobí zdržovací taktika. Znělo to, jako by toho bylo víc.“

„To také je,“ přitakala Karen. „I Sověti mají v komisi svého zástupce – člověka jménem Sobroskin. Když vezmete v úvahu světovou politickou a ekonomickou situaci – jak spolu my a Sověti všude soupeříme o trhy a projekty, jako jsou jihoatlantická dohoda, koncese v Africe, program vědecké pomoci a tak dále – výhody, které by kterákoli strana mohla získat z ganymeďanského know-how, by byly enormní. Z toho by člověk čekal, že Sověti se budou snažit rozhýbat tu zatracenou komisi stejně jako my. Ale kdepak. Sobroskin se řídí oficiálním stanoviskem OSN a nijak se tím netají. Dokonce polovinu času tráví tím, že věci ještě komplikuje a zpomaluje. A když si tahle fakta pěkně utřídíte, co vám vyplyne?“

Hunt o tom chvíli přemýšlel, pak to vzdal. „Já nevím,“ řekl upřímně. „Nejsem politik. Řekněte mi to.“

„Mohlo by to znamenat, že Sověti chtějí otevřít svůj vlastní soukromý kanál s Thurienci a zařídit přistání na Sibiři nebo v podobně odlehlé končině, aby získali výhradní práva,“ odpověděl Pacey. „Jestli je to pravda, oficiální stanovisko OSN se jim náramně hodí. Když zůstane oficiální kanál ucpaný a VOOSN bude hrát podle pravidel, hádejte, kdo shrábne zisk. Představte se, co by udělalo se světovou rovnováhou, kdyby někdo tiše informoval pár šéfů vybraných vlád, že Sověti mají přístup ke spoustě know-how a my ne. Vidíte – všechno to zapadá do Sobroskinova chování.“

„A ještě větší mrazení v zádech způsobuje fakt, že se jim oficiální stanovisko OSN tak hodí do krámu,“ dodala Karen. „To by mohlo znamenat, že Sověti mají způsoby, o kterých ani nevíme, jak tahat za provázky a páčky přímo ve vedení samotného OSN. A jestli je tohle pravda, je dopad, který by to mělo pro USA, opravdu na pováženou.“

Hunt si musel přiznat, že takto podaná fakta do sebe začínají zapadat. Sověti mohli snadno vybudovat další komunikační středisko – na Sibiři, na orbitě, možná někde u Měsíce – a propojit vlastní

spojení s tím, co zachycovalo signály vyslané z odvrácené strany. Signál s odpovědí by pravděpodobně ve chvíli, kdy dosáhne Země, byl poměrně široký, takže by ho mohl zachytit kdokoli a zjistit, že se někde někdo protiví rozhodnutí OSN. Ale pokud by byly odpovědi příslušně zakódované, nikdo by je nedokázal přečíst, ani poznat, komu jsou určeny. Mohli by samozřejmě Sověty obvinit, ale ti by to prostě vehementně popřeli… a nic víc by se s tím dělat nedalo.

Už mu začínalo docházet, proč ho do celé věci zasvětili. Karen Hellerová se prozradila, když řekla, že USA hrají na rovinu… *zatím.* Ministerstvo vnitra se zřejmě rozhodlo, že jako pojistku potřebuje vlastní soukromou linku, ale nic takového, co by se dalo zachytit na několik set tisíc kilometrů od Země. S kým si měli Hellerová a Pacey promluvit? S kým jiným než s někým, kdo věděl o Ganymeďanech opravdu hodně, s člověkem, který byl na Ganymedu mezi prvními.

A to byla další věc – Hunt strávil spoustu času na Ganymedu a mezi příslušníky VOOSN z misí Jupiter Čtyři a Pět měl stále mnoho dobrých přátel. Jupiter byl daleko, daleko od Země, což znamenalo, že žádné přijímače poblíž Země nezachytí signál vyslaný z okraje Sluneční soustavy směrem k Jupiteru, ať už se paprsek rozšíří jakkoli. A velící lodi *Jé čtyři* a *Jé pět* byly samozřejmě ve stálém spojení se Zemí pomocí laserových kanálů, kanálů, které čistě náhodou ovládal Caldwell a Navikom. To nemůže být jenom náhoda, došlo mu.

Zkřížil pohled s Caldwellem a pak se podíval na ty dva z Washingtonu. „Vy chcete navázat soukromé spojení s Gistarem přes Jupiter a dohodnout přistání někde tady, a to co nejrychleji – dřív, než Sověti udělají totéž. A chcete vědět, jestli mě nenapadá způsob, jak říct lidem na Jupiteru, co po nich chceme, aniž bychom riskovali, že na to přijdou Thurienci, kteří mohou monitorovat laserovou linku. Je to tak?“ Otočil se ke Caldwellovi a mrkl na něj. „Kolik dostanu, Greggu?“

Hellerová a Pacey si vyměnili uznalé pohledy.

„Deset bodů z deseti,“ řekl Caldwell.

„Devět,“ opravila Karen. Hunt se na ni zvědavě podíval. V obličeji měla náznak smíchu. „Jestli na něco opravdu přijdete, budeme potřebovat veškerou pomoc, abychom zvládli všechno, co

bude následovat,“ vysvětlila mu. „OSN se možná rozhodlo nepřizvat k hovorům své experty na Ganymeďany, ale USA ne.“

„Jinými slovy, vítejte v týmu,“ dokončil Norman Pacey.

Kapitola čtyři

Joseph B. Shannon, velitel mise *Jupiter Pět*, stál tři tisíce kilometrů nad povrchem Ganymedu, v zásobovacím úseku poblíž jednoho konce velitelského centra dvoukilometrové vlajkové lodi mise. Sledoval velkou nástěnnou obrazovku zpoza žasnoucích lodních důstojníků a vědců VOOSN. Na obrazovce byla zvlněná krajina v odstínech oranžové, žluté a hnědé pod černou oblohou, poněkud zamlženou neustálým zářivým mrholením, které přicházelo odněkud shora. V dálce polovina obzoru vybuchovala ve žhnoucím barevném sloupu, který tryskal mimo obraz.

Bylo to před dvaapadesáti lety – v roce Shannonova narození – když jiní vědci v Laboratořích tryskového pohonu v Pasadeně žasli nad prvními blízkými záběry Io, pořízenými sondami *Voyager I* a *II*. Tehdy ten neuvěřitelný skvrnitě oranžový disk pojmenovali „velká nebeská pizza“. Shannon ovšem nikdy neslyšel o pizze, která by byla takhle propečená.

Io se pohyboval proudem částic o průměrné energii odpovídající teplotě 100 000 kelvinů, udržovaným magnetickým polem Jupitera. Díky tomu fungoval jako ohromný Faradayův generátor a indukovaly se v něm proudy o síle až pěti milionů ampérů a s energií bilionů wattů. A stejné množství energie vznikalo uvnitř ve formě slapového tepla z orbitálních perturbací, když Europa a Ganymedes v rezonanci zvedali a zase spouštěli Io v Jupiterově gravitačním poli. Takové množství elektrické energie a tepla udržovalo pod povrchem měsíce velké zásoby roztavené síry a sirných sloučenin, které občas prorazily na povrch a vybuchly do téměř absolutního vakua. Výsledkem byly pravidelně se objevující sopky tuhnoucí síry a zmrzlého oxidu siřičitého, jejichž výtrysky dosahovaly rychlosti až tisíc metrů za sekundu a výšky tří set kilometrů nebo i víc.

Shannon se právě díval na jednu z těchto sopek, snímanou sondou na povrchu Io. Inženýrům a vědcům trvalo déle než rok, než

po mnoha návratech ke kreslicímu prknu vytvořili sondu a stínění, které by ji ochránilo proti neustálému bombardování zářením, elektrony a ionty, a Shannon pokládal za svou povinnost být osobně přítomen u sledování prvních výsledků jejich úspěchu. K nudě, kterou očekával, to mělo daleko – byl to spíš vzrušující zážitek, který připomínal, jak snadné je pro všechny vrchní velitele vzdálit se realitě a ztratit kontakt s tím, co se skutečně děje v zákopech. V budoucnu, pomyslel si, se musím snažit udržet si přehled o vědeckých projektech mise.

Celou hodinu poté, co mu služba oficiálně skončila, zůstal ve velitelském centru a diskutoval o detailech sondy. Nakonec se ale omluvil a odešel do své soukromé kajuty. Vysprchoval se, převlékl a potom si sedl ke stolu v pracovně a požádal terminál o seznam dnešní pošty. Jedna položka ho příjemně překvapila a zároveň zaujala – textová zpráva od Vika Hunta z velitelství Navikomu. Shannon s Huntem během druhé půlky jeho pobytu na Ganymedu často mluvil a nemyslel si o něm, že by měl moc času na společenské konvence – to znamenalo, že se děje něco zajímavého. Zadal příkaz k zobrazení Huntovy zprávy. O pět minut později stále ještě seděl u terminálu, koukal na zprávu a zmateně se mračil. Nebylo ani divu:

Joe,

abych se vyhnul dalším potížím na křižovatkách, podíval jsem se po nějakých legendách v té knize, o které jsi mluvil, a našel jsem odkazy přímo na holé rovině – na stránkách 21, 12, 14, a úplně nakonec 25. Až sejdeš dolů do sekce 11, bude to mnohem jasnější. Jak došli k 786, je pořád hádanka.

S pozdravem
Vic

Nerozuměl jedinému slovu. Znal Hunta dost dobře na to, aby si byl jistý, že ta zpráva má nějaký hlubší význam, ale jediné, co ho napadalo bylo, že se mu Vic pokouší sdělit něco přísně důvěrného. Proč by si s tím ale přidělával takové starosti, když měla VOOSN naprosto vyhovující systém bezpečnostních kódů? Nebylo přece možné, aby někdo odposlouchával síť VOOSN, nikdo neměl

dostatečnou výpočetní kapacitu, aby dokázal překonat všechna bezpečnostní opatření. Na druhou stranu, pomyslel si Shannon, Němci si ve druhé světové válce mysleli přesně totéž a Britové se svým „Turingovým strojem“ v Bletchley dokázali sledovat všechny rádiové depeše mezi Hitlerem a jeho generály, a často je dokonce četli dřív než adresáti. Tahle zpráva byla sice psána anglicky, ale nikdo třetí by jí určitě nerozuměl, což ji činilo ještě neškodnější. Problém spočíval v tom, že jí nerozuměl ani Shannon sám.

Ta zpráva mu nešla z hlavy ani druhý den ráno, když si sedl ke snídani v důstojnické jídelně. Rád jedl brzy, než se tam objevil kapitán, první navigační důstojník a další lidé, kteří měli většinou první směnu. Měl tak čas uspořádat si myšlenky a prolistovat si *Meziplanetární žurnál* – noviny, které VOOSN vysílala ze Země na všemožné lodě a základny do celé Sluneční soustavy. Druhý důvod, proč sem rád chodil takhle brzy byl, že si tak mohl v *Žurnálu* v klidu vyluštit křížovku. Byl na těch křížovkách beznadějně závislý, co pamatoval, a svou závislost si zdůvodňoval tvrzením, že ranní rozcvička tříbí mozek a připravuje ho na požadavky dne. Nebyl si jistý, nakolik je to pravda, a vlastně ho to ani nezajímalo, ale byla to stejně dobrá výmluva jako cokoli jiného. Ve zprávách ten den nebyla žádná senzace, ale přesto si je povinně prolistoval. Na stránku s křížovkou se dostal v okamžiku, kdy mu stevard doléval kávu.

Složil papír, pak ještě jednou a opřel si ho o okraj stolu, aby si mohl pročíst legendu, než vytáhne z náprsní kapsy pero. Nadpis křížovky zněl: KŘÍŽOVKA ŽURNÁLU ČÍSLO 786.

Shannon ztuhl s rukou v kapse, když to číslo uviděl. *„Jak došli k 786, je pořád hádanka“* vytanulo mu okamžitě na mysli. Pamatoval si každé slovo Huntovy zprávy. *„786“* se objevovalo ve stejné větě jako *„hádanka“* – to rozhodně nemohla být náhoda. A potom si vzpomněl, že když měl Hunt náhodou trochu volného času, také se zaujetím luštil křížovky; uvedl Shannona do světa neskutečných rébusů v londýnských *Timesech* a společně strávili mnoho hodin jejich luštěním u baru. Potlačil nutkání vyskočit ze židle s pokřikem *Heuréka!*, zastrčil pero zpátky do kapsy a nahmatal kopii zprávy. Vytáhl papír, rozložil ho na stůl mezi *Žurnál* a kávový šálek a uhladil

ho. Ještě jednou si zprávu přečetl a začala mu dávat úplně nový smysl.

Zrovna tady, na první řádce, se psalo o *„křižovatkách“* a o kousek dál o *„legendách“*.

Teď bylo jasné, co to znamená. Ale co ty další věci? Nikdy s Huntem o žádné knize nemluvil, takže to musela být jenom vata. Ale ta čísla asi nějaký význam měla. Shannon se zamračil a zadíval se na ně: 21, 12, 14, 25 a 11… nebo počkat, 25 mělo být *„úplně nakonec“*, takže to bylo 21, 12, 14, 11 a 25… tahle řada mu nedávala žádný smysl. Už předtím zkoušel ta čísla různě kombinovat a nikam se nedostal, ale když si zprávu znovu přečetl, teď v novém kontextu, najednou ho uhodily do obličeje dvě fráze, kterým předtím nevěnoval velkou pozornost: *„…na holé rovině“* u čísel 21, 12, 14 a 25 a *„dolů“* u 11. Křížovky se přece luštily vodorovně a svisle – rovina znamenala vodorovný směr a *„dolů“* bylo totéž co svisle. To znamenalo, že ať se mu Hunt pokouší sdělit cokoli, bude to skryto v řešení vodorovných legend číslo 21, 12, 14 a 25 a svislé legendy 11. To muselo být ono.

Se stále větším vzrušením se podíval na *Žurnál*. V tu chvíli se v protějších dveřích místnosti objevil kapitán a první důstojník, kteří se spolu vesele bavili a hlasitě se smáli. Shannon vstal a jediným pohybem sebral *Žurnál*. Než udělali tři kroky, prošel kolem nich a věnoval jim jen zdvořilé „Dobré ráno, pánové,“ přes rameno. Vyměnili si zmatené pohledy, otočili se ke dveřím, ve kterých zmizel velitel mise, znovu se podívali jeden na druhého a sedli si k volnému stolu.

Shannon v soukromí svého pokoje usedl ke stolu a znovu rozložil papír. Legenda ke 21 vodorovně zněla: „Najdi význam toho, nad čím ti jde hlava kolem z heuristického algoritmického jazyka (7).“ VOOSN a veškerý vědecký personál samozřejmě ten jazyk znali; v HALu byly psány programy používané ke všemu, od předběžného zpracovávání dat před odesláním laserovým spojem mezi Jupiterem a Zemí až po ovládání přístrojů v robotech na povrchu Io. *„HAL!“* Ta písmena musela být částí řešení. A co ten zbytek? Ti jde hlava kolem? To mohlo znamenat přesmyčku – a přesmyčka z ti mohla být jedině it – a to znamenalo *to* – další stopa.

Z HALu? To se dalo říct jako OD HALu, takže celé řešení znělo „ODHALIT“ – jiný výraz pro „Najít význam“. To nebylo moc těžké. Shannon si zapsal odpověď a přešel k číslu 12 vodorovně.

„Západ slunce pro běžné užívání? Právě naopak! (7)“ To bylo taky jednoduché – opakem západu byl východ a když nebyl „pro běžné používání“, musel být nouzový. A slovo „NOUZOVÝ“ pasovalo.

Legenda ke 14 vodorovně zněla „Dá se vrhnout světlo na zmatenou cestu k horám? A jak! (5)“

„Zmatenou“, to mohlo znamenat přesmyčku „cesty k horám“, fráze o jedenácti písmenech, pokud to nebylo nějak podivně skloňované. Shannon si chvíli hrál s písmenky a potom raději přešel na 11 svisle. Tam zněla legenda: „Androidova sbírka výsledků (6, 6)“ Dvě slova po šesti písmenech. Shannon o tom chvíli přemýšlel. Nejznámějším androidem byl zřejmě Dat ze Star Treku, ale jeho sbírka? To už dneska mohl vědět málokdo, takže to muselo být v něčem jiném. Jak jinak říct sbírka – hromada? Album? Soubor? Moment, to by šlo! Datův soubor – ale to nepasovalo do křížovky. Ale soubor výsledků, to je „DATOVÝ SOUBOR“ – trochu krkolomné, ale tu křížovku asi nesestavoval žádný génius. Když se to tak vezme, *měla* o něco horší úroveň, než bylo u *Žurnálu* běžné.

Legenda ke 25 vodorovně zněla „Čtverečky ve vězení? Těmi se duše neprotáhne! (6).“ To nebylo moc jasné, a tak Shannon začal projíždět zbytek křížovky. Ukázalo se, že 14 vodorovně je „MAJÁK“, což *bylo* součástí legendy – „…k horám? *A jak!*“ Ten náznak přesmyčky tam byl jen proto, aby spletl luštitele. Zapřemýšlel, jak zvrácenou mysl musí člověk mít, aby se mohl stát tvůrcem křížovek. Nakonec se ukázalo, že řešení „čtverečků ve vězení“ zní „MŘÍŽKA“ – *ka* je egyptský termín pro „duši“ a čtverce jsou ve vězení v mřížích na oknech. Duše se nemůže „protáhnout skrz“, takže musí být na začátku nebo na konci – a „čtverečky“ napovídaly, že jde o zdrobnělinu. Jen tak mimochodem si všiml, že vůbec první slovo, 1 vodorovně, je „SHANNON“, řeka v Irsku – pravděpodobně potvrzení, že křížovka je skutečně určená jemu.

Když se slova uspořádala do Huntova pořadí, zněla celá zpráva:

ODHALIT NOUZOVÝ MAJÁK DATOVÝ SOUBOR MŘÍŽKA

Shannon se opřel v křesle a s uspokojením sledoval výsledek, i když mu to pořád zdaleka neříkalo všechno. Bylo ovšem jasné, že to nějak souvisí s Ganymeďany – s těmi měl přece Hunt hodně co do činění.

Nějakou dobu předtím, než se *Shapieron* vynořil z hlubin vesmíru poblíž Ganymedu, mise VOOSN objevily na tomto Jupiterově měsíci pětadvacet milionů let starý vrak dávné ganymeďanské lodi, zamrzlý hluboko pod povrchem. Hunt a skupina inženýrů z Vršku – jedné ganymedské základny – dělali pokusy s některými přístroji nalezenými v lodi a přitom se jim podařilo aktivovat ganymeďanský nouzový vysílač gravitačních vln – ganymeďanský pohonný systém totiž znemožňoval příjem elektromagnetických signálů. Byl to právě tento vysílač, co Ganymeďany přivedlo na Ganymedes. Shannon si vzpomínal, že padl návrh, aby byli pomocí tohoto zařízení Ganymeďané upozorněni na nečekanou odpověď z Hvězdy Obrů, ale Hunt měl podezření, že celá ta záležitost je podvod, a návrh vetoval.

Tohle musel být ten „nouzový maják“ z Huntovy zprávy. Ale co byl zač ten „datový soubor, mřížka,“ kterou měl „odhalit“? Ganymeďanský maják byl převezen na Zemi stejně jako mnoho dalších věcí, které chtěly zkoumat různé instituce, a výzkumníci se obvykle postarali, aby se výsledky dostaly na Jupiter co nejdřív. Jediné, co Shannona napadalo bylo, že Hunt nějak zařídil, aby mu mohl poslat informace, zamaskované v podobě souboru dat, údajně souvisejícího s majákem – s největší pravděpodobností to bude pouhý seznam čísel. Teď, když byl na ten soubor připravený, předpokládal, že způsob, jak ta čísla přečíst, bude pravděpodobně docela snadné najít – jen bude nutné trochu přemýšlet.

V takovém případě musel kontaktovat lidi, kteří by mohli něco vědět o neobvyklých datových souborech obdržených ze Země – a to byli inženýři na Vršku, kteří pracovali na majáku poté, co byl vyzvednut z lodi. Shannon zapnul terminál na stole a vyvolal si osobní záznamy *Jupiteru Pět*. O pár minut později už znal jméno šéfa tohoto projektu – Kaliforňana jménem Vincent Carizan, který

přešel do *Je pětky* ze Sekce pohonných systémů a paliv, kde pracoval po získání doktorátu z elektrického a elektronického inženýrství v Berkeley deset let.

Shannonova první myšlenka byla na Vršek zavolat, ale po zralé úvaze od toho upustil. Jestli Hunt zašel do takové krajnosti, aby ho nikdo nemohl odposlouchávám komunikační sítě odhalit, mohlo se stát cokoli. Pořád ještě přemýšlel, co má dělat, když se z terminálu ozval signál hovoru. Shannon vymazal obrazovku a stiskl klávesu příjmu. Volal jeho pobočník ve velitelském centru.

„Promiňte, pane, ale máte se za pět minut zúčastnit briefingu velitele operací v G-327. Protože vás nikdo celé dopoledne neviděl, myslel jsem si, že bych vám to měl připomenout.“

„Aha… díky, Bobe,“ odpověděl Shannon. „Koukni, něco mi do toho přišlo a myslím, že to tam nestihnu. Mohl bys mě nějak omluvit, prosím tě?“

„Jistěže, pane.“

„Jo, a Bobe,“ zvýšil Shannon hlas, protože ho právě něco napadlo.

Pobočník už už zavěsil, ale teď zvedl hlavu. „Pane?“

„Jakmile to uděláš, přijď za mnou. Mám tu zprávu, kterou chci nechat donést na povrch.“

„Donést?“ Pobočník vypadal překvapeně a zmateně.

„Ano. Je pro jednoho inženýra na Vršku. Teď ti to nemůžu vysvětlovat, ale je to urgentní. Když si pospíšíš, měl bys stihnout raketoplán na Hlavní základnu, co odlétá v devět. Až přijdeš, budu už to mít zapečetěné a připravené. Tohle je stupeň *X-ray*.“

Pobočník okamžitě zvážněl. „Budu tam hned,“ slíbil a obrazovka zhasla.

\# \# \#

Krátce před obědem zavolali Shannonovi z Vršku a řekli mu, že Carizan letí přes Hlavní základnu na *Jupiter Pět*. Když Carizan dorazil, přivezl s sebou výpis datového souboru, který se měl údajně týkat testů Ganymeďanského majáku a objevil se v počítačích na Vršku dnes ráno, jakmile přišel ze Země a počítače na *Jupiteru Pět* ho odeslaly na povrch. Inženýry na Vršku ten soubor poněkud vyvedl

z míry, protože hlavička neodpovídala a byly v něm odkazy, které nesouhlasily s indexovým systémem databáze. A navíc – nikdo nevěděl o tom, že by se měly dělat testy uvedené v záhlaví.

Jak Shannon předpokládal, v souboru byla pouze čísla – mnoho skupin čísel, každá sestávala z dlouhé řady dvojic; takhle nějak obvykle vypadaly experimentální zprávy, které uváděly vztah mezi hodnotami dvou proměnných a nikomu, kdo by neměl podezření, by to nic víc neřeklo. Shannon ovšem svolal malou skupinku specialistů, kterým mohl věřit, a netrvalo dlouho a zjistili, že každá skupina dvojic definuje určitou množinu bodů z mřížky 256x256; další stopa z křížovky. Když se ty body vynesly na obrazovku počítače, z každé jednotlivé sady vyšel vzor teček, který vypadal přesně jako přímková závislost se statistickými odchylkami. Ale když se všechny sady přeložily přes sebe, objevila se na obrazovce šikmo psaná slova a ta slova byla zprávou v angličtině. Ve zprávě byly odkazy na další soubory poslané ze Země a přesné instrukce, jak je dekódovat. Když to udělali, získali ohromné množství dalších informací.

Čistým výsledkem byl podrobně rozvedený příkaz, aby *Jupiter Pět* vyslal dlouhou sekvenci Ganymeďanského komunikačního kódu, ale ne do sítě VOOSN, nýbrž ven, k souřadnicím, které ležely až za okrajem Sluneční soustavy. Odpovědi, přikazovala zpráva, je nutné zakódovat udaným způsobem jako experimentální data a poslat je laserovým spojením do Houstonu.

Shannon byl unavený a nevyspalý, když si konečně sedl k terminálu ve své kajutě a sestavil zprávu, adresovanou Victoru Huntovi na velitelství Navikomu v Houstonu. Zpráva zněla:

Viku,

mluvil jsem s Vincem Carizanem a všechno je to už mnohem jasnější. Děláme ty testy, jak jsi chtěl, a jestli dojdeme k nějakým výsledkům, nechám ti je poslat.

S pozdravem
Joe

Kapitola pět

Hunt se v pilotním křesle opřel a bezmyšlenkovitě se zadíval na předměstí Houstonu, které z téhle výšky vypadalo jako dětská stavebnice. Aeroauto spokojeně předlo, řízené pravidelnými binárními signály odněkud zdola. Pomyslel si, jak zajímavé jsou vzory, které vytvářejí automobily dole – pohybovaly se, splývaly, zpomalovaly a zrychlovaly v dokonalé souhře, jako by byly částí nějakého nepředstavitelně složitého partu vesmírného Bacha. Ale byla to pouhá iluze. Každé vozidlo mělo v programu pouze svůj cíl plus pár relativně jednoduchých podmínek, jak reagovat na různé situace; složitost byla prostě důsledkem toho, že jich velké množství interagovalo v jejich umělém životním prostředí. Stejné je to se životem, uvědomil si. Všechny ty magické, mystické a nadpřirozené síly, které si lidé po staletí volali na pomoc, aby ho vysvětlili, existovaly pouze v myslích pomýlených pozorovatelů, ne ve vesmíru, který pozorovali. Přemýšlel, kolik lidského umu se vyplýtvalo na marné pronásledování zbožných přání. Ganymeďané žádnými takovými iluzemi netrpěli, ale pilně se věnovali studiu vesmíru takového, jaký je, ne takového, jaký se zdál být nebo dokonce takového, jaký by chtěli, aby byl. Možná právě proto dosáhli hvězd.

Lyn, která seděla vedle něj, vzhlédla od napůl dokončené křížovky z pár dní starého *Meziplanetárního žurnálu*. „Nevíš náhodou tohle – ‚Chirurg Stern s dovedností sobě vlastní operoval hrudník.' Co si o tom myslíš?"

„Kolik písmen?" zeptal se po chvilce přemýšlení Hunt. „Sedm."

Hunt se zamračil na letové kontrolky, které se neustále rozsvěcovaly na displeji. „Sternum," řekl nakonec.

Lyn o tom zapřemýšlela a potom se pousmála. „Aha – Stern, um je dovednost a sternum je prsní kost – část hrudníku."

„Správně."

„Pasuje to.“ Vepsala dotyčné slovo do křížovky. „Jsem jenom ráda, že John Shannon s tím tolik problémů neměl.“

„To já taky.“

Shannonovo potvrzení, že zprávě porozuměl, přišlo před dvěma dny. Hunt a Lyn dostali ten nápad jednou večer, když byli v Lynině bytě a řešili křížovku v jednom sborníku křížovek z londýnských *Timesů*. Hádanky do *Žurnálu* sestavoval mimo jiné i Don Maddson, expert Navikomu na lingvistiku, odborník na Ganymeďanský jazyk a Huntův blízký přítel. A tak, s Caldwellovým svolením, sdělil Hunt Maddsonovi všechno, co bylo nutné, a společně sestavili zprávu odeslanou na Jupiter. Teď mohli jenom čekat a doufat, že jejich úsilí přinese očekávané výsledky.

„Doufejme, že Murphy si dneska vezme volno,“ přála si Lyn.

„V to nikdy nedoufej. Doufej radši, že si někdo bude pamatovat Huntův dodatek k Murphyho zákonu.“

„A jak zní Huntův dodatek?“

„Může-li se něco pokazit, pokazí se to… pokud se někdo nerozhodne něco s tím udělat.“

Krátké křídlo za oknem změnilo úhel, jak aeroauto opustilo dopravní koridor a začalo pomalu klesat. Shluk velkých bílých budov na říčním břehu asi jeden a půl kilometru od nich se pomalu sunul zorným polem, dokud se nedostal přímo doprostřed předního skla.

„Musel to být pojišťovák,“ zamumlal po krátké odmlce Hunt.

„Kdo?“

„Murphy. ‚Všechno se pokazí – tak podepište tu smlouvu co nejrychleji.‘ Koho by něco takového napadlo, když ne pojišťováka?“

Budovy před nimi rostly a už se daly rozeznat hladké, čisté linie Westwoodského biologického institutu Sekce pro vědy o životě VOOSN. Vozidlo zastavilo patnáct metrů nad střechou budovy biochemie, která spolu s neurofyziologií a psychologií stála proti dlouhým „Administrativním a centrálním zařízením“. Mezi nimi se rozprostíralo náměstí s barevným mozaikovým dlážděním, tu a tam přerušeným trávníky nebo fontánami. Hunt vizuálně zkontroloval plochu určenou pro aeroauta a povolil počítači dokončit přistávací sekvenci. O pár minut později se už on a Lyn hlásili v recepci v horní hale.

„Profesor Danchekker není ve své kanceláři,“ informovala je recepční, když se poradila se svými obrazovkami. „Kód u jeho čísla odpovídá jedné suterénní laboratoři. Zkusím ho zastihnout tam.“ Zadala další kód a po chvilce se znaky na obrazovce rozplynuly v barevné šmouhy, které se vzápětí ustálily do podoby hubeného, plešatícího muže se staromódními brýlemi se zlatými obroučkami nasazenými na úzkém, poněkud orlím nose. Jeho pokožka vypadala, jako by mu ji natáhli na kosti až dodatečně a na pokrytí neústupné, energické brady jim už moc nezbylo. Zdálo se, že není příliš nadšený vyrušením.

„Ano?“

„Profesore Danchekkere, tady horní hala. Máte tu dva návštěvníky.“

„Mám teď velmi mnoho práce,“ odpověděl odměřeně. „Kdo jsou a co chtějí?“

Hunt si povzdechl a otočil plochou obrazovku k sobě. „To jsme my, Chrisi – Vic a Lyn. Čekáš nás.“

Danchekkerův výraz ztratil na tvrdosti. Profesorova ústa se semkla do tenké čárky, která se na koncích na okamžik stočila vzhůru. „Ano, jistě. Opravdu se omlouvám. Pojďte dolů, jsem v pitevně na patře E.“

„Jsi tam sám?“ zeptal se Hunt.

„Ano. Můžeme tu mluvit.“

„Uvidíme se za pár minut.“

Prošli k výtahu na konci haly. „Chris asi zase pracuje se svými zvířaty,“ poznamenala Lyn, zatímco čekali, až výtah přijede.

„Myslím, že nevyšel na vzduch, co jsme se vrátili z Ganymedu,“ opáčil Hunt. „Překvapuje mě, že se jim ještě nezačal podobat.“

Danchekker byl s Huntem na Ganymedu, když se do Sluneční soustavy vrátil *Shapieron*. Byl to vlastně právě Danchekker, kdo poskládal z faktů zřejmě nejúchvatnější část celého příběhu, jejíž nejchoulostivější detaily nebylo dosud povoleno odhalit psychologicky nepřipravenému světu.

Nebylo zrovna překvapivé, že Ganymeďané v období rozkvětu své civilizace na Minervě – před pětadvaceti miliony let – navštívili Zemi. Jejich vědci předpověděli, že životní podmínky na Minervě se

budou zhoršovat, protože v atmosféře vzroste hladina oxidu uhličitého na hodnoty nesnesitelné pro Ganymeďany, kteří vůči němu měli velice nízkou odolnost. Jedním z důvodů, proč se zajímali o Zemi tedy bylo i to, že ji pokládali za svůj možný náhradní domov. Ale tuto myšlenku rychle opustili. Minervanští živočichové měli odlišnou biochemii, která znemožňovala vývoj masožravců, a tak nikdy nezískali agresivitu, nemilosrdnost ani žádnou jinou z vlastností, které byly tak důležité pro přežití na Zemi. Divočina pozdně oligocénní a raně miocénní Země byla prostě pro klidné Ganymeďany příliš nehostinná a ti se na myšlenku usadit se tam nedívali právě s nadšením.

Kromě uspokojení ganymeďanské vědecké zvídavosti měly ovšem jejich cesty na Zemi i jeden praktický výsledek. Během studia živočichů, které na Zemi objevili, u nich totiž našli zcela nový geneticky zakódovaný mechanismus pro absorpci CO_2, díky kterému byla pozemská zvířata vůči oxidu uhličitému mnohem odolnější a dokázala se lépe přizpůsobit jeho vysoké hladině. Mohla to být cesta, jak vyřešit problém na Minervě. Ganymeďané dovezli na svou domovskou planetu mnoho druhů pozemských zvířat a dělali na nich genetické pokusy. Ty měly za cíl transplantovat funkční pozemské geny jejich vlastnímu druhu, aby je další generace automaticky zdědily. Některé dobře zachované exempláře těchto zvířat se našly ve ztroskotané lodi na Ganymedu a Danchekker jich mnoho přivezl do Westwoodu, kde je podrobně studoval.

Pokusy ale neuspěly a Ganymeďané se nedlouho poté ze Sluneční soustavy vytratili. Pozemská zvířata zanechaná na Minervě rychle vyhubila prakticky bezbranné domorodé druhy, přizpůsobila se novému prostředí, rozšířila se po celé planetě a dál se vyvíjela…

Skoro o pětadvacet milionů let později – pouhých padesát tisíc let před naší dobou – se na Minervě objevili první inteligentní lidé. Tato rasa dostala název „Lunarové“ – podle toho, že první stopy po ní se našly během výzkumů Měsíce v roce 2028. Tehdy se Hunt stal součástí celého děje, odstěhoval se z Anglie a vstoupil do VOOSN. Lunarové byli násilnická, válkychtivá rasa, která rychle dospěla k rozvinuté technologii a nakonec se rozdělila na dvě supervelmoci, Cerios a Lambii. Ty se pak utkaly v poslední, kataklyzmatické válce

– bojovalo se po celé Minervě i mimo ni. Během tohoto konfliktu byla Minerva zničena, zrodil se Pluto i asteroidy a Měsíc osiřel.

Ale na povrchu Měsíce malá skupinka Lunarů přežila. Když se Měsíc nakonec zachytil na oběžné dráze kolem Země, některým z nich se podařilo dosáhnout jediného útočiště, které jim ve Sluneční soustavě zbylo – samotné Země. Mnoho tisíc let se potáceli na hranici vyhynutí, až se posléze vrátili k barbarství a ztratili povědomí o svém původu. Nakonec ale opět zesílili a rozšířili se po celém světě. Nahradili neandertálce, potomky primátů, kteří žili na Zemi původně, a nakonec v podobě dnešních lidí ovládli celou planetu. Teprve mnohem později, když znovu objevili vědu a vydali se do vesmíru, našli stopy, které jim umožnily rekonstruovat příběh své minulosti.

# # #

Danchekkera našli v původně bílém laboratorním plášti, jak měří a zkoumá části odříznuté z velkého, hnědého a chlupatého těla na pitevním stole. Mělo silné svaly a v místech, kde byla odstraněna spodní čelist, bylo vidět strašlivé dravčí tesáky, dokonale přizpůsobené danému účelu. Danchekker je informoval, že je to zajímavý exemplář tvora příbuzného *Daphoenodontovi* ze spodního miocénu. Byl to sice ještě prstochodec, měl docela dlouhé nohy a silný ocas, ale tři horní stoličky prozrazovaly, že se jedná o předka *Amphicyona* a tedy i všech dnešních medvědů – na rozdíl od *Cynodesma*, kterého tu měl Danchekker také a jehož *dvě* horní stoličky ho řadily kamsi mezi *Cynodictise* a dnešní šelmy psovité. Hunt mu to věřil.

Hunt z Caldwella prakticky vymámil svolení, aby byl Danchekker členem uvítacího výboru, pokud se podaří zařídit přistání thurienské lodi na Zemi; věděl totiž o ganymeďanské biologii a psychologii víc než kdokoli jiný ze světové vědecké komunity. Caldwell o té záležitosti důvěrně mluvil s ředitelem Westwoodského institutu a ten souhlasil a Danchekkera informoval. Profesor nepotřeboval moc přesvědčovat. Ale vůbec se mu nelíbilo, jak až doposud vedli celé jednání diplomaté.

„Celá ta situace je absurdní,“ prohlásil nazlobeně, když ukládal nástroje do autoklávu na jedné straně místnosti. „Politikaření, teatrální špionážní šaškárny – vždyť máme bezprecedentní příležitost rozvinout naše znalosti a pravděpodobně udělat kvantový skok v pokroku celé lidské rasy, a oni musejí všechno plánovat, jako by obchodovali s drogami či co! Chci říct, dobrý Bože, vždyť o tom nesmíme ani mluvit po telefonu! To se nedá vydržet.“

Lyn se zvedla od pitevního stolu, kde si zvědavě prohlížela odhalené vnitřnosti *Daphoenodonta*. „Já myslím, že OSN pokládá za svou povinnost vůči celému lidstvu postupovat opatrně,“ usoudila. „Tady se jedná o kontakt s celou novou civilizací a oni zřejmě soudí, že by to od začátku měli mít v rukou profesionálové.“

Danchekker zabouchl víko autoklávu a přešel k umyvadlu. „Pokud si vzpomínám, tak když se u Ganymedu objevil *Shapieron*, jediní zástupci *Homo sapiens*, kteří mu přišli naproti, byli vědci a inženýři z jupiterských misí VOOSN,“ poukázal. „Vedli si příkladně a navázali naprosto civilizované vztahy s Ganymeďany dlouho předtím, než se jejich loď dostala na Zemi. Obešlo se to zcela bez pomoci nějakých ‚profesionálů‘, nepočítáme-li jejich pošetilé rady, kterým se na Jupiteru jednoduše vysmáli a ignorovali je.“

Hunt se na něj podíval ze svého místa u stolu v rohu laboratoře, téměř obklopeného počítačovými terminály, vybavením a obrazovkami. „Něco ale lze říct na obhajobu stanoviska OSN. Myslím, že sis ještě neuvědomil, jak velkému riziku bychom se mohli vystavit.“

Danchekker si odfrkl a přešel kolem stolu k němu. „O čem to mluvíš?“

„Kdyby nebylo ministerstvo vnitra přesvědčené, že jestli se toho neujmeme sami a nezařídíme přistání, udělají to Sověti, byli bychom taky mnohem opatrnější,“ řekl mu Hunt.

„Teď ti nerozumím,“ zamračil se Danchekker. „Proč bychom měli být opatrní? Jak dobře víš, Ganymeďané naprosto nejsou schopní dokonce ani pomyslet na něco, co by mohlo ohrožovat nás nebo kohokoli jiného. Jejich vývoj se jednoduše neřídil stejnými požadavky na chování jako náš.“ Mávnutím odmítl Huntovu odpověď. „A pokud se bojíš, že se Thurienci mohli nějak od základu

změnit, tak na to můžeš zapomenout. Základní vzorce, které určují lidské chování, se utvářely ne před desítkami, ale před stovkami milionů let a já jsem prostudoval minervanskou evoluci natolik dobře, abych mohl prohlásit, že o Ganymeďanech platí totéž. V takovém časovém měřítku není pětadvacet milionů let nijak dlouhá doba a rozhodně nestačí, aby došlo k tak drastickým změnám, jaké naznačuješ.“

„Tohle já vím,“ řekl Hunt, když se konečně dostal ke slovu. „Ale jsi úplně vedle. To není náš problém. Ten spočívá ve faktu, že možná vůbec nemluvíme s Ganymeďany.“

Danchekkera to na okamžik zarazilo, ale potom se zamračil, jako by Huntovi naznačoval, že od něj čekal něco víc. „To je přece absurdní,“ prohlásil. „S kým jiným bychom mluvili? Ta původní zpráva z odvrácené strany Měsíce byla přece zakódovaná ganymeďanským komunikačním kódem a oni jí rozuměli, nebo snad ne? Jaký máš důvod předpokládat, že ji zachytil někdo jiný?“

„Teď mluví anglicky, ale nejsou to Londýňani,“ odpověděl Hunt.

„Ale zprávy přicházejí od Gistaru,“ namítl Danchekker. „A právě tam přece Ganymeďané jsou, jak jsme odvodili z nezávisle získaných důkazů.“

„My *nevíme*, jestli ty signály opravdu přicházejí z Gistaru,“ poukázal Hunt. „Oni tvrdí, že ano, ale jinak tvrdí i jiné podivné věci. Naše vysílače jsou namířené *ve směru* Gistaru, ale něco zachycuje zprávy už za okrajem Sluneční soustavy a my nemáme tušení, co to je. Možná je to nějaká ganymeďanská stanice, která umí převádět signály, o kterých naše fyzika nemá ani ponětí, na elektromagnetické vlny, ale možná taky ne.“

„Ale vždyť je to zřejmé,“ řekl poněkud přezíravě Danchekker. „Když Ganymeďané odletěli ke Gistaru, nechali tu sledovací zařízení – pravděpodobně proto, aby zachytilo a ohlásilo jakékoli známky přítomnosti inteligence.“

Hunt zavrtěl hlavou. „To by to zařízení spustily první rádiové signály před více než sto lety a my už bychom o něm dávno věděli.“

Danchekker o tom chvíli uvažoval a potom se zašklebil. „Což jenom dokazuje moje tvrzení. Zareagovalo to pouze na

ganymeďanské kódy. Nikdy předtím jsme nevyslali nic v ganymeďanštině, ne? Tedy to musí být ganymeďanského původu.“

„A teď to mluví anglicky. Znamená to, že to vyrobili u Boeingů?“

„Zjevně se náš jazyk naučili ze sledování.“

„A ganymeďanštinu se možná naučili stejně.“

„To už je absurdní.“

Hunt se zatvářil zoufale. „Pro Kristovy rány, Chrisi, říkám jenom, že bychom si měli zachovat chladnou hlavu a uvědomit si, že se můžeme zaplést do něčeho naprosto nečekaného. Ty tvrdíš, že to jsou Ganymeďané a máš asi pravdu; já říkám, že je tu jistá možnost, že to je někdo jiný, a nic víc.“

„Sám jste řekl, profesore, že Ganymeďané nehrají špionážní hry a nepřekrucují fakta,“ vmísila se Lyn hlasem, o kterém doufala, že by je mohl trochu zklidnit. „Ale ať je to, kdo chce, má zjevně dost podivné představy, jak zahájit meziplanetární vztahy… A ještě podivnější představy o tom, co se teď děje na Zemi. To znamená, že někdo někomu neřekl celou pravdu a to moc na Ganymeďany nevypadá, nemyslíte?“

Danchekker si odfrkl, ale vypadal, že nemůže najít žádnou pádnou odpověď. Zachránilo ho vyzvánění terminálu na stolku. „Omluvte mě,“ zamumlal a naklonil se přes Hunta, aby hovor přijal. „Ano?“ zeptal se.

Byla to Ginny z velitelství Navikomu. „Zdravím, profesore Danchekkere. Pokud se nemýlím, je tam s vámi doktor Hunt. Mám pro něj naléhavou zprávu. Gregg Caldwell řekl, abych ho hned sehnala a dala mu vědět.“

Danchekker o krok ustoupil a Hunt dojel na židli k obrazovce. „Ahoj, Ginny. Co je nového?“

„Přišla vám zpráva z *Jupiteru Pět*.“ Podívala se na něco pod hranou obrazovky. „Je to od velitele mise – Josepha B. Shannona. Zpráva zní: ‚Laboratorní testy dopadly, jak jsi doufal. Právě připravujeme k přenosu úplný soubor s výsledky. Hodně štěstí.‘“ Ginny znovu vzhlédla. „Tohle jste chtěl vědět?“

V Huntově obličeji se zračil triumf. „Rozhodně, Ginny! Děkuju… moc.“ Ginny kývla a věnovala mu rychlý úsměv; potom obrazovka ztmavla.

Hunt se otočil a uviděl proti sobě dva užaslé obličeje. „Myslím, že už se můžeme přestat hádat,“ řekl. „Zdá se, že zanedlouho budeme mít jistotu.“

Kapitola šest

Talíř hlavní antény na Giordanu Brunovi vypadal jako obrovské kyklopovo oko – stodvacetimetrový paraboloid z ocelového lešení se tyčil ke hvězdám v sametové temnotě nad mrtvým, zničeným povrchem odvrácené strany Měsíce. Spočíval na dvou podstavcích, které se nacházely na opačných stranách kruhových kolejí, které byly nejcharakterističtějším rysem observatoře i základny. Jak tam tak bez hnutí anténa stála a naslouchala šepotu vzdálených galaxií, její prodlužující se stín dopadal v podobě zkreslené změti světla a stínu na kopule a menší konstrukce kolem ní. Na jedné straně přesahoval, mizel a nakonec se ztrácel mezi balvany a okolní krátery.

Karen Hellerová stála a dívala se na něj průhlednou stěnou pozorovací věže, která vyčnívala ze střechy dvoupodlažního Hlavního bloku. Zašla tam, aby byla sama a mohla se vzpamatovat z dalšího příkrého střetu s jedenáctičlennou komisí OSN, který jako obvykle nikam nevedl. Posledním strašákem byla teorie, že signály ve skutečnosti vůbec neposílají Ganymeďané. To byla Karenina chyba – neuváženě je seznámila s myšlenkou, kterou Hunt vyslovil, když byla minulý týden v Houstonu. Teď si vlastně nebyla jistá, proč jim o tom vůbec povídala, když to představovalo tak dokonalou záminku ke zdržování jednání – přece mohla čekat, že se toho chytnou. Jak později řekla překvapenému Normanu Paceymu, byl to z její strany špatně vypočítaný pokus vyburcovat komisi, který měl vzbudit pozitivní reakci, ale selhal. Možná už byla tak frustrovaná, že jí to nemyslelo. Ale už se stalo a poslední zpráva vyslaná ke Gistaru vylučovala v nejbližší budoucnosti jakoukoli možnost přistání mimozemšťanů na Zemi a skládala se převážně ze stohů bezvýznamných protokolárních detailů. Přitom už celé vyjednávání bylo důkazem, že mimozemšťané, ať už to jsou Ganymeďané nebo ne, nemají žádné nepřátelské úmysly; to by prostě přiletěli a nečekali na srdečné pozvání. Politika OSN byla tím pádem ještě

nepochopitelnější a to posilovalo její podezření – a podezření ministerstva vnitra – že Sověti chtějí domluvit přistání kdesi na svém území a nějak manipulují s OSN. USA měly nicméně dál hrát podle pravidel, dokud se Houstonu nepodaří navázat spojení přes Jupiter – pokud se mu to tedy podaří. Pokud do té doby žádný pokus urychlit postup na Brunovi nepřinese ovoce, budou Američané prostě konstatovat, že ke svým krokům byli donuceni.

Zadívala se na kovové linie jakoby vyryté do temnoty paprsky zapadajícího slunce a žasla nad vědomostmi a vynalézavostí, jež vytvořily takovou oázu v mrtvé poušti čtyři sta tisíc kilometrů od Země a postavily tu takovéhle stroje, které, zatímco je pozorovala, tiše zkoumaly samotné okraje vesmíru. Jeden vědecký poradce NSF jí kdysi řekl, že všechna energie, kterou kdy zachytily všechny světové radioteleskopy za více než sto let radioastronomie, se zhruba rovná energii, která se uvolní z popelu jediné cigarety, když spadne asi z metrové výšky. A celý tenhle fantastický obraz, jejž představovala moderní kosmologie – zhroucené hvězdy, černé díry, rentgenové dvojhvězdy a vesmír sestávající z „plynu“ galaktických „molekul“ – to všechno bylo rekonstruováno z informací obsažených v té nepatrné energii.

Karen neměla na vědce nijak vyhraněný názor. Na jednu stranu považovala jejich intelektuální výkony za obdivuhodné a ve chvílích jako tato dokonce úžasné, ale na druhou stranu měla často pocit, že na hlubší úrovni představuje jejich snaha o pochopení neživého světa únik – únik před břemeny světa lidských záležitostí, kde teprve znalosti nabývaly nějakého významu. Dokonce i biologové, jak se zdálo, redukovali život na molekuly a statistiku. Už před sto lety vyvinula věda prostředky k vyřešení všech problémů lidstva, ale potom jen bezmocně přihlížela, jak jiní lidé tyto prostředky berou a využívají je k vlastním účelům. Teprve ve druhé dekádě jedenadvacátého století se stala z OSN opravdu jednolitá globální velmoc, se kterou bylo nutno počítat, když se strategické odzbrojení stalo skutečností a zdroje supervelmocí se konečně začaly vynakládat na vybudování bezpečnějšího a lepšího světa.

Proto bylo ještě horší a nevysvětlitelnější, že právě OSN – donedávna ztělesnění celosvětového trendu pokroku a vědomí plného

potenciálu lidské rasy – tvoří překážku na cestě, kam šipka pokroku rozhodně ukazovala. Zdálo se, že se tu projevuje nějaký historický zákon – když úspěšná hnutí a impéria naplní důvody, pro které byla založena, začnou dalším změnám vzdorovat. Možná, napadlo ji, už OSN začíná v souladu se stále se zrychlujícím tempem dějin vykazovat obecný příznak senility všech takových impérií – stagnaci.

Ale planety dál kroužily po svých ustálených drahách a vzory odhalované počítači napojenými na přístroje na Giordanu Brunovi se neměnily. Byla snad její „realita“ jen iluze postavená na pohyblivých píscích, které se vědci vyhýbali kvůli nějaké větší, neměnné realitě, na níž jedině záleželo?

Nějak si nedokázala představit toho Angličana Hunta ani Američany, se kterými se setkala v Houstonu, jak žijí své životy kdesi ve slonovinových věžích.

Z nebeské klenby se odtrhl světelný bod a pomalu rostl, až se z něj stal povrchový transportér VOOSN letící z Tycha. Zastavil se nad vzdálenou stranou základny a po několika vteřinách pomalu klesl mezi Optickou kopuli 3 a areál skladových nádrží a laserových přenašečů a zmizel jí z očí. Na jeho palubě byl kurýr s nejnovějšími informacemi z Houstonu dodanými přes Washington. Experti rozhodli, že jestli je za odposlouchávánim pozemské komunikace ganymeďanská technologie, může se stát cokoli, a proto se zákaz používání elektronické komunikace – dokonce i po zabezpečených kanálech – stále přísně dodržoval. Karen se otočila, přešla k výtahu na protější stěně a přivolala ho. Po dvou minutách vystoupila do jasně ozářené chodby s bílými stěnami tři patra pod povrchem a vydala se k centrálnímu uzlu Brunova podzemního labyrintu.

Mikolaj Sobroskin, sovětský zástupce na odvrácené straně, vyšel ze dveří, kolem kterých procházela, a přidal se k ní. Byl malý, ale rozložitý, úplně plešatý s růžovou pletí a dokonce i v měsíční gravitaci chodil tak svižným, energickým krokem, že se v jeho přítomnosti cítila jako Sněhurka. Ze složky, kterou si o něm obstaral Norman Pacey, ovšem věděla, že tento Rus býval generálporučíkem v Rudé armádě, kde se specializoval na elektronickou válku a protiopatření, a další řadu let byl expertem na kontrašpionáž.

Pocházel ze světa, který měl k Waltu Disneyovi tak daleko, jak jen to bylo možné.

„Před mnoha lety jsem strávil tři měsíce kontrolou vybavení jaderné letadlové lodi v Tichém oceánu," poznamenal Sobroskin. „Připadalo mi, že se nemůžete nikam dostat, aniž byste nemusela projít nekonečnými chodbami. Nikdy jsem neprozkoumal ani polovinu toho, co vlastně bylo v prostorách mezi nimi. Tahle základna mi to trochu připomíná."

„Já bych to spíš přirovnala k newyorskému metru," odpověděla Karen.

„Ovšem, ale tam se stěny myjí pravidelněji. To je jeden ze základních problémů kapitalismu – každý dělá jen to, co se mu vyplatí. Kapitalismus má čistý oblek, ale ten zakrývá špinavé prádlo."

Karen se pousmála. Jedinou dobrou věcí bylo, že rozdílnosti názorů, které vedly v konferenčním sále k lítým hádkám, tam také zůstávaly. Jinak by se život v těchto stísněných podmínkách stal nesnesitelným. „Právě přistál raketoplán z Tycha," prohodila. „Copak je asi nového?"

„Ano, vím o tom. Nepochybně nám Moskva a Washington posílají instrukce, o čem se máme hádat zítra." Původní návrh OSN obsahoval klauzuli, podle níž nesměli členové komise dostávat instrukce od svých vlád, ale nikdo na odvrácené straně dokonce ani nepředstíral, že ji dodržuje.

„Doufám, že toho nebude moc," povzdechla si. „Měli bychom myslet na budoucnost celé planety. Tohle by neměla být záležitost národní politiky." Podívala se na něj a snažila se v jeho tváři odhalit nějakou reakci. Nikomu ve Washingtonu se zatím nepodařilo s jistotou potvrdit, jestli postoj OSN skutečně diktují z Kremlu, nebo zda Sověti prostě dělají to, co považují za výhodné pro vlastní účely. Ale Sobroskin byl neproniknutelný.

Vyšli z chodby a vstoupili do „společenské místnosti" – důstojnické jídelny VOOSN, momentálně určené pro delegáty OSN mimo službu. Bylo tu horko a dusno. Uvnitř postávala a posedávala smíšená společnost zhruba tuctu členů komise i stálých obyvatel základny – někteří četli, dva hráli šachy a ostatní hovořili v malých

skupinkách po celé místnosti nebo u malého baru na opačném konci. Sobroskin vešel do druhých dveří, jež vedly do úředních prostor komise. Karen se chtěla vydat za ním, ale zastavil ji Niels Sverenssen, švédský předseda komise.

„Á, Karen.“ Lehce ji chytil za loket a zavedl stranou. „Hledal jsem vás. V dnešním zasedání je pár věcí, na které bychom se měli ještě podívat, než schválíme zítřejší program. Doufal jsem, že to s vámi budu moci probrat, ještě než se to vytiskne.“ Sverenssen byl vysoký a hubený a elegantní hřívu stříbrných vlasů nosil s jakousi povýšenou noblesou, díky které Karen připadal jako poslední z pravých evropských aristokratů, člověk s modrou krví. Vždycky nosil společenský oblek bez jediné poskvrnky, a to dokonce i v Brunovi, kde se prakticky všichni začali oblékat neformálněji. Vypadal tak trochu, jako by se na zbytek lidské rasy díval přezíravě – jako by se s ní zahazoval jen proto, že musí. Karen se v jeho přítomnosti nikdy necítila moc dobře, a to strávila dost času v Paříži i na jiných evropských misích, než aby za to mohly kulturní rozdíly.

„No, chtěla jsem se jenom podívat na svoji poštu,“ prohodila. „Jestli ta diskuse ještě hodinku počká, můžeme se tu potom setkat. Probereme to nad drinkem nebo půjdeme do kanceláře. Je to něco důležitého?“

„Jen pár procedurálních otázek a v pár sekcích je zapotřebí vyjasnit některé definice.“ Zatímco předtím Sverenssen mluvil na celou místnost, teď k ní přistoupil, jako by chtěl jejich rozhovor před ostatními utajit. Díval se na ni s podivným výrazem ve tváři – s určitou zaujatou objektivitou, která byla současně podivně intimní i odtažitá. Cítila se jako holka z kuchyně, kterou si prohlíží středověký pán domu. „Myslel jsem spíše něco poněkud pohodlnějšího, později,“ upřesnil, a teď už to znělo nepříjemně důvěrně. „Možná u večeře, budu-li mít to potěšení.“

„Nejsem si jista, jestli dnes vůbec budu večeřet,“ odpověděla a v duchu se ujišťovala, že mu určitě špatně rozuměla. „Možná už bude hodně pozdě.“

„To je odpovídající doba na přátelské setkání, nemyslíte?“ utrousil významně Sverenssen.

Už ji to začínalo zlobit. On tvrdil, že potěšení bude na jeho straně, nicméně jeho chování naznačovalo, že by si toho pozvání měla považovat spíš ona. „Myslela jsem, že jste říkal, že se mnou potřebujete mluvit ještě dříve, než se program vytiskne.“

„To vyřešíme za hodinu, jak jste navrhovala. Večeře potom bude mnohem klidnější a příjemnější událost… později.“

Karen musela polknout, aby neztratila nervy. On jí opravdu *dělal* návrhy! Takové věci se stávaly – to patřilo k životu, ale tohle snad nemůže být pravda. „Myslím, že jste se musel zmýlit,“ řekla zdvořile. „Pokud se mnou chcete probrat něco důležitého, promluvím si s vámi za hodinu. Ale teď – mohl byste mě prosím omluvit?“ Jestli toho teď nechá, brzy na to zapomenou.

Ale nenechal. Namísto toho přistoupil ještě blíž, takže Karen instinktivně o krok ustoupila. „Vy jste vysoce inteligentní, ambiciózní a navíc přitažlivá žena, Karen,“ řekl tiše. Odhodil dosavadní pózu. „V dnešní době toho svět může tolik nabídnout – především někomu, kdo má přátele ve vlivnějších kruzích. Mohl bych vám velmi pomoci, víte?“

Jeho způsob uvažování ji už nemohl nechat chladnou. „Vy se ve mně mýlíte.“ Karen ostře vydechla a zoufale se snažila nezvyšovat hlas natolik, aby přitáhla pozornost. „Prosím, už o tom dál nemluvte.“

Sverenssena to nijak nevyvedlo z míry, jako by podobné reakce dobře znal a už ho to trochu nudilo. „Přemýšlejte o tom,“ vyzval ji a s tím se nenuceně otočil a vrátil ke skupince, kterou opustil. Zaplatil dolar a koupil si lístek. A to bylo všechno. Karen se pokoušela ovládnout vztek, ale ten v ní bublal, ještě když vycházela z místnosti. Dalo jí práci odejít klidně.

O pár minut později dorazila ke kanceláři amerických členů komise a tam na ni čekal Norman Pacey. Zdálo se, že se snaží skrýt nadšení. „Novinka!“ vykřikl bez úvodu, jakmile vstoupila do dveří. Potom se jeho výraz rázem změnil. „Hele, vypadáš pěkně naštvaně. Je ti něco?“

„Ale nic. Co se stalo?“

„Před chvílí tady byl Malljusk.“ Gregor Malljusk byl Rus, ředitel observatoře Bruno a jeden z mála pracovníků, který věděl o dialogu s

Gistarem. „Asi před hodinou přišel signál, který není určený nám. Je v nějakém binárním numerickém kódu. Nedokáže to rozluštit.“

Karen se na něj strnule zadívala. To mohlo znamenat jediné – že někdo na Zemi nebo v jejím okolí začal sám vysílat ke Gistaru a chtěl udržet odpovědi v tajnosti. „Sověti?“ zeptala se ochraptěle.

Pacey pokrčil rameny. „Kdo ví? Sverenssen pravděpodobně svolá zvláštní zasedání a Sobroskin to popře, ale vsadil bych na to měsíční plat.“

V hlase ale neměl žádné zklamání a tahle informace rozhodně neladila s vítězoslavným pohledem, který vrhl na Karen, když přišla. „Ještě něco?“ zeptala se a modlila se, aby to bylo to, co si myslí.

Paceyho obličej se roztáhl do širokého úsměvu, který už nemohl déle ovládat. Vytáhl pár papírů z hromady před otevřeným kurýrním vakem na stole a zamával jimi ve vzduchu. „Hunt to dokázal!“ vykřikl. „Spojili se s Gistarem přes Jupiter! Už navrhli přistání na příští týden a Thurienci souhlasili. Přiletí na jednu nepoužívanou leteckou základnu na Aljašce. Všechno je zařízené!“

Karen si od něj vzala papíry a s úlevou a radostí si rychle prohlédla první stránku. „My jsme to dokázali, Normane,“ zašeptala. „My to těm parchantům ještě nandáme!“

„Ministerstvo si tě žádá na Zemi, takže tam odletíš podle plánu. Nakonec se z tebe ještě vyklube vesmírný vlk.“ Pacey si povzdechl. „Budu na tebe myslet, zatímco tady budu bránit pevnost. Přál bych si jenom, abych mohl letět taky.“

„Brzy budeš mít šanci,“ slíbila Karen. Všechno zase začalo vypadat lépe. Najednou zvedla hlavu od papírů. „Víš co – dneska si dáme slavnostní večeři… něco jako večírek na rozloučenou. Šampaňské, dobré víno a nejlepší drůbež, co kuchař v ledničce najde. Co bys tomu řekl?“

„Zní to skvěle,“ odpověděl Pacey a potom se zamračil a pochybovačně se podrbal na bradě. „I když… je to opravdu dobrý nápad? Chci říct, když se před hodinou objevil ten neidentifikovaný signál, lidi by se mohli divit, co to slavíme. Sverenssen by si mohl myslet, že to jsme my a ne Sověti, kdo nehraje podle pravidel.“

„No, to přece nehrajeme, ne?“

„Jo, asi ano – ale my máme dobrý důvod. To je něco jiného.“

„Tak je nech, ať si lámou hlavu. Jestli nás Sověti budou z něčeho podezřívat, třeba je to přiměje, aby nepostupovali tak rychle.“ Karen se v očích objevil záblesk zadostiučinění, jak ji napadlo ještě něco jiného. „A Sverenssen ať si myslí, co chce,“ uzavřela.

Kapitola sedm

Hunt, oblečený ve standardní polární bundě VOOSN, prošívaných kamaších a sněhulích, stál uprostřed malé skupinky podobně navlečených postav, které přešlapovaly z nohy na nohu a vydechovaly obláčky sražené páry. Byli na betonové přistávací ploše letecké základny McClusky, umístěné na úpatí Bairdových hor, sto padesát kilometrů za polárním kruhem. Včerejší přízemní mlha se poněkud zvedla a dnes byla obloha zatažená. Slunce vypadalo jako vybledlá skvrna a dokázalo okolní krajině dodat jen pár odstínů bílé a šedé. Většina známek života mezi schoulenými, polorozpadlými budovami za nimi se soustřeďovala kolem bývalé jídelny, kterou ve spěchu opravili a izolovali proti větru, aby mohla sloužit jako ubikace a velitelství nadcházející operace. Mezi roztroušenými krabicemi s vybavením a zásobami na okraji plochy parkoval houf letounů i pozemních vozidel VOOSN. Scénu doplňoval tým pečlivě vybraných příslušníků VOOSN, kteří postávali v pozadí s kamerami a mikrofony, připraveni zaznamenat všechno, co se stane. Velín byl pozemním kabelem napojený do místní radarové sítě a pro Ganymeďanskou loď zapnuli naváděcí maják. Vládlo tu podivně napjaté ticho, přerušované pouze pravidelným křikem ptáků, kteří poletovali nad zamrzlými bažinami za plotem, a vrčením elektrických generátorů z jednoho zaparkovaného přívěsu.

McClusky byl ze všech míst v USA nejdál od velkých měst a hlavních leteckých tras, ale ani on nemohl uniknout očím satelitů. Aby VOOSN zamaskovalo přistání mimozemšťanů, ohlásilo, že tu bude tento týden provádět zkoušky nového typu návratového modulu, a požádalo letecké společnosti a další organizace, aby svůj letový provoz až do odvolání příslušně upravily. Aby si obsluha místních radarů zvykla na vyšší aktivitu, VOOSN opravdu uskutečnilo nepravidelné lety nad Aljaškou a měnilo ohlášené letové plány ihned po upozornění. Jinak se toho moc dělat nedalo. Jak by se

dalo něco takového jako přílet hvězdné lodi utajit před pozemskými pozorovateli, nemluvě o pokročilém mimozemském sledovacím systému, to nikdo přesně netušil. Ale ať posílal zprávy na Jupiter kdokoli, zdálo se, že mu to vyhovuje – Thurienci prohlásili, že o zbytek se postarají.

V poslední zprávě poslané přes Jupiter byla uvedena jména lidí, kteří budou tvořit uvítací výbor, a krátké shrnutí, co dokázali a proč byli vybráni. Mimozemšťané na to odpověděli, že se Zemí budou jednat především tři jejich zástupci. Prvního z nich, „Calazara“, popisovali jako zástupce vlády Thurienu a přilehlých světů – zřejmě osoba, která se nejvíc blížila pozemskému pojmu „prezident“. Calazara bude doprovázet Frenua Showm, „velvyslankyně“, která se zabývala vztahy mezi různými složkami thurienské společnosti, a Porthik Eesyan – specialista na vědecké, průmyslové a ekonomické záležitosti. Jestli to budou jediní členové delegace nebo ne, Thuriané neupřesnili.

„Tohle je přímo neuvěřitelný kontrast oproti příletu *Shapieronu* na Zemi,“ zamumlal Danchekker a rozhlédl se. Přistání *Shapieronu* na břehu Ženevského jezera přihlížely desetitisíce lidí a všechny světové stanice ho vysílaly v přímém přenosu.

„Mně to připomíná Hlavní základnu na Ganymedu,“ odpověděl Hunt. „Stačí ještě přidat helmy a pár Veg. To je mi pěkný začátek nové éry!“

Po druhém Huntově boku stála Lyn. V příliš velké kožešinou lemované kapuci stažené kolem obličeje vypadala ztracena. Zastrčila si ruce hlouběji do kapes a rozšlapla kus rozbředlého sněhu. „Už by tu měli být,“ řekla. „Doufám, že mají v pořádku brzdy.“ Pokud všechno šlo podle plánu, měla loď opustit Thurien, položený více než dvacet světelných let daleko, před pouhými čtyřiadvaceti hodinami.

„Myslím, že od Ganymeďanů se nemusíme obávat nějaké neobratnosti,“ prohlásil sebevědomě Danchekker.

„*Jestli* to ovšem jsou opravdu Ganymeďané,“ poznamenal Hunt, i když o tom v tuhle chvíli už doopravdy nepochyboval.

„*Jistěže* jsou to Ganymeďané,“ odfrkl si netrpělivě Danchekker.

Za nimi stáli bez pohnutí Karen Hellerová a Jerol Packard, americký ministr vnitra. Přesvědčili prezidenta, aby tuto operaci

schválil, na základě tvrzení, že mimozemšťané, ať už to jsou Ganymeďané nebo ne, jsou přátelští – pokud se mýlili, stáli na prahu nejhoršího omylu americké historie. Prezident doufal, že se bude moci zúčastnit osobně, ale nakonec váhavě přijal upozornění svých poradců, že nepřítomnost tolika důležitých lidí najednou bez vysvětlení by přitahovala zbytečnou pozornost.

Najednou se z reproduktoru na stožáru za nimi ozval hlas důstojníka z jídelny: „Radarový kontakt!“ Lidé okolo Hunta viditelně ztuhli. Tým techniků VOOSN se pokusil skrýt nervozitu za horečnatými přípravami a úpravami. Hlas se znovu ozval: „Blíží se ze západu, vzdálenost třicet pět kilometrů, výška tři tisíce šest set metrů, rychlost devět set padesát kilometrů za hodinu a klesá.“ Hunt, stejně jako všichni ostatní, instinktivně otočil hlavu a zadíval se na oblohu, ale skrz mraky nebylo vidět vůbec nic.

Neskutečně pomalu přešla minuta.

„Osm kilometrů,“ ozvalo se hlášení. „Klesli na patnáct set metrů. Každou chvilku budeme mít vizuální kontakt.“ Hunt cítil, jak mu tluče srdce. I navzdory zimě ho pokryl lepkavý pot. Lyn se do něj zavěsila a přivinula se k němu.

A potom vítr ze západních hor přinesl první nízký, podivný zvuk. Trval okamžik, ztichl, ozval se znovu a tentokrát už vydržel. Pomalu sílil, až se z něj stalo stabilní vrčení. Hunt poslouchal a najednou se zamračil. Něco nebylo v pořádku. Ten zvuk byl příliš známý, než aby to mohla být hvězdná loď. Začaly se ozývat hlasy, ale utichly, když se z mraků vynořil tmavý tvar a po přímém kurzu sestupoval k základně. Byl to standardní Boeing 1227, nadzvukový VTOL letoun se střední kapacitou, který běžně používaly americké dopravní společnosti. VOOSN je používala také, k nejrůznějším účelům. Napětí mezi lidmi na ploše se změnilo ve sborové úpění a kletby.

Za Hellerovou a Packardem se Caldwell, rudý zlostí, otočil k užaslému důstojníkovi VOOSN. „Myslel jsem, že jste měli odklonit všechny lety,“ vyštěkl.

Důstojník bezmocně zavrtěl hlavou. „Také ano. Já tomu nerozumím… Někdo –“

„Ať odsud ten idiot okamžitě vypadne!“

Vynervovaný důstojník odběhl a zmizel v otevřených dveřích jídelny. V tutéž chvíli se z reproduktorů, které zřejmě někdo ve všeobecném zmatku zapomněl vypnout, ozval hovor.

„Nemůžu je zavolat. Neodpovídají.“

„Použijte nouzovou frekvenci.“

„To už jsme zkoušeli. Nic.“

„Pro Kristovy rány, co se tam děje? Caldwell si mě právě venku pěkně podal. Zjistěte od Žluté šestky, kdo to je.“

„Mám je na drátě. Nevědí, mysleli si, že jsou to naši.“

„Dej mi ten zatracenej telefon!“

Letadlo mezitím vyrovnalo let nad okrajem bažiny asi kilometr a půl odsud a i přes varovné červené světlice vystřelované z kontrolní věže McCluskyho letělo dál. Zastavilo se nad betonem před uvítacím výborem, chvilku nepohnutě viselo ve vzduchu a potom začalo klesat k zemi. Několik důstojníků a techniků VOOSN se k němu rozběhlo a snažilo se ho odmávat signály zkříženýma rukama, ale rychle se stáhli, když boeing pokračoval v sestupu a nakonec dosedl na zem. Caldwell rozzlobeně vyběhl a křičel rozkazy na příslušníky VOOSN, kteří se shromáždili kolem předku letadla a ukazovali na kokpit.

„Imbecilové!“ zamumlal Danchekker. „Takové věci by se neměly stávat.“

„Zdá se, že Murphy se vrátil z dovolené,“ zašeptala smutně Lyn Huntovi do ucha. Ale Hunt ji skoro neslyšel. Díval se přímo na boeing a tvářil se podivně. Na tom letounu bylo něco moc divného. Přistál uprostřed moře rozbředlého sněhu, který tu během posledních pár dní rozšlapaly nespočetné nohy, ale přistávací trysky nevytvořily žádný oblak páry a vodních kapek. Tedy – možná, že žádné přistávací trysky neměl. A tudíž možná vypadal jako dvanáct set dvacet sedmička, ale rozhodně neměl její pohon. A lidé v kokpitu neodpovídali na signály těch dole – vlastně, pokud ho nešálil zrak, v kokpitu vůbec nikdo nebyl. Najednou se rozzářil, když mu všechno konečně zapadlo do sebe.

„Viku, co je ti?“ zeptala se Lyn. „Co se děje?“

„Jak můžeš nejlíp něco schovat před sledovacím systémem uprostřed letiště?“ zeptal se. Ukázal k letadlu, ale než mohl něco říct,

ozval se z něj hlas, který mohl klidně patřit Američanovi. „Thurien zdraví Zemi a tak dále. No, tak jsme tady. Smůla, to počasí, co?“

Všechen mumraj okolo lodi okamžitě ustal. Zavládlo naprosté ticho. Jeden po druhém lidé otáčeli hlavy a otvírali ústa, když ta slova zaslechli.

Tohle že má být hvězdná loď? Ve srovnání se *Shapieronem*, který byl skoro osm set metrů vysoký, to působilo, jako kdyby nějaká drobná stařenka přijela ke kráteru Tycho na kole. Přední dveře se otevřely a na zem se spustily schody. Oči všech lidí upřeně hleděly na vchod. Ti, kdo byli vpředu, začali pomalu ustupovat, zatímco Hunt a jeho společníci vykročili, až došli za Caldwella, a tam se nejistě zastavili. Za ně se zařadila Karen Hellerová a Packard. Kamery zaostřily na vršek schodů.

„Měli byste radši jít dovnitř,“ navrhl hlas. „Ještě tam venku nastydnete.“

Karen a Packard si vyměnili pobavené pohledy; na tohle je hovory a briefingy ve Washingtonu nepřipravily. „Hádám, že budeme muset improvizovat,“ řekl Packard tiše. Pokusil se povzbudivě usmát, ale moc se mu to nepovedlo.

„Aspoň že to není Sibiř,“ zamumlala Karen.

Danchekker se spokojeně podíval na Hunta. „Jestli tohle není ganymeďanský humor, dám se na kreacionismus,“ řekl triumfálně.

Hunt s ním docela souhlasil – mimozemšťané je mohli varovat ohledně maskování své lodi, ale zjevně nedokázali odolat pokušení trochu si z nich vystřelit. A taky neplýtvali časem na pompu a formality. To opravdu vypadalo na Ganymeďany.

S Caldwellem v čele se vydali ke schodům, zatímco se příslušníci VOOSN rozestoupili, aby je nechali projít. Hunt byl jen pár kroků za Caldwellem, když se pokusil šlápnout na první schod. Najednou Caldwell vyděšeně vykřikl – něco ho zdvihlo ze země. Ostatní ztuhle přihlíželi, jak vyletěl po schodech nahoru, aniž by se jich dotkl, a přistál ve dveřích – trochu otřesený, ale zjevně v pořádku. Otočil se k nim, rychle se sebral a zavrčel: „No, na co sakra čekáte?“ Další byl na řadě Hunt. Zhluboka, nejistě se nadechl, pokrčil rameny a udělal krok.

Obklopil ho příjemný pocit tepla a nějaká síla ho zbavila váhy. Schody pod ním se změnily v rozmazanou šmouhu a najednou stál vedle Caldwella, který se na něj, nikoli bez pobavení, díval. Hunt byl konečně přesvědčený – tohle rozhodně nebyla dvanáct set dvacet sedmička.

Stáli v poměrně malé, prázdné místnosti, jejíž zdi byly z průsvitného jantarově zbarveného materiálu a vydávaly měkkou záři. Podle všeho to byla jakási předsíň. Směrem, kterým by u boeingu ležel prostor pro cestující, vedly další dveře; bylo za nimi vidět světlo. Než ale mohl Hunt vstřebat další detaily, Lyn proplachtila dveřmi a lehce přistála přímo na místě, které on právě opustil. „Kuřáci nebo nekuřáci?“ zeptala se.

„Kde je letuška? Potřebuju brandy.“

Najednou zvenčí zazněl Danchekkerův vyděšený hlas. „Co se tu, ve jménu božím, děje? Udělejte něco s tím pekelným krámem!“ Vyhlédli. Danchekker visel asi půl metru nad schodištěm a zoufale mával rukama. Zjevně se tam zastavil, když se k nim chtěl přidat. „Tohle je směšné! Sundejte mě!“

„Blokujete vstup,“ ozval se znovu hlas, který slyšeli předtím. Zaznívalo jakoby odevšad. „Co kdybyste šli dovnitř a uvolnili místo?“ Přešli k vnitřním dveřím a o pár vteřin později se za nimi poněkud nakvašeně vynořil Danchekker. Zatímco ho následovali Hellerová s Packardem, Hunt a Lyn se vydali za Caldwellem do dalších prostor letounu.

Ocitli se v krátké chodbě, která měřila zhruba šest metrů a končila dalšími dveřmi – zavřenými. Od podlahy ke stropu sahaly přepážky, jež dělily prostor na obou stranách na zhruba půltucet úzkých kójí, otevřených do chodby. Jak kráčeli, všimli si, že všechny kóje jsou naprosto stejné – v každé bylo jakési křeslo s luxusním červeným čalouněním obrácené do chodby a obklopené kovovou kostrou. Na té spočívalo obložení z mnohobarevné krystalické hmoty a matoucí změť křehce vyhlížejících přístrojů, které mohly sloužit naprosto k čemukoli. Nespatřili žádné známky života. „Vítejte na palubě,“ řekl hlas. „Kdybyste se laskavě posadili, mohli bychom začít.“

„Kdo to tu mluví?“ zeptal se Caldwell a rozhlédl se na všechny strany. „Ocenili bychom, kdybyste se představil.“

„Jmenuji se VISAR,“ odpověděl hlas. „Ale já jsem jen pilot a posádka v jedné osobě, takže mi vykat nemusíte. Ti, které očekáváte, tu budou za pár minut.“

Asi přijdou těmi dveřmi na druhém konci, pomyslel si Hunt. Bylo to zvláštní. Ten hlas mu připomněl jeho první setkání s Ganymeďany v *Shapieronu* krátce po jeho příletu na Ganymed. Tehdy kontakt s mimozemšťany zprostředkovával jakýsi podivný hlas, který, jak se později ukázalo, patřil bytosti jménem ZORAC – složitému systému superpočítačů, rozmístěnému po celé lodi a zodpovědnému za většinu jejích systémů a funkcí. „VISARe,“ zavolal. „Ty jsi počítačový systém vestavěný do tohoto letounu?“

„No, dalo by se to tak říct,“ odpověděl VISAR. „Blíž se už asi nedostanete. Tady je jedna moje malá přípojka. Zbytek je rozházený po celém Thurienu plus na spoustě dalších planet a jiných míst. Právě jste se napojili na síť.“

„Ty říkáš, že tahle loď nemá samostatné řízení?“ zeptal se Hunt. „A dokážeš komunikovat mezi Zemí a Thurienem v reálném čase?“

„Jasně že ano. Jak jinak bychom mohli tak rychle dostat zprávy z Jupiteru?“

Hunt byl ohromený. VISAR tady mluvil o komunikační síti rozhozené po mnoha hvězdných systémech a se zanedbatelným zpožděním signálu. To znamenalo, že okamžitý transport hmoty, nebo přinejmenším energie, o kterém tak často mluvil s Paulem Shellingem v Navikomu, je nejenom doopravdy uskutečnitelný, ale běžně se používá v praxi. Nebylo divu, že to Caldwella omráčilo; vedle téhle technologie patřil celý Navikom do doby kamenné.

Hunt si uvědomil, že Danchekker je teď přímo za ním a zvědavě se rozhlíží. Hellerová a Packard právě vstoupili do dveří. Ale kde je Lyn? Jakoby v odpověď na tuto myšlenku se z jedné kóje ozval její hlas: „Teda, to je skvělý. V tomhle bych vydržela klidně tejden nebo možná i dva.“ Otočil se a uviděl, že už sedí pohodlně opřená v jednom křesle a zjevně se jí to líbí. Podíval se na Caldwella, na okamžik zaváhal a potom přešel do sousední kóje, otočil se a usedl do měkkého křesla. Se zájmem si povšiml, že křeslo je uzpůsobené

lidským rozměrům – ne ganymeďanským. Že by celou loď postavili za týden, jen aby vyhověli požadavkům pozemšťanů? To bylo také pro Ganymeďany typické.

Znovu ho zalil ten hřejivý pocit a on se najednou začal cítit ospale. Zabořil hlavu do prohlubně v opěradlu. Cítil se uvolněněji než kdykoli předtím a najednou by mu vůbec nevadilo, kdyby už nikdy nemusel vstát. Matně vnímal tu ženu – nemohl si vzpomenout na její jméno – a toho ministra… čeho vlastně? z Washingtonu, jak před ním plují jako ve snu a zvědavě se na něj dívají. „Zkuste to. Je to prima," uslyšel sám sebe zamumlat.

Určitou částí mysli si uvědomoval, že ještě před okamžikem myslel naprosto jasně, ale nemohl si vzpomenout na co, a ani ho nezajímalo proč. Mozek mu přestal pracovat souvisle a jak se zdálo, rozdělil se na jednotlivé oblasti, u nichž mohl nezúčastněně pozorovat, jak fungují – každá zvlášť, ne v souladu. Mělo by mi to dělat starosti, řekla jedna část těm ostatním a ty s ní souhlasily… jenže mu to starosti nedělalo.

Potom se mu něco stalo se zrakem. Strop kóje se najednou změnil v bezvýznamné skvrny a šmouhy a skoro stejně rychle se zase vrátil do původního stavu. Potom se nafoukl, smrštil, vybledl a nakonec znovu zjasněl. Všechny barvy ale byly špatně, jako na počítačovém zobrazení. Na pár šílených sekund se změnily na komplementární odstíny v přehnaném pokusu o nápravu a najednou byly normální.

„Za tohle se omlouvám," ozval se odněkud VISARův hlas. Tedy, Hunt si myslel, že patřil VISARovi; dalo se mu sotva rozumět, protože začal kdesi vysoko, během řeči spadl o několik oktáv a skončil téměř neslyšitelným zamumláním. „Tento proces…" následovalo něco naprosto nesrozumitelného, „… jednorázový a potom už nebudete mít…" zmatené drmolení, „… se vše vysvětlí." To už znělo normálně.

A potom si Hunt začal velmi silně uvědomovat tlak křesla na své tělo, šaty, dotýkající se pokožky a dokonce i vzduch, který mu proudil nosem, když dýchal. Jeho tělo se začalo zmítat, což ho vyděsilo, ale potom si uvědomil, že se vlastně vůbec nehýbe; to jenom vnímal různé pocity na různých místech kůže. Ucítil hrozné

horko, potom zimu, na okamžik ho celá pokožka svědila, pak mu naskočila husí kůže, načež úplně ochabl – a najednou bylo zase všechno v pořádku.

„Klidně vstaňte," vyzval ho VISAR.

Hunt pomalu vstal a vstoupil do chodby, kde už byli ostatní – vypadali stejně zmateně jako on sám. Podíval se na dveře na druhém konci, ale pořád byly zavřené.

„K čemu myslíte, že mohlo sloužit tohle cvičení?" zeptal se Danchekker, který projednou vůbec nic nechápal. Hunt mohl jenom potřást hlavou.

A potom se za ním ozvala Lyn: „Viku." Pronesla jen jedno slovo, ale ten varovný tón ho přiměl ohlédnout se. Dívala se ke dveřím, kterými přišli. Otočil se k nim také.

Vyplňoval je ohromný Ganymeďan, oblečený v něčem, co byla napůl krátká pláštěnka a napůl volná bunda. Pod ní měl tmavě zelenou tuniku. Tmavé, fialové cizí oči zasazené v dlouhém obličeji, který vyčnívал z lebky, si je několik sekund prohlížely, zatímco oni čekali, co udělá. Potom Ganymeďan promluvil: „Já jsem Bryom Calazar. Vidím, že jste ti, které jsme očekávali. Prosím, pojďte za mnou. Tady je na představování trochu moc těsno." A šel k vnějším dveřím. Danchekker zaťal zuby, napřímil se do plné výšky a vydal se za ním. Po chvilce váhání je následovala Lyn.

„Tohle je absurdní," zaslechl Hunt Danchekkera, když procházel dveřmi za Lyn. Ta věta byla řečena tónem někoho, kdo se tvrdohlavě drží logiky a popírá sdělení vlastních smyslů. O zlomek sekundy později Lyn zalapala po dechu a Hunt za okamžik zjistil proč. Předpokládal, že Calazar přišel z jiné místnosti v přední části letadla, ale žádná další místnost tam nebyla. Nemusela. Ostatní Ganymeďané byli venku.

Protože letecká základna McClusky, Aljaška i Arktida zmizely. Díval se na úplně jiný svět.

Kapitola osm

Letadlo, hvězdná loď nebo co to vlastně bylo, už nestálo na otevřeném prostranství. Hunt se nacházel v obrovské uzavřené hale vytvořené tak nestvůrně složitým systémem zalomených rovin a hladkých povrchů v zářivých jantarových barvách a odstínech zelené, že odolával jakémukoli pokusu o pochopení. Zdálo se, že je to střed podivuhodného, trojrozměrného spletence dopravních cest, galerií a šachet, které se táhly nahoru, dolů a ve všech ostatních směrech skrze spojení různě orientovaných podlah, ze kterého se točila hlava. Měl pocit, jako by vstoupil do Escherova obrazu. Zoufale se snažil najít nějaký smysl a řád ve skutečnosti, že různé části téže plochy sloužily tady jako podlaha, tam jako stěna a jinde jako strop, zatímco všude kolem pospíchaly tucty Ganymeďanů. Někteří byli vzhledem k většině hlavou dolů, někteří v pravém úhlu a všechny tři kategorie přecházely jedna ve druhou, takže se nedalo s určitostí tvrdit, který směr je který. Huntův mozek se vzepřel a začal stávkovat. Už to prostě nemohl vydržet.

Kousek ode dveří stál asi tucet Ganymeďanů a asi metr před nimi byl ten, který se představil jako Calazar. Po několika sekundách dal Calazar znamení. Hunt byl úplně omámený a skoro nevnímal, co se děje. Téměř v transu prošel dveřmi a jenom matně si uvědomoval, že sestupuje na zem.

Najednou prostor kolem něj vybuchl. Celá scéna se změnila ve vířící kolotoč barev, který se kolem něj točil a zbavil ho i toho mála orientačního smyslu, který mu ještě zůstal. Křik tisíců zatracenců ho ubíjel. Byl uvězněný v ječící světelné lavině.

Z víru se stal rotující tunel, do kterého se bezmocně řítil. Z beztvaré nicoty před ním vystřelovaly světelné tvary a rozprskávaly se na kusy jen pár centimetrů od jeho obličeje. Hunt nikdy v životě nepoznal skutečnou paniku, ale teď jí propadl, drásala ho zevnitř a

znemožňovala mu myslet. Byl v zajetí noční můry, kterou nemohl ovládat ani se z ní probudit.

Na konci tunelu se objevila černá prázdnota a vrhla se na něj. A najednou byl klid. Ta prázdnota byl… vesmír. Černý, nekonečný vesmír plný hvězd. Byl ve vesmíru a díval se na hvězdy.

Ne. Byl někde uvnitř a díval se na hvězdy na velké obrazovce. Okolí tonulo ve stínu a nebylo příliš zřetelné – nějaká řídicí místnost s matnými náznaky postav okolo něj… lidských postav. Cítil, jak se třese a potí, ale panika přesto trochu polevila a zase mohl přemýšlet.

Na obrazovce něco bylo; rostlo to, jak se to blížilo z vesmíru. Bylo mu to povědomé. Měl pocit, jako by znovu prožíval něco, co se mu stalo kdysi dávno. V popředí byla vidět část nějaké velké kovové konstrukce, nasvícené tlumeným červeným světlem, které přicházelo odkudsi z prostoru mimo obrazovku. Byla to asi součást místa, kde teď byl – zřejmě vesmírné lodi. Ocitl se na palubě vesmírného korábu a díval se na něco na obrazovce. A už tam někdy byl.

Věc na obrazovce se dál zvětšovala, ale ještě než ji Hunt dokázal rozeznat, pochopil, co to je: *Shapieron*. Vrátil se časem téměř o rok zpět, byl zase ve velícím centru *Jupiteru Pět* a sledoval *Shapieron*, když se poprvé objevil u Ganymedu. Mnohokrát shlédl záznam této události v archívu VOOSN a věděl přesně, co přijde dál. Loď postupně zpomalila, až vzhledem k *Jé pětce* znehybněla osm kilometrů od ní na paralelní orbitě. Otočila se, takže byly vidět ladné křivky jejího osm set metrů dlouhého trupu – zázraku kosmického inženýrství.

A najednou se stalo něco, co rozhodně nečekal. Přes obrazovku rychle přeletěl jiný objekt, jehož zadní část bíle zářila. Proletěl těsně kolem přídě *Shapieronu* a vybuchl v oslnivém záblesku o kousek dál. Hunt se na něj nechápavě díval. Takhle se to přece nestalo.

A potom zazněl z obrazovky hlas – s americkým přízvukem a úsečným vojenským tónem. „Varovná raketa odpálena. Útočná salva odjištěna a zaměřena na cíl. T-paprsky byly nastaveny na těsný průlet a torpédoborce se přesouvají do formace blízké eskorty. Rozkazy zní střílet, pokud se cizinci pokusí o únik.“

Hunt zavrtěl hlavou a divoce se rozhlédl, ale stínové postavy kolem něj mu nevěnovaly nejmenší pozornost. „Ne!“ vykřikl. „Takhle to přece nebylo! Tohle je špatně!“ Stíny neodpovídaly.

Na obrazovce se ze všech směrů naráz vynořily černé, ošklivě vyhlížející lodě a zaujaly pozice kolem ganymeďanské lodi. „Cizinci odpovídají,“ ohlásil hlas nevzrušeně. „Zahajují sestup na parkovací dráhu.“

Hunt znovu odmítavě vykřikl, bezhlavě se někam vyřítil a v témže okamžiku se otočil, aby se pokusil ještě jednou oslovit stíny. Ale ty už zmizely. Zmizelo i velící centrum a celý *Jupiter Pět*.

Teď se díval na shluk kovových kopulí a budov poblíž řady nákladních lodí Vega. Byla to základna, zasazená v ledové divočině pod hvězdami. Hlavní základna na Ganymedu. A na otevřeném prostoru u komplexu stál *Shapieron*, který zastiňoval Vegy za ním. Přemístil se o několik dní a teď znovu prožíval okamžiky těsně po přistání lodi.

Ale místo prostého, ale dojemného přivítání, které si pamatoval, uviděl zástup zoufalých Ganymeďanů postrkovaných z lodi přes led mezi řadami nezúčastněných, těžce ozbrojených vojáků; ze vzdálenějších obrněných vozidel na ně mířily hlavně těžkých zbraní. A samotná základna měla teď obranné systémy, zbraňové a raketové baterie a spoustu dalších věcí, které tam ve skutečnosti nikdy nebyly. Bylo to šílené.

Nemohl říct, jestli se nachází v jedné z kopulí a dívá se ven, jako tenkrát, nebo jestli se prostě někde vznáší bez těla. Blízké okolí bylo opět nezřetelné. Cítil se jako ve snu, jako by opravdu ztratil tělo. Otočil se a zjistil, že je sám. Dokonce i přesto, že byl všude kolem led a nekonečný vesmír, začala se ho zmocňovat klaustrofobie a na kůži mu vyvstal lepkavý pot. Pořád ho měla ve spárech ta hrůza, která se ho zmocnila, když vystoupil z mimozemské lodi; hlodala v něm a otupovala jeho logiku. „Co se tu děje?“ chtěl vykřiknout, ale ven vyšlo jenom zasípání. „Nerozumím tomu. Co to znamená?“

„Ty si nevzpomínáš?“ zaduněl ohlušující hlas, který přicházel současně odevšad a odnikud.

Hunt se divoce rozhlédl na všechny strany, ale nikoho neviděl. „Na co si mám vzpomenout?“ zašeptal. „Na nic takového se nepamatuju.“

„Jak to, že si nepamatuješ tyto události?“ namítl hlas. „Byl jsi tam.“

Najednou se v něm vzedmula vlna zlosti – opožděný reflex, který ho měl chránit před tím strašným útokem na vlastní mysl a smysly. „*Ne!*“ zařval. „Ne *takhle!* Tohle se nikdy nestalo. Co je to za šílenost?“

„Jak se to tedy odehrálo?“

„Byli to naši přátelé. Byli u nás vítáni. Dali jsme jim dary.“ Zlost se v něm změnila v rozechvělou zuřivost. „Kdo jste? Jste snad cvoci? Ukažte se.“

Ganymedes zmizel a před očima mu proběhla řada zmatených obrazů – kupodivu je dokázal vnímat souvisle. Viděl Ganymeďany odváděné do zajetí přísnou a nekompromisní americkou armádou… viděl, jak jim je dovoleno opravit svou loď, ale pouze výměnou za detaily o jejich technologii… viděl, jak jsou odváženi na Zemi, aby tam dodrželi svou část dohody… viděl, jak jsou potupně odesláni zpátky do hlubin vesmíru.

„Takhle že to nebylo?“ ptal se hlas.

„Pro Kristovy rány, NE! Ať jste kdokoli, jste cvoci!“

„Které části nejsou pravdivé?“

„Ani jedna. Co to –“

Hlasatel v sovětské televizi hystericky hřímal. I když mluvil rusky, Hunt mu nějakým způsobem rozuměl. Říkal, že válka musí začít neprodleně, než Západ svou výhodu převede do něčeho hmatatelného… proslovy z balkonů; davy lidí, skandujících a jásajících… vypuštění amerických satelitů se střelami MIRV… propaganda z Washingtonu… tanky, raketové transportéry, pochodující řady čínských pěšáků… radiační zbraně ukryté ve vesmíru po celé Sluneční soustavě. Rasa, která zešílela, se blížila k Armageddonu za doprovodu kapel a s rozvinutými vlajkami.

„NE-E-E-E!“ Slyšel, jak se jeho vlastní hlas mění v jekot, který zdánlivě přicházel ze všech stran, až ho obklopil. Všechna síla se z něj vytratila a Hunt se zhroutil na zem.

„Mluví pravdu,“ pronesl hlas odněkud. Byl klidný a rozhodný a zněl jako jediný kámen příčetnosti v tomhle víru chaosu, který ho vytrhl z jeho vesmíru.

Kolaps… pád… temnota… nicota.

Kapitola devět

Hunt dřímal v něčem, co působilo jako velmi měkké a pohodlné křeslo. Byl uvolněný a odpočatý, jako by tam už seděl nějaký čas. Svůj zážitek si pamatoval živě, ale přemýšlel už o něm jenom odtažitě, s téměř akademickým zájmem. Hrůza byla pryč. Vzduch kolem něj voněl svěže, – se slabým náznakem nějakého neznámého pachu, a v pozadí hrála tlumená hudba. Po několika vteřinách v ní poznal Mozartovo smyčcové kvarteto. Do jaké noční můry se to dostal teď?

Otevřel oči, protáhl se a rozhlédl. Opravdu seděl v křesle, a to křeslo stálo v docela obyčejně vyhlížejícím moderním pokoji. Bylo tu ještě jedno podobné křeslo, dále pak psací stůl, velký dřevěný stůl uprostřed místnosti, malý stolek u dveří a na něm ozdobná váza s růžemi a huňatý tmavě hnědý koberec, který docela dobře ladil s převážně oranžovým a hnědým vybavením. Za ním bylo okno zakryté těžkými závěsy, které se mírně vzdouvaly ve vánku zvenčí. Podíval se na sebe a zjistil, že má tmavě modrou, u krku rozepnutou košili a světle šedé kalhoty. V pokoji nikdo jiný nebyl.

Po chvíli vstal, zjistil, že se cítí dobře, přešel k závěsům a zvědavě je roztáhl. Venku spatřil krásnou letní scenérii, která mohla pocházet z kteréhokoli místa u velkého města na Zemi. Vysoké budovy byly bez poskvrnky a ve sluneční záři se bíle leskly, rostly tam známé stromy a zelenaly se louky a Hunt viděl hned pod oknem ohyb široké řeky. Přes řeku se klenul most ve starším stylu, se zábradlím a kulatými oblouky, po silnicích jezdily známé modely aut a ve vzduchu létala aeroauta. Zase závěsy spustil a podíval se na hodinky, které, jak se zdálo, fungovaly normálně. Od chvíle, kdy „boeing“ přistál na základně McClusky, uplynulo méně než dvacet minut. Nic nedávalo smysl.

Otočil se zády k oknu a strčil si ruce do kapes, zatímco se pokoušel vzpomenout, co se mu to zdálo divné, ještě než vystoupil z

lodi. Bylo to něco triviálního, něco, co sotva postřehl během těch prvních pár chvil mezi Calazarovým krátkým objevením se v lodi a prvním pohledem na omračující scenérii venku těsně předtím, než svět zešílel. Souviselo to s Calazarem.

A potom si to uvědomil. Na *Shapieronu* zajišťoval komunikaci mezi Ganymeďany a lidmi ZORAC pomocí sluchátek a hrdelních mikrofonů. Dokázal vytvořit dokonalé umělé hlasy, ale ty samozřejmě nebyly synchronizované s pohyby obličeje původních mluvčích. Ale Calazar žádné takové pomůcky neměl a mluvil anglicky bez jakýchkoli potíží. Ještě podivnější na tom bylo, že Ganymeďané měli hlubokou, hrdelní výslovnost a lidský hlas by nedokázali napodobit ani přibližně. A Calazar navíc ani nevypadal jako herec ve špatně nadabovaném filmu – pohyby úst souhlasily se slovy. Jak to dokázal?

No, rozhodl se, když tady budu postávat, nic se nedozvím. Dveře vypadaly docela normálně a byl jen jeden způsob, jak zjistit, jestli jsou zamčené nebo ne. Když byl na půl cesty k nim, otevřely se a dovnitř vešla Lyn. V pulovru s krátkým rukávem a kalhotách vypadala hezky a uvolněně. Strnul na místě a díval se na ni – jedna jeho část instinktivně čekala, že se k němu vrhne, ovine mu ruce kolem krku a začne vzlykat, jak velí tradice hrdinkám. Místo toho se jenom zastavila a nenuceně si prohlédla pokoj.

„To není špatné," poznamenala. „Jen ten koberec je moc tmavý. Měl by být víc rezavě červený." Koberec se okamžitě přebarvil – byl víc rezavě červený.

Hunt se na něj pár vteřin díval, zamrkal a strnule vzhlédl. „Jak jsi to sakra udělala?" zeptal se a znovu se podíval na zem, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Nezdálo.

Zatvářila se překvapeně. „To VISAR. Dokáže všechno. Ty jsi s ním nemluvil?" Hunt zavrtěl hlavou. Lyn se zamračila. „Jestli jsi s ním nemluvil, jak to, že máš jiné šaty? Co se stalo s tvým eskymáckým oblečením?"

Hunt jenom potřásl hlavou. „Já nevím. Nevím ani, jak jsem se dostal sem." Znovu se podíval na rezavě červený koberec. „Úžasné… Myslím, že bych si dal něco k pití."

„VISARe,“ řekla Lyn lehce zvýšeným hlasem. „Co takhle skotskou, čistou, bez ledu?“ Na stolku vedle Hunta se z ničeho nic objevila sklenice do půlky naplněná jantarovou tekutinou. Lyn ji zvedla a nonšalantně mu ji podala. Váhavě natáhl prst, aby se jí dotkl, a kdesi uvnitř doufal, že není opravdová. Byla. Třesoucí se rukou vzal sklenici, pokusně usrkl a polkl. Hřejivý pocit mu prostoupil hrudí a o chviličku později vykonal svůj vlastní malý zázrak. Hunt se zhluboka nadechl, na pár vteřin zadržel dech a potom pomalu, stále ještě roztřeseně, vydechl.

„Cigaretu?“ zeptala se Lyn. Hunt bez přemýšlení kývl. Cigareta, už zapálená, se mu objevila mezi prsty. Nepřemýšlej o tom, řekl si.

Tohle všechno musela být nějaká propracovaná halucinace. Nevěděl, jak je to možné, proč se to děje ani kde vlastně je, ale zdálo se, že prozatím nemá na vybranou a musí hrát svou roli. Možná to celé zařídili Thurienci, aby jim umožnili se přizpůsobit. Dávalo by to smysl. Tohle bylo jako hodit středověkého alchymistu doprostřed moderní chemické továrny řízené počítačem. Na Thurien, nebo kde to vlastně jsou, si budeme muset chvíli zvykat, řekl si. Měl pocit, že to nejhorší už má za sebou. Ale jak to, že se Lyn přizpůsobila tak rychle? Možná mělo povolání vědce nevýhody, o kterých dosud nikdy nepřemýšlel. Podíval se jí do tváře a poznal, že klid, který předstírá, je vynucený a zastírá zmatek skoro stejně velký jako jeho vlastní. Lynin mozek dočasně odmítal vzít na vědomí plný dosah celého dění – zřejmě prožívala něco podobného opožděnému šoku, který se běžně projevuje po výjimečně bolestivých zážitcích, jako je například smrt blízkého příbuzného. Neviděl na ní ale žádné známky, že by prošla stejně traumatickým zážitkem jako on. Aspoň za to byl vděčný.

Přešel k jednomu křeslu a usadil se na opěrce. „Prosím tě… jak ses sem dostala?“ zeptal se.

„No, byla jsem těsně za tebou na tom gravitačním dopravníku, nebo jak tomu chceš říkat, z toho šíleného místa, kam jsme šli, a potom…“ Zarazila se, když si všimla velmi zmateného výrazu na Huntově tváři. „Ty nevíš o čem mluvím, že?“

Potřásl hlavou. „Jaký gravitační dopravník?“

Lyn se na něj nejistě zamračila. „Všichni jsme vyšli z toho letadla? … Bylo tam to velké, rozzářené místo, kde bylo všechno vzhůru nohama nebo bokem? … Pak nás něco sebralo, jako když jsme šli po schodech a zaneslo nás to do jedné trubice – takové velké, žlutobílé? …“ Vypočítávala jednotlivé úseky pomalu a formulovala je jako otázky; a celou tu dobu pozorně sledovala jeho tvář, jako by se mu snažila pomoci najít přesný bod, kdy ztratil nit. Jenže bylo jasné, že ona už od začátku prožívala něco úplně jiného.

Přejel si rukou po obličeji. „Dobrá, detaily vynech. Jak ses oddělila od ostatních?“

Lyn začala odpovídat a najednou se zarazila a zamračila, když jí poprvé došlo, že její vzpomínky nejsou zdaleka tak úplné, jak si myslela. „Já si nejsem jistá…“ Zaváhala. „Nějak jsem skončila… Nevím, kde to bylo… Byla tam velká organizační tabule – barevné obdélníky se jmény a pavouk – schéma, které zobrazovalo, kdo podléhá komu – a celé to měla být nějaká bláznivá Vesmírná *armáda* Spojených *států*.“ V obličeji se jí zračil čím dál větší zmatek. „Byla tam napsaná spousta lidí z VOOSN, které znám, ale měli hodnosti a jiné věci, které nedávaly smysl. Gregg tam byl uvedený jako generál a já jsem byla hned pod ním jako major.“ Potřásla hlavou, jako by říkala: Nechtěj, abych ti to vysvětlovala.

Hunt si vzpomněl na přepisy thurienských zpráv zachycených na Měsíci. Tam se přece psalo o militarizované Zemi rozdělené na Východ a Západ – podivně to připomínalo Minervu těsně před poslední válkou mezi Ceriosem a Lambií. A při výslechu, jestli to bylo to správné slovo pro to, čím právě prošel, viděl scény právě z takového světa. To muselo nějak souviset. „A co bylo dál?“ zeptal se.

„VISAR začal mluvit a zeptal se mě, jestli je to správná struktura organizace, pro kterou pracuju,“ odpověděla Lyn. „Řekla jsem mu, že jména jsou většinou dobře, ale zbytek jsou úplné nesmysly. Potom se mě ptal na pár zbraňových programů, do kterých měl být zapletený Gregg. Pak mi ukázal fotografie bombardovacího satelitu, který měla tahle VASS umístit na oběžnou dráhu, a velký radiační projektor na Měsíci, který nikdy neexistoval. Řekla jsem VISARovi,

že se zcvoknul. Potom jsme o tom chvíli mluvili a nakonec jsme se docela skamarádili.“

A to všechno během deseti minut, pomyslel si Hunt. Musela v tom být nějaká časová komprese. „Nevyvíjeli na tebe nějaký… nátlak?“ zeptal se.

Lyn se na něj překvapeně podívala. „Kdepak. Všechno to probíhalo moc civilizovaně a příjemně. Já jsem jim řekla, že mi přijde divné nosit uvnitř ten oblek a najednou – *puf!*“ Ukázala na sebe. „Instantní převlečení. Potom jsem se dozvěděla o dalších VISARových tricích. Jak dlouho myslíš, že potrvá, než dá IBM na trh něco podobného?“

Hunt vstal a začal přecházet místností. Když pohnul cigaretou, mimoděk si všiml, že se na konci netvoří žádný popel. Opravdu to byl výslech, pomyslel si. Thurienci si zjevně nebyli jistí, jak to na Zemi vypadá, a z nějakého důvodu potřebovali znát pravdu. Pokud je tahle úvaha správná, rozhodně neplýtvali časem. To, co Hunt zažil, byl možná překvapivý útok, aby od něj získali pravdivé odpovědi ve chvíli, kdy byl naprosto nepřipravený a příliš dezorientovaný, než aby si mohl něco vymyslet. Rozhodně to zabralo, pomyslel si chmurně.

„Potom jsem se zeptala, kde jsi. VISAR mě poslal ven ze dveří, chodbou a tak jsem tady,“ dokončila Lyn svůj příběh.

Hunt chtěl něco říct, když najednou zazvonil telefon. Otočil se a vůbec poprvé si uvědomil, že tu je. Byl to standardní domácí datamřížkový terminál a zapadal sem tak dokonale, že si ho předtím nevšiml. Znovu zazvonil.

„Radši to zvedni,“ navrhla Lyn.

Hunt přešel do rohu, přitáhl si židli, sedl si a stiskl klávesu. Nevěřícně otevřel pusu, když se na obrazovce objevil dispečer z McCluskyho.

„Doktore Hunte,“ řekl s úlevou. „Jen rutinní kontrola, jestli je všechno v pořádku. Už tam jste hezkou chvilku. Nemáte nějaké potíže?“

Nesmírně dlouho – aspoň mu to tak připadalo – nebyl Hunt schopen slova. Nikdy neslyšel o tom, že by se v halucinaci dalo mluvit telefonem se skutečnými lidmi. Takže to musela být taky

součást halucinace. Co se ale tak má říkat neexistujícím dispečerům? „Jak s námi můžete mluvit?“ povedlo se mu konečně ze sebe vysoukat a s trochou úsilí to znělo téměř normálně.

„Před chvílí jsme dostali z letadla zprávu, že se s ním můžeme spojit slabým, úzkým paprskem namířeným přímo na něj,“ odpověděl dispečer. „Tak jsme to zapnuli a čekali jsme, ale když se nikdo neozýval, rozhodli jsme se vám zavolat.“

Hunt na okamžik zavřel oči; potom je znovu otevřel a podíval se na Lyn. Ani ona tomu nerozuměla. „Vy říkáte, že tam letadlo pořád ještě stojí?“ zeptal se a vrátil se pohledem na obrazovku.

Dispečer se zatvářil zmateně. „Co… jistěže… právě na něj koukám z okna.“ Pauza. „Je tam určitě všechno v pořádku?“

Hunt se strnule opřel a mozek mu vypověděl službu. Lyn předstoupila před obrazovku místo něj. „Všechno je naprosto v pohodě,“ řekla. „Podívejte, teď tu máme trochu práci. Zavolejte za pár minut, ano?“

„Hlavně, že o vás víme. Dobrá, zavoláme později.“ Dispečer zmizel z obrazovky.

Spolu s ním zmizela i Lynina sebejistota. Podívala se na Hunta, viditelně ustaraná a vyděšená – vůbec poprvé od chvíle, kdy vstoupila do místnosti. „Pořád tam stojí…“ Pokoušela se udržet hlas pod kontrolou. „Viku – co se to tu děje?“

Hunt začal zamračeně přecházet po místnosti, jak se v něm zvedalo potlačované rozhořčení. „VISARe,“ zavolal z náhlého popudu. „Slyšíš mě?“

„Jsem tady,“ odpověděl známý hlas.

„To letadlo, co přistálo na základně McClusky – pořád tam stojí. Právě jsem mluvil s dispečerem na základně.“

„To já vím,“ souhlasil VISAR. „Spojoval jsem hovor.“

„Není už pomalu na čase, abys mi řekl, co se tu sakra děje?“

„Thurienci vám to chtěli vysvětlit sami, až se s nimi setkáte – což bude velmi brzy,“ odpověděl VISAR. „Dluží vám omluvu a chtějí se omluvit osobně, nejen zprostředkovaně přese mě.“

„A mohl bys mi říct, kde to sakra jsme?“ zeptal se Hunt, kterého to příliš neuklidnilo.

„Ale jistě. Jste v *perceptronu*, který, jak jste mi právě sám potvrdil, stále stojí na přistávací ploše základny McClusky.“ Hunt si vyměnil s Lyn zmatené pohledy. Slabě potřásla hlavou a zapadla do jednoho křesla. „Nevypadáte moc přesvědčeně,“ poznamenal VISAR. „Co takhle malá ukázka?“

Hunt ucítil, jak se mu ústa otvírají a zavírají a uslyšel, jak z nich vycházejí zvuky. Ale on je nevydával. Byl jako loutka s neviditelnými provázky. Jeho hlava se otočila k Lyn a ústa řekla: „Promiň. Nedělej si starosti – VISAR ti všechno vysvětlí. Za pár minut budu zpátky.“

A najednou ležel na něčem poddajném a měkkém.

„Voilá!“ ozval se VISARův hlas odněkud nad jeho hlavou.

Otevřel oči a rozhlédl se, ale trvalo mu pár vteřin, než si uvědomil, kde se nachází.

Seděl opět v křesle; v kóji na palubě lodi, která přistála na základně McClusky.

Všude panovalo ticho a klid. Vstal, vyšel na chodbu a nahlédl do vedlejší kóje. Lyn tam také pořád ještě byla, ležela uvolněně se zavřenýma očima a klidným výrazem ve tváři. Podíval se pořádně a konečně si všiml, že oba na sobě zase mají polární oblek VOOSN. Přešel k ostatním kójím a zjistil, že v nich leží všichni ostatní a vypadají podobně.

„Jen běžte ven a ověřte si to,“ navrhl VISAR. „Pořád tu budeme, až se vrátíte.“

Hunt jako ve snu přešel ke dveřím na předním konci chodby, na okamžik se zastavil a v duchu se připravil na to, že se může stát cokoli. Nakonec vstoupil do předsíně. McClusky a Aljaška. Otevřenými vnějšími dveřmi viděl lidi, kteří se k němu začali blížit, když si ho všimli. Došel ke dveřím a o pár vteřin později stál pod schody. Lidé ho obklopili a začali ho ze všech stran bombardovat vzrušenými otázkami, zatímco šel k budově jídelny.

„Co se tam děje?“

„Jsou uvnitř Ganymeďani?“

„Půjdou ven?“

„Kolik jich tam je?“

„Zatím… jenom mluvíme. Cože? Ano… no, jistým způsobem. Nejsem si jistý. Podívejte, dejte mi pár minut, potřebuju si něco ověřit.“

V budově jídelny se vydal přímo do kontrolní místnosti, která byla zařízená v přední části. Velitel a dva dispečeři Hunta pozorovali oknem a netrpělivě na něj čekali. „Viku, jak to jde?“ zeptal se velitel.

„Fajn,“ zamumlal bezmyšlenkovitě. Pozorně se zadíval na konzole a obrazovky po celé místnosti a donutil se znovu si v mysli projít všechno, co se stalo od chvíle, kdy vstoupili do té lodi. To, co viděl teď, bylo opravdové. Všechno kolem něj bylo opravdové. Ten telefonní hovor byl součástí něčeho, co opravdové nebylo. Jinak to není možné; skuteční lidé se nemohou napojovat do halucinací přes rádio. Nebo ano?

„Spojili jste se s tím letadlem, co jsme vešli dovnitř?“ zeptal se a podíval se na osazenstvo místnosti.

„Cože… ano.“ Velitel najednou vypadal, že má velké starosti. „Vždyť jste s námi sám mluvil, teprve před pár minutami. Jste si jistý, že je všechno… v pořádku?“

Hunt si rukou promnul spánek ve snaze získat chvilenku, než mu v mysli odezní zmatek. „Jak jste navázali spojení?“ zeptal se.

„Zachytili jsme vysílání z lodi – nabídli nám, že se s nimi můžeme spojit slabým paprskem. Vždyť jsem vám to povídal. Stačilo vyžádat si vás jménem.“

„Udělejte to ještě jednou.“

Velitel přešel ke konzoli, naťukal příkaz na dotekové klávesnici a promluvil do obousměrné audiomřížky nad hlavní obrazovkou. „Dispečink McClusky cizí lodi. Cizí lodi, ozvěte se, prosím.“

„Slyším vás,“ odpověděl hlas.

„VISAR?“ optal se Hunt, který ho poznal.

„Zdravím. Už jsem vás přesvědčil?“ Hunt zamyšleně přivřel oči a zadíval se na prázdnou obrazovku. Kolečka v hlavě mu konečně začala zapadat na správná místa. Zbývala už jen jediná věc, kterou mohl zkusit. „Spoj mě s Lyn Garlandovou.“

„Počkejte chvilku.“

Obrazovka se rozsvítila a najednou se na něj dívala Lyn; v pozadí byl vidět pokoj, ve kterém ještě před chvílí stál. Stejně tak

muselo být jasně vidět, že Hunt volá z McCluskyho, ale vůbec nevypadala překvapeně. VISAR jí to už musel vysvětlit.

„Ty teda prolezeš kdeco," poznamenala suše.

Na Huntově tváři se objevil náznak úsměvu; konečně v tom začínal mít jasno. „Ahoj," pozdravil. „Dotaz: co se stalo, když jsem s tebou naposled mluvil?"

„Zmizel jsi – jen tak, z ničeho nic. Pěkně mě to vyděsilo, ale VISAR mi už toho stihl dost vysvětlit." Zvedla ruku, zahýbala si prsty před očima a současně užasle zavrtěla hlavou. „Nemůžu uvěřit, že to nedělám doopravdy. Tohle všechno že je jenom v mé hlavě? To je neuvěřitelné!"

Hunt si uvědomil, že Lyn teď pravděpodobně ví o tom, co se děje, víc než on sám. Ale domníval se, že už má alespoň rámcovou představu. Okamžité spojení s Thurienem… zázraky na požádání… Ganymeďané mluvící anglicky… A jak že to VISAR říkal té lodi – *perceptron?* Začínalo to mít logiku.

„Tak si dál povídej s VISARem," řekl. „Za pár minut se vrátím." Lyn se na něj usmála, jako by tím chtěla říci Však já jsem věděla, že to dobře dopadne. Hunt na ni mrkl a vypnul obrazovku.

„Mohl byste nám prosím vás říct, co se tady děje?" zeptal se velitel. „Chci říct… my to tady máme jenom na starosti."

„Počkejte ještě chvilku." Hunt zadal kód, kterým se aktivovalo spojení. Obrátil se k mřížce a řekl: „VISARe?"

„Zvonil jste?"

„To místo, kam jsme vyšli z perceptronu – to opravdu existuje, nebo sis ho vymyslel?"

„Opravdu existuje. Je to součást Vranixu, starého thurienského města."

„A viděli jsme ho tak, jak vypadá právě teď?"

„Ano."

„Musíš mít tedy k dispozici okamžité spojení mezi Zemí a Thurienem."

„Začínáte to chápat."

Hunt se na okamžik zamyslel. „A co ten pokoj s kobercem?"

„Ten jsem vymyslel já. Zvláštní efekt – simulovaný. Mysleli jsme, že vám možná známé prostředí pomůže zvyknout si na to, jak pracujeme. Už jste přišel na zbytek?“

„Zkusím hádat. Co takhle úplná senzorická stimulace a snímání, plus komunikační linka bez zpožďování signálu. My jsme na Thurienu vůbec nebyli; ty jsi přenesl Thurien sem. A Lyn ve skutečnosti žádný telefon nezvedla. Zavedl jsi jí ten hovor přímo do nervového systému, stejně jako všechno ostatní, o čem si myslí, že dělá, a signál, který jde z lodi sem, jsi celý vytvořil uměle. Je to tak správně?“

„Docela dobré,“ odpověděl VISAR a povedlo se mu vložit do hlasu silně uznalý tón. „Doktore, jste připravený přidat se k ostatním? Za pár minut se máte setkat s Thurienci.“

„Promluvím si s tebou později,“ slíbil Hunt a přerušil spojení.

„Mohl byste nám konečně říct, co to má všechno sakra znamenat?“ zeptal se velitel.

Hunt hleděl nepřítomně a mluvil pomalu a s rozmyslem. „Ta věc venku je jenom létající telefonní budka. Uvnitř jsou přístroje, které se dokážou napojit přímo na smyslová centra ve vašem mozku a vytvořit dokonalou iluzi, že jste někde jinde. To, co jste před chvílí viděli na obrazovce, bylo vytažené přímo z Lynina mozku. Počítač to převedl na audiovizuální modulaci signálního paprsku a poslal nám to. Signály odtud zpracovává obráceně.“

O deset minut později Hunt znovu vstoupil do perceptronu a usedl do stejného křesla, kde byl předtím. „Co mám říct – ‚Domů, Jamesi?‘“ zeptal se nahlas.

Tentokrát žádné smyslové poruchy nenastaly. Okamžitě byl zpátky v pokoji s Lyn, která na něj zjevně čekala; VISAR ji evidentně předem varoval. Zvědavě se rozhlédl po místnosti, jestli někde nedokáže odhalit nějakou známku, že je to jen počítačem vytvořená iluze, ale nic takového nenašel. Všechny detaily byly naprosto autentické. Neuvěřitelné. Ty informace musely pocházet ze sledovacího systému, stejně jako VISARova angličtina a data nutná k tomu, aby Ganymeďané mohli zamaskovat perceptron jako boeing; prakticky všechno se občas přenášelo nějakou elektronickou sítí.

Nebylo divu, že Thurienci trvali na tom, aby se informace o kontaktu do žádné nedostala!

Natáhl ruku a pokusně přejel prstem po Lynině paži. Byla teplá a pevná. Bylo to přesně tak, jak řekl VISARovi – *úplná* senzorická stimulace, která pravděpodobně účinkovala přímo na mozková centra a nezatěžovala se nervovými vstupy. Bylo to fascinující.

Lyn pohlédla na jeho ruku a potom podezřívavě na něj. „Taky nevím, jestli je to až *tak* autentické," prohodila. „A momentálně to nemám vůbec chuť zjišťovat. Zapomeň na to." Než mohl Hunt cokoli říct, telefon znovu zazvonil. Zvedl ho. Byl to Danchekker a vypadal, že co nevidět provede něco nepředloženého.

„Tohle je nestvůrné! Ostudné!" Žíly na spáncích měl viditelně naběhlé. „Máte vůbec představu, jakým provokacím jsem tu byl vystaven? Kde jste, taky v tomhle počítačovém blázinci? Co za –"

„Ale no tak, Chrisi. Uklidni se." Hunt zvedl ruku. „Není to tak zlé, jak si myslíš. Jde o to –"

„*Není to tak zlé?* Kde to, ve jménu božím, jsme: Jak se dostaneme ven? Mluvil jsi už s ostatními? Jakým právem si tyhle mimozemské potvory dovolují –"

„Vždyť ani nikde nejsi, Chrisi. Pořád jsi v letadle na McCluskym. Já taky. Všichni tam jsme. Stalo se to, že –"

„Nebuď absurdní! Je zcela zjevné, že –"

„Mluvil jsi už s VISARem? Ten ti všechno může vysvětlit mnohem líp než Lyn a já a –"

„Ne, to jsem nemluvil, a co víc, ani nemám v úmyslu něco takového dělat. Pokud ti Thurienci nemají dost zdvořilosti, aby –"

Hunt si povzdechl. „VISARe, vezmi profesora domů a vysvětli mu to, ano? Myslím, že se teď zrovna necítím na další klání s ním."

„Zařídím to," řekl VISAR a Danchekker promptně zmizel z obrazovky – zbyla na ní jen prázdná místnost.

„Úžasné," zamumlal Hunt. Někdy si přál přesně tohle udělat s Danchekkerem sám.

Někdo lehce zaklepal na dveře. Hunt a Lyn k nim otočili hlavy a tázavě se na sebe podívali. Lyn pokrčila rameny a přešla ke dveřím. Hunt vypnul terminál a vzhlédl. Dvouapůlmetrový Ganymeďan se ve

dveřích narovnával, protože se musel skrčit, aby mohl projít. Lyn držela dveře otevřené a nebyla schopná slova.

„Doktore Hunte a slečno Garlandová,“ oslovil je Ganymeďan. „Nejprve bych se chtěl jménem nás všech omluvit za ono poněkud bizarní přivítání. Bylo nutné z několika velmi důležitých důvodů, které vám vysvětlíme, až se setkáme všichni, což bude zakrátko. Doufám, že vás neurazilo, že jsme vás tady jen tak nechali, ale domnívali jsme se, že by vám možná prospělo trochu času, abyste si zvykli. Jsem Porthik Eesyan – jeden z těch, se kterými jste se měli setkat.“

Kapitola deset

Hunt si všiml, že Eesyan se poněkud liší od Ganymeďanů ze *Shapieronu*. Měl stejné masivní tělo pod volnou žlutou vestou a pečlivě ušitou košilí z červených a jantarových kovových vláken a měl i stejné šestiprsté ruce se dvěma palci, ale jeho kůže byla tmavší než šedivá, kterou Hunt znal – skoro černá – a jakoby hladší; byl o něco štíhlejší a útlejší, trochu menší, než bylo obvyklé, a lebka, i když stále podstatně protažená, se zkrátila, rozšířila a zakulatila, takže se víc blížila lidské.

„Umíme okamžitě přemisťovat objekty pomocí uměle vytvářených rotujících černých děr," řekl jim za chůze Eesyan. „Jak předvídají vaše vlastní teorie, rychle rotující černá díra se zploští do disku a nakonec se změní v prstenec, kde je veškerá hmota soustředěná na okraji. Singularita je potom uprostřed centrálního otvoru a je možné se k ní přiblížit po ose prstence a vyhnout se tak ohromným slapovým silám, které ji normálně provázejí. Ten otvor je vlastně ‚vstupní branou' do hypervesmíru popisovaného zákony, které nepodléhají konvenčním omezením běžného časoprostoru. Když vytvoříte takovou vstupní bránu, dojde díky hypersymetrickému efektu k objevení druhé, výstupní, v jiném místě normálního prostoru. Úpravou rozměrů, rychlosti otáčení, orientace a některých dalších parametrů původní černé díry můžeme výstupní bránu s dostatečnou přesností zaměřit na vzdálenost několika desítek světelných let."

Eesyan kráčel mezi Vikem a Lyn; šli širokou, uzavřenou, jasně osvětlenou pasáží plnou vznosných linií, zářících soch a ohromných vstupů do jiných prostor. Tu a tam byla další escherovská zkreslení a další topologické záhady, ale nic takového, jako když poprvé vystoupili z perceptronu. Thurienská architektura zjevně dokázala účinně využívat ganymeďanské gravitické triky – neboť tohle *byl* Thurien. Vyšli z místnosti a prošli několika galeriemi a ohromným

dómem plným Ganymeďanů, až se nakonec dostali sem. Iluze splývala se skutečností tak dokonale, že Hunt nedokázal poznat, kdy vlastně došlo k přechodu. Eesyan jim sdělil, že nyní dojde k setkání obou světů, a že on je má osobně doprovodit. Hunt tušil, že VISAR by je tam mohl jednoduše okamžitě přenést, ale dokud se ještě „aklimatizovali“, vypadalo to takhle přirozeněji. A mohli se navíc ještě před zahájením jednání osobně seznámit s alespoň jedním mimozemšťanem. O to asi šlo především.

„Takhle jste tedy dostali perceptron na Zemi,“ pochopil Hunt.

„Skoro až tam,“ odpověděl Eesyan. „Černá díra tak velká, aby se jí dala poslat loď, vytváří rozsáhlé gravitační poruchy. Proto výstupní body nepromítáme do planetárních systémů; narušovalo by to hodiny, kalendáře a tak dále. Perceptron jsme dopravili za okraj Sluneční soustavy – poslední část cesty musel urazit postaru.“

„Okružní cesta tedy potřebuje čtyři lety normálním prostorem,“ poznamenala Lyn. „Dva při cestě tam a dva zpátky.“

„Správně.“

„To vysvětluje, proč vám trvalo asi jeden den dostat se z Thurienu na Zemi,“ odvodil Hunt.

„Ano. Bleskové přeskoky mezi planetami jsou mimo diskusi. Ovšem *komunikace*, to je něco úplně jiného. Můžeme si posílat zprávy pomocí gama-paprskového mikrolaseru namířeného do mikroskopického prstence, který se dá udržet na povrchu planety bez nepříjemných vedlejších účinků. Spojení mezi planetami je tedy jednoduché. A navíc, mikroskopické černé díry nevyžadují takové množství energie jako díry pro transport lodí. Lidé proto moc necestují, pokud nemusí – dáváme přednost posílání *informací*.“

To zapadalo do toho, co už Hunt věděl: on a Lyn byli pořád na základně McClusky a všechno, co vnímali, jim dodával VISAR. „To vysvětluje, jak se ty informace posílají,“ řekl. „Ale jak vypadá vstup do systému? Odkud vůbec pochází?“

„Thurien je plně ‚zapojená‘ planeta,“ vysvětlil Eesyan. „Stejně jako většina planet v té části Galaxie, kam jsme se rozšířili. Na všech těchto planetách je VISAR, stejně jako na mnoha místech mezi nimi, přítomen v podobě husté sítě senzorů – jsou všude; v budovách a ve městech, nenápadně pokrývají hory, lesy a pláně, některé se

nacházejí na oběžných drahách. Kombinováním a interpolací datových vstupů může VISAR vytvořit úplný smyslový obraz, jaký byste vnímali, kdybyste se na kterémkoli daném místě skutečně ocitli.

VISAR obchází normální smyslová centra a stimuluje přímo symbolické neurální vzory – používá k tomu soustředěné paprsky prostorových stresových vln s vysokou rozlišovací schopností. Tak může předat přímo do mysli informace, které by získala osoba fyzicky přítomná na dotyčném místě. Kromě toho VISAR monitoruje nervovou aktivitu motorického systému a věrně reprodukuje zpětnou vazbu, kterou by vyvolaly skutečné pohyby svalů, a tak dále. Čistým výsledkem je iluze, že skutečně jste někde jinde, naprosto nerozlišitelná od skutečnosti. Fyzický transport těla pak postrádá smysl.“

„Mezihvězdné cestování snadno a rychle,“ zamumlala Lyn. Rozhlédla se, když došli na konec galerie a vykročili na zakřivenou plochu, která se ještě před chvílí tvářila jako stěna. Teď jim ale připadalo, že se zvolna sklání, zatímco galerie za nimi se naopak ve stále strmějším úhlu zvedala. „Tohle je opravdové, dvacet světelných let daleko?“ zeptala se nevěřícně. „A já tu ve skutečnosti nejsem?“

„Dokážete poznat rozdíl?“ zeptal se jí Eesyan.

„A co ty, Porthiku,“ zeptal se Hunt, protože ho právě něco napadlo. „Ty jsi doopravdy… tady… totiž, myslím ve Vranixu nebo kde?“

„Já se nacházím na umělé planetě třicet milionů kilometrů od Thurienu,“ odpověděl Eesyan. „Calazar je sice na Thurienu, ale deset tisíc kilometrů od Vranixu – v Thuriosu, hlavním městě Thurienu. Vranix je staré město, které jsme zachovali ze sentimentu a kvůli tradici. Frenua Showm, se kterou jste se také měli setkat a která se dostaví brzy, je na planetě jménem *Crayses*, ve hvězdném systému zhruba devět světelných let od Gistaru.“

Lyn se znovu zatvářila zmateně. „Nejsem si jistá, jestli to chápu,“ řekla. „Jak to, že naše vnímání souhlasí, když jsme každý jinde? Jak můžu vidět tebe támhle, Vika vedle a tohle všechno kolem, když jste rozházení po celé Galaxii?“ Hunt byl tak ohromený tím, co Eesyan právě řekl, že by ze sebe nevypravil kloudnou větu.

„VISAR vytváří vjemy z dat získaných na různých místech a kombinuje je," odpověděl Eesyan. „Umí zkombinovat obraz, zvuk, dotek a další věci s daty, která získá sledováním nervové aktivity ostatních lidí napojených do systému a tak zprostředkuje každému jednotlivci úplný, osobní dojem, že se nachází v daném prostředí a fyzicky i verbálně v něm interaguje s ostatními. Tak můžeme navštěvovat cizí světy, poznávat cizí kultury, setkávat se na konferencích v různých hvězdných soustavách a navštěvovat naše umělé planety ve vesmíru… a kdykoli se přitom moci vrátit domů. Samozřejmě, že se stále občas přemísťujeme i fyzicky, například při rekreaci nebo když něco vyžaduje naši fyzickou přítomnost, ale většinu obchodu a cestování provádíme elektronicky a graviticky." Povrch se dál zakřivoval a dovedl je na velkou kruhovou plošinu. Kolem dokola bylo zábradlí a pod ním viděli rušné náměstí na další, větší plošině. Mezi křivkami a plochami nad sebou mohli rozeznat podlahu pasáže, kterou prošli před pár minutami. Tedy, tehdy to *vypadalo* jako podlaha. Ale na takové věci si už začínali zvykat.

„Když jsme si poprvé sedli do těch křesel, všechny smysly se mi na chvíli zbláznily," řekla Lyn. „Proč?"

„To se VISAR vylaďoval na vaše osobní mozkové vzory a úrovně aktivity," vysvětlil jí Eesyan. „Upravoval svůj výstup, dokud od vás neobdržel správnou zpětnou vazbu. Každý člověk je totiž v tomhle ohledu trochu jiný. Ten proces je jednorázový – představte si to třeba jako snímání otisků prstů."

„Porthiku," ozval se Hunt, když ušli kus cesty mlčky. „To divadlo, co jste na mě sehráli na začátku – vy jste dostávali nějaké zmatené zprávy o Zemi a chtěli jste si je ověřit. Mám pravdu?"

„Bylo to nanejvýš důležité, jak vám Calazar vysvětlí," odpověděl Eesyan.

„Ale bylo to nutné?" dotíral Hunt. „Jestli VISAR dokáže přímo zpřístupnit symbolické nervové vzory, proč si prostě ty odpovědi nevytáhl přímo z mé paměti? Tak by nevzniklo žádné riziko, že vám zalžu."

„Technicky by to samozřejmě možné bylo," souhlasil Eesyan. „Ovšem kvůli ochraně soukromí naše zákony takové věci nedovolují a VISAR je naprogramovaný tak, aby mohl dodávat do mozku jen

primární smyslové vstupy a monitorovat pouze motorické a některé další výstupy. Jeho kontakt s mozkem se omezuje na to, co byste mohli vidět, slyšet, cítit a tak dále; myšlenky ale nečte.“

„A co ostatní?“ ptal se Hunt dál. „Nevíš, jak se jim daří? Vaše uvítací ceremonie bych zrovna nedoporučil jako nejlepší způsob získávání nových přátel.“

Eesyan svraštil obličej do grimasy, ve které Huntovo cvičené oko rozeznalo ganymeďanský úsměv. „Nemusíte se obávat. Všichni neprokoukli VISARa tak rychle jako vy, takže někteří jsou pořád trochu zmatení, ale jinak jsou v pořádku.“

Hunt si najednou uvědomil, že je Ganymeďané zmátli schválně. Tohle bylo přesně propočítané opatření, které mělo za cíl uchlácholit je po počátečním šoku. Nepochybně ten plán zahrnoval i to, že je Eesyan osobně dovede tam, kam měli namířeno. „Mně to tak nepřipadlo, když jsem mluvil s Chrisem Danchekkerem pár minut předtím, než jsi přišel,“ řekl a zasmál se, když si všiml výrazu na Lynině tváři.

„Pravda je taková, že vy a profesor Danchekker jste to měli horší než ostatní,“ připustil Eesyan. „Opravdu se omlouváme, ale vy dva jste jako jediní byli svědky některých důležitých událostí týkajících se *Shapieronu*, a o těch především jsme se chtěli něco dozvědět. Vaši společníci zažili spíš jenom diskuse, které se týkaly jejich specializací. A jejich výpovědi dokonale souhlasily. Mnohé nám to osvětlilo.“

„Co se stalo tobě a Chrisovi?“ zeptala se Lyn Hunta.

„Povím ti o tom později,“ odpověděl. Bylo to možná nekonvenční, ale rozhodně to fungovalo, řekl si se zahořklým obdivem. Během těch prvních pár minut z něj Ganymeďané dostali víc informací, než kdyby ho vyslýchali několik dní. Jestli to bylo tak důležité, nemohl se na ně zlobit, zvlášť ne teď, když se k nim OSN chovala tak nemožně na Měsíci. Přemýšlel, jestli to Caldwell a ostatní vidí stejně. Ostatně to už brzy zjistí – blížili se totiž k cíli.

Sestoupili po mírně skloněné rampě tvaru vějíře, prošli poslední branou a ocitli se venku. Spatřili svažité uspořádání průniků geometrických tvarů, teras a promenád, které tvořily jednu výseč velkého kruhu. Nejnižší, střední část přímo před nimi tvořilo jakési

fórum – bylo tam obdélníkové pódium, na kterém stály proti sobě řady sedadel. Celé to místo tvořilo ohromnou kompozici barev a tvarů mezi jezírky svítící kapaliny napájenými z pomalu tekoucích říček a vodotrysků zářivého světla. Na třech stranách pódia stála řada postav, samí Ganymeďané. Zdálo se, že na něco čekají. Před nimi, uprostřed vyvýšené skupiny sedadel na jedné straně, stál Calazar, kterého Hunt poznal podle tmavě zelené tuniky a stříbrné pláštěnky.

A potom Hunt uviděl Caldwellovu rozložitou postavu, jak vychází z jiného vchodu u otevřeného prostranství napravo a s ním Ganymeďan… a za Caldwellem se objevila Hellerová a Packard, také s Ganymeďanem. Hellerová šla klidně a rozvážně, Packard se rozhlížel na všechny strany a vypadal užasle. Hunt otočil hlavu a spatřil Danchekkera, jak prochází pod obloukem brány, rozkládá rukama a stěžuje si Ganymeďanům, kteří šli vedle něj; evidentně na něj museli být dva. Příchody byly dokonale synchronizované – to nemohla být náhoda.

Lyn najednou zalapala po dechu a zastavila se; oči měla upřené kamsi nahoru. Hunt se podíval také… zastavil se… a zalapal po dechu.

Za vyvýšeným okrajem kruhu se ze tří bodů tyčily štíhlé, růžové sloupy, které se k sobě nahoře stále blížily, až zmizely ve hlavou dolů obrácené změti teras a náspů, jež se táhla výš a výš a ven, snad celé kilometry. A nad nimi – nedávalo to smysl, ale opravdu nad nimi, tam, kde by mělo být nebe, byly nepochopitelně nahloučené konstrukce udivujících rozměrů, které se v jednom směru táhly, kam až oko dohlédlo, a ve druhém končily u vzdáleného oceánu. To muselo být město Vranix. Jenomže viselo spoustu kilometrů nad nimi a navíc hlavou dolů.

A potom to pochopil. Vyšli vlastně do prázdna. Ty tři růžové sloupy, které se „zvedaly“ kolem nich, byly ve skutečnosti podpůrné pilíře obrovské věže, která čněla nad městem a na níž byla kruhová plošina, kde teď stáli. Ale na *spodní* straně! V Ganymeďanském labyrintu ztratili orientaci natolik, že se obrátili vzhůru nohama a ani si toho nevšimli, dokud nevylezli ven do nějakého lokálního gravitačního efektu a nezjistili, že vysoko nad nimi se táhne povrch Thurienu.

Caldwell a ostatní to uviděli taky a teď jenom stáli s otevřenou pusou. Dokonce i Danchekker zmlkl. Hunt si uvědomil, že tohle je poslední Ganymeďanský trumf, jímž získali poslední štych. I kdyby někteří jeho společníci stále pociťovali ke Ganymeďanům zášť, tenhle pohled – přesně načasovaný na pouhých pár okamžiků před začátkem jednání – jim zabrání příliš protestovat. Došlo mu, že má tyhle mimozemšťany docela rád, jakkoli nepatřičně to právě v tu chvíli vypadalo. Vždycky se rád díval, jak pracují profesionálové.

Omámení Terrané se jeden po druhém vzpamatovali a znovu začali sestupovat k centrálnímu fóru, kde čekali Ganymeďané.

Kapitola jedenáct

„Dlužíme vám omluvu," začal Calazar přímo, hned jak se vzájemně představili. „Vím, že podle pozemských zvyků to není ten nejlepší způsob, jak začít jednání, ale nikdy jsem vlastně nepochopil proč. Jestli se něco má říct, tak to řekněme, ať to máme z krku. Jak už nepochybně chápete, potřebovali jsme si ověřit některá fakta, která jsou pro nás, a zřejmě i pro vás, nadmíru důležitá. Zdá se, že jsme udělali dobře."

Hunt si s úlevou všiml, že jednání asi bude daleko méně formální, než se tak napůl obával. Přemýšlel, jestli to, co slyší, je přesný překlad Calazarových slov, nebo VISARova liberální interpretace. Předpokládal, že tady se nevyhnou určitým potížím a byl připraven, že to tu a tam zajiskří. Ale když se podíval na ostatní, zjistil, že ganymeďanská taktika likvidace napětí zřejmě vážně zabrala. Caldwell a Hellerová vypadali, že se ovládají. V očích se jim sice zračilo odhodlání, že rozhodně nemají v úmyslu nechat to jen tak, ale byli už natolik zpacifikovaní, že dokázali počkat a zjistit, jak se bude situace vyvíjet, než začnou dělat scény. Danchekker očividně toužil trochu se poprat, ale psychologický levý hák, který právě přiletěl z čistého nebe – doslova – z něj tuhle chuť dočasně vyhnal. Packard byl jakoby v transu; v jeho případě zřejmě uklidňovací taktika zabrala až příliš dobře.

Calazar pokračoval: „Jménem celé naší rasy vás vítáme do našeho světa a do naší společnosti. Naše vývojové linie, až dosud oddělené, se konečně setkávají. Doufáme, že od tohoto dne půjdou dál společně, pro dobro a poučení nás všech."

S těmi slovy usedl. Bylo to prosté, pomyslel si Hunt, a zdálo se, že je to dobrý způsob, jak věci rozhýbat.

Terrané se otočili k Packardovi, který tu měl oficiálně nejvyšší postavení, a proto měl rozhovory vést. Trvalo mu pár vteřin, než si uvědomil, že se na něj všichni dívají. Potom se nejistě rozhlédl,

pevně sevřel opěrky svého sedadla, olízl si rty a pomalu a s obtížemi vstal. „Ve jménu… vlády…“ Došel mu dech. Stál, trochu vrávoral a ohromeně zíral na řady mimozemských posluchačů před sebou. Pak zvedl hlavu a nevěřícně jí zavrtěl při pohledu na věž klesající do metropole a panoráma Thurienu, jež se táhlo do všech stran. Na okamžik si Hunt myslel, že se tu zhroutí. A potom zmizel.

„S politováním vám musím oznámit, že ministr vnitra je zřejmě dočasně indisponován.“ oznámil VISAR.

To stačilo k prolomení kouzla. Caldwell byl okamžitě na nohou. Měřil si Ganymeďany ocelově chladným pohledem a ústa měl sevřená do úzké čárky. I Karen se začala zvedat, ale včas se zarazila a znovu si sedla, když si uvědomila, že jí Caldwell o chviličku předběhl. „Tohle už zašlo příliš daleko.“ Caldwell upřel pohled na Calazara. „Ty řečičky si nechte. My jsme přišli v dobrém úmyslu. Vy nám dlužíte vysvětlení.“

Najednou se všechno proměnilo. Fórum, věž i klenba Thurienu zmizely. Teď se nacházeli v docela velké, ale ne zas nějak obrovské místnosti s klenutým stropem. Uprostřed stál velký kulatý stůl vyrobený z nějakého duhového křišťálu. Hlavní účastníci seděli kolem stolu v relativně stejných pozicích jako předtím. Caldwell pořád ještě stál; ostatní Ganymeďané, kteří byli na fóru, se teď dívali z vyvýšených sedadel za nimi. V porovnání s věží tento prostor budil dojem ochrany a bezpečí.

„Podcenili jsme dopad naší architektury na lidskou psychiku,“ řekl rychle Calazar. „Tohle možná bude bližší něčemu, co jste očekávali.“

„Tyhle efekty si nechte pro Alenku,“ vrčel Caldwell. „Dobrá, povedlo se vám to – udělali jste na nás dojem. Jenomže my jsme sem přišli na vaši žádost a jednomu z nás se díky tomu právě udělalo zle. To podle nás není legrační.“

„Nebylo to záměrné,“ namítl Calazar. „Už jsme se přece omluvili. Váš kolega se zase rychle vzpamatuje.“

Hunt poslouchal a všiml si, že hovor neprobíhá ve stejném duchu jako podobná jednání na Zemi. Ganymeďané se totiž, díky svému původu, jednoduše nesnažili nikoho děsit, ale sami se také nenechali zastrašovat. Tak neuvažovali. Calazar jednoduše sděloval fakta, nic

víc a nic méně. Standardy a chování lidské populace se na ně zkrátka nedaly aplikovat. Caldwell to věděl taky, ale někdo musel stanovit hranice.

„Přejdeme tedy k přímým otázkám a odpovědím," navrhl. „Řekl jsi, že naše rasy se až doposud vyvíjely odděleně. To není tak úplně pravda – naše linie se setkaly kdysi dávno. Protože se zdá, že náš příběh se k vám dostal v poněkud… zmatené podobě, určitě všem prospěje, když teď krátce shrnu, co víme – mohlo by to předejít dalším nedorozuměním." Nečekal na odpověď. „Víme, že vaše civilizace existovala na Minervě zhruba před pětadvaceti miliony let. Víme, že jste tam dovezli velké množství pozemských zvířat, zřejmě v rámci pokusu vyřešit ekologické problémy pomocí genového inženýrství, a víme také, že se z jednoho druhu těchto zvířat vyvinuli Lunarové. Víme o lunarské válce před padesáti tisíci lety, o zachycení Měsíce Zemí a o tom, že my sami jsme potomky Lunarů, kteří se zachránili a odletěli na Zemi. Rozumíme si zatím?"

Mezi Ganymeďany to překvapeně zašumělo. Terrané zjevně věděli mnohem víc, než čekali. To by mohlo na celou věc vrhnout zajímavé světlo, pomyslel si Hunt. Frenua Showm, thurienská velvyslankyně, která jim byla představena na začátku rozhovorů, odpověděla: „Pokud víte o Lunarech, nemělo by pro vás být těžké nalézt odpověď na jednu z otázek, které jste si nepochybně kladli. Zemi jsme sledovali od počátku její historie, protože jsme se obávali, že byste mohli jít cestou svých lunarských předků a vytvořit technicky vyspělou agresivní civilizaci. Lunarové se zničili dřív, než stačili opustit Sluneční soustavu; ale Země by zahynout nemusela. Jinými slovy: viděli jsme v Zemi potenciální hrozbu pro ostatní části Galaxie a jednoho dne možná i pro celou." Showm vypadala, že dokonce i teď má daleko k tomu, aby byla přesvědčená o opaku. Rozhodně není žádná terrofilka, uvědomil si Hunt. Moc ho to nepřekvapilo. Ganymeďané byli mírumilovní, a Lunarové ne; podobný přístup se dal čekat.

„Tak proč tedy ty tajnosti?" zeptala se Karen. Caldwell usedl a předal jí slovo. „Tvrdíte, že zastupujete thurienskou rasu, ale je zřejmé, že nemluvíte za všechny. Nechcete, aby se o našem dialogu dozvěděli ti, kteří odpovídají za sledování. Jste tedy skutečně ti, za

něž se vydáváte? A jestli ano, proč byste museli tajit své činy před vlastními lidmi?“

„Sledování řídí jistá autonomní… řekněme ‚organizace’ v našem systému,“ odpověděl Calazar. „Měli jsme důvodné podezření, že některé informace, které jsme obdrželi, nejsou zcela přesné. Bylo nezbytné, abychom si to ověřili – ovšem diskrétně, pro případ, že bychom se mýlili.“

„Nejsou zcela přesné!“ opakoval Hunt a gestem vyjádřil úžas. „Vy o tom mluvíte, jako by se do toho jen tu a tam vloudily drobné odchylky. Kristepane… vždyť oni vám ani neřekli, že se *Shapieron* vrátil a byl na Zemi – vaše vlastní loď s vašimi vlastními lidmi! A obraz Země, který vám ukazovali, ten nebyl nepřesný; byl systematicky zkreslován. Tak co se tu sakra děje?“

„To je vnitřní záležitost Thurienu, a teď s ní budeme moci něco udělat,“ ujistil ho Calazar. Vypadal trochu vyvedený z míry – nečekal asi, že Terrané budou mít takové znalosti.

„To *není* vaše vnitřní záležitost,“ nesouhlasila s ním Karen. „Týká se to i celé naší planety. Chceme vědět, kdo nás takhle očernil a proč.“

„Proč, to nevíme,“ odvětil prostě Calazar. „To se právě snažíme zjistit. Prvním krokem bylo ověřit si fakta. Znovu se omlouvám, ale myslím, že to už jsme udělali.“

Caldwell se mračil. „Možná byste nás měli nechat promluvit přímo s tou vaší ‚organizací’.“ zabručel. „My už si zjistíme proč.“

„To je nemožné,“ odpověděl Calazar.

„Proč?“ zeptala se Karen. „Máme přece na celé věci zcela právoplatný zájem. Vy jste si tu diskrétně ověřovali fakta a zjistili, co jste chtěli. Pokud opravdu zastupujete tuto planetu, co vám brání podle toho jednat?“

„Jste skutečně v pozici, kdy byste nám mohla klást takové otázky?“ namítla Showm. „Pokud je naše interpretace faktů správná, ani vy nejste oficiální zástupci pozemské společnosti. Tato funkce patří Organizaci spojených národů, nebo se snad mýlím?“

„S tou jsme ve spojení už celé týdny,“ navázal Calazar. „Neudělali nic, aby opravili naše chybné informace o Zemi, a zdá se, že se s námi nechtějí setkat. Ale vaše vysílání přišlo z úplně jiné části

Sluneční soustavy, což pravděpodobně znamená, že ani vy jste nechtěli, aby se naše odpovědi dostaly do obecného povědomí. I vy tedy máte zájem na zachování tajemství.“

„Proč se vlastně OSN chová tak podivně?“ zeptala se Showm. Pohledem přitom klouzala z jednoho Terrana na druhého, až se konečně zastavila na Karen Hellerové.

Ta si unaveně povzdechla. „Já nevím. Možná se obávají možných následků střetu s tak vyspělou cizí rasou.“

„Někteří z naší rasy možná také,“ přikývl Calazar. Neznělo to moc pravděpodobně, protože pozemšťané se podle thurienských standardů jen těžko mohli pokládat za vyspělé, ale Hunt si říkal, že už se staly divnější věci.

„Možná bychom tedy *měli* trvat na tom, že budeme mluvit pouze přímo s OSN,“ nadhodila Showm ostře. Nikdo jí neodpověděl.

Hunt se pokusil v duchu zrekonstruovat posloupnost událostí z hlediska Thurienců. Něco mu pořád nesedělo. Už nějaký čas dostávali Thurienci informace o agresivní, militaristické Zemi od oné tajemné ‚organizace’. V těch zprávách se nemluvilo o *Shapieronu*. Potom náhle ke Calazarovým lidem dorazil signál v ganymeďanštině, který tvrdil, že loď je na cestě domů. A další vysílání z Měsíce by jim určitě naznačilo, že skutečný stav Země je diametrálně odlišný od obrazu, který vykreslovaly zprávy ze sledovacího systému. Proč ale pro ně bylo tak důležité zjistit, která verze je správná? Prostředky, jež použili, aby to zjistili, jasně dokládaly, že to berou mnohem vážněji než jako pouhou akademickou otázku či potřebu vyřešit nějaké problémy se správou svých vnitřních záležitostí.

„Vezměme to od začátku, od toho vysílače – nebo jak tomu říkáte – co máte za hranicemi Sluneční soustavy,“ navrhl, když si to v hlavě ujasnil.

„Ten není náš,“ opáčil okamžitě Eesyan. „My taky nevíme, co to vlastně je. Víte, my jsme to tam nedali.“

„Ale jistěže ano.“ protestoval Hunt. „Používá přece vaši technologii okamžité komunikace. Reagoval na ganymeďanské protokoly.“

„Přesto je to záhada,“ odpověděl Eesyan. „My si myslíme, že se musí jednat o část sledovacího zařízení, kterou neprovozujeme my, ale ‚organizace‘. Podle nás se to zařízení nějakým způsobem porouchalo a vyslalo signál k nám místo ke svému určenému cíli.“

„Ale vy jste na něj odpověděli,“ namítl Hunt. „Tehdy jsme se domnívali, že pochází ze samotného *Shapieronu*,“ vysvětloval Calazar. „Naší hlavní starostí bylo dát jeho posádce vědět, že jsme jejich zprávu dostali, že Gistar identifikovali správně a že opravdu míří domů.“ Hunt přikývl. Na jejich místě by udělal totéž.

Caldwell se zamračil způsobem, který prozrazoval, že mu něco stále není jasné. „Dobrá, ale vraťme se k tomu vysílači – proč jste se na něj nepodívali? Můžete přece cokoli poslat z Thurienu k Zemi během čtyřiadvaceti hodin. Proč jste neposlali sondu k tomu vysílači, abyste ho prohlédli?“

„Jestli to je opravdu porouchaná součást sledovacího systému, nechtěli jsme k ní přitahovat pozornost,“ odpověděl Eesyan. „Začali jsme z ní totiž dostávat velmi zajímavé informace.“

„Vy jste nechtěli, aby se o tom ta ‚organizace‘ dozvěděla?“ zeptal se překvapeně Hunt.

„Správně.“

„Ale ona o tom přece musela vědět! O odpovědi z Gistaru se mluvilo ve všech zprávách. Jestli řídí sledování, museli o tom vědět.“

„Ale *vaše* signály nezachytili,“ řekl Eesyan. „To bychom poznali.“ Hunt najednou pochopil, proč se Gistar po té první odpovědi na celé měsíce odmlčel: Thurienci nechtěli, aby do pozemských sítí pronikla zpráva o kontaktu. To souhlasilo s tím, že když se konečně odhodlali zahájit dialog, žádali, aby se žádná informace nedostala do sítě.

Karen se na okamžik odmlčela. Promnula si čelo a soustředila myšlenky. „Ale oni to přece nemohli tak nechat,“ vzhlédla. „Z toho, co zjistili ze zpráv, museli přece vědět, že vy víte o *Shapieronu*, který před vámi zatajili. Nemohli prostě nedělat nic… to by vzbudilo podezření. Tehdy vám o *Shapironu* přece museli říct, protože věděli, že kdyby to neudělali, začali byste jim klást nepříjemné otázky.“

„A přesně to udělali,“ potvrdil Calazar.

„A to jste se jich ani nezeptali, proč vám to neřekli dřív?“ zeptal se Caldwell. „Chci říct: ta loď tu sakra strávila šest měsíců.“

„Ano, zeptali jsme se,“ odpověděl Calazar. „Oni tvrdili, že měli starost o bezpečí *Shapieronu* a báli se, že naše pokusy zasáhnout by to ještě zhoršily. Ať už soudili správně nebo ne, rozhodli se, že bude lepší říct nám o něm, teprve až bude bezpečně mimo Sluneční soustavu.“

Caldwell si odfrkl. Výmluva téhle tajemné ‚organizace’ na něj očividně dojem neudělala. „Požádali jste je o záznamy, které získali za těch šest měsíců?“

„Požádali,“ odpověděl Calazar. „A oni nám předložili taková data, jež zcela ospravedlňovala jejich obavy o *Shapieron*.“

Teď Hunt věděl, odkud se vzaly ty záznamy příletu *Shapieronu* na Ganymedes, které viděl: tahle ‚organizace’ je zfalšovala stejně jako celou tu dobu falšovala zprávy o Zemi. A tyhle verze viděli Calazarovi lidé. Skutečnost a fantazie se v nich mísila tak dokonale, že vypadaly děsivě autenticky. Pokud byly sekvence, které shlédl, typické, nebylo divu, že jim to celé roky procházelo.

„Některé ty záznamy jsem viděl,“ vmísil se do rozpravy. „Jak vás vůbec napadlo, že nemusí být pravé? Byly… neuvěřitelné.“

„Na to jsme nepřišli my,“ odpověděl Eesyan. „To VISAR. Jak možná víte, pohon *Shapieronu* deformuje časoprostor kolem lodi. Když je zapnutý hlavní pohon, je deformace nejvýraznější, ale i když loď letí jen na pomocné motory, dá se pozorovat. Není to velké zkreslení, ale stačí k tomu, aby se například hvězdy blízké k obrysu lodi zdánlivě trochu posunuly. VISAR si všiml, že v některých scénách, které jsme viděli, byly hvězdy posunuté správně, v jiných ne. Proto nám začaly být zprávy o *Shapieronu* podezřelé.“

„A nejenom ty,“ doplnil Calazar. „Logicky z toho vyplývalo, že každá zpráva o Zemi, kterou jsme kdy dostali, je podezřelá naprosto stejně, ale nemohli jsme si to nijak ověřit.“ Vážně se rozhlédl po obličejích Terranů. „Teď už možná chápete, proč jsme si dělali takové starosti. Měli jsme dva různé, naprosto protikladné obrazy Země a nemohli jsme nijak zjistit, nakolik je jeden nebo druhý pravdivý. Ale co kdyby Země opravdu byla tak agresivní a iracionální, jak jsme si celé roky mysleli, a kdyby opravdu zacházela

s posádkou *Shapieronu* tak, jak nám bylo předloženo …“ Nechal větu nedokončenou. „No, co byste si mysleli na našem místě?“

Kolem stolu se rozhostilo ticho. Hunt musel připustit, že Thurienci opravdu nemohli vědět, čemu mají vlastně věřit. Aby zjistili fakta, museli by se opravdu spojit se Zemí tajně a navázat přímý kontakt – a přesně to udělali. Proč to tedy bylo tak důležité?

Lyn najednou otevřela ústa a vyděšeně se zadívala na Calazara. „Vy jste se obávali, že bychom mohli *Shapieron* bombardovat nebo něco takového?!“ vykřikla zhrozeně. „Kdybychom byli takoví, jak se vám ‚organizace' snažila vnutit, nikdy bychom přece tu loď nenechali odletět na Thurien, aby tam o tom posádka mohla vyprávět.“ Šokované pohledy všech lidí okolo stolu prozrazovaly, že to také pochopili. Dokonce i Caldwella to usadilo – alespoň prozatím. Co se stalo Jerolu Packardovi bylo nepříjemné, ale nikdo nemohl Thurience vinit; jejich obavy byly opodstatněné.

„Ale nemuseli jste přece čekat tak dlouho,“ napadlo po chvíli Hunta. „Můžete černými dírami přeskakovat světelné roky. Proč jste prostě *Shapieron* nezachytili a nepřenesli ho sem? S jeho posádkou byste si mohli srovnat informace snadno a rychle – koneckonců strávili na Zemi šest měsíců.“

„Technické důvody,“ odpověděl s pokrčením ramen Eesyan. „Thurienská loď sice dokáže doletět do bezpečného pásma skoku za jediný den, ale to jen proto, že má na palubě vybavení, které interaguje s transferovým bodem a udržuje gravitační poruchu relativně lokální. *Shapieron* přirozeně nic takového nemá. Trvalo by měsíce, než bychom ho mohli přenést bez narušení oběžných drah vašich planet. A kdybychom je narušili a potom se ukázalo, že naše obavy byly zbytečné, byla by to pěkná ostuda. A tak jsme riskovali a neudělali nic. Nakonec jsme jen prostě potřebovali vědět, jestli je ta loď v bezpečí, nebo ne – a potřebovali jsme to vědět *hned*, bez dalších zpoždění a vytáček.“

„Když začalo být jasné, že s OSN se nikam nedostaneme, chtěli jsme *Shapieron* raději vyzvednout hned,“ pokračoval Calazar. „Ale když začaly docházet vaše zprávy z Jupiteru, rozhodli jsme se ještě chvíli počkat. Měli jsme potřebné lodě a generátory připravené a od té doby čekají na povel. Stačí jediný signál a operace začne.“

Hunt se opřel a zhluboka vydechl. Bylo to pěkně těsné. Kdyby to Joe Shannonovi na *Jupiteru Pět* den nebo dva nemyslelo, mohly by se všechny astronomické tabulky rovnou vyhodit a počítat znova.

„Tak raději ten signál vyšlete."

Ten hlas zazněl z okraje skupiny Terranů. Všichni se překvapeně ohlédli a uviděli Danchekkera, jak vrhá vyzývavé pohledy na všechny strany. Obyčejně to znamenalo, že chce, aby ostatní přišli na nějakou dedukci, kterou on pokládal za samozřejmou. Terrané i Ganymeďané na něj nechápavě zírali.

Danchekker si sundal brýle, vyčistil je kapesníkem a znovu si je nasadil jako profesor, který chce dát třídě nepříliš bystrých studentů trochu času na přemýšlení o něčem, co jim právě předložil. Není přece důvod, proč by se měly brýlím, které existují jen v něčí hlavě, zamlžovat skla, pomyslel si Hunt; asi to byl jenom podvědomý rituál. Konečně Danchekker vzhlédl. „Zdá se být zřejmým, že tato, ehm, ‚organizace', zodpovědná za sledovací činnost, ať už je její podstata jakákoli, nemůže mít žádný zájem na tom, aby *Shapieron* dosáhl Thurienu." Odmlčel se, aby to všichni jaksepatří pochopili.

„A nyní mi dovolte vyslovit hypotézu o tom, jaké informace bych měl k dispozici jako velitel dotyčné organizace," pokračoval. „Předpokládejme, že nevím nic o tomto setkání ani o tom, že Země vůbec s Thurienem hovoří, protože mým jediným zdrojem informací je pozemská komunikační síť, a v té žádné odkazy na tato fakta nejsou. Nemám tedy důvod myslet si, že by Thurienci měli nějaké pochybnosti ohledně mých zfalšovaných zpráv o Zemi. A nyní, za těchto podmínek, kdyby *Shapieron* potkala nějaká nešťastná, řekněme, nehoda – někde ve vesmíru mezi hvězdami – musel bych si být prakticky jistý, že i kdyby Thurienci měli podezření na cizí zavinění, byla by na předním místě seznamu podezřelých Země." Kývl a krátce se zazubil, když uviděl vyděšené výrazy všech přítomných, kteří to konečně začali chápat.

„Přesně!" vykřikl a podíval se na Calazara. „Pokud opravdu máte prostředky, jak tu loď přemístit z její současné pozice, pak bych vám velmi silně doporučoval, abyste to udělali, a to neodkladně!"

Kapitola dvanáct

Niels Sverenssen ležel podepřený polštáři ve svém přepychovém apartmá na observatoři Giordano Bruno a sledoval dívku, která se oblékala na druhé straně místnosti. Byla mladá a poměrně hezká, se světlou pletí a výraznými rysy typickými pro mnoho Američanek. Rozpuštěné černé vlasy jí zajímavě kontrastovaly s bílou kůží. Měla by častěji chodit do solária v tělocvičně, pomyslel si. Stejně jako u většiny osob jejího pohlaví u ní nesahala vrstva vysokoškolského pseudointelektualismu hlouběji než k pigmentačním buňkám v kůži; pod ní byla stejně snadno dostupná jako každá jiná – bohužel nezbytná, nicméně příjemná odchylka od vážnějších stránek života. „Ty chceš jen moje tělo!“ křičely na něj vždycky rozmrzele. „Co jiného mi můžeš nabídnout?“ zněla vždy jeho odpověď.

Zapnula si košili a otočila se k zrcadlu, aby si rychle pročísla vlasy. „Vím, že je to divné, odcházet v tuhle hodinu,“ řekla. „Dneska mám ale ranní směnu. Stejně zas přijdu pozdě.“

„Nedělej si starosti.“ Sverenssen vložil do hlasu víc sympatií, než skutečně cítil. „Důležité věci mají přednost.“

Vzala si kabátek z opěradla židle a hodila si ho přes rameno. „Máš ten modul?“ zeptala se a otočila se k němu.

Sverenssen otevřel zásuvku nočního stolku a vytáhl počítačovou mikropaměť o velikosti krabičky zápalek. „Tady. A buď opatrná.“

Dívka vzala modul a zabalila ho do ubrousku, který si strčila do kapsy kabátku. „Neboj se. Kdy tě znovu uvidím?“

„Dneska budu mít spoustu práce. Budu ti to muset říct později.“

„Tak to moc neodkládej.“ Usmála se, políbila ho na čelo a odešla. Tiše za sebou zavřela dveře.

# # #

Profesor Gregor Malljusk, ředitel observatoře Giordano Bruno, nevypadal zrovna potěšené, když dotyčná dívka o deset minut později vstoupila do řídicí místnosti hlavního radioteleskopu. „Zase jdete pozdě, Janet," vrčel, zatímco věšela kabátek do šatny u dveří a oblékala si bílý laboratorní plášť. „John musel narychlo odejít, protože dnes jede do Ptolemaia, a já to tady musel vzít. Za méně než hodinu mám schůzi a musím ještě zařídit spoustu věcí. Tento stav věcí začíná být neudržitelný."

„Omlouvám se, profesore. Zaspala jsem. Už se to nestane." Rychle došla ke konzoli a zručně začala vyťukávat příkazy pro vyvolání nočních záznamů.

Malljusk se na ni zlověstně zadíval a pokoušel si nevšímat pevných, hladkých křivek dívčího těla viditelných i přes plášť a havraních vlasů, které jí neuspořádaně spadaly přes límec. „Zase ten Švéd, že?" zavrčel, než se dokázal zarazit.

„To je moje věc," odpověděla bez ohlédnutí Janet tak přísným hlasem, jak si jen troufala. „Jak už jsem řekla – vícekrát se to nestane." Stáhla ústa do tenké čárky a zuřivě zabušila do klávesnice, aby vyvolala další obrazovku dat.

„Kontrola 557B nebyla včera dokončena," usekl ledově Malljusk. „Měla být hotová v patnáct nula nula."

Janet zaváhala, na okamžik zavřela oči a kousla se do rtu. „Sakra!" zamumlala si pro sebe a nahlas řekla: „Vynechám polední přestávku a udělám to. Stejně toho už nezbývá moc."

„John už to dokončil."

„Já… je mi to líto. Odsloužím hodinu z jeho směny, abych to vynahradila."

Malljusk se na ni ještě chvíli mračil, potom se otočil na podpatku a beze slova odešel z kontrolní místosti.

Když Janet překontrolovala záznamy, vypnula obrazovku a přešla ke skříni pomocného procesoru subsystému řízení komunikace. Otevřela panel a vložila do prázdného slotu modul, který jí dal Sverenssen. Potom přešla před systémovou konzoli a zařadila obsah modulu do zprávy, která měla být ten den odeslána. Kam, to nevěděla, ale souviselo to s tím, co přivedlo komisi OSN do

Bruna. O technickou stránku téhle věci se vždycky staral Malljusk osobně, ale s nikým z personálu o tom nikdy nemluvil.

Sverenssen jí řekl, že ten modul obsahuje některá nezajímavá data, která přišla ze Země. Měla je připojit k už sestavené zprávě; všechno, co se odesílalo, muselo být sice formálně schválené všemi členy komise, ale byla by přece hloupost svolávat je jen proto, aby odsouhlasili takovou drobnost. Nicméně, jak jí vysvětlil, některých lidí by se mohlo dotknout, kdyby se na to přišlo, a nabádal ji, aby byla opatrná. Líbil se jí pocit, že jí byla svěřena tak důležitá záležitost, i když v ní hrála jenom malou roli, a především, že jí tu roli svěřil někdo tak moudrý a světácký. Bylo to tak nádherně romantické! A kdo ví? Podle toho, co Sverenssen naznačoval, se jí to mohlo z dlouhodobého hlediska dost vyplatit.

# # #

„Je to host, stejně jako vy ostatní, a my se vám pokusili zajistit veškeré pohodlí," říkal Malljusk později toho dopoledne Sobroskinovi v jeho kanceláři. „Ale tohle už zasahuje do chodu observatoře. Neočekávám, že budu někomu poskytovat ubytování jen proto, aby mi tu narušoval provoz. A kromě toho, protestuji proti tomu, aby se takové věci děly na půdě této instituce – a navíc, muž v jeho postavení… To se mi nelíbí."

„Ale já se těžko můžu vměšovat do osobních záležitostí, pokud nenarušují *naši* práci," namítl Sobroskin. Ve vědcově rozhořčení zachytil víc než jenom pohoršení, a proto se snažil být co možná nejdiplomatičtější. „Lepší by bylo, kdybyste si promluvil se Sverenssenem sám. Koneckonců, ona je vaše asistentka – ovlivňuje to práci *vašeho* oddělení."

„Ale to už jsem udělal a odpověď nebyla příliš vstřícná," odpověděl odměřeně Malljusk. „Jako Rus si přeji, aby byla moje stížnost předána do kanceláře sovětské vlády, která zodpovídá za záležitosti této komise, s požadavkem, aby použili svého vlivu v OSN. Mluvím tu s vámi jako se zástupcem této kanceláře."

Sobroskinovi osobně na Malljuskově žárlivosti vůbec nezáleželo, ale nechtěl, aby se kvůli něčemu takovému rozvířily emoce v Moskvě; příliš mnoho lidí by chtělo vědět, co vlastně dělá komise

OSN na Měsíci, a to by vedlo k všemožným otázkám a šťourání. Na druhou stranu, Malljusk rozhodně chtěl, aby se s tím něco udělalo a kdyby ho Sobroskin odmítl, kdo ví, ke komu by žhavil drát příště. Neměl moc možností. „Tak dobrá," povzdechl si. „Nechte to na mně, zkusím se Sverenssenem dneska nebo zítra promluvit."

„Děkuji vám," řekl škrobeně Malljusk a vyšel z kanceláře.

Sobroskin chvíli seděl a přemýšlel a potom sáhl za sebe a odemkl sejf. Vytáhl z něj složku, kterou mu na jeho žádost neoficiálně poslal starý přítel ze sovětské vojenské rozvědky. Chvíli v ní listoval, aby si osvěžil paměť, a jak se rozmýšlel, měnil plány.

Tato složka obsahovala spoustu podivných věcí, které se týkaly Nielse Sverenssena – Švéda, údajně narozeného v Malmö roku 1981. V mládí býval žoldákem v Africe, kde jednoho dne prostě zmizel – a objevil se v Evropě o deset let později. Nikdy uspokojivě nevysvětlil, kde během té doby byl nebo co dělal. Jak se mohl tak najednou objevit na výsluní jako bohatý člověk s vysokým společenským postavením, aniž by někdo mohl vystopovat jeho pohyb po dobu deseti let? Jak získal své mezinárodní konexe, aniž by si toho kdokoli všiml?

Aféry se ženami míval velmi často. Tak třeba ta s manželkou toho německého finančníka… ta měla ještě jednoho milence, který veřejně přísahal Sverenssenovi pomstu a ani ne o měsíc později ho za pochybných okolností potkala nehoda při lyžování. Hodně důkazů naznačovalo, že někdo dostal zaplaceno, aby se vyšetřování co nejrychleji uzavřelo. Ano, Sverenssen měl styky, které by nechtěl veřejně odhalit, a navíc byl dostatečně bezohledný, aby je bez váhání využil, kdykoli to považoval za nutné, pomyslel si Sobroskin.

A v poslední době – vlastně v posledním měsíci – pročpak se Sverenssen pravidelně a tajně spojoval s Verikoffem, specialistou na vesmírnou komunikaci z moskevské Akademie věd, který se účastnil projektu přísně tajného sovětského spojení s Gistarem? Sovětská vláda nechápala politiku OSN, ale hodila se jí a to znamenalo, že musí tajit existenci nezávislého kanálu před OSN více než kdo jiný; Američané nepochybně tušili, co se děje, ale nemohli to dokázat. Jejich problém. Jestli se hodlali svazovat vlastními představami o fair play, prosím. Ale proč Verikoff hovořil se Sverenssenem?

A konečně – v minulých letech byl Sverenssen vždycky prominentní postavou v kampani za strategické odzbrojení a prosazoval celosvětovou spolupráci a zvýšenou produktivitu. Proč tedy najednou podporoval politiku OSN, která spočívala v odmítání největší příležitosti, jež se kdy lidské rase dostalo? Vypadalo to podivně. Všechno, co souviselo se Sverenssenem, vypadalo podivně.

V každém případě – teď tedy musí vyřešit tu záležitost ohledně Malljuskovy asistentky. Malljusk řekl, že to je Američanka. Možná by mohl tuhle nepříjemnou záležitost vyřešit, aniž by upoutal Sverenssonovu pozornost ve chvíli, kdy by se tomu zrovna moc rád vyhnul. Když se pominuly národní otázky, neubránil se obdivu, jak se Pacey dál snažil prosazovat názory své země i po odjezdu Karen Hellerové, a na společenské úrovni se s tím Američanem docela dobře seznámil. Určitým způsobem byla vlastně škoda, že zrovna v téhle otázce nestály SSSR a USA na stejné straně, protože se zdálo, že oni dva toho mají víc společného jeden s druhým než se zbytkem komise. Pravděpodobně na tom už nebude moc záležet, přiznal si. Jak jednou podotkla Karen Hellerová, tady se jednalo o budoucnost celé rasy. Jako člověk s ní docela souhlasil; jestliže kontakt s Gistarem znamenal to, co si myslel, nebudou už za padesát let žádné rozdíly mezi národy; možná nebudou ani žádné národy jako takové. Ale to si myslel jako člověk. Mezitím, jako Rus, měl svou práci.

Pokýval hlavou, zavřel složku a vrátil ji do sejfu. Promluví si s Normanem Paceym a požádá ho, jestli by to v tichosti neprobrali s tou mladou Američankou. A s trochou štěstí celá záležitost vyšumí do vytracena – jen maličko rozčeří hladinu a i to brzy pomine.

Kapitola třináct

Na obrazovce, která zabírala většinu jedné stěny místnosti, se skvěla planeta, snímaná ze vzdálenosti několika tisíc kilometrů. Většina jejího povrchu byla modrá nebo se nad ním táhly bílé spirály oblaků. Barva kontinentů se měnila od žlutohnědé a zelené na rovníku po bílou na pólech. Byl to teplý, slunečný a radostný svět, ale toto zobrazení přece jen postrádalo onen pocit úžasu nad energií života na jeho povrchu, který Garuth cítil před několika měsíci, v době pořízení snímku.

Garuth, velitel dálkové vědecké lodě *Shapieron*, seděl ve své soukromé pracovně, díval se na poslední snímek Země, který Ganymeďané pořídili, a přemítal o té neuvěřitelné rase, kterou našli, když se jejich loď vrátila z dlouhé cesty v tajemné skutečnosti časové dilatace. Před pětadvaceti miliony let – i když podle hodin *Shapieronu* to bylo jen něco přes dvacet roků – opustili Garuth a jeho společníci vzkvétající civilizaci na Minervě a odletěli ke hvězdě jménem Iscaris, aby tam provedli vědecký experiment; kdyby všechno dopadlo podle plánu, byli by z domova jenom třiadvacet let a z jejich vlastních životů by ubylo méně než pět let. Ale experiment se nezdařil a než se *Shapieronu* podařilo vrátit, Ganymeďané z Minervy zmizeli; objevili se Lunarové, vybudovali svou civilizaci, rozdělili se na dvě soupeřící frakce a nakonec zničili sami sebe i svou planetu; a *Homo sapiens* se vrátil na Zemi a prožil několik desítek tisíc let historie.

A potom je *Shapieron* našel. Z pateticky znetvořených mutantů, které kdysi Ganymeďané zanechali na Minervě, aby se pokusili přežít v drsném a nemilosrdném prostředí, z tvorů, kteří neměli vůbec žádnou šanci, se staly hrdé a tvrdohlavé bytosti, které nejenom přežily, ale vysmívaly se všem překážkám, co se jim vesmír pokusil postavit do cesty, a pohrdaly jimi. Sluneční soustava, kdysi patřící Ganymeďanům, byla teď právoplatným vlastnictvím lidí. A tak se

Shapieron znovu vydal do vesmíru na beznadějnou cestu ke Hvězdě Obrů, předpokládanému novému domovu Ganymeďanů.

Garuth si povzdechl. Předpokládanému? Na základě čeho? Spekulací založených na „faktech“, která by ani začátečník v logice nepřijal jako důkazy; na křehkém stéble možnosti, kterého se Garuth chytil, aby mohl zdůvodnit rozhodnutí, k němuž ho ve skutečnosti vedlo něco jiného – to ale věděl jen on a několik vyšších důstojníků. Hvězda Obrů byla jen výmyslem pozemšťanů, jejichž optimismus a nadšení neznaly hranic.

Ti neuvěřitelní pozemšťané…

Přesvědčili sami sebe, že mýtus o Hvězdě Obrů je pravdivý a shromáždili se, aby Ganymeďanům popřáli sbohem, když jejich loď odlétala. Uvěřili důvodu, který jim Garuth udal, tak jako mu dosud věřili jeho vlastní lidé – že křehká pozemská civilizace je ještě příliš mladá, než aby vydržela tlaky vyvolané koexistencí s populací mimozemšťanů, jejíž velikost a vliv by stále rostly. Ale pár lidí – třeba ten americký biolog Danchekker a Angličan Hunt – muselo uhodnout skutečný důvod: že kdysi dávno ganymeďanská rasa stvořila předky druhu *Homo sapiens*. Lidská rasa přežila a vzkvétala přes všechna omezení, co jim Ganymeďané dali do vínku. Země si vydobyla právo vyvíjet se nezávisle na Ganymeďanech; už se vměšovali dost.

A tak Garuth nechal své lidi uvěřit mýtu a následovat ho na smrt. Bylo to těžké rozhodnutí, ale zasloužili si – alespoň na nějaký čas – naději. Naděje je držela při životě celou dlouhou cestu z Iscarisu; a teď mu znovu uvěřili, tak jako tehdy. Nebylo přece nic špatného nechat je věřit, dokud nepřijde chvíle, kdy se budou muset dozvědět to, co teď věděl jenom Garuth a několik vybraných Ganymeďanů – a možná i pozemšťané jako Hunt a Danchekker. Ale nikdy nebude vědět jistě, kolik toho jeho dva přátelé z té úchvatné rasy impulzivních a někdy až příliš agresivně založených trpaslíků opravdu vědí. Už je nikdy neuvidí.

Od odletu ze Země se Garuth mnohokrát tiše, o samotě díval na obraz planety a potom na svůj cíl na hvězdných mapách. Cesta potrvá ještě mnoho let – zatím to byl jen další nevýrazný světelný bod mezi miliony. Samozřejmě byla určitá šance, že se pozemští

vědci nemýlili. Vždycky byla naděje, že – donutil se tu myšlenku opustit. Začínal mít zbožná přání. Nebylo to nic než zbožné přání.

Napřímil se a probral se ze zamyšlení. Měl ještě práci. „ZORACu," řekl nahlas, „zruš toto zobrazení. Informuj Shilohin a Monchara, že bych se s nimi rád dnes večer setkal, pokud možno hned po plánovaném koncertu." Obraz Země zmizel. „Také bych se rád znovu podíval na ten návrh změny učebních osnov pro třetí úroveň." Na obrazovce se objevily statistické tabulky a text. Garuth to chvíli studoval, nadiktoval ZORACovi pár poznámek a vyvolal další obrazovku. Proč se vlastně staral o učební osnovy, když to byla jen další část kamufláže, která měla dodat životu zdání normálnosti? Děti byly stejně jako všichni ostatní díky jeho rozhodnutí odsouzeny nikým neoplakávané zemřít v prázdnu mezi hvězdami – nikdy nepoznají jiný domov než *Shapieron*. Proč se tedy staral o detaily učebních osnov, které nebyly vůbec k ničemu?

Vyhnal tu myšlenku z mozku a plně se soustředil na svůj úkol.

Kapitola čtrnáct

„Podívejte se, já vím, že nemám právo plést se do vašeho soukromého života a ani se o to nesnažím.“ Norman Pacey seděl v křesle ve své místnosti na Brunovi, několik hodin poté, co s ním Sobroskin hovořil o Janet. Pokoušel se mluvit rozumně a laskavě, ale zároveň přísně. „Jenomže když to dojde tak daleko, že do toho zatáhnou mě a ovlivňuje to záležitosti komise, tak už musím něco říct.“

Janet ho poslouchala z protějšího křesla. Ve tváři měla neurčitý výraz a v očích stopu slz, ale jestli je tam vehnaly výčitky svědomí, zlost nebo jenom nějaké zdravotní potíže, to Pacey nevěděl. „No, řekla bych, že to bylo trochu hloupé,“ přiznala nakonec tiše.

Pacey si pro sebe povzdechl a vší silou se snažil nedat nic najevo. „Sverenssen si to měl stejně rozmyslet,“ podotkl a doufal, že ji to aspoň trochu utěší. „Sakra – podívejte, nemůžu vám předepisovat, co máte dělat, ale aspoň se chovejte trochu chytře. Osobně bych vám radil na všechno zapomenout a soustředit se na práci. Ale to je na vás. Jestli se rozhodnete neudělat to, aspoň už neprovokujte Malljuska, aby si zas nestěžoval. Tak – upřímnější už nebudu.“

Janet si přejela prstem po rtu a pousmála se. „Jestli chcete slyšet opravdový důvod, proč ho to zlobí, je to proto, že si na mě myslel od chvíle, co jsem sem přišla.“

Pacey tiše zaúpěl. Cítil, jak sklouzává do otcovské role a ona se tomu nebrání. Teď mu začne vykládat celý příběh svého života. Na to nebyl čas. „Ale, Ježíši…“ Rozhodil naléhavě rukama. „Já se vám vážně nechci plést do soukromí. Měl jsem jenom pocit, že bych vám měl něco říct čistě z pozice amerického člena komise. Co kdybychom to prostě nechali být a zůstali přáteli, co?“ Vykouzlil široký úsměv a s očekáváním se na ni podíval.

Ale ona mu to musela vysvětlit. „Asi to bylo prostě proto, že tu je všechno tak zvláštní a jiné… však víte… tady, na druhé straně Měsíce.“ Vypadala celkem rozpačitě. „Já nevím… Myslím, že bylo prostě příjemné setkat se s někým přátelským.“

„Já vám rozumím,“ zvedl Pacey ruku. „Nemyslete si, že jste první –“

„A on je úplně jiný druh muže… Rozumí věcem, jako vy.“ Náhle se zadívala na Paceyho podivným způsobem, jako by ji něco napadlo a nebyla si jistá, jestli mu to má říct. Pacey chtěl už už vstát a celou záležitost ukončit, než mu Janet udělá z pokoje soukromou zpovědnici, ale ona promluvila první. „Je tu ještě něco, o čem jsem hodně přemýšlela… myslím, jestli to mám někomu říct nebo ne. Tehdy to vypadalo v pořádku, ale… no, já nevím – dělá mi to starosti.“ Podívala se na něj, jako by čekala, až jí dovolí pokračovat. Pacey se jen díval bez nejmenšího náznaku zájmu. Stejně pokračovala. „Dal mi nějaké mikropaměti s daty, která jsem měla připojit k Malljuskovým přenosům. On tvrdil, že to jsou jen doplňky, triviality, ale… já nevím… na tom, jak to říkal, bylo něco divného.“ Oddechla si a vypadala, že se jí ulevilo. „No, tak teď o tom víte.“

Pacey se rázem úplně proměnil. Naléhavě se k ní naklonil a šokovaně na ni zíral. Oči se jí rozšířily leknutím, když si uvědomila, že to, co řekla, bylo vážnější, než si myslela. „Kolik pamětí?“ zeptal se.

„Tři… poslední dnes ráno.“

„Kdy vám dal první?“

„Před pár dny… možná i dřív – ještě před odjezdem Karen Hellerové,“

„Co v nich bylo?“

„To já nevím,“ pokrčila Janet bezmocně rameny. „Jak to mám vědět?“

„Ale no tak,“ mávl Pacey netrpělivě rukou. „Neříkejte mi, že jste nebyla zvědavá. Umíte přece vypsat obsah paměti na obrazovku.“

„Zkoušela jsem to,“ přiznala po chvilce. „Ale byly uzamčené kódem, který zablokoval čtení z konzole. Musely mít vestavěnou jednorázovou aktivační sekvenci pro přenos. Potom se samy vymazaly.“

„A vám to nebylo podezřelé?“

„Napřed jsem si myslela, že to je jenom nějaké bezpečnostní opatření OSN… Ale potom jsem si už tak jistá nebyla. Tehdy mi to právě začalo dělat starosti.“ Nervózně mrkla na Paceyho a bázlivě dodala: „On tvrdil, že to jsou jen nějaké nepodstatné doplňky.“ Bylo ale znát, že tomu už nevěří. Potom zmlkla, zatímco Pacey se s nepřítomným výrazem ve tváři posadil a podvědomě si hryzal kloub palce, zatímco se pokoušel vyznat se v tom, co mu Janet řekla.

„Co vám ještě řekl?“ zeptal se nakonec.

„Co jako?“

„Cokoli. Zkuste si vzpomenout – cokoli zvláštního nebo neobvyklého, co udělal nebo co vám řekl – i kdyby to znělo hloupě. Tohle je důležité.“

„No…“ Janet se zamračila a zadívala se na stěnu za ním. „Vykládal mi, jak bojoval za odzbrojení a jak od té doby pomáhá přeměnit OSN v globální velmoc… a o všech těch lidech na vysokých místech, které zná.“

„Aha. Tohle víme. Ještě něco?“

Na okamžik přelétl přes Janetina ústa úsměv. „Zlobí se na vás, protože prý děláte potíže na setkáních komise. Mám pocit, že vás pokládá za sobeckého parchanta, ale netuším proč.“

„Ano.“

Najednou si něco uvědomila. „Ještě jedna věc, a ne moc dávno… vlastně se to stalo včera.“ Pacey mlčky čekal. Chvíli přemýšlela. „Byla jsem u něj – v koupelně. Najednou nějaký člen komise, celý vzrušený, vrazil do pokoje. Nevím jistě, kdo to byl – vy ne, ani ten malý plešatý Rus – někdo úplně cizí. Ale to je jedno – zkrátka: nevěděl, že tam jsem, a začal něco povídat. Niels ho hned zarazil a jeho hlas zněl opravdu rozzlobeně, ale ten druhý chlápek ještě stihl říct, že přišla zpráva, že něco daleko ve vesmíru už bude brzy zničeno.“ Svraštila obočí a zavrtěla hlavou. „Nic jiného neřekl… aspoň jsem ničemu dalšímu nerozuměla.“

Pacey na ni nevěřícně zíral. „Víte jistě, že řekl právě tohle?“

Janet potřásla hlavou. „Znělo to tak… Nemůžu to vědět jistě. Tekla voda a…“ Odmlčela se.

„Nic jiného jste nezaslechla?“

„Nevzpomínám si… promiňte.“

Pacey vstal a pomalu přešel ke dveřím. Po chvíli se otočil, vrátil se a zastavil se před ní. „Podívejte, myslím, že si neuvědomujete, do čeho jste se namočila,“ řekl zlověstně a vložil do toho veškerou přísnost, jaké byl schopen. Vyděšeně se na něj podívala. „Dobře mě poslouchejte. Je absolutně nezbytné, abyste o tom nikomu neříkala. Rozumíte? *Nikomu!* Jestli se chcete začít chovat rozumně, teď máte příležitost. *Nesmíte* nikomu říct ani slovo z toho, co jste právě řekla mně.“ Mlčky potřásla hlavou. „Chci vaše slovo.“

Kývla a po chvilce se zeptala: „Znamená to, že se už nesmím vídat s Nielsem?“

Pacey se kousl do rtu. Možnost dozvědět se víc byla lákavá, ale mohl jí věřit? Na okamžik se zamyslel a potom odpověděl: „Ale musíte držet jazyk za zuby. A kdyby se zase stalo něco neobvyklého, dejte mi vědět. *Nezkoušejte* si hrát na Matu Hari a po něčem pátrat na vlastní pěst. Jenom mějte uši a oči otevřené a jestli uvidíte nebo uslyšíte cokoli podivného, dáte mi vědět – jen mně; nikomu jinému. A nic si nepište. Rozumíte?“

Znovu přikývla a pokusila se usmát. Nepodařilo se.

„Rozumím.“

Pacey se na ni ještě chvíli díval a potom pozvedl ruce na znamení, že skončil.

„Tak to bychom prozatím měli. Teď, když mě omluvíte, mám ještě spoustu práce.“

Janet vstala a rychle přešla ke dveřím. Zrovna je za sebou chtěla zavřít, když na ni Pacey zavolal: „A Janet…“ Zastavila se a otočila. „Pro Kristovy rány, snažte se chodit do práce včas a nejít na nervy tomu ruskému profesorovi.“

„Nemějte strach.“ Krátce se usmála a odešla.

# # #

Pacey si už nějakou dobu uvědomoval, že Sobroskin, stejně jako on sám, zřejmě nepatří do kliky kolem Sverenssena. Stále v něm sílilo přesvědčení, že Rus hraje na vlastní pěst a Moskvě se prostě politika OSN hodí do krámu. To by znamenalo, že ať už Janet zachytila jakoukoli informaci, Sobroskin do toho zapletený není.

Protože Pacey nechtěl porušit zákaz elektronického přenosu informací o Thuriencích, rozhodl se riskovat a dohodl si se Sobroskinem schůzku na tentýž den večer v jednom skladišti, kam jen málokdy někdo zabloudil.

„Nemůžu si být samozřejmě jistý, ale mohli mluvit o *Shapieronu*," řekl Pacey. „Zdá se, že se Thurienci dělí na dvě skupiny a ty spolu nejednají zrovna na rovinu. My tu jednáme s jednou skupinou, které zřejmě záleží na bezpečí lodi, ale jak víme, jestli tu někdo jiný nekontaktoval tu druhou? A jak víme, že má ta druhá skupina stejný názor?" Sobroskin pozorně poslouchal. „Mluvíš zřejmě o těch kódovaných signálech."

Podle očekávání všichni vehementně popírali, že by s nimi měli něco společného.

„Ano. Předpokládali jsme, že je posíláte vy, protože víme jistě, že *my* to nejsme. Ale jsem ochoten přiznat, že jsme se možná zmýlili. Předpokládej, že OSN celou tuhle záležitost s Brunem nastražilo jenom na oko a ve skutečnosti hraje za scénou nějakou jinou hru. Možná nás sem jen tak nastražili, zatímco celou dobu se za našimi zády baví s… Já nevím, možná s jednou skupinou Thurienců, možná s druhou, možná dokonce s oběma."

„O jaké hře to mluvíš?" zeptal se Sobroskin. Očividně se snažil vytáhnout z něj nějaký nápad, i když už měl pravděpodobně pár vlastních.

„Kdo ví? Ale mám starost o tu loď. Jestli se mýlím, tak je to dobré, ale nemůžeme v to doufat a nic neudělat. Pokud máme důvod si myslet, že je *Shapieron* v nebezpečí, musíme dát Thuriencům vědět. Třeba by s tím mohli oni něco udělat." Dlouho přemýšlel o tom, že by riskoval telefonát na Aljašku, ale nakonec se mu to zdálo příliš nebezpečné.

Sobroskin se hluboce zamyslel. Věděl, že kódované signály jsou odpovědi na sovětské vysílání, ale neměl žádný důvod to prozrazovat. Ale tohle byla další záhada okolo toho Švéda a Sobroskin by jí moc rád přišel na kloub. Moskva si nepřála nic víc než dobré vztahy s Thurienci, a když je bude varovat před tím, čeho se Pacey obával, rozhodně tím nic nezkazí. I kdyby byly tyto obavy neopodstatněné, Sobroskin se domníval, že mu to nemůže nijak

ublížit. Každopádně, nebyl čas konzultovat to s Kremlem. „Respektuji tvé názory," řekl nakonec a myslel to vážně – to Pacey poznal. „Co chceš, abych udělal?"

„Chci poslat zprávu radioteleskopem," odpověděl Pacey. „Ale samozřejmě nemůže jít přes komisi – budeme muset jít přímo za Malljuskem, aby se postaral o technickou stránku věci. Je to potížista, ale myslím, že se mu dá věřit. Mně by asi nepomohl, ale tobě možná ano."

Sobroskin překvapeně zvedl obočí. „Proč nejdeš za tou americkou dívkou?"

„Napadlo mě to, ale nejsem si jistý, jestli je dost spolehlivá. Má moc blízko ke Sverenssenovi."

Sobroskin se ještě chvilku rozmýšlel a potom kývl. „Dej mi hodinu. Potom ti zavolám do pokoje." Zamyšleně si olízl rty, jako by si něco v duchu zvažoval, a potom dodal: „Raději to s tou dívkou neuspěchej. Mám o Sverenssenovi své informace. Může být nebezpečný."

Po skončení večerní směny – zatímco noční směna popíjela kávu – se v řídicí místnosti setkali s Malljuskem. Ten s jejich požadavkem souhlasil teprve tehdy, když Sobroskin svolil, že podepíše prohlášení, v němž potvrdí, že za celou akci nese odpovědnost a že jedná jako zástupce sovětské vlády. Malljusk prohlášení zamkl ke svým soukromým listinám. Potom zavřel dveře a na hlavní obrazovce řídicí konzole sestavil a odeslal zprávu, kterou mu Pacey nadiktoval. Ani jeden z Rusů nechápal, proč Pacey trvá na tom, aby bylo ve zprávě uvedeno jeho jméno. Některé věci jim ještě nebyl připraven prozradit.

Kapitola patnáct

Monchar, Garuthův zástupce, byl viditelně napjatý, když Garuth po zaznění poplašného signálu dorazil na velitelskou palubu *Shapieronu*. „Na stresové pole kolem lodi působí něco, co jsme ještě nikdy neviděli," odpověděl na nevyslovenou otázku. „Nějaká vnější síla interferuje se vzorem délkových uzlů a degraduje geodetické manifoldy. Základní mřížka ztrácí rovnováhu a ZORAC netuší, co se děje. Právě se pokouší znovu spočíst transformace."

Garuth se otočil k Shilohin, hlavnímu vědci lodi. Ta stála v malé skupince svých lidí a sledovala informace na spoustě obrazovek. „Co se děje?" zeptal se.

Bezmocně potřásla hlavou. „Nikdy jsem o ničem podobném neslyšela. Vstupujeme do jakési časoprostorové asymetrie, ve které se souřadnice inverzně transformují do exponenciální vztažné soustavy. Celá struktura této oblasti vesmíru se hroutí."

„Můžeme manévrovat?"

„Nic, jak se zdá, nefunguje. Divertory jsou neúčinné a délkové vyrovnávače to nedokáží kompenzovat, ani když je pustíme na plný výkon."

„ZORACu, na co jsi přišel?" zavolal Garuth hlasitěji.

„Není možné zkonstruovat základní mřížku, která by konzistentně odpovídala normálnímu prostoru," odpověděl počítač. „Jinými slovy: jsem úplně ztracený, nevím, kde jsme, kam letíme – pokud tedy ještě vůbec letíme – a i kdybych to věděl, stejně nemůžu loď ovládat. Ale jinak je všechno v pořádku."

„Stav systémů?" chtěl vědět Garuth.

„Všechny senzory, kanály a subsystémy jsem překontroloval a fungují normálně. Ne – nejsem nemocný a nezdá se mi to."

Garutha to příliš nepotěšilo. Všichni na hlavní palubě čekali na jeho rozkazy – ale jaké rozkazy vydat, když nemá ani ponětí, co se děje a co by s tím mohl dělat, pokud vůbec něco? „Uveď všechna

stanoviště do stavu nouzové pohotovosti a nařiď, aby čekali na další instrukce," přikázal nakonec, i když spíš jen proto, aby splnil očekávání než z nějakého zvláštního důvodu. Jeden člen posádky rozkaz přijal a otočil se k panelu, aby ho rozeslal po celé lodi.

„Úplná dislokace stresového pole," zamumlala Shilohin, zabraná do posledních údajů na obrazovce. „Odpoutali jsme se od jakékoli identifikovatelné vztažné soustavy." Vědci kolem ní vypadali vážně. Monchar se nervózně chytil nejbližší konzole.

Potom znovu zazněl ZORACův hlas. „Ohlášené trendy se začínají rapidně obracet. Korespondenční a translační funkce se reintegrují do nové základní mřížky. Referenční vztahy se vracejí do rovnovážného stavu."

„Možná z toho vypadáváme," zadoufala tiše Shilohin. Kolem se rozšuměl tichý hovor plný naděje. Shilohin si znovu prostudovala obrazovky a zdálo se, že ji to trochu uklidnilo.

„Stresové pole se do normálu nevrací," řekl ZORAC. „Něco venku ho potlačuje a nutí nás zpomalit na subgravitickou rychlost. Plná prostorová reintegrace je nevyhnutelná a brzká." Řečeno lidsky – něco loď zpomalovalo a nutilo ji ke kontaktu se zbytkem vesmíru. „Reintegrace ukončena. Jsme opět ve vesmíru…" Neobvykle dlouhá pauza. „Ale nevím kde. Zdá se, že jsme se přesunuli v prostoru." Kulový displej uprostřed paluby se rozsvítil a objevily se na něm hvězdy. Tohle nebyl výhled z blízkosti Sluneční soustavy – a od odletu *Shapieronu* ze Země by ještě nemělo dojít k velkým posunům v polohách hvězd.

„Blíží se k nám několik velkých umělých konstrukcí," ohlásil po chvíli ZORAC. „Nejsou mi povědomé, ale nepochybně se jedná o dílo inteligentních bytostí. Z toho vyplývá: byli jsme záměrně zachyceni, neznámým způsobem a za neznámým účelem, a přeneseni neznámými bytostmi na neznámé místo. Vše ostatní je zřejmé."

„Ukaž nám ty konstrukce," rozkázal Garuth.

Na třech obrazovkách velitelské paluby se objevily různé pohledy na obrovské lodě, které se pomalu blížily k *Shapieronu*. Garuth nikdy nic takového neviděl – on a jeho důstojníci mohli jenom stát a ohromeně zírat. Než stačil kdokoli něco říct, ZORAC je informoval: „Neidentifikované lodě nás volají. Používají náš

standardní vysokospektrální formát. Pustím to na hlavní monitor.“ O pár vteřin později na velké obrazovce naskočil obraz. Všichni Ganymeďané na místě ztuhli překvapením.

„Já jsem Calazar,“ představil se tvor na obrazovce. „Zdravím vás, kteří jste se před dávnými časy vydali k Iscarisu. Brzy dorazíte do svého nového domova. Buďte trpěliví, všechno se vysvětlí.“

Byl to Ganymeďan – trochu odlišný Ganymeďan, ale rozhodně Ganymeďan. Garuthovou hlavou se prohnala jako smršť řada emocí, především úleva a radost smíšená s nevěřícností. To mohlo znamenat jediné… že ten signál, který pozemšťané vyslali z Měsíce, byl zachycen. Najednou pocítil vlnu obdivu k těm zbrklým, nezkrotným, nezastavitelným pozemšťanům. Měli celou tu dobu pravdu! Miloval je, všechny dohromady a každého zvlášť.

Shapieronem zněly užaslé výkřiky, jak si ostatní jeden po druhém uvědomovali, co se děje. Monchar běhal po místnosti a mával rukama – ani on se neubránil náhlému návalu emocí. Shilohin se sesula do prázdného křesla a jenom nevěřícně zírala na obrazovku.

Potom ZORAC potvrdil to, co už věděli. „Porovnal jsem oblohu s extrapolací ze záznamů a určil naši lokaci. Neptejte se mě jak, ale zdá se, že naše cesta skončila. Jsme u Hvězdy Obrů.“

# # #

O méně než hodinu později Garuth vedl první Ganymeďany z přechodové komory dceřiné lodi *Shapieronu* do jasně osvětleného přijímacího sálu jedné z thurienských lodí. Přiblížili se k řadě postav, které na ně tiše čekaly, a prošli krátkým uvítacím rituálem. Tehdy se přehrada konečně protrhla a všechna úzkost a naděje, kterou příchozí cítili, se vyhrnula ven v záplavě smíchu a více než trošce slzí. Konečně bylo po všem. Dlouhá cesta skončila – konečně byli doma.

Potom byli noví příchozí zavedeni do jakési místnosti a požádáni, aby usedli do křesel. Neřekli jim proč. Zakusili podivné smyslové poruchy a pak bylo najednou zase všechno v pořádku. Potom jim řekli, že proces skončil. O pár minut později Garuth vyšel z místnosti opět mezi shromážděné Thurience… a najednou ztuhl na místě a nevěřícně vykulil oči.

Kousek před Thurienci stála malá skupinka známých růžových trpaslíků a bezostyšně se bavila jeho úžasem. Garuth otevřel ústa – a znovu je zavřel. Nebyl schopen slova. Co se týče těch dvou postav, které se k němu blížily, nebyl to nikdo jiný, než –

„Copak tě tak zdrželo, Garuthe?“ zeptal se vesele Hunt. „Minuli jste někde odbočku?“

„Odpusť mi, prosím, že se tak bavím na tvůj účet,“ kajícně se omlouval Danchekker, který nedokázal potlačit smích. „Ale obávám se, že výraz tvé tváře k tomu neodolatelně svádí.“

Za nimi Garuth spatřil další známé obličeje: rozložitého člověka s prošedivělými vlasy a výraznými rysy – to byl Huntův nadřízený z Houstonu; a ta zrzavá dívka tam přece pracovala také. Vedle nich stáli další muž a žena, ale ty už nepoznával. Donutil se jít dál a oparem, který mu kalil zrak, uviděl, že Hunt napřahuje ruku v pozemském gestu pozdravu. Garuth potřásl rukou nejprve jemu a pak i ostatním. Nebyly to žádné obrazy; byli skuteční. Thurienci je museli přivézt pro tuto příležitost ze Země pomocí prostředků, jež v době odletu ještě nebyly na *Shapieronu* známy.

Když ustoupil, aby se i jeho společníci mohli vrhnout k Terranům, Garuth tiše promluvil do svého hrdelního mikrofonu, který ho spojoval se *Shapieronem*. „ZORACu, nezdá se mi to? Je to skutečnost?“ ZORAC mohl sledovat vizuální přenos přes miniaturní kameru na Garuthově čelence. Ganymeďané takové čelenky nosili po většinu času.

„Nevím, o čem to mluvíš,“ ozval se ZORACův hlas ve sluchátku. „Nevidím nic než strop. Všichni tam ležíte v nějakých podivných křeslech a už asi deset minut jste se ani nehnuli.“

To Garutha zarazilo. Rozhlédl se a uviděl Hunta a Calazara, jak se k němu prodírají davem Ganymeďanů i Terranů. „Ty je nevidíš?“ zeptal se zmateně.

„Koho?“

Než mu Garuth mohl odpovědět, ozval se jiný hlas: „Ve skutečnosti tohle neřekl ZORAC. Byl jsem to já, jenom jsem ZORACova slova reprodukoval a napodobil jeho hlas. Dovol, abych se představil – jmenuji se VISAR. Možná je na čase vysvětlit pár věcí.“

„Ale ne tady,“ prohlásil Hunt. „Projdeme dál do lodi. Máme toho k vysvětlování opravdu hodně.“ Garuth byl stále zmatenější. Hunt jejich rozhovoru rozuměl, přestože mluvili ganymeďansky a on neměl žádný komunikátor.

Calazar stál a čekal, dokud neskončilo vítání a představování. Potom všem pokynul a zavedl smíšenou skupinku Ganymeďanů a Terranů do nitra velké lodi z Thurienu, který byl teď už jen několik hodin cesty daleko.

Kapitola šestnáct

Hunt a Danchekker se nacházeli kdesi ve vesmírné prázdnotě. Kolem nich se rozkládala velká tmavá oblast tvořená uzavřenými kapslemi, připomínajícími budky pospojované pruhy podlahy. Ty se táhly na všechny strany pod jezírky tlumeného světla. Hlavní zdroj osvětlení představovaly strašidelně bílé hvězdy, které jim plály nad hlavami; byly jasné a nemrkaly.

Po recepci na *Shapieronu*, kousek od gistarského planetárního systému, se Jerol Packard, který se už trochu vzpamatoval, rozhodl ponechat obě skupiny Ganymeďanů nějakou dobu o samotě bez terranského vměšování. Ostatní souhlasili. Nenadálé příležitosti využili k tomu, aby na vlastní pěst s VISARovou pomocí „navštívili" různá místa a dozvěděli se víc o thurienské civilizaci. Packard a Hellerová si vyšli do Thuriosu, aby se poučili o ganymeďanské společnosti, zatímco Caldwell a Lyn se vydali na cestu dlouhou mnoho světelných let podívat se na další ukázky thurienské vesmírné architektury. Hunt a Danchekker sledovali celou operaci zachycení *Shapieronu* a zajímalo je, odkud se vzala energie nutná k vytvoření toho obrovského toroidu, který Ganymeďané vrhli lodi do cesty, aby ji přenesl na tak nepředstavitelnou vzdálenost. VISAR navrhl, že jim ukáže ganymeďanskou elektrárnu, a najednou byli v ní.

Stáli pod obrovskou průsvitnou kopulí, která byla součástí nějaké stavby zavěšené v prostoru. Ale v jakém měřítku to sledovali? Za kopulí se do všech směrů táhly vnější části konstrukce – čtyři lehce zakřivená, dovedně postavená ramena, která se v dálce zmenšovala a dodávala celému komplexu až děsivý pocit obrovitosti. Zdálo se, že stojí v místě, kde se dva mírné oblouky protínají v pravém úhlu, jako rovník a poledník na globusu. Na špičkách všech čtyř ramen byly nasazeny dlouhé, úzké válce, jejichž osy, jak se zdálo, mířily do jednoho velmi vzdáleného bodu – jako čtyři hlavně nějaké obří

zbraně zamířené na cíl. Jak daleko ten cíl byl, to se nedalo odhadnout, protože chyběl jakýkoli náznak *měřítka*.

Kousek stranou a těsně vedle této konstrukce stála další, naprosto stejná – kříž ze dvou oblouků s vlastní čtveřicí válců. Detaily protější strany nebyly zřetelné kvůli perspektivě a vzdálenosti. A na druhé straně visela další, taky těsně vedle, a další nahoře a ještě další dole. Hunt si uvědomil, že všechny ty konstrukce jsou symetricky rozmístěné kolem jednoho bodu a tvoří části imaginární kulové plochy – vypadalo to jako nákres výbuchu pořízený geniálním inženýrem. Všechny válce směřovaly do středu. A v dálce, v ohnisku celého komplexu, se v prostoru vznášel strašidelný obláček rozmazaného, zakřiveného hvězdného světla s nádechem do fialova.

Když jim VISAR dal trochu času, aby se rozhlédli, začal vysvětlovat: „Nyní se nacházíte zhruba osm set milionů kilometrů od systému Gistaru. Stojíte v zařízení zvaném *stresor*. Je jich celkem šest a dohromady ohraničují sférickou část prostoru. Každé z těch ramen je zhruba osm tisíc kilometrů dlouhé. Tak daleko jsou ty válce, což by vám mělo poskytnout jistou představu o jejich velikosti.“

Danchekker se ohromeně zadíval na Hunta, načež se rozhlédl kolem a znovu vrhl na Hunta žalostný pohled. Ten jenom zíral.

VISAR pokračoval: „Stresory vytvářejí zónu zvýšeného zakřivení časoprostoru, které se směrem ke středu zvětšuje, až se přímo v ohnisku vytvoří černá díra.“ Náhle se kolem obláčku objevil jasně červený kruh, očividně VISARovo dílo. „Díra je uprostřed tohoto kruhu. Halo kolem je zkreslené světlo vzdálených hvězd – tato oblast funguje jako gravitační čočka. Samotná díra je od vás asi patnáct tisíc kilometrů a prostor, v němž se nacházíte, je ve skutečnosti velmi silně zakřivený. Já ale dokážu upravovat matoucí údaje, které dostáváte, takže žádné účinky zakřivení nepociťujete.

Za bariérou stresorů se nacházejí projektory, které vysílají silné energetické paprsky vyráběné anihilací hmoty. Ty jsou namířeny mezi stresory, do díry. Odtamtud se energie přesměruje a rozděluje skrz dimenzionální mřížku vyššího řádu a můžete ji čerpat kdekoli v normálním prostoru. Jinými slovy, celý tento systém je vlastně vstup

do h-prostorové sítě, která doručí energii kamkoli chcete, okamžitě a na mezihvězdné vzdálenosti. Líbí?“

Chvíli trvalo, než Hunt popadl dech. „Co se na *tohle* proboha napojuje?“ zeptal se. „Chci říct, dokáže to nakrmit celou planetu… nebo co?“

„Rozdělování je velice složité,“ odpověděl VISAR. „Z Garfalangu, jak zní název tohoto místa, odebírá energii několik planet a řada vysokoenergetických projektů, které Thurienci provozují na různých místech ve vesmíru. Ale můžete tam zapojit i menší stanoviště, ať jsou zrovna kdekoli – vesmírné lodě i jiná vozidla, stroje, obydlí – cokoli, co potřebuje energii. Vybavení nutné k napojení do sítě není rozměrné. Například perceptron, který přistál na Aljašce, využíval energii z mřížky během konvenční fáze letu od výstupní brány k Zemi. Kdyby měl vlastní pohonný systém, musel by být mnohem větší. Naše stroje nejsou skoro nikdy vybaveny lokálními zdroji energie. Nepotřebují je. Mřížka všechno napájí z velkých centrálních generátorů a redirektorů daleko ve vesmíru, z podobných, jako je ten, u nějž teď stojíte.“

„To je neuvěřitelné,“ vydechl Danchekker. „Když si představím, že ještě před padesáti lety se lidé báli vyčerpání energetických zdrojů… Tohle je ohromující… opravdu ohromující.“

„Co používáte jako palivo?“ zeptal se Hunt. „Říkal jsi, že ty paprsky se vytvářejí anihilací hmoty. Co tu anihilujete?“

„Hlavně jádra vyhaslých hvězd,“ odpověděl VISAR. „Část vyrobené energie se spotřebuje na provoz sítě bran, která slouží k dovážení materiálu. Z jakýchsi ‚lomů‘, kde se jádra rozebírají, k anihilačním bateriím. Čistá energie uvolněná do mřížky z Garfalangu odpovídá zhruba jedné měsíční hmotě denně. Ale paliva je dostatek. Krize nám ještě hodně dlouho nehrozí – nemějte strach.“

„A vy tu energii můžete přenášet na vzdálenost světelných let přes nějakou… hyperdimenzi a na dálku otevřít přepravní toroid, kde chcete,“ vyvozoval Hunt. „Vždycky je to tak složité jako to, co jsme viděli?“

„Ale ne. To byl zvláštní případ, vyžadovalo to výjimečně přesnou kontrolu a načasování. Oproti tomu je normální transfer jednoduchá záležitost – pouhá rutina.“

Hunt ztichl, znovu se rozhlédl po té podívané a probral si v hlavě detaily operace, které byl svědkem.

Když přišla z Bruna ta podivná zpráva podepsaná Normanem Paceym osobně a psalo se v ní, že by loď mohla být v nebezpečí, rozhodl se Calazar už déle zachycení *Shapieronu* neodkládat. Bylo ovšem záhadou, jak mohl Pacey vědět o nebezpečí, o němž se Thurienci dozvěděli jen díky informacím, které on neměl.

‚Organizace' měla zřejmě prostředky, aby mohla *Shapieron* sledovat stejně jako Calazarovi lidé, a Calazar na sebe nechtěl upozorňovat tím, že by loď jednoduše nechal zmizet. Místo toho zavolal Eesyanovy inženýry a ti celý plán upravili. Nejenom, že Calazar chtěl vytáhnout loď z vesmíru dvacet světelných let daleko, ale zároveň hodlal na její místo nastrčit náhražku, vyrobenou tak, aby se na sledovacích zařízeních ‚organizace' zobrazovala zcela stejně jako skutečná loď. Bylo tu pochopitelně riziko, že ‚organizace' zachytí gravitační poruchu spojenou se samotným procesem, ale protože neustálé sledování nebylo z technických důvodů praktické, měli slušnou šanci, že pokud se operace provede v co možná nejkratší době, nikdo si jí nevšimne. Výměna proběhla přesně podle plánu – rychle a hladce a pokud šlo všechno dobře, ‚organizace' už v tuto chvíli dostávala data ze sledování náhražky, zatímco se skutečný *Shapieron* nacházel o mnoho světelných let dál, skoro až u Thurienu. Čas nepochybně ukáže, jestli výměna proběhla *dostatečně* rychle a hladce.

Hunt nevěděl, co si má myslet o téhle hře klamů a protiklamů mezi dvěma skupinami Ganymeďanů – možná soupeřů. Jak Danchekker od začátku tvrdil, tohle chování prostě neodpovídalo ganymeďanskému způsobu myšlení. Hunt se několikrát pokusil z VISARa vymáčknout, o co tu jde, ale počítač měl zjevně nařízeno o tom nemluvit a vždycky jenom řekl, že Calazar jim vše vysvětlí sám, až nastane pravý čas.

Ale ať už z jakékoli příčiny, *Shapieron* nebyl napaden, ani se s ním nestalo nic, čeho se Pacey bál – byl v bezpečí. Jediný závěr, k němuž dokázal Hunt dojít byl, že Pacey něco pochopil úplně špatně a zpanikařil. To se ovšem moc nehodilo k dojmu, jakým Pacey působil. Ve skutečnosti, přiznal si Hunt, Pacey přímo *neřekl*, že je

Shapieron v ohrožení; jediné co řekl bylo, že má důvod domnívat se, že ‚něco daleko ve vesmíru by mohlo být zničeno', a vyjádřil obavy, že by to mohl být *Shapieron*. Calazar se rozhodl neriskovat a Hunt mu to rozhodně nevyčítal. To varování naznačovalo jediné – že Pacey se v něčem dokonale zmýlil. Nebo ne? napadlo Hunta.

Náhle si uvědomil jistý nepříjemný pocit. To přece ne, pomyslel si. Vjemy z jeho simulovaného těla nemohly být *takhle* dokonalé. Proč taky? Instinktivně se rozhlédl a zjistil, že je opět ve svém těle; v křesle uvnitř perceptronu. „Proti vám, na konci chodby," informoval ho VISARův hlas. Hunt se zvedl a užasle zavrtěl hlavou. Ganymeďané, jako vždycky, mysleli na všechno. Tak *tohle* bylo za těmi tajemnými dveřmi.

O pár minut později byl už zpátky u Gistaru, kde našel zachmuřeného Danchekkera. „Zatímco jsi byl pryč, přišly znepokojivé zprávy," řekl mu profesor. „Zdá se, že náš přítel na Giordanu Brunovi se tak úplně nemýlil."

„Co se stalo?" zajímal se Hunt.

„Jde o to zařízení, které zprostředkovávalo komunikaci mezi Měsícem a Thurienem. Přestalo fungovat. VISAR tvrdí, že podle všeho ho něco zničilo."

Kapitola sedmnáct

Jak mohl Norman Pacey, izolovaný bez možnosti komunikace na odvrácené straně Měsíce, vědět o chystaném zničení sondy? Jeho jediným zdrojem informací mimo Sluneční soustavu byly signály od Thurienců u Gistaru, a ti o tom nevěděli. A proč Pacey evidentně jednal nezávisle na oficiální komisi a poslal to varování? A dál, jak získal přístup k vysílači a jak ho dokázal ovládat? Krátce řečeno, co se to tam k čertu vlastně dělo?

Jerol Packard požádal Thurience o kompletní záznam všech zpráv, které si vyměnili se Zemí od začátku celé záležitosti. Calazar souhlasil, že mu je poskytne a VISAR je přes zařízení v perceptronu vytiskl. Když Terrané porovnali thurienské záznamy se svými vlastními, zjistili některé zvláštní rozdíly.

První část záznamů tvořily výhradně zprávy ze Země – to bylo z doby těsně po odletu *Shapieronu*, kdy vědci na Brunovi přes nátlak OSN vysílali dál v naději, že obnoví dialog po tom prvním nečekaném signálu z Hvězdy Obrů. V těchto zprávách se popisovala pozemská civilizace a stav vědeckého pokroku a za několik měsíců vysílání se z nich vyloupl obraz Země, který ani trochu nesouhlasil s tím, jak ji Thuriencům léta popisovala ta stále tajemná a blíže neurčená ‚organizace'. Možná že právě tyhle nesrovnalosti způsobily, že Thurienci začali ‚organizaci' podezřívat. Ať tak či onak, lidské i thurienské záznamy se tady dokonale shodovaly.

Druhá část zpráv byla z doby, kdy Thurienci obnovili dialog a OSN začalo jednat za Zemi. V tomto okamžiku se tón zpráv zřetelně změnil. Jak řekla Karen Hellerová Huntovi při jejich prvním setkání v Houstonu a jak si on sám od té doby ověřil, zprávy začaly být negativní a ambivalentní; příliš se nesnažily bortit Thuriencům jejich představy o militarizované Zemi a odmítaly jejich návrhy přistání a přímého kontaktu. Tady se objevily první odchylky.

Všechny zprávy, které byly z Měsíce odeslány v době, kdy tam působila Karen Hellerová, byly v thurienských záznamech reprodukovány věrně. Ale našly se ještě dvě další zprávy – podle formátu a záhlaví bylo zřejmé, že také pocházejí z Bruna, ale Karen je nikdy neviděla. Ještě podivnější bylo, že tyto zprávy byly přehnaně agresivní a natolik nepřátelské, až se to vymykalo i negativnímu postoji OSN. Některé údaje, které se v nich objevovaly, jednoduše nebyly pravdou, především, že Země se o své záležitosti dokáže postarat sama, že nemíní a nebude tolerovat vměšování mimozemských bytostí a že na jakýkoli pokus o přistání odpoví silou. Navíc některé detaily těchto zpráv přesně souhlasily s falešným obrazem Země, o kterém se Hunt a ostatní dozvěděli až po setkání s Thurienci. Jak o tomhle mohl vědět někdo na Brunovi?

Potom začaly přicházet Huntovy signály z Jupiteru – signály kódované v ganymeďanštině, které vítaly nabídku přistání, navrhly vhodné místo setkání a opět hovořily o zcela jiné Zemi. Nebylo divu, že to Thurience zmátlo!

Následovaly sovětské signály – včetně detailních instrukcí, jaký bezpečnostní kód se má použít v odpovědích. Packard přemluvil Calazara, aby jim je ukázal, neboť argumentoval výslechem, kterým Terrané prošli, a především tím, jak zapůsobil na něj. Sověti také vyjádřili zájem o přistání, i když mnohem opatrněji než Hunt z Jupiteru. Tohle téma prolínalo většinou sovětských signálů, ale i mezi nimi se vyskytly tři, které se vymykaly normálu a opět vyjadřovaly podobné nálady jako „neoficiální“ zprávy z Bruna. A co bylo ještě divnější, tyto zprávy se v některých důležitých detailech natolik shodovaly se zprávami z Bruna, že to nemohla být náhoda.

Jak mohli Sověti vědět o neoficiálních signálech, když o nich nevěděla ani Karen Hellerová, a to byla na Měsíci? Zbývala jediná možnost, že je totiž odeslali oni. Znamenalo to, že Kremlu se povedlo ovládnout OSN natolik, že celá komise na Brunu je pouhý humbuk, který měl odvést pozornost USA a dalších prominentních států? Že zdánlivě umírněná, ale ve skutečnosti kontraproduktivní rozhodnutí komise byla předem naplánovaná někým, koho tam Sověti nastrčili právě za tímto účelem? Že by Sobroskina? Ředitel Bruna byl také Rus, což celé hypotéze dodávalo na důvěryhodnosti,

ale proti mluvil zřejmý fakt – že totiž sovětské úsilí bylo sabotováno úplně stejně. Zase nic nedávalo smysl.

Potom přišla třetí neoficiální zpráva z Bruna, odeslaná až po Karenině odletu. Ta dosáhla nového vrcholu agresivity – psalo se v ní, že Země se rozhodla přerušit styky s Thurienem a podnikla opatření nutná k tomu, aby je už nebylo možné obnovit. Nakonec dorazilo Paceyho varování, že něco ve vesmíru má být zničeno, a brzy potom přestal fungovat vesmírný vysílač, který zprostředkovával spojení.

Odpovědi na tyto hádanky se ovšem na Aljašce najít nedaly. Packard čekal, dokud na základnu nedorazil kurýr ministerstva vnitra s oficiální zprávou, že kontakt s Gistarem byl přerušen a komise OSN se vrací na Zemi, a potom odjel s Caldwellem do Washingtonu. Lyn jela s nimi s tím, že se vrátí na základnu McClusky, jakmile si promluví s Paceym.

# # #

Hunt a Danchekker stáli na přistávací ploše a dívali se na tryskový letoun VOOSN, který právě vzlétl, aby dopravil Packarda, Caldwella a Lyn do Washingtonu, a teď rychle stoupal a stáčel se na jih. Nedaleko pozemní pracovní četa rychle zasypávala sněhem díry v betonu zanechané podvozkem perceptronu, který se přesunul do řady s ostatními letouny VOOSN po straně plochy, aby nebyl na sledovacích přístrojích ‚organizace' nápadný. Černá díra v komunikačním systému lodě byla sice mikroskopická, ale pořád měla hmotnost malé hory; na něco takového nebyla přistávací plocha stavěná.

„Je to legrační, když o tom tak přemýšlíš," poznamenal Hunt, jakmile se letadlo zmenšilo na malou tečku nad vzdálenými horami. „Z Vranixu do Washingtonu je to dvacet světelných let, ale všechen čas zabere posledních šest tisíc kilometrů. Možná, že až tuhle záležitost vyřešíme, mohli bychom pár míst na planetě připojit k VISARovi."

„Možná," odpověděl nevýrazně Danchekker. Od snídaně byl podivně zamlklý.

„Gregg by tak určitě hodně ušetřil na dopravě."

„To asi ano.“

„Co takhle připojit velitelství Navikomu a Westwood? To bychom se mohli dostat na Thurien rovnou z kanceláře a na oběd se vrátit.“

„Hmm…“

Otočili se a kráčeli k jídelně. Hunt se zvědavě podíval na profesora, ale Danchekker si toho, jak se zdálo, ani nevšiml.

Uvnitř našli Karen Hellerovou shrbenou nad štosem komunikačních protokolů a poznámek, které si dělala na Brunovi. Když vstoupili, odstrčila papíry a opřela se. Danchekker přešel k oknu, ze kterého byl výhled na perceptron; Hunt si otočil židli a sedl si do rohu.

„Já prostě nevím, co si s tím počít,“ povzdechla si Karen. „Není jednoduše možné, aby tyhle informace mohl znát někdo na Měsíci nebo tady kromě nás, ledaže by byl v kontaktu s Calazarovou ‚organizací'. Myslíte, že je to možné?“

„Přemýšlel jsem o tom,“ odpověděl Hunt. „Co ty kódované signály? Možná, že Moskva vůbec nevysílala pro Calazarovy lidi.“

„Ne, to jsem si ověřila.“ Karen ukázala na rozložené papíry. „Veškeré signály, co jsme zachytili, posílal Calazarův pobočník. O všech víme.“

Hunt zavrtěl hlavou a dal ruce za záda. „To je mi taky záhadou. Počkáme, co nám k tomu řekne Norman, až se vrátí.“ Nastalo ticho. Danchekker, ztracený ve vlastních myšlenkách, se dál díval z okna. Po chvíli se ozval Hunt: „Víte, je to zvláštní – jak se něco někdy tak zamotá, že si myslíte, že to nikdy nerozmotáte, a přitom stačí jediná jednoduchá, naprosto zřejmá věc, kterou všichni přehlédli. Pamatuju se, jak jsme se před pár lety pokoušeli zjistit, odkud pocházeli Lunarové. Nic do sebe nezapadalo, dokud jsme si neuvědomili, že se Měsíc musel přemístit. Ale když se na to podívám dneska, myslím si, že to muselo být jasné od začátku.“

„Doufám, že máte pravdu.“ Karen posbírala papíry a vrátila je do správných složek. „Další věc, které nerozumím, jsou všechny ty tajnosti. Myslela jsem, že Ganymeďané se tak chovat nemají. Ale tady máme skupinu, která dělá jednu věc, další, která dělá něco

jiného, a ani jedna nechce, aby se o tom ta druhá dozvěděla. Vy je znáte lépe než většina lidí; co si o tom myslíte?“

„Nevím,“ přiznal Hunt. „A kdo zničil ten vysílač? Calazarovi lidé to nebyli, tak to museli být ti druzí. To znamená, že na to spojení přece jenom přišli, navzdory všem našim opatřením, ale proč by ho vlastně měli ničit? Takhle by se Ganymeďané vážně neměli chovat… aspoň ne takoví, co žili před pětadvaceti miliony let.“ Aniž by si to uvědomil, otočil za řeči hlavu a poslední slova adresoval přímo Danchekkerovi, stále obrácenému zády k nim. Hunt nebyl dosud přesvědčený, že by se za tak dlouhou dobu nemohli Ganymeďané nějak zásadně změnit, ale Danchekker to stále odmítal. Hunt si chvíli myslel, že ho profesor neslyšel, ale ten po chvíli odpověděl, aniž by se pohnul.

„Možná, že si tvoje původní hypotéza zasloužila více pozornosti, než jsem jí tehdy věnoval.“

Hunt pár vteřin čekal, ale profesor mlčel. „Jaká hypotéza?“ zeptal se Vic nakonec.

„Že možná v tomto případě vůbec nemáme co do činění s Ganymeďany.“ Danchekkerův hlas zněl zamyšleně. Nastalo krátké ticho. Hunt a Karen se na sebe podívali. Karen se zamračila; Hunt pokrčil rameny. Jistěže měli co do činění s Ganymeďany. S očekáváním se pohledy vrátili k Danchekkerovi. Ten se k nim najednou otočil a potahoval se za klopy. „Uvažte fakta,“ vyzval je. „Máme tady vzory chování, které jsou naprosto neslučitelné s tím, co víme o ganymeďanské povaze. Ty vzory se týkají vztahu mezi dvěma skupinami bytostí. S jednou touto skupinou jsme se setkali a víme, že to jsou Ganymeďané. Naproti tomu s druhou skupinou nám setkání dovoleno nebylo a důvody, které Ganymeďané uvedli, jsou podle mého názoru pouhou záminkou. Logickým závěrem tedy je, že tato druhá skupina *nejsou* Ganymeďané – není-liž pravda?“

Hunt jenom zíral. Ten závěr byl tak zřejmý, že už se nedalo nic dodat. Celou tu dobu předpokládali, že ‚organizaci‘ tvoří Ganymeďané, a Thurienci jim neřekli nic, co by tento názor vyvracelo. Jenže neřekli ani nic, co by jej potvrzovalo.

„A uvažujte dál. Struktura, organizace a vzory neurální aktivity na symbolické úrovni v lidském a ganymeďanském mozku jsou

značně odlišné. Nepokládám za pravděpodobné, že by zařízení vyrobené k přímé interakci s jedním typem mozku bylo schopné fungovat na jiném typu. Jinými slovy: zařízení v tom stroji na přistávací ploše nemohou být standardní modely určené pro Ganymeďany, které jsou šťastnou náhodou schopné i spojení s lidským mozkem. Něco takového je naprosto nemožné. Jediná možnost, jak vysvětlit, že ta zařízení fungují je, že *byla vyrobena speciálně k interakci s lidským mozkem!* Jejich tvůrci museli tedy mít velmi podrobné znalosti o funkci našeho mozku – mnohem větší, než by mohli přes svůj sledovací systém získat studiem současné pozemské medicíny. Ty znalosti mohli získat pouze přímo na Thurienu.“

Hunt se na něj nevěřícně zadíval. „Co to povídáš, Chrisi?“ zeptal se přiškrceně, i když to už bylo jasné. „Že na Thurienu žijí taky *lidé*, nejenom Ganymeďané?“

Danchekker důrazně přikývl. „Přesně tak. Když jsme vstoupili do perceptronu, VISAR dokázal během několika málo vteřin upravit své parametry tak, aby u nás zajistil normální úroveň smyslové stimulace a dekódoval zpětnou vazbu z motorických oblastí mozku. Jak ale mohl vědět, jaké úrovně stimulace jsou u lidí normální? Odkud věděl, jaké vzory zpětné vazby jsou správné? Jediné možné vysvětlení je, že VISAR měl už *předtím* rozsáhlé zkušenosti s lidskými organismy.“ Podíval se na své posluchače v očekávání námitek.

„Mohlo by to tak být,“ vydechla Karen Hellerová a pomalu pokývala hlavou. „A to možná vysvětluje, proč se Ganymeďané zrovna nepřetrhli, aby nám to prozradili, dokud nebudou lépe vědět, jak zareagujeme – hlavně, když o nás dostávali takové zprávy. A je logické, že by dozor nad Zemí svěřili *lidem*.“ Znovu popřemýšlela o tom, co řekla, a potom se zamračila, jak ji napadlo něco jiného. Podívala se na Danchekkera. „Ale jak se tam lidé dostali? Mohli by pocházet z nějaké nezávislé evoluční linie, která existovala na Thurienu ještě před příchodem Ganymeďanů… nebo něco podobného?“

„Ale ne, to je naprosto nemožné,“ zahartusil netrpělivě Danchekker. Karen vypadala trochu zaraženě a otevřela pusu, aby

něco namítla, ale Hunt na ni vrhl varovný pohled a skoro neznatelně zavrtěl hlavou. Jestli začne Danchekker přednášet o evoluci, budou ho poslouchat celý zbytek dne. Pozvednutým levým obočím dala najevo, že rozumí, a nechala to plavat.

„Myslím, že pro odpověď nemusíme chodit nijak daleko," navázal bezstarostně Danchekker. „Víme, že Ganymeďané se odstěhovali na Thurien z Minervy přibližně před pětadvaceti miliony let. Víme také, že v té době už znali mnoho zástupců pozemského života, včetně tehdejších nejpokročilejších primátů. Některé jsme přece sami objevili v té lodi na Ganymedu, a máme důvody předpokládat, že tato loď se zúčastnila stěhování." Na chvíli se odmlčel, jako by se domníval, že zbytek už ani není třeba doplňovat. Potom ale pokračoval. „Evidentně si s sebou vzali pár zástupců raných předlidských hominidů, jejichž potomci se od té doby vyvíjeli a množili, až se z nich stala lidská populace a plnoprávná součást thurienské společnosti, jak je vidět z toho, že VISAR slouží stejně jim jako Ganymeďanům." Danchekker spustil ruce, sepnul je za zády a s evidentním uspokojením energicky dodal: „A toto, doktore Hunte, ledaže bych se velice mýlil, je onen jednoduchý a zřejmý chybějící faktor, s jehož pomocí dává celá záležitost smysl."

Kapitola osmnáct

Norman Pacey varovně zvedl ruku a zavřel dveře, aby je nemohla poslouchat sekretářka, která právě dávala instrukce dvěma vojínům VOOSN, co v kanceláři nakládali krabice na vozík. Janet seděla na židli, ze které předtím smetla štos papírů a složek na dokumenty, které tam čekaly na zabalení.

„Tak ještě jednou," požádal.

„Bylo to včera v noci, možná dneska brzo ráno… nejsem si jistá." Janet si nervózně pohrávala s knoflíkem. „Nielsovi někdo zavolal – myslím, že to byl Daldanier, ten Evropan – že s ním musí nutně o něčem mluvit. Začal vykládat o někom, kdo se jmenoval Verikoff, myslím, ale Niels ho zarazil s tím, že půjde k němu a promluví si tam. Oblékl se a vyklouzl… tak nějak opatrně, jako by se bál, že mě probudí."

„Dobrá," přikývl Pacey. „A co dál?"

„No… vzpomněla jsem si, že když jsem k němu přišla, zrovna prohlížel nějaké papíry. Vložil je do kufříku, ale věděla jsem jistě, že ho nezamkl. A tak jsem si řekla, že se podívám, co se tam píše."

Pacey zaťal zuby v zoufalém pokusu nedat najevo, co si o ní myslí. Tohle bylo přesně to, co jí kladl na srdce, aby *nedělala*. Ale výsledek zněl zajímavě. „Dál," pobídl ji.

Janetina tvář nabyla užaslého výrazu. „Byla tam jedna složka – růžová s červeným okrajem. Všimla jsem si jí, protože byla nadepsaná vaším jménem." Pacey svraštil obočí. To, o čem Janet mluvila, vypadalo na standardní složku OSN používanou na vysoce důvěrné zprávy. „Podívala jste se dovnitř?"

Janet kývla. „Bylo to divné… ta zpráva vás kritizovala, že jste tu zdržoval jednání, a v oddílu *Závěry* se psalo, že komise mohla zaznamenat mnohem větší pokrok, kdyby zástupci USA lépe spolupracovali s ostatními. To na vás vůbec nevypadalo, a proto mi to přišlo divné." Pacey na ni zíral a nebyl schopen promluvit. Než se

mu to podařilo, potřásla Janet hlavou, jako by se chtěla zbavit jakékoli odpovědnosti za to, co řekne teď. „A potom tam byly ty věci o vás a – Karen Hellerové. Psalo se tam, že vy dva jste byli…“ Janet zaváhala a potom zvedla ruku se zkříženým ukazováčkem a prostředníčkem, „… takhle, a že takové – jak ono to bylo? – takové bezostyšné a indiskrétní jednání nebylo v žádném případě vhodné při úkolu tohoto druhu, a možná mělo souvislost s kontraproduktivními příspěvky Spojených států’.“ Janet se opřela a znovu zavrtěla hlavou. „Věděla jsem, že ta zpráva jednoduše není pravdivá… A když byla u něj…“ Nechala větu nedokončenou.

Pacey si sedl na okraj napůl sbaleného kufru a nevěřícně se na ni zadíval. Trvalo pár vteřin, než se mu vrátila řeč. „Tohle všechno jste skutečně viděla?“ zeptal se nakonec.

„Ano… nemůžu vám to odříkat slovo od slova, ale tohle se tam psalo.“ Zaváhala. „Vím, že je to šílené, ale jestli vám to nějak pomůže…“

„Ví Sverenssen o tom, že jste tu zprávu viděla?“

„Netuším, jak by na to mohl přijít. Všechno jsem to dala zpátky přesně tak, jak jsem to našla. Myslím, že tam toho na vás bylo víc, ale já nevěděla, jak dlouho bude pryč. Jak se ukázalo, bylo to docela dlouho.“

„To je v pořádku. Udělala jste dobře, že jste neriskovala.“ Pacey na okamžik sklopil oči – cítil se úplně vyvedený z míry. Když se vzpamatoval, zeptal se: „A co vy? Nechoval se nějak divně, teď, když odjíždíme? Nějak… zlověstně, například?“

„Myslíte, jestli mě nevaroval, abych držela jazyk za zuby?“

„Nooo… ano, třeba.“ Pacey se na ni zvědavě podíval.

Zavrtěla hlavou a mírně se usmála. „Vlastně právě naopak. Choval se jako opravdový gentleman a říkal, jaká je to škoda. Dokonce dělal náznaky, že bychom se mohli dát někdy zase dohromady, na Zemi – že by mi mohl sehnat práci, kde bych dostávala pořádný plat, mohla bych se setkat se spoustou zajímavých lidí… takové věci.“

To je ještě lepší, pomyslel si Pacey. Šance na lepší život nikdy nešla dohromady se zradou. „A věříte mu?“ zeptal se a zvedl obočí.

„Ne.“

Pacey uznale kývl. „Vy *opravdu* rychle dospíváte.“ Rozhlédl se po kanceláři a unaveně si pohladil čelo. „Já teď budu muset přemýšlet. Ale vy na sobě máte plášť, což znamená, že se asi musíte vrátit do práce. Nechceme přece znovu zlobit Malljuska.“

„Dneska tu není,“ řekla Janet. „Ale máte pravdu – měla bych se vrátit.“ Vstala a vydala se ke dveřím. Těsně před nimi se otočila. „Doufám, že jsem něco neudělala špatně. Já vím, že jste mi říkal, abych nechodila k vám do kanceláře, ale ono to vypadalo důležitě. A když teď všichni odjíždějí…“

„S tím si nedělejte starosti. To je v pořádku. Ještě se uvidíme.“

Janet odešla a dveře nechala na Paceyho pokyn otevřené. Norman Pacey chvíli seděl a začal přemýšlet o tom, co mu řekla, ale vyrušili ho vojíni, kteří přišli roztřídit zabalené krabice. Rozhodl se jít si to rozmyslet nad kávou.

# # #

Když o pár minut později dorazil do společenské místnosti, byli tam jenom Sverenssen, Daldanier a dva další členové komise – všichni u baru. Pozdravili ho nepříliš přátelským pokývnutím a dál se bavili mezi sebou. Pacey si vzal kávu z automatu a sedl si co nejdál od nich; přál si tady vůbec nebýt. Nenápadně je sledoval a přebíral si v hlavě nezodpovězené otázky. Všechny se týkaly onoho vysokého, dokonale upraveného Švéda, který stál mezi svými nohsledy.

Možná, že se mýlil, když se obával o *Shapieron*. Mohlo to, co Janet slyšela, souviset s náhlým přerušením spojení s Gistarem? K tomu přece došlo podezřele brzy poté. Ale jestli je tohle fakt, jak o tom mohl Sverenssen a alespoň jeden další člen komise vědět? A jak Sverenssen a Daldanier souviseli s Verikoffem, který byl podle zpráv CIA sovětským expertem na vesmírnou komunikaci? Jestli to bylo spiknutí mezi Moskvou a nějakou klikou v OSN, proč Sobroskin spolupracoval s ním? Možná to byla část ještě propracovanější lsti. Udělal chybu, že tomu Rusovi věřil, přiznal si. Měl využít Janet a Sobroskina s Malljuskem z toho vynechat.

A nakonec: jaký motiv měl ten pokus diplomaticky ho znemožnit, zdiskreditovat Karen Hellerovou a zkreslit roli, kterou na Brunovi sehráli? Bylo divné, že Sverennsen očekával, že to bude

fungovat, protože dokument, o němž Janet mluvila, by přece odporoval oficiálnímu zápisu jednání komise, jehož kopie půjde i do ústředí OSN v New Yorku. Ale to přece Sverenssen musel vědět; a ať už měl jakékoli chyby, naivita k nim nepatřila. Potom se mu pomalu začalo dělat špatně, když si uvědomil pravdu – nemohl si přece být nijak jistý, že zápisy, které *on* četl a odsouhlasil, doslovné přepisy všech hovorů, opravdu dojdou do New Yorku. Jak se mu to jevilo teď, bylo při těchto podivných zákulisních machinacích možné cokoli.

„Podle mého názoru by bylo dobře, kdyby Jihoatlantická dohoda připadla Američanům," říkal právě Sverenssen u baru. „Jakmile Spojené státy téměř celý svůj jaderný arzenál poslaly těsně před koncem století do šrotu, nepřekvapuje, že Sovětský svaz získal prakticky monopolní postavení ve většině území střední Afriky. Vyrovnávání vlivu v obecné oblasti a vystupňování konkurenčního boje, které by následovalo, by bylo pouze ku prospěchu dlouhodobých zájmů všech zúčastněných." Tři hlavy kolem něj poslušně přikývly. Sverenssen nedbale mávl rukou. „Samozřejmě, ve svém postavení si těžko mohu dovolit nechat se ovlivňovat pouhou národní politikou. Důležitý je dlouhodobý pokrok lidské rasy. Za tím jsem vždycky stál a budu za ním stát dál."

Po všem, co se stalo, bylo tohle už příliš. Pacey vyprskl kávu a udeřil hrnkem do stolu. Všichni se k němu překvapeně otočili. „Žvásty!" zavrčel na ně. „V životě jsem neslyšel takové svinstvo!"

Sverenssen se nesouhlasně zamračil. „Co tím chcete říct?" zeptal se chladně. „Žádám vás o vysvětlení."

„Držel jste v ruce největší příležitost, jaká se lidské rase kdy naskytla, a zahodil jste ji. To tím chci říct. Nikdy jsem neslyšel něco tak pokryteckého."

„Obávám se, že vám nerozumím."

Pacey tomu nemohl uvěřit.

„Krucinálfagot, mluvím o celé téhle frašce!" Věděl, že začíná křičet, věděl, že dělá chybu, ale nedokázal se udržet. „Celé týdny jsme mluvili s Gistarem. Nic jsme nevyřešili a ničeho jsme nedosáhli. Co na to poví člověk, který prý ‚stojí za pokrokem'?"

„Souhlasím s vámi," řekl naprosto klidně Sverenssen. „Ale shledávám podivně nepříhodným, že takto nezvykle protestujete právě *vy*. Spíše bych vám doporučoval vyřešit si to se svou vlastní vládou."

To byl naprostý nesmysl. Pacey zmateně potřásl hlavou. „O čem to mluvíte? USA se celou dobu snažily, aby se s tou věcí pohnulo. My jsme chtěli přistání už od začátku."

„Potom mohu pouze naznačit, že vaše snaha o prosazení těchto stanovisek byla výjimečně neobratná," odpověděl Sverenssen.

Pacey zamrkal, jako by nemohl uvěřit, že to Sverenssen skutečně řekl. Podíval se na ostatní, ale v jejich obličejích nenašel ani stopu sympatie. Začal mu běhat mráz po zádech, když konečně začal chápat, oč tady jde. Rychle po nich přejížděl pohledem a tiše je vyzýval, aby něco řekli. Konečně se podíval na Daldaniera tak, že Francouz nedokázal uhnout pohledem.

„Řekněme, že pravděpodobnost produktivnějšího dialogu by byla podstatně vyšší, nebýt negativních názorů neustále prosazovaných zástupcem Spojených států," řekl Daldanier a pečlivě se přitom vyhnul nutnosti Paceyho přímo jmenovat. Mluvil váhavě, jako kdyby byl nucen říct něco, co by si raději nechal pro sebe.

„Velmi nás to zklamalo," poznamenal Brazilec Saraquez. „Od národa, který jako první dostal člověka na Měsíc, jsem čekal víc. Ale doufejme, že jednoho dne se dialog znovu obnoví a my doženeme ztracený čas."

Celá ta situace byla nemožná. Pacey se na ně díval a rozuměl. Byli v tom zapletení všichni. Jestli takhle budou mluvit i na Zemi a záznamy je podpoří, nikdo mu neuvěří. I on sám začínal o své verzi pochybovat a to ještě ani neodjel. Neovladatelně se roztřásl, jak se v něm vzmáhal vztek. Vstal a přešel přímo před Sverenssena. „Co to má znamenat?" zeptal se výhružně. „Podívejte, já nevím, kdo si myslíte, že jste – s tím vaším chováním já-jsem-velký-a-mocný, s gesty a pózami, ale co jsem přijel, dělá se mi z vás pěkně špatně. Zapomeňte na to. Chci jen vědět, co se děje."

„Vřele bych vám doporučoval, abyste do této záležitosti nevnášel osobní zášť," odpověděl Sverenssen a dodal: „*především* proto, že máte sklony k… indiskrétnosti."

Pacey cítil, jak brunátní.

„Co tím chcete říct?“

„Ale no tak…“ Sverenssen se zamračil a na okamžik odvrátil zrak jako někdo, kdo se chce vyhnout choulostivému tématu. „Přece si nemyslíte, že váš poměr s vaš: americkou kolegyní úplně unikl naší pozornosti? Opravdu… takové věci jsou ostudné a nežádoucí. Byl bych raději, kdybychom o tom nemluvili.“

Pacey na něj chvíli naprosto nevěřícně zíral a potom sjel pohledem na Daldaniera. Ten se otočil, aby si vzal drink. Podíval se na Saraqueze; ten se jeho pohledu vyhnul a neřekl nic. Nakonec se podíval na Van Geelinka Jihoafričana, který až dosud jenom poslouchal. „Bylo to velmi nemoudré,“ pronesl Van Geelink a znělo to skoro omluvně.

„To on!“ Pacey ukázal na Sverenssena a znovu ostatní přejel pohledem, tentokrát vyzývavým. „Vy necháte zrovna *jeho* tady stát a žvanit něco takového? Ze všech lidí právě *jeho?* To nemůžete myslet vážně.“

„Nejsem si jistý, že se mi líbí váš tón, Pacey,“ řekl povýšeně Sverenssen. „Co se pokoušíte naznačit?“

Nezdá se mu to. Sverenssen se skutečně tváří jakoby nic. Pacey cítil, jak zatíná ruku v pěst, ale odolal touze Sverenssena praštit. „Chcete mi namluvit, že i tohle se mi jen zdálo?“ zašeptal. „Co ta Malljuskova asistentka – té se nikdy nestalo? Podpoří vás ty vaše loutky i v téhle lži?“

Sverenssen předvedl dokonale šokovaný výraz. „Pokud naznačujete to, co si myslím, že naznačujete, doporučuji vám okamžitě to odvolat a omluvit se. Podle mého názoru to je nejenom urážlivé, ale navíc i nedůstojné kohokoliv ve vašem postavení. Hloupé výmysly na nikoho dojem neudělají a stěží vám pomohou obnovit poněkud poskvrněnou pověst, kterou jste si tady vysloužil. Myslel jsem, že jste inteligentnější.“

„Špatné, opravdu špatné.“ Daldanier zavrtěl hlavou a usrkl nápoje.

„Přímo neslýchané,“ zamumlal Saraquez. Van Geelink neřekl nic; jenom se ne zrovna jistě zadíval na zem.

V tu chvíli se ozval reproduktor ukrytý ve stropě: „Voláme pana Sverenssena z komise OSN. Má naléhavý hovor. Pan Sverenssen, prosíme k telefonu.“

„Musíte mě omluvit, pánové,“ povzdechl si Sverenssen a přísně se podíval na Paceye. „Jsem připraven tento trapný výstup připsat na vrub vaší špatné aklimatizace na mimozemské prostředí, a už o něm nebudu mluvit.“ Teď jeho hlas nabyl mnohem zlověstnějšího tónu. „Ale musím vás varovat, že pokud budete svá nactiutrhačná obvinění opakovat, až opustíme tyto prostory, budu k nim muset zaujmout mnohem vážnější stanovisko. A v takovém případě by následky nebyly prospěšné ani vám osobně, ani vaší budoucí kariéře. Doufám, že jsem se vyjádřil jasně.“ S těmi slovy se otočil a vznešeně opustil místnost. Ostatní tři rychle dopili a odešli za ním.

# # #

Tu noc, poslední noc, kterou měl strávit na Brunovi, byl Pacey příliš ohromený, frustrovaný a rozzlobený, než aby mohl spát. Přecházel po svém pokoji jako lev v kleci; přitom si v hlavě přehrával všechny detaily té nepříjemné scény, a zkoumal celou situaci ze všech úhlů – nemohl ale najít žádné vysvětlení, které by se hodilo ke všem faktům. Znovu měl nutkání zavolat na Aljašku, ale odolal mu.

Byly skoro dvě hodiny ráno místního času, když mu kdosi lehce zaklepal na dveře. Pacey nechápavě vstal z křesla, ve kterém dumal, a otevřel. Byl to Sobroskin. Rychle vklouzl dovnitř, počkal, až Pacey zavře dveře, potom sáhl do náprsní kapsy kabátu a vytáhl velkou obálku, kterou mu mlčky podal. Pacey ji otevřel. Uvnitř byla růžová složka s jasně červeným okrajem. Byla nadepsána:

DŮVĚRNÉ. ZPRÁVA 238/2G/NTS/FM. NORMAN H. PACEY – OSOBNÍ PROFIL A POZNÁMKY.

Pacey se na ni nevěřícně zadíval, otevřel ji a rychle se probral obsahem. Potom vzhlédl: „Jak jsi tohle dokázal?“ zeptal se ochraptěle.

„Existují způsoby,“ utrousil neurčitě Sobroskin. „Věděl jsi o tom?“

„Já… měl jsem důvod domnívat se, že něco takového existuje,“ odpověděl opatrně Pacey.

Sobroskin kývl. „Myslel jsem si, že bys to asi chtěl ukrýt někam do bezpečí, nebo možná spálit. Existovala jenom jedna další kopie, a tu už jsem zničil, takže můžeš klidně spát s vědomím, že se to nedostane tam, kam mělo.“ Pacey se znovu zadíval na obálku. Byl příliš ohromený, než aby cokoli řekl. „Také jsem našel velice zvláštní soubor zápisů ze zasedání komise – vůbec se to nepodobalo tomu, co jsem si pamatoval. Vyměnil jsem ho za kopie, které jsme oba viděli a odsouhlasili. Ručím za to, že *tyhle* se dostanou do New Yorku. Zapečetil jsem je do kurýrova vaku těsně předtím, než ho vzali na Tycho.“

„Ale… jak?“ Víc ze sebe Pacey nevypravil.

„To ti ani v nejmenším nemám v úmyslu sdělit.“ Rus mluvil stroze, ale v očích mu jiskřilo.

Pacey se najednou usmál; konečně mu došlo, že ne každý je jeho nepřítel. „Možná je už na čase, abychom si sedli a porovnali si poznámky,“ navrhl. „Myslím, že tu nemám ani kapku vodky. Co takhle džin?“

„Došel jsem přesně ke stejnému závěru.“ Sobroskin vytáhl z vnitřní kapsy svazek papírů s poznámkami. „Džin by byl výborný – velice jsem si ho oblíbil.“ Pověsil si kabát u dveří a pohodlně se usadil v křesle, zatímco Pacey šel do vedlejší místnosti pro skleničky. Když už tam byl, zkontroloval, jestli je zásobník na led plný. Měl pocit, že je čeká dlouhá noc.

Kapitola devatenáct

Garuth strávil na *Shapieronu* dvacet osm let života.

Skupina vědců na staré Minervě doporučila vytvořit program rozsáhlé klimatické a geologické kontroly, který by dokázal omezit předvídaný nárůst hladiny oxidu uhličitého. Takový program by ale byl nesmírně složitý a simulace ukázaly existenci rizika, že by došlo ke zničení skleníkového efektu, čímž by se Minerva stala při její vzdálenosti od Slunce úplně neobyvatelnou. Jako pojistku proti tomuto nebezpečí navrhla druhá skupina způsob, jak zvýšit přitažlivost Slunce a tím i jeho energetický výkon. Hlavní myšlenka předpokládala, že potom by bylo možné program klimatické kontroly bez obav spustit, a kdyby došlo ke zničení skleníkového efektu, bylo by možné vykompenzovat ztrátu tepla zahřátím Slunce. V každé z obou variant by na tom Minerva nebyla o nic hůř než teď.

Minervanská vláda ovšem rozhodla, že tento návrh je nejprve potřeba otestovat vysláním vědecké výpravy. *Shapieron* měl provést zkoušku u hvězdy jménem Iscaris, na jejíchž planetách nebyla ani stopa po životě. Bylo to moudré rozhodnutí. Něco se pokazilo a Iscaris se změnil v novu – expedice byla nucena utéci a nestihla už ani dokončit právě prováděnou opravu hlavního pohonu. *Shapieron* se pohyboval maximální rychlostí a bez brzdícího systému; a tak se vrátil do blízkosti Sluneční soustavy a přes dvacet let kolem ní obíhal.

Dvacet let to ovšem bylo podle palubního času – díky složené časové dilataci uplynula pro zbytek vesmíru řádově miliónkrát delší doba. A tak se nakonec *Shapieron* dostal na Zemi.

Garuth stál ve dveřích jednoho z lodních přednáškových sálů a díval se na řady prázdných sedadel a poškrábaných stolků k vyvýšenému pódiu a skupinu obrazovek na druhém konci. Vzpomínal na ta léta. Mnozí z těch, kteří s ním opouštěli Minervu, se dnešního dne nedožili. Byly doby, kdy byl přesvědčen, že se ho

nedožije nikdo. Ale jak už bylo v povaze života, nahradila mrtvé nová generace – generace zrozená a vychovaná ve vesmírné prázdnotě, která kromě krátkého pobytu na Zemi nikdy nepoznala nic jiného než vnitřek lodi. Garuth se cítil, jako by jim byl otcem – jim všem. I když jeho vlastní víra občas zakolísala, jejich nikdy a on je přivedl domů, o čemž oni nikdy nepochybovali. Co se s nimi dál stane? uvažoval.

Teď, když ten den nastal, zjistil, že se jej zmocňují smíšené pocity. Jeho racionální část byla samozřejmě ráda, že dlouhé vyhnanství skončilo, že se konečně setkali s vlastní rasou; ovšem hluboko uvnitř věděl, že mu tenhle malý, soběstačný svět, který jim byl dlouhá léta domovem, bude chybět. Loď, způsob života na ní a její malá, úzce svázaná komunita byly stejně tak jeho součástí jako on jejich. Teď bylo po všem. Může se někdy on sám tak dokonale začlenit do nepochopitelné civilizace Thurienců, jejíž technologie hraničila s kouzly a populace se počítala na stovky miliard rozesetých na ploše mnoha světelných let? Může vůbec někdo? A jestli ne, budou ještě někdy někam patřit?

Po chvíli se otočil a pomalu se vydal po opuštěných chodbách a komunikačních palubách ke vstupu do transferové trubice, kterou se chtěl dostat do velitelské sekce lodi. Podlahy byly za ta léta prošlapané, rohy zdí odřené a ohlazené nesčetnými náklady. Každá oděrka a škrábanec měly svůj příběh a mohly vypovídat o něčem, co se tu během těch let stalo. Zapomene se na to? Podvědomě cítil, že už se zapomnělo. *Shapieron* obíhal na vysoké oběžné dráze nad Thurienem a většinu posádky už odvezli do provizorních ubikací na povrchu. Nepořádaly se žádné veřejné oslavy ani nezazněly uvítací proslovy – fakt, že se loď vrátila, se zatím udržel v tajnosti. Jen několik Thurienců vědělo o tom, že Garuth a jeho lidé existují.

Shilohin čekala na hlavní palubě a studovala informace na jednom z displejů. Ohlédla se po něm. „Neměla jsem ani ponětí, jak složitým manévrem bylo zachycení naší lodě," řekla. „Fyzika, kterou při tom využili, je docela zajímavá."

„Jak to?" zeptal se Garuth.

„Eesyanovi inženýři vytvořili složený hyperport – dvouúčelový toroid, který fungoval z jedné strany jako vstupní brána a ze druhé

jako výstupní – obojí současně. Proto se jim podařilo provést výměnu tak rychle: falešný *Shapieron* vyletěl z jedné strany ve stejnou chvíli, kdy jsme my vletěli do druhé. Ale aby to mohli udělat, museli to načasovat s přesností na pikosekundy.“ Odmlčela se a pátravě na něj pohlédla. „Vypadáš smutně. Stalo se něco?“

Neurčitě mávl rukou. „Ale, to jenom… jak jsem šel po lodi… prázdné, bez lidí. Po takové době si na to jeden těžko zvyká.“

„Ano, já vím,“ přisvědčila chápavě. „Ale neměl by ses cítit smutně. Splnil jsi, co jsi slíbil. Brzy už budou moci žít svými vlastními životy. Tak to bude nejlepší.“

„To doufám.“

V tu chvíli se ozval ZORAC: „Právě jsem od VISARa obdržel další zprávu: Calazar je teď volný a říká, že se s vámi setká, jakmile budete připraveni. Jako místo setkání navrhuje planetu jménem Queeth, přibližně dvanáct světelných let odsud.“

„Už jdeme,“ řekl Garuth. Když odcházeli, potřásl užasle hlavou. „Nejsem si jistý, jestli si na tohle někdy zvyknu.“

„Pozemšťané se zřejmě adaptují docela dobře,“ odpověděla. „Když jsem naposled mluvila s Vikem Huntem, pokoušel se zjistit, jak by si mohl nechat nainstalovat neurolink do své kanceláře.“

„Pozemšťané se dokáží adaptovat na cokoli,“ opáčil s povzdechem Garuth.

Vstoupili do místnosti, kde Thurienci nainstalovali řadu čtyř přenosných neurolinkových kabin. Byl to jediný způsob, jak používat thurienský systém, protože *Shapieron* nebyl připojený k VISARovi; proto Calazar nemohl „navštívit“ loď. Kdyby loď nebyla na oběžné dráze a tedy ve volném pádu, váha mikrotoroidu v komunikačním modulu toho zařízení by přinejmenším prohnula palubu. Vstoupili do kabin a Garuth se opřel do křesla, aby spojil svou mysl s VISARem. Za okamžik už stál po Calazarově boku ve velké místnosti, která byla součástí umělého ostrova plujícího osmdesát kilometrů nad povrchem Queethu. Shilohin se objevila vedle něj o pár vteřin později.

# # #

„Terrané jsou bystřejší, než si myslíš," řekl po chvíli hovoru Garuth. „Žili jsme mezi nimi šest měsíců – víme to. Pro nás Ganymeďany je obtížné pochopit fakt, že klam a jeho rozpoznávání patří k jejich způsobu života. Mají pro tyto záležitosti přirozený cit a brzy odhalí pravdu. Pokud se ji budeš pokoušet dále skrývat, jenom se tím ztrapníte. Měl bys k nim být naprosto upřímný."

„A kromě toho, není to ganymeďanské," dodala Shilohin. „Vyložili jsme ti, jaký je skutečný stav Země a jak nás tam přivítali a pomohli nám, jak jen mohli. Tvé předchozí obavy byly oprávněné díky lžím, které ti namluvili Jevlenové, ale to už neplatí. Teď musíš Terranům říct celou pravdu – dlužíš to stejně tak jim jako nám."

Calazar o kousek poodešel a s rukama složenýma za zády se otočil. Přemýšlel. Tato místnost byla vlastně oválný výstupek na spodní části ostrova. Tvořila ji snížená podlaha obehnaná průhlednou stěnou, jíž bylo vidět fialový povrch Queethu, nad nímž proplouvaly mraky. Za stěnou a nad ní byl vidět ostrov – kovové tvary, výdutě a výstupky, které v dálce splývaly. „Nu… Nemůžeme před nimi utajit pravdu," shrnul nakonec Calazar.

„Nezapomínej, že právě Terrané první pochopili, že Jevlenové mohou mít v úmyslu zničit *Shapieron* a nechat vinu padnout na Zemi," připomněl mu Garuth. „Něco takového by Thurience nikdy nenapadlo. Buďme upřímní – Terrané a Jevlenové mají velmi podobný způsob myšlení, naprosto odlišný od našeho. My nejsme predátoři, neovládáme ani umění predátory vycítit."

„A přesně z toho důvodu možná budeš Terrany *potřebovat*, aby ses dostal na kloub tomu, o co se Jevlenové vlastně snaží," dodala Shilohin. „Pokročil jsi už nějak ve zjišťování, proč vlastně celá léta falšovali zprávy o Zemi?"

Calazar se otočil od stěny a podíval se na ně. „Ne," připustil.

„Celá léta!" opakoval důrazně Garuth. „A vy jste neměli ani nejmenší podezření, dokud nepřišla ta zpráva z Měsíce."

Calazar chvíli přemýšlel a potom si povzdechl a odevzdaně kývl. „Máte pravdu – ani nás nenapadlo je podezřívat. Až donedávna jsme se domnívali, že Jevlenové se dobře integrovali do naší společnosti jako dychtiví studenti naší vědy a kultury. Viděli jsme je jako naše spoluobčany, kteří nám po boku půjdou na jiné světy…" Ukázal

kolem sebe. „Například na tento. Dokonce jsme jim pomohli zařídit vlastní autonomní a úplně samosprávnou planetu jako kolébku pro novou civilizaci, která se vydá napříč Galaxií spolu s naší.“

„No, očividně se tam něco pořádně pokazilo,“ poznamenala Shilohin. „Možná potřebuješ Terrana, aby ti objasnil co a proč.“

Calazar se na ně ještě chvíli díval, a potom znovu kývl. „Za naše jednání se Zemí je oficiálně zodpovědná Prenua Showm. Měli bychom si promluvit s ní. Podívám se, jestli ji můžu sehnat.“ Otočil se a promluvil zvýšeným hlasem: „VISARe, zjisti, jestli je teď Frenua Showm volná. Pokud ano, přehraj jí záznam našeho rozhovoru a až se na něj podívá, požádej ji, aby se k nám připojila.“

„Zařídím to,“ odpověděl VISAR.

Po chvilce ticha Shilohin poznamenala: „Na tom záznamu ze setkání ve Vranixu mi nepřišlo, že by měla pozemšťany dvakrát v lásce.“

„Nikdy nevěřila Jevlenům,“ odpověděl Calazar. „Zjevně tu nedůvěru rozšířila i na Terrany. Možná to ani tolik nepřekvapuje.“ Po další chvíli ticha poznamenal: „Queeth je docela zajímavý svět; většinu povrchu obývá primitivní inteligentní rasa. V minulosti nám Jevlenové pomohli mnoho takových planet zařadit do našeho systému. Mají zřejmě vlohy pro jednání s nimi – pro nás to není vůbec jednoduché. Objasním vám, co mám na mysli. VISARe, ukaž nám to místo, kam jsem se díval.“

Uprostřed místnosti se objevil obraz města s podivně tvarovanými domy z otesaných kvádrů nebo cihel z vypálené hlíny. Budovy byly nahloučeny kolem větší a impozantnější stavby. Měla šest stran, po nichž vedla široká schodiště s nízkými stupni. Nahoře se tyčily rampy a sloupy. Garuthovi to trochu připomělo starověké chrámy, které viděl na Zemi. Na úpatí jednoho schodiště viděli chumáč postav.

„Queeth není doposud zapojený do VISARa,“ informoval je Calazar. „Proto nemůžeme jít dolů. Tento obraz je snímaný z oběžné dráhy, pochopitelně ve vysokém rozlišení, a promítaný přímo do vašich zrakových center.“

Obraz se zvětšil. Dav se skládal z bytostí, které sice měly dvě nohy, dvě ruce a hlavu, ale ty části těla, které nehalil hrubý oděv,

nepokrývala kůže, nýbrž jakési růžové, lesklé krystaly. Hlavy byly vertikálně protažené a porostlé nahoře a vzadu krátkými zrzavými chlupy. Končetiny měly tyto bytosti dlouhé a útlé a pohybovaly se s ladností, která Garuthovi podivně učarovala.

Co ho ale opravdu překvapilo, bylo pět tvorů nahoře na schodech. Stáli nehybně a zpříma, oděni v bohatých róbách a vysokých ozdobných čelenkách. Vypadali odtažitě a pohrdavě. A Garuth si náhle uvědomil, co znamenají pohyby těch útlých, růžových bytostí. Vyjadřovaly prosbu a úctu – skoro uctívání. Velitel hvězdné lodi otočil hlavu a vrhl na Calazara tázavý pohled.

„Queethové si myslí, že Jevlenové jsou bozi," vysvětlil Calazar. „Sestupují z nebe v kouzelných lodích a konají zázraky. Jevlenové už s touto metodou nějaký čas experimentují jako se způsobem, jak zpacifikovat primitivní rasy a vzbudit v nich respekt a úctu, než se začne s urychlováním jejich vývoje od barbarství k civilizaci. Myslím, že tenhle nápad získali ze Země – sledují ji už velmi dlouho."

Shilohin to, zdálo se, působí starosti. „Je to opravdu moudré?" zeptala se. „Jak může nějaká rasa postoupit k racionálním metodám a ovládnout své životní prostředí, jsou-li její základy postavené na takových nesmyslech? Víme, co se stalo na Zemi."

„Myslel jsem, že řeknete něco takového," přitakal Calazar. „Samotného mě napadlo totéž. Možná jsme před těmi nedávnými událostmi Jevlenům věřili až příliš." Střízlivě přikývl. „Myslím, že v brzké budoucnosti nás čekají velké změny."

Než mohli odpovědět, ozval se VISAR: „Frenua Showm se k vám nyní připojí."

„Ten obraz už nepotřebujeme," řekl Calazar. Queethské město zmizelo a okamžik poté se vedle Calazara objevila Showm.

„Mně se to nelíbí," spustila rovnou. „Terrané se budou chtít s Jevleny setkat a to by vedlo k všemožným potížím. Už tak je celá situace dost komplikovaná."

„Ale to my jsme přece Jevleny pověřili dozorem nad Zemí," namítl Calazar. „Proč bychom tedy neměli nést následky svých rozhodnutí?"

„My jsme je tím nepověřili," opravila ho Showm. „Oni o to usilovali a naléhali na nás, dokud se tehdejší thurienská administrativa nepodvolila. Prakticky to z nás vymámili." Znepokojeně potřásla hlavou. „A představa, že se nám do vyšetřování začnou plést ještě Terrané, mě znervózňuje. Vůbec se mi nelíbí, že by měli získat přístup k thurienské technologii. Nezapomeňte, jak dopadli Lunarové. A podívejte se, co Jevlenové provádějí od té doby, co dostali vlastní verzi VISARa. Taková jejich rasa prostě je – když získají pokročilou technologii, zneužijí ji." Podívala se na Garutha a Shilohin a pak opět na Calazara. „Šlo nám především o *Shapieron*. Teď je v bezpečí na Thurienu. Kdyby to záleželo na mně, prozatím bych přerušila kontakt se Zemí, Terrany z toho vynechala a vyřešila situaci s Jevleny. My Terrany nepotřebujeme. Svůj úkol už splnili."

„Musím protestovat!" vykřikl Garuth. „Jsou to naši dobří přátelé. Nebýt jejich pomoci, nikdy bychom se na Thurien nedostali. Nemůžeme je jen tak odstavit. To by byla urážka každého Ganymeďana ze *Shapieronu*."

Než mohl Calazar promluvit, VISAR je opět přerušil. „Znovu se omlouvám, ale Porthik Eesyan se k vám chce připojit. Říká, že je to naléhavé."

„No, tohle stejně nevyřešíme za pár minut," rozhodl Calazar. „Tak dobrá, VISARE, pusť ho sem."

Eesyan se objevil okamžitě. „Nechal jsem na Thurienu Hunta a Danchekkera," řekl. Thurienci brali VISARa natolik samozřejmě, že se nikdy neobtěžovali s úvodem. „Napůl jsem to očekával – odhalili existenci Jevlenů. Chtějí s námi o nich mluvit."

Calazar se na něj ohromeně zadíval. I ostatní vypadali vyvedení z rovnováhy. „Jak?" zeptal se Calazar. „Jak na to mohli přijít? VISAR přece cenzuroval datový proud, který mířil na Zemi. Nemohli spatřit ani jediného Jevlena."

„Logicky si odvodili, že v tom musí mít prsty lidé," poopravil poněkud Eesyan svůj předchozí výrok. „Že sledování neřídíme my. Musíme jim to rychle vysvětlit. Myslím, že už je nedokážu moc dlouho zdržet – především Danchekkera."

Garuth se otočil ke Calazarovi a Showm a rozpřáhl ruce. „Nerad říkám ‚já vám to povídal', ale je to tak – před Terrany *nemůžete* udržet tajemství. Teď si s nimi musíte promluvit." Calazar se tázavě podíval na Showm.

Ta se pokusila vymyslet jiné řešení, ale žádné nenašla. „Tak tedy dobrá," souhlasila unaveně. „Když to musí být. Vezmeme je sem, dokud jsme tu všichni pohromadě, a sdělíme jim fakta."

„Co Karen Hellerová, VISARe," zeptal se Calazar. „Je momentálně napojená do systému?"

„Je právě na Thurienu a zkoumá starší zprávy ze sledování," odpověděl VISAR.

„Tak ji požádej, aby se k nám přidala. A jakmile budou připravení, doprav je sem."

„Vteřinku." Krátká pauza. „Právě dotiskla nějaké poznámky na McCluskym. Bude tu za půl minuty." V tu chvíli se uprostřed místnosti objevili Hunt s Danchekkerem.

„Pořád říkám, že si na tohle nikdy nezvyknu," zamumlal Garuth.

Kapitola dvacet

„Planetu Zemi jsme sledovali od počátku lidské civilizace," prohlásil Calazar. „Většinu té doby sledování řídili, což jsme vám až dosud tajili, Jevlenové – naše spřátelená rasa. Jak už pravděpodobně víte, Jevlenové vypadají stejně jako lidé."

„*Homo sapiens* jsou poněkud… nestabilní," dodala Frenua Showm, jako by měla pocit, že musí přidat vysvětlení. „Lidé mají velmi silný instinkt pro rivalitu. Měli jsme pocit, že tato záležitost je poněkud… citlivá. Bylo to něco, co jsme vám vždycky mohli říct zítra, ale kdybychom to řekli dnes, už bychom to nemohli změnit."

„Vidíte," vpadl Danchekker a s evidentním uspokojením se podíval na Hunta. „Je to, jak jsem říkal – nezávislá rasa hominidů, potomci pravěkých primátů, přivezených na Thurien minervanskými kolonisty."

„No… ne," přerušil ho omluvně Calazar.

Danchekker zamrkal a zadíval se na něj, jako by se právě dopustil rouhání. „Prosím?"

„Jevlenové jsou ve skutečnosti *Homo sapiens* mnohem bližší. Vaše linie se vlastně oddělily v poměrně nedávné minulosti – před pouhými padesáti tisíci lety." Calazar se úzkostlivě zadíval na Showm a potom zpátky na Terrany; čekal, jak zareagují. Garuth a Shilohin se jen tiše dívali – oni už celý příběh znali.

Hunt a Danchekker se zatvářili zmateně. Poslední Lunarové přece přeletěli z Měsíce na Zemi; tak jak by se mohli dostat na Thurien? Nabízelo se jediné vysvětlení: Thurienci je tam dovezli. Ale odkud? Na samotné Minervě přece nemohl nikdo přežít. V Huntově hlavě náhle vyvstalo tolik otázek, že nevěděl, kde začít. Zdálo se, že s tímtéž problémem se potýká Danchekker.

Nakonec Karen Hellerová požádala: „Vraťme se na začátek a zopakujme si základní fakta." Obracela se přímo ke Calazarovi. „Až dosud jsme předpokládali, že Lunarové se vyvinuli na Minervě z

předků, které jste tam zanechali, než jste odletěli na Thurien. Je to pravda, nebo jste nám ještě něco zatajili?“

„Ne, tohle je pravda. A před padesáti tisíci lety se dostali na poměrně vysokou technologickou úroveň, jak jste předpokládali. Až do té doby jste historii rekonstruovali poměrně správně.“

„To je docela dobré vědět,“ přikývla Karen. Zdálo se, že se jí ulevilo. „Co kdybyste na to navázali a pověděli nám, co bylo potom, pokud možno chronologicky,“ navrhla. „Tím si ušetříte spoustu otázek.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil Calazar. Odmlčel se, aby si uspořádal myšlenky, potom přejel všechny tři Terrany pohledem a pokračoval: „Když se Ganymeďané odstěhovali na Thurien, zanechali ve Sluneční soustavě zařízení, jež mělo sledovat vývoj na Minervě. V té době jsme ale ještě neměli tak dokonalé způsoby komunikace jako dnes a tak byly informace, které jsme dostávali, sporadické a neúplné. Ale dal se z nich vyvodit celkem přesný obraz toho, co se tam dělo. Možná byste chtěli vidět Minervu zachycenou tehdejšími senzory.“ Dal VISARovi příkaz, o kousek ustoupil a s očekáváním se zadíval doprostřed místnosti. Tam se objevil velký obraz – vypadal skoro skutečně. Byla to planeta.

Hunt důvěrně znal každou linii pobřeží a detail povrchu Minervy. Jeden z nejpozoruhodnějších objevů poslední doby – ten, který dal podnět k pátrání, jež vedlo k důkazu existence Minervy a Ganymeďanů ještě před objevením *Shapieronu* – byl „Charlie“, Lunar ve skafandru, jehož tělo se našlo při výkopech na Měsíci. Z map, které u sebe Charlie měl, zrekonstruovali výzkumníci z Navikomu dvoumetrový model planety. Ale na obraze, který Hunt sledoval teď, chyběly ohromné polární čepičky a úzký rovníkový pás. Byly tam oba známé kontinenty, i když obrysy měly trochu jiné, ale teď patřily do rozsáhlejšího systému kontinentů, jež se táhly na sever i na jih až k mnohem menším polárním čepičkám – jen skoro tak velkým, jako byly pozemské. Protože tohle nebyla lunarská Minerva před padesáti tisíci lety; tohle byla Minerva pětadvacet milionů let předtím, než Lunarové vůbec existovali. A byla to skutečná fotografie – žádný model udělaný podle map. Hunt se

podíval na Danchekkera, ale ten byl příliš okouzlený, než aby něco řekl.

Příštích deset minut naslouchali Calazarovi a sledovali snímky z oběžné dráhy, na kterých bylo vidět, jak se dovezená pozemská zvířata vyvíjejí a šíří a ničí domorodé tvory. Adaptovali se rychlostí dvou milionů let za minutu, až nakonec z uměle modifikované rasy primátů vyšli první společenští lidoopi.

Bylo to velice podobné tomu, jak si vývoj člověka představovali na Zemi, jenže až do roku 2028 se myslelo, že se to stalo na jiné planetě – nebo, přinejmenším, fosílie pocházející z doby starší než padesát tisíc let před naším letopočtem byly připisované špatné rodině hominidů. Nastala tu však jedna zcela nečekaná fáze, na kterou pozemští antropologové nikdy nepřišli: v dávné minulosti se totiž lidoopi na nějaký čas vrátili do moří k polovodnímu způsobu života – nebyli totiž fyzicky dostatečně vybavení, aby se mohli měřit se suchozemskými predátory. Vydali se tedy po stejné cestě jako velryby a jiní vodní savci, ale později znovu vodu opustili, když díky své rostoucí inteligenci získali lepší prostředky jak se bránit, dříve než se stačili nějak výrazněji fyzicky adaptovat. Právě tehdy se vzpřímili, ztratili tělesné ochlupení a získali rudimentární plovací blánu mezi palcem a ukazováčkem, schopnost vylučovat v slzách sůl a několik dalších fyzických zvláštností, nad jejichž původem si pozemští experti celá léta lámali hlavu. Danchekker mohl klidně strávit zbytek života hovorem na toto téma, ale Hunt ho přesvědčil, aby si to s Eesyanem probrali jindy.

Potom následoval objev nástrojů a ohně, vývoj kmenů a společenského řádu od prvobytně pospolné společnosti přes zemědělství a stavbu měst, až po objev vědy a začátky industrializace. A v téhle fázi historie se projevil jeden rys, který v Huntových očích odlišoval Lunary od pozemšťanů: Lunarové totiž ke všemu přistupovali velice prakticky a realisticky. Využívali své zdroje i schopnosti účinně a nikdy nespoléhali na pověry a magii, jako po celá tisíciletí lidé na Zemi. O úspěchu primitivních lovců rozhodovaly lepší zbraně a umění, nikoli rozmar nějakých imaginárních bohů, které si museli naklonit. Primitivním zemědělcům pomáhala znalost rostlin, země a živlů – rituály ani

zaklínání nefungovaly a oni je rychle zavrhli. A krátce poté Lunarové díky měření, pozorování a logice odhalili zákony, které řídily vesmír, a otevřely se jim nové obzory pro získávání energie a bohatství. Lunarská věda a průmysl se tak vynořily takřka přes noc v porovnání s pomalým klopýtáním k osvícení, k němuž později dospěli lidé na Zemi.

Pozemští vědci si Lunary představovali jako nevyléčitelně agresivní tvory, které objev pokročilé technologie neodvratně odsoudil k sebezáhubě. Hunt a ostatní se nyní dozvěděli, že to nebyla tak docela pravda. Na úsvitu lunarských dějin opravdu docházelo k šarvátkám a bojům, ale v rané industriální fázi byly už takové střety spíše vzácností. Všechny minervanské národy sjednotilo společné úsilí. Vědci pochopili, jaké následky pro ně bude mít blížící se doba ledová, a celá rasa se tedy pustila do zoufalého rozvoje vědy, aby se mohli v budoucích staletích odstěhovat na nějakou teplejší planetu. Jejich astronomové určili jako nejslibnější kandidáty Mars a Zemi. Šlo o přežití a nebylo možné plýtvat zdroji na vnitřní konflikty, dokud…

Všechno se náhle změnilo asi dvě stě let před poslední katastrofickou válkou. Calazar to vysvětloval takto: „Mohla to způsobit extrémní genetická nestabilita, která byla Lunarům vlastní. Zhruba v době, kdy ovládli sílu páry a začali zkoumat elektřinu, se mezi nimi náhle objevila jakási superrasa, která byla takřka okamžitě o velký kus napřed před všemi ostatními obyvateli planety. Nevíme, kde nebo kdy přesně se objevili. Původně jich bylo jen málo, ale rychle se šířili a sílili.“

„A tehdy se planeta rozdělila?“ zeptala se Karen.

„Ano,“ odpověděl Calazar. „Z této superrasy se stali Lambiané. Byli nemilosrdní. Vytvořili militantní totalitní režim, který silou ovládl velkou část planety dřív, než ostatní národy našly sílu postavit se mu na odpor. Chtěli získat naprostou a výhradní kontrolu nad průmyslovými a technickými prostředky planety, aby se mohli dostat na Zemi – a to znamenalo ovládnout národy, které se o to snažily společnými silami. Podrobit se jim by znamenalo vyhubení. Ostatní národy neměly na vybranou; musely se sjednotit, ozbrojit a bránit. Z

nich se stali Ceriané. Historie neodvratně směřovala ke konečnému konfliktu.“

Hunt sledoval další scény. Minerva se postupně měnila v jednu obrovskou vojenskou mašinérii připravující se na válku. Ta tragédie ho děsila. Vždyť to přece vůbec nebylo nutné. Na zbrojení spotřebovali tolik úsilí, že by s jeho pomocí mohli celou lunarskou rasu přestěhovat na Zemi dvakrát. A kdyby se Lambiané neobjevili na scéně, dokázali by to. Po tisíciletích zasvěcených úkolu, který je měl zachránit před vymřením, se k jeho splnění přiblížili na pouhých dvě stě let – a pak to všechno zahodili.

VISAR začal zobrazovat scény ze samotné války. Svět se otřásal pod nárazy kilometrových ohnivých koulí, jejichž účinkem se vypařovala města; oceány se vařily a lesy hořely, až z nich zbyly jen koberce popela, rozvířeného neklidnou atmosférou. Vrstva kouře a prachu zahalila povrch a proměnila planetu v temnou černohnědou kouli. Objevovaly se body zářící červeným a žlutým světlem, zpočátku oddělené, ale stále jasnější a větší. Nakonec se spojily; kontinenty se lámaly a žhavý vnitřek planety se prodral ven a vyvrhl do prázdnoty části kůry. Vznikly asteroidy a z budoucího Pluta se stal náhrobní kámen celé rasy, odsouzený navždy obíhat daleko od Slunce. I když Garuth a Shilohin už tyto scény viděli, byli velmi tiší; ze všech přítomných jen oni znali Minervu jako svůj domov.

Calazar chvíli čekal, než pomine nejhorší smutek, a pokračoval. „Ganymeďany dlouho trápilo svědomí kvůli genetickým zásahům, které prováděli na dávných předcích Lunarů. Proto se nikdy do minervanských záležitostí nepletli. Právě jste viděli, k čemu to vedlo. Po katastrofě se malá skupina Lunarů zachránila na Měsíci, bez naděje na přežití. To už jsme ovládali technologii černých děr a mohli okamžitě přenášet zprávy i hmotné předměty, dozvídali jsme se tedy o těchto událostech v reálném čase a měli možnost jednat. Když jsme viděli, k jakým koncům vedla naše politika nevměšování, nemohli jsme jen tak stát stranou a nechat poslední zbytky Lunarů zahynout. A tak jsme zorganizovali záchrannou misi a vyslali několik velkých lodí do těsné blízkosti Měsíce a Minervy.“

Huntovi trvalo několik sekund, než mu došlo, co právě Calazar řekl. Překvapeně se na něj podíval. „Přímo do Sluneční soustavy?“

zeptal se. „Neříkali jste, že nikdy neotvíráte velké toroidy v planetárních systémech?“

„Nastal stav nouze,“ odpověděl Calazar. „Rozhodli jsme se projednou na naše pravidla zapomenout. Těm lidem nezbývalo moc času.“

Hunt široce otevřel oči, když ho to trklo: *takhle* se Pluto dostal tam, kde je teď! A *proto* se přerušilo gravitační pouto mezi Minervou a jejím měsícem. Jediná věta vyřešila problém, se kterým se potýkala polovina zaměstnanců Navikomu.

„Naši lunarští předkové tedy vůbec nepřiletěli na Zemi z Měsíce,“ dovodila Karen Hellerová. „Byli tam *dovezeni* – vámi. Měsíc se jen náhodou objevil později.“

„Ano,“ odpověděl prostě Calazar.

Tím se vyřešila další záhada. Všechny matematické modely tvrdily, že Měsíci muselo trvat poměrně dlouho, než se dostal od Minervy na oběžnou dráhu kolem Země. Hodně se pochybovalo o tom, že by skupina Lunarů mohla na Měsíci přežít delší dobu, natožpak že by dokázali dosáhnout Země. Ale zásah Ganymeďanů to všechno změnil. S *jejich* pomocí mohli poslední Lunarové vybudovat bezpečné sídlo a začít se vážně pokoušet obnovit svou kulturu. Proč ale potom upadli do barbarství, ze kterého se vzpamatovávali celé desetitisíce let? Jediné vysvětlení poskytlo zachycení Měsíce. Byla to ironie: kdyby je nezradil jejich vlastní měsíc, mohli létat do vesmíru už kolem roku 45 000 před naším letopočtem, ne-li dřív.

„Ale na Zemi neodešli všichni,“ pokračoval Danchekker. „Některé jste odvezli zpět na Thurien, a z těch se stali Jevlenové.“

„Právě tak,“ potvrdil to Calazar.

„I po tom všem, co se stalo,“ vysvětlovala Showm, „naprosto nešlo Ceriany a Lambiany smísit dohromady. Protože hlavními viníky byli Lambiané, domnívali jsme se, že bude lepší, když je odvezeme na Thurien, kde – jak jsme doufali – se je podaří zařadit do ganymeďanské společnosti. Ceriany jsme na jejich vlastní žádost dopravili na Zemi. Nabídli jsme jim dlouhodobou pomoc při obnově jejich civilizace, ale oni odmítli. A tak jsme místo toho vytvořili sledovací systém, který je měl hlídat – především pro jejich vlastní dobro, pochopitelně.“ To Hunta docela překvapilo. Jestli byl

sledovací systém v provozu už tak dlouho, Ganymeďané se přece museli dozvědět o kolapsu kolonie, kterou pomohli založit. Proč to dopustili?

„A co ti druzí – Lambiané?“ ptal se. „Tehdy přece ještě sledování nemohli řídit oni. Jak se k tomu dostali?“

Calazar si ztěžka povzdechl. „Oni nám tehdy způsobili řadu potíží, tolik, že když Země zachytila Měsíc a došlo k celoplanetární katastrofě, která zničila křehký zárodek nové cerianské společnosti, rozhodli jsme se nechat to být. Měli jsme doma dost vlastních problémů a vůbec jsme netoužili, aby nějaká další lidská civilizace dosáhla vyspělosti a – kdo ví? – třeba zopakovala minervanskou katastrofu.“ Pokrčil rameny, jako by chtěl říct: „Ať už to bylo správné nebo ne, tak se to prostě stalo.“ Potom pokračoval: „Ale jak šel čas a dospívaly nové generace Lambianů, zdálo se, že se situace zlepšuje. Objevovaly se známky, že je přece jenom bude možné integrovat do společnosti, a tak naši vůdci přijali jisté ústupky, aby to urychlili. Tak se stalo, že Jevlenové, jak se v té době potomci Lambianů nazývali, získali kontrolu nad sledovacím systémem.“

„Ale to byla chyba,“ poznamenala Showm. „Měli jsme je vysídlit.“

„Když tak nad tím uvažuju, myslím, že máš pravdu,“ souhlasil Calazar. „Ale to bylo dávno předtím, než jsme se my dva narodili.“

„A co kdybyste nám pověděli něco o tom sledovacím systému,“ navrhl Hunt. „Jak to funguje?“

„Většina součástí je ve vesmíru,“ odpověděl Eesyan. „Až do doby před sto lety to bylo celkem jednoduché. Ovšem co jste objevili elektroniku a začali létat do vesmíru, museli být Jevlenové daleko opatrnější. Jejich přístroje jsou velice malé a prakticky se nedají nalézt. Většinu informací získávají tak, že zachycují vaše vysílání a znovu ho odesílají – například odposlouchávají laserové spojení mezi Zemí a Jupiterem. Jeden čas, když Země začínala s vesmírným programem, dokonce vyráběli přístroje maskované jako vaše vlastní vesmírné smetí, ale s tím museli přestat, když jste začali prostor kolem Země čistit. Ale byl to užitečný experiment; odtud pochází náš nápad postavit perceptron, který by vypadal jako boeing.“

„Jak ale mohli tak dokonale falšovat zprávy?“ zeptal se Hunt. „K tomu by potřebovali počítač VISARova formátu – nějaká rachotina by to nezvládla.“

„Oni *mají* takový počítač,“ povzdechl si Eesyan. „Kdysi dávno, kdy se zdálo, že co do Jevlenů můžeme být optimisty, jsme jim pomohli usadit se na jejich vlastní, autonomní planetě. Jmenuje se Jevlen, nachází se na samém okraji námi prozkoumané oblasti a je tam umístěn systém jménem JEVEX – podobný VISARu, ale nezávislý. Tak jako VISAR, i JEVEX spravuje mnoho hvězd. Sledovací systém je napojený na JEVEXe a VISAR zprávy dostává přes něj.“

„Tím pádem není obtížné pochopit, jak nám dokázali podstrčit ty výmysly a zkreslená fakta,“ dodala Showm. „Tolik tedy k filantropii. Nikdy jsme jim neměli takový systém dát.“

„Proč to ale dělali?“ zeptala se Karen Hellerová. „Na to pořád nemáme odpověď. Zhruba až do druhé světové války byly jejich zprávy poměrně přesné. Problémy, se kterými se Země potýkala koncem dvacátého století, už vylíčili trochu přehnaně, ale posledních třicet let to jsou, s odpuštěním, žvásty. Proč by chtěli, abyste si mysleli, že ze všech sil směřujeme ke *třetí* světové válce?“

„Kdo může chápat složitost lidské mysli?“ zeptala se Showm a nevědomky přitom použila obecný termín.

Hunt si všiml, jak se přitom podívala na Calazara. Uvědomil si, že je v tom něco víc – Thurienci jim stále ještě neřekli všechno. Ať to bylo cokoli, bylo mu jasné, že ani Garuth a Shilohin o tom nevědí. Ale teď zřejmě nebyl správný čas na konfrontaci. Raději odvedl diskusi zpátky k technickým detailům, protože si právě na něco vzpomněl. „Jaké záznamy tenhle JEVEX obsahuje?“ zeptal se. „Jsou tam i údaje o ganymeďanské civilizaci, když ještě žila na Minervě, jaké má VISAR?“

„Ne,“ odpověděl Eesyan. „JEVEX je mnohem mladší než VISAR. Nebylo potřeba kopírovat do něj úplný VISARův archív – ten je užitečný jen Ganymeďanům.“ Zvědavě se na Hunta podíval. „Přemýšlíte o té absenci posunu hvězd na záběrech *Shapieronu?*“

Hunt kývl. „To by to vysvětlovalo, ne? JEVEX nemohl vědět, že hvězdy mají být posunuté. Neměl přístup k technickým specifikacím lodě, ale VISAR ano.“

„Správně,“ potvrdil Eesyan. „Našlo se tam ještě pár dalších anomálií, ale všechny měly jedno společné – souvisely s velmi starou ganymeďanskou technologií, o které toho JEVEX nemohl moc vědět. To v nás vyvolalo podezření.“ A – jak Hunt chápal – v tu chvíli bylo rázem podezřelé všechno, co kdy od JEVEXe dostali. Ale ověřit si to mohli jen jediným způsobem: pokud Jevleny úplně obejdou a vydají se přímo ke zdroji informací – na Zemi. A přesně to taky udělali.

Zdálo se, že Calazar touží změnit téma. Jakmile se mu naskytla příležitost, řekl: „Garuth chtěl, abych vám ukázal ještě jednu scénu – myslel si, že by vás mohla zajímat. VISARe, ukaž nám ganymeďanské přistání v Gordě.“

Hunt sebou trhl; to jméno mu bylo povědomé. I Danchekker vypadal užasle. Karen Hellerová se nechápavě dívala z jednoho na druhého, protože ani ona nebyla zdaleka tak obeznámená s Charliem a jeho příběhem.

Lingvistickému týmu Dona Maddsona v Navikomu se nakonec podařilo rozluštit Charlieho zápisník, jehož obsah byl dlouho záhadou. Byl to vlastně deník a popisoval se v něm osud Charlieho, člena malé skupinky přeživších Cerianů, která se vydala na zoufalou cestu po měsíčním povrchu, aby se dostala na základnu představující jejich poslední naději na únik z Měsíce; pokud tedy vůbec nějaká naděje zbývala. Vyprávělo se tam o Charlieho příchodu na místo, kde byl nalezen – v té době zbyli z celé výpravy jen dva lidé: on a jeho přítel Koriel. Charlie zkolaboval díky poškozenému systému podpory života a Koriel se sám vydal na osamělou cestu k základně. Zřejmě se už nevrátil. Ta základna se jmenovala Gorda.

Uprostřed místnosti se objevil nový obraz. Ukázal jim krajinu plnou prachu a rozeklaných balvanů pod černým nebem plným hvězd. Byla sežehnutá a spálená nepředstavitelnými silami a jen zkroucené, zničené zbytky svědčily o tom, že tu kdysi stála velká základna. Jen jedna budova, jak se zdálo, přežila téměř bez úhony – nízká pancéřová kopule nebo dělová věž, z jedné strany otevřená. Uvnitř byla tma.

„To je vše, co zbylo z Gordy," poznamenal k tomu Calazar. „Tyto záběry pocházejí z thurienské lodi, která tam přistála několik minut předtím."

Zpoza kamery se do záběru pomalu přesunulo malé vznášedlo, zhruba obdélníkové, ale s různými moduly a jinými výstupky; letělo asi šest metrů nad zemí. Přistálo poblíž kopule, ven vyšla skupina Ganymeďanů ve skafandrech a začala se opatrně prodírat troskami k otvoru. Ve stínech se cosi hýbalo.

Odněkud do otvoru dopadlo světlo. Uvnitř byl jakýsi vchod – zřejmě do podzemní části základny – a před ním stály jiné postavy, také ve skafandrech. Jejich skafandry byly ale jiné – především nesahaly Ganymeďanům ani k ramenům. Postavy měly zbraně, ale jen se nejistě dívaly jedna na druhou a na Ganymeďany. Nikdo z nich zřejmě nevěděl, co má dělat nebo očekávat. Nikdo, až na jednoho…

Ten člověk stál kousek před ostatními. Jeho skafandr byl modrý, pokrytý prachem a místy groteskně spálený. Stál pevně zapřený a pušce podobnou zbraní odhodlaně mířil na vůdce Ganymeďanů. Volnou rukou pokynul ostatním, aby ho následovali; bylo to gesto rozeného vůdce. A oni poslechli – někteří se mu postavili po bok, jiní se přesunuli a zamířili na mimozemšťany zpoza okolních trosek. Ten muž byl vyšší a rozložitější než ostatní a přes sklo helmy byly vidět ohrnuté rty a bílé zuby, které ostře kontrastovaly s tmavou neholenou bradou a tvářemi. Ozvala se slova, kterým sice nebylo rozumět, ale vzdorný, vyzývavý tón se nedal přeslechnout.

„V té době nebyly naše sledovací metody na takové výši," poznamenal Calazar. „Neznali jsme jejich jazyk."

Ganymeďanský vůdce mezitím odpovídal vlastním jazykem – evidentně se spoléhal na intonaci a gesta. Jak rozhovor pokračoval, zdálo se, že napětí mizí. Nakonec ten obrovský člověk sklonil zbraň a ostatní, kteří se schovávali, vylezli. Muž pokynul Ganymeďanům, aby ho následovali. Lidé se za ním rozestoupili a on se otočil a zavedl je ke vchodu.

„To byl Koriel," řekl Garuth.

Hunt to mimoděk uhodl. Z nějakého důvodu se mu velice ulevilo.

„On to dokázal!“ vydechl Danchekker. I na něm byla znatelná úleva. Ztěžka polkl. „On se přece jen *dostal* do Gordy. Já – jsem rád, že to vím.“

„Ano,“ Garuth uhodl, co se honí Huntovi hlavou. „Studovali jsme záznamy z té lodi. Vrátili se pro Korielova společníka, ale ten byl už mrtvý, tak ho tam nechali. Ale podařilo se jim zachránit některé z těch, které Koriel ponechal na cestě.“

„A potom?“ vyzvídal Danchekker. „Další věc, o které jsme často přemýšleli je, jestli byl Koriel mezi těmi, kteří nakonec dosáhli Země. Teď se zdá, že je to docela dobře možné. Nevíte náhodou, jestli se tam opravdu dostal?“

Calazar vyvolal další obraz. Ukázala se osada asi tuctu přenosných budov neznámého typu, postavená na břehu řeky u subtropického lesa; v dálce se zvedaly zamlžené hory. Na jedné straně bylo jakési provizorní skladiště zásob řady beden, sudů a jiných nádob. V popředí postávalo dvě stě až tři sta lidí; byli oblečení hlavně v jednoduchých, ale účelných košilích a kalhotách a mnoho jich mělo zbraně buď v pouzdře u pasu nebo přehozené přes rameno. Před nimi stál Koriel, zasmušilý obr s hustými černými vlasy a palci zastrčenými za opasek. Po bocích, o krok vzadu, mu přešlapovali dva pobočníci. Některé zbraně se začaly zvedat v gestu loučení.

Potom se obraz začal propadat a naklánět. Osada se rychle zmenšila a ztratila mezi stromy. Lesy bledly, až z nich zůstala jen zelená šmouha v kaleidoskopu barev. Měřítko se zvětšovalo a v záběru byl stále větší okruh krajiny. „To je poslední pohled z lodi, která odlétala na Thurien,“ řekl Calazar. Dole kmitlo pobřeží Rudého moře a potom známý obraz Středního východu, i když poněkud zkreslený perspektivou. Nakonec spatřil okraj planety, na kterém už bylo znát zakřivení.

Dlouho to tiše sledovali. Nakonec Danchekker zamumlal: „Jen si to představte… že celá lidská rasa začínala s takovým málem. Po tom všem, čím prošli, nakonec dobyli celý svět. Musela to být mimořádná rasa.“

Byla to jedna z mála chvil, kdy Hunt viděl Danchekkera opravdu pohnutého. A cítil totéž. Znovu si vybavil scény z lunarské války a jevlenské vize Země, ženoucí se k téže katastrofě. A přesto – skoro

se to splnilo. Bylo to těsné – velmi těsné. Kdyby Země včas nezměnila kurz, do dvaceti, třiceti let by podlehla téže katastrofě. A potom by Charlie, Koriel, Gorda, úsilí Thurienců, zápas té hrstky, co zbyla a již právě viděl – i všechno, čím prošli potom – všechno by bylo nadarmo.

Připomnělo mu to slova, která pronesl Wellington po bitvě u Waterloo: „Bylo to těsně, zatraceně těsně – nejtěsnější věc, jakou jste kdy v životě viděli.“

Kapitola dvacet jedna

Když si Jerol Packard poslechl Paceyho vylíčení událostí, které se odehrály na Brunovi, zaslal do kanceláře CIA důvěrnou žádost o všechny materiály, co se ve složkách za léta nashromáždily o Sverenssenovi a – pro jistotu – i o ostatních členech komise. Clifford Benson, úředník, který dostal tuto záležitost na starost, seznámil s výsledky Packarda a ostatní o den později při setkání za zavřenými dveřmi ministrovy kanceláře.

„Sverenssen se vynořil v západní Evropě v roce 2009, a už tehdy měl rozsáhlé společenské i finanční kontakty. Není známo, jak k nim přišel. Předtím se po něm tak od roku 1999, kdy ho měli údajně zabít v Etiopii, úplně slehla zem."

Benson ukázal na jednu část soustavy jmen, fotografií, organizací a spojovacích šipek, která byla připíchnutá na zdi.

„Nejbližší vztahy má s francouzsko-britsko-švýcarským investičně-bankovnickým konzorciem, jehož většinu stále ovládají tytéž rodiny, které v devatenáctém století vytvořily síť finančních operací v jihovýchodní Asii, aby mohly prát špinavé peníze z čínského obchodu s opiem. A tohle je zajímavé – jeden z nejvýše postavených lidí ve francouzské části konzorcia je Daldanierův pokrevní příbuzný. Jejich rody jsou spřízněny už po tři generace."

„No, tihle lidé spolu bývají dost úzce spříznění," poznamenal Caldwell. „Tomu bych zas tak velký význam nepřikládal."

„Já také ne, kdyby to ovšem bylo ojedinělé," přitakal Benson. „Ale poslechněte si zbytek příběhu." Ukázal na další část archu na stěně. „Britská a švýcarská strana ovládají podstatnou část světového obchodu se zlatými pruty a přes londýnský zlatý trh a důlní společnosti mají spojení s jižní Afrikou. A hleďte, kdo je mezi prominenty na opačném konci."

„Van Geelink; příbuzný toho Van Geelinka ze Sverenssenovy kohorty?" zeptala se pochybovačně Lyn.

„Přesně tak,“ potvrdil Benson. „Je jich víc, ale všichni patří k různým částem stejného byznysu. Je to dost složité. Až do první dekády tohoto století šla spousta vangeelinkovských peněz na zachování dominance bělochů v dané oblasti pomocí politického a ekonomického podkopávání pozice černé Afriky – to je jeden z důvodů, proč nikdo nechtěl podporovat odpor proti Kubáncům a komunistickým převratům v sedmdesátých až devadesátých letech. Aby si vojensky udrželi vlastní pozici i navzdory obchodním embargům, organizovali obchody se zbraněmi přes prostředníky; často to byly jihoamerické režimy.“

„Tady se do toho zapletl i ten Brazilec?“ zeptal se Caldwell a zvedl obočí.

Benson přikývl.

„Mezi jinými. Saraquezův otec i dědeček byli významné osobnosti ve financování průmyslu na zpracování ropných produktů. Od nich i od Van Geelinků vedou nitky k lidem, co mají na svědomí destabilizaci Středního východu ke konci dvacátého století. Udělali to hlavně proto, aby dosáhli maximálního krátkodobého zisku z prodeje ropy dřív, než celý svět přejde na jadernou energii; s tím souvisí i pokus obrátit veřejné mínění proti této energii – i to se stalo přibližně v té době. Vedlejší efekt, který se Saraquezovi dost hodil, byl nárůst poptávky po středoamerické ropě.“ Benson pokrčil rameny. „Je toho daleko víc, ale tady to máte shrnuté. Takhle to vypadá ještě s pár dalšími členy té komise. Je to všechno jedna šťastná rodinka, v mnoha případech doslova.“

Když Benson skončil, Caldwell si s novým zájmem prohlédl arch. „A co z toho lze vyvodit? Jak to souvisí s tím, co se stalo na Měsíci? Už jste na to přišel?“

„Já shromažďuji fakta,“ odpověděl Benson. „Zbytek nechávám na vás.“

Packard přešel doprostřed místnosti. „Ta věc má jednu zajímavou stránku,“ řekl. „Cíl celé té sítě se dá vyjádřit jedním slovem – feudalismus.“ Ostatní se na něj zvědavě podívali. Vysvětlil jim to: „Cliff se už zmiňoval o tom, že byli zapletení do protijaderné hysterie před třiceti nebo čtyřiceti lety, ale to není všechno.“ Ukázal na arch. „Vezměte si třeba to bankovní konzorcium, které pomohlo

Sverenssenovi začít. Během poslední čtvrtiny dvacátého století skrytě podporovali hnutí, která chtěla Třetímu světu ponechat jeho ‚vhodné technologie', různé antipokrokové a antivědecké společnosti a podobně. V jižní Africe se jiná část stejné organizace snažila posilovat rasismus a tak zabránit progresivní vládě, industrializaci a všeobecnému vzdělání černochů. A na druhé straně oceánu jsme měli řadu pravicových fašistických režimů, které pomocí vojenských pučů chránily zájmy menšin a zároveň brzdily obecný vývoj. Vidíte, všechno to v podstatě vyjadřuje totéž – zachovávání feudálních výhod a zájmů mocných. Ukazuje nám to, zřejmě, že se nic zas tak moc nezměnilo."

Lyn se zatvářila nechápavě. „Ale změnilo, ne?" zeptala se. „Svět je dnes jiný. Myslela jsem, že tenhle Sverenssen a jeho kamarádíčkové usilují o pravý opak – o co největší pokrok."

„Já jsem tím chtěl říct, že tam jsou stále titíž lidé," odpověděl Packard. „Ale máte pravdu – zdá se, že se jejich politika během posledních zhruba třiceti let změnila. Sverenssenovi poskytli bankéři výhodný úvěr na nigerijskou fúzi a ocel – byl podložený zlatem, což by nemohlo fungovat bez spolupráce s lidmi jako jsou Van Geelinkové. Jihoamerická ropa pomohla uvolnit napětí na Středním východě a dovést svět k vodíkovým náhražkám – jedné z věcí, co umožnila odzbrojení." Pokrčil rameny. „Najednou se všechno změnilo. Začali podporovat projekty, které se mohly uskutečnit už o padesát let dřív."

„A co ty věci, které prováděli na Brunovi?" zeptal se znovu Caldwell. Vypadal opravdu zmateně. „To mi do toho nezapadá."

Chvíli trvalo, než mu Packard odpověděl. „Co třeba tohle? Když ovládáte menšiny, nepotřebujete, aby se něco měnilo. To vysvětluje, proč byli vždycky proti technologii, ledaže jim poskytovala nějakou možnost, jak posílit své zájmy. Jinými slovy – technologie jim nijak nevadí, pokud ji ovšem ovládají oni. Takhle se k tomu stavěli až do konce minulého století. Ale tehdy začalo být jasné, že jestli se rychle něco nestane, někdo začne mačkat knoflíky, a potom nejenže nebude v rybníčku dost místa pro dvě ryby, ale nebude ani ten rybníček. Museli si vybrat mezi atomovými reaktory a atomovými bombami. A

tak zařídili revoluci a přitom si dokázali udržet kontrolu – což jim docela vyhovovalo.

Jenže Thurien a to, co představuje, je něco jiného. Než by se usadil prach z *téhle* revoluce, skupinu by to smetlo. A tak zahnali jednání OSN do kouta a blokovali ho, dokud se neshodli na tom, co dělat dál.“ Rozhlédl se po svých posluchačích.

„Jak vlastně objevili ten vysílač?“ zeptal se z kouta Norman Pacey. „Z toho, co řekli Gregg a Lyn, víme, že ty kódované signály s tím nesouvisely. A víme taky, že Sobroskin do toho v žádném případě zapletený nebyl.“

„Museli nějak zařídit, aby byl zničen,“ odpověděl Packard. „Nevím jak, ale nenapadá mě nikdo jiný, kdo by to mohl mít na svědomí. Mohli využít někoho z VOOSN, o kom věděli, že nebude mluvit, nebo možná některou vládu nebo nezávislou obchodní společnost, aby tam poslali bombu nebo tak něco… asi to provedli hned, jakmile před pár měsíci přišel první signál z Gistaru. A od té doby jenom zdržovali, než se to tam dostalo.“

Caldwell kývl. „To zní logicky. Musíte jim přiznat, že jim to skoro vyšlo. Nebýt McCluskyho… kdo ví?“

Na chvíli zavládlo rozpačité ticho. Nakonec se Lyn zeptala zvědavě: „A co bude dál?“

„Nejsem si jistý,“ odpověděl Packard. „Je to hodně složitá situace.“

Na okamžik zaváhala. „Nechcete tím, doufám, říci, že by jim to mohlo projít?“

„Je to možné.“

Lyn vypadala, jako by nevěřila vlastním uším. „Ale to je přece směšné! Vy tedy povídáte, že… nevím jak dlouho tihle lidi udržují celé národy v primitivismu, sabotují vzdělání a podporují všemožné bláznivé kulty a propagandy, aby se udrželi u moci, a nikdo s tím nemůže nic dělat? To je šílené!“

„Neřekl jsem to zas až *tak* definitivně,“ opáčil Packard. „Řekl jsem jen, že je to obtížné. Být si něčím jistý a moci to dokázat jsou dvě různé věci. Bude vyžadovat ještě hodně práce, než z toho půjde udělat případ.“

„Ale, ale…“ Lyn se snažila najít vhodná slova. „Co ještě potřebujete? Vždyť je to jasné. K obvinění musí stačit už zničení toho vysílače. To rozhodně nejednali za celou planetu a už vůbec ne v jejím zájmu. To musí být dost na to, abychom je dostali.“

„Nemůžeme přece s jistotou *vědět*, že to byli oni,“ nadhodil Packard. „Je to pořád čirá spekulace. Možná se ten vysílač prostě rozbil. Možná to udělala Calazarova ‚organizace'. Nemůžeme Sverenssenovi nic přišít – je kluzký jako úhoř.“

„Ale věděl, že se to tvrdí,“ protestovala Lyn. „Musel v tom jet.“

„Že věděl? Kdo to říká?“ namítl Packard. „Jedna mladá dívka na Brunovi, co si myslí, že něco zaslechla, a stejně tomu nerozuměla.“ Zavrtěl hlavou. „Slyšela jste Normanův příběh. Sverenssen by si klidně mohl přivést tolik svědků, že by se táhli odsud až na konec chodby, a všichni by mu dosvědčili, že s ní nikdy nic neměl. Zbláznila se do něj, a když neměl zájem, přiběhla k Normanovi s vymyšlenou historkou. Takové věci se stávají každou chvíli.“

„A co ty falešné signály, které ji přiměl poslat?“ naléhala Lyn.

„Jaké?“ pokrčil Packard rameny. „Totéž. Prostě si to vymyslela. Nikdy neexistovaly.“

„Podle thurienských záznamů existovaly,“ opravila ho Lyn. „Zatím nemusíte celému světu prozradit, co se stalo na Aljašce, ale až přijde čas, může vás podpořit celá planeta Ganymeďanů.“

„To je sice pravda, ale ti mohou nanejvýš dosvědčit, že dostali nějaké podivné neoficiální signály. Nemohou určit, odkud pocházejí nebo kdo je poslal. Hlavička z Bruna mohla být klidně zfalšovaná.“ Packard znovu potřásl hlavou. „Když se nad tím zamyslíte, ty důkazy zdaleka nejsou nezvratné.“

Lyn se s prosebným výrazem obrátila ke Caldwellovi. Ten smutně zavrtěl hlavou. „On má pravdu. Taky bych je rád viděl padnout, stejně jako ty, ale zdá se, že případ ještě nemáme.“

„Problém je v tom, že se k nim nemůžete přiblížit,“ vmísil se znovu do debaty Benson. „Dělají jen málokdy chyby, a když už, tak se přitom nikdy nenechají přistihnout. Tu a tam něco prosákne, jako teď na Brunovi, ale nikdy to není přesvědčivý důkaz. To je totiž to, co potřebujeme – opravdu nezvratný důkaz. Musíme někoho dostat mezi ně, co nejblíž Sverenssenovi.“ Skepticky potřásl hlavou. „Ale

taková akce vyžaduje spoustu předběžného plánování a ta pravá osoba se taky nenajde jen tak. Začněme na tom pracovat, ale výsledky, obávám se, hned tak nebudou.“

Lyn, Caldwell a Pacey byli ubytováni v Central Hiltonu ve Washingtonu. Ten den večeřeli společně a nad kávou se Pacey rozhovořil o tom, co se dozvěděli v Packardově kanceláři.

„V celé historii se dá vysledovat základní konflikt. Dvě protikladné ideologie – na jedné straně feudalismus a aristokracie, na druhé republika a její zastánci – řemeslníci, vědci, stavitelé měst. Bylo tomu tak s otrokářskými ekonomikami ve starověku, s útlakem intelektuálů katolickou církví ve středověké Evropě, s kolonialismem Britského impéria a později s východním komunismem a západní konzumní společností.“

„Nechte je tvrdě pracovat, dejte jim něco, v co budou věřit, a neučte je moc o tom přemýšlet, že?“ poznamenal Caldwell.

„Přesně.“ Pacey přikývl. „Poslední věc, kterou potřebujete, je vzdělaná, bohatá a emancipovaná společnost. Věda a technologie nabízejí neomezené bohatství, proto je nutné podrobit je přísné kontrole. Poznání a rozum jsou nepřátelé; proti nim je nutné nasadit mýtus a iracionalitu.“

Lyn o tom rozhovoru přemýšlela ještě o hodinu později, když seděli okolo malého stolu v tichém výklenku na konci vstupní haly. Rozhodli se ještě pro poslední drink, než půjdou spát, ale bar se jim zdál příliš přeplněný a hlučný. Uvědomila si, že právě tenhle boj vede Vic celý svůj život, ať už si to uvědomuje nebo ne. Sverenssenové, kteří je málem odřízli od Thurienu, stáli po boku inkvizice, která donutila Galilea odvolat své učení, biskupů, kteří odmítli Darwina, anglické šlechty, která pokládala Ameriku za dobrý zdroj zajatců pro práci v průmyslu a politiků na obou stranách železné opony, kteří uchvátili atom a drželi svět v šachu bombami. Chtěla do té války taky nějak zasáhnout, i kdyby to mělo být jen gesto, kterým by vyjádřila „Jsem s vámi.“ Ale jak? Nikdy se necítila tak zneklidněná a současně tak bezmocná.

Nakonec si Caldwell vzpomněl, že musí urgentně zavolat do Houstonu. Omluvil se a vstal. Řekl, že se vrátí ze pár minut a zmizel v uličce obchůdků se suvenýry a pánským prádlem, která vedla k

výtahu. Pacey se uvelebil na židli, položil sklenici na stůl a podíval se na Lyn. „Jsi nějak zamlklá. Přejedla ses biftekem?“

Usmála se. „Ne… jen přemýšlím. Neptej se o čem. Obchodních rozhovorů bylo už dnes dost.“

Pacey si vzal z mísy uprostřed stolu krekr. „Býváš často ve Washingtonu?“ zeptal se.

„Docela ano. Ale tady spím zřídkakdy. Většinou bydlím v Hyattu nebo v hotelu Constitution.“

„To většina lidí z VOOSN. Myslím, že tohle je jedno ze dvou tří nejoblíbenějších míst všech politiků. Někdy to tu vážně vypadá jako v diplomatickém klubu.“

„Pro VOOSN tuhle funkci plní Hyatt.“

„Jasně.“ Pauza. „Ty jsi z východního pobřeží, ne?“

„Pocházím z New Yorku – horní East Side. Po vysoké jsem se přestěhovala na jih a dala se k VOOSN. Myslela jsem, že ze mě bude astronautka, ale jediné, co pilotuju, je psací stůl.“ Povzdechla si. „Ale nestěžuju si. Práce s Greggem má své světlé stránky.“

„Vypadá jako správný chlapík. Hádám, že jako šéf ujde, ne?“

„Vždycky udělá to, co řekne, a neslibuje, že zařídí něco, co není v jeho silách. Většina lidí v Navikomu ho vážně respektuje, i když s ním třeba nesouhlasí. Ale je to vzájemné. Víš, tak třeba v jednom kuse –“

Přerušil ji reproduktor hotelového rozhlasu. „Voláme pana Normana Paceyho. Norman Pacey, do recepce prosím. Má tam naléhavý vzkaz. Naléhavý vzkaz pro Normana Paceyho v recepci. Děkuji.“ Pacey se zvedl. „Co to sakra může být? Omluv mě.“

„Jistě.“

„Chceš objednat další drink?“

„Zařídím to. Ty běž.“

Pacey se prodral halou, která byla plná lidí – přicházeli a odcházeli a objevovaly se skupinky, které si chtěly dát pozdní večeři. Když se přiblížil k recepci, muž za pultem tázavě zvedl obočí. „Jmenuji se Pacey. Právě jste mě volali. Měl bych tu někde mít vzkaz.“

„Chviličku strpení prosím, pane.“ Otočil se k přihrádkám a po několika vteřinách držel v ruce bílou obálku. „Pan Norman Pacey, pokoj 3527?“ Pacey mu ukázal svůj klíč. Muž mu předal obálku.

„Děkuji.“ Pacey kousek poodešel a otevřel ji v koutě poblíž stánku společnosti Eastern Airlines. Uvnitř byl jediný list papíru, na němž bylo rukou napsáno:

Důležité, musím s vámi neprodleně hovořit. Jsem přes halu. Doporučuji váš pokoj kvůli soukromí.

Pacey se zamračil, vzhlédl a pokusil se halu přehlédnout. Po několika vteřinách si všiml vysokého, snědého muže ve tmavém obleku, který ho z protější strany sledoval. Stál poblíž asi půl tuctu hlasitě hovořících mužů a žen, ale zdálo se, že je sám. Lehce na něj kývl. Pacey na okamžik zaváhal, ale potom kývnutí opětoval. Muž se nenuceně podíval na hodinky, rozhlédl se a pomalu se vydal uličkou k výtahům. Pacey se díval, jak mizí a potom se vrátil k Lyn.

„Právě se něco vyskytlo,“ řekl jí. „Podívejte, moc se omlouvám, ale musím se neodkladně s někým setkat. Vyřiďte Greggovi, že se omlouvám, ano?“

„Nemám mu říct, co se děje?“ zeptala se Lyn.

„Sám to ještě pořádně nevím. Nejsem si jistý, kolik času mi to zabere.“

„Dobrá. Tak já tady zatím budu sledovat, jak jde cvrkot. Uvidíme se.“

Pacey znovu přešel halu a vstoupil do uličky. Těsně se minul s vysokým, hubeným, bezvadně oblečeným mužem se stříbrnými vlasy, který si právě vyzvedl klíč z recepce. Beze spěchu přešel doprostřed haly a zastavil se, aby se mohl rozhlédnout.

# # #

Když asi o minutu později vystoupil z výtahu v pětatřicátém patře, snědý muž stál kousek od něj. Tiše se otočil a vykročil k pokoji 3527. Ustoupil stranou, aby mohl Pacey otevřít dveře. Ten ho nechal vejít prvního, pak ho následoval a zavřel dveře. Muž rozsvítil světlo. „No?“ zeptal se Pacey.

„Můžete mi říkat Ivan," začal snědý muž. Mluvil se silným evropským přízvukem. „Jsem ze sovětského velvyslanectví ve Washingtonu. Mám zprávu, kterou jsem vám měl osobně doručit: Mikolaj Sobroskin si přeje naléhavě se s vámi setkat v nějaké dosti důležité záležitosti – prý víte, oč se jedná. Navrhuje setkání v Londýně. Mám všechny potřebné detaily. Odpověď můžete poslat po mně." Na chvíli se odmlčel, zatímco Pacey znejistěl. Nevěděl totiž, co si má o té zprávě myslet. Ivan sáhl do kabátu a vytáhl jakýsi složený kus tuhého papíru. „Bylo mi řečeno, že toto vás přesvědčí o mé důvěryhodnosti."

Pacey si papír vzal a rozložil ho. Byla to prázdná přední strana růžové složky s červeným okrajem – složky OSN na důvěrné informace. Pacey se na ni několik sekund díval, potom zvedl oči a kývl. „V tuto chvíli vám bez konzultace s nadřízenými nemohu dát odpověď," řekl. „Budu se s vámi muset dnes v noci ještě setkat. Je to možné?"

„To jsem předpokládal," kývl Ivan. „Blok odsud je kavárna jménem Půlměsíc. Tam budu čekat."

„Možná budu muset někam zajet," varoval ho Pacey. „Může to chvíli trvat." Ivan kývl. „Počkám," řekl a s těmi slovy odešel.

Pacey za sebou zavřel dveře a několik minut strávil tím, že zamyšleně přecházel po pokoji. Potom si sedl před datamřížkový terminál, aktivoval ho a vytočil soukromé domácí číslo Jerola Packarda.

# # #

Zatím v přízemí Lyn seděla ve svém výklenku a přemýšlela o egyptských pyramidách, středověkých katedrálách, britských válečných lodích a závodech ve zbrojení na konci dvacátého století. Bylo to všechno částí stejného plánu? uvažovala. Kdykoli vylepšení technologie vedlo k možnému obohacení všech lidí, vždycky se ten přebytek někde ztratil a obyčejní lidé museli dál celý život tvrdě pracovat. Ať se produktivita zvyšovala jakkoli, lidé nikdy nepracovali *méně* – jenom jinak. Jestli ale plody své práce nesklízeli oni, kdo tedy? Začala spoustu věcí vidět v novém světle – dosud nikdy dřív ji takhle uvažovat nenapadlo.

Muže na Paceyho židli si vlastně ani nevšimla, dokud nepromluvil. „Mohu si k vám přisednout? Je taková úleva najít si na konci hektického dne pár minut k nicnedělání a pozorování lidské rasy. Doufám, že vám to nevadí. Svět je plný osamělých lidí, kteří trvají na tom, že chtějí být jako ostrovy, je to skutečná tragédie života. Vždycky mi to přijde jako hrozná škoda, a navíc zbytečná."

Lyn málem upustila sklenici, když zjistila, že se dívá do tváře, kterou před pouhými několika hodinami viděla na jedné z tabulí, které Clifford Benson pověsil na zeď v Packardově kanceláři. Byla to tvář Nielse Sverenssena.

Jedním douškem dopila drink – skoro se jím zadusila – a podařilo se jí vykoktat: „Ano… to je, že ano?"

„Vy tu bydlíte, pokud vám nevadí, že se ptám?" zeptal se Sverenssen. Přikývla. Sverenssen se usmál. Na jeho aristokratickém držení těla a určité odměřenosti, která ho odlišovala od větší části mužské poloviny lidstva a zřejmě okouzlovala řadu žen, něco je, přiznala si. S tou elegantní korunou stříbrných vlasů a upravenými, vznešenými rysy, byl… no, ne přímo hezký podle standardů *Playgirl*, ale určitým nepopiratelným způsobem zajímavý. Ten vzdálený pohled v jeho očích působil až hypnoticky. „Jste sama?" zeptal se.

Znovu přikývla.

„Tak nějak."

Sverenssen zvedl obočí a ukázal hlavou na její sklenici. „Vidím, že jste dopila. Právě jsem si chtěl dát něco na uvolnění v baru. Zdá se, že pro tuto chvíli jsme vy a já dva ostrovy mezi devíti miliardami lidí – a to je velice nemilá situace, kterou bychom však mohli velmi lehce napravit. Pokládala byste za drzost, kdybych vás pozval?"

# # #

Pacey vešel do výtahu a našel tam Caldwella, který zřejmě mířil do přízemí. „Trvalo to déle, než jsem čekal," řekl Caldwell. „V Houstonu se teď hodně hádají o rozdělení rozpočtu. Brzo se tam budu muset vrátit." Zvědavě se zadíval na Paceyho. „Kde je Lyn?"

„Sedí dole. Odvolali mě.“ Pacey se na okamžik zadíval na dveře. „Sobroskin je v kontaktu se zdejším sovětským velvyslanectvím. Chce, abych se s ním setkal v Londýně kvůli něčemu důležitému.“

Caldwell překvapeně zvedl obočí. „A pojedeš?“

„To ještě nevím. Právě jsem zavolal Packardovi a teď jedu k němu, abych mu o tom pověděl. Ještě dnes v noci se s někým od nich setkám a dám mu vědět.“ Potřásl hlavou. „A já myslel, že to bude klidná noc.“

Vyšli z výtahu a prošli uličkou k místu, kde Packard nechal Lyn. Výklenek byl prázdný. Rozhlíželi se, ale nikde ji neviděli.

„Možná šla na dámy,“ nadhodil Caldwell.

„Asi.“

Chvíli tam stáli, povídali si a čekali, ale Lyn se neukázala. Nakonec Pacey řekl: „Možná chtěla další drink, sem k ní nikdo nepřišel, tak zašla do baru. Třeba tam pořád ještě je.“

„Podívám se,“ navrhl Caldwell. Otočil se a přešel halu.

Za chviličku se vrátil s výrazem někoho, kdo se poklidně procházel Hiltonem a náhle ho srazila tramvaj. „Je tam,“ řekl hluše a sesul se na jednu z prázdných židlí. „A má společnost. Běž se podívat, ale zůstaň u dveří. A potom se vrať a řekni mi, jestli je to ten, kdo si myslím, že to je.“

O minutu později Pacey ztěžka dosedl na protější židli. Vypadal, jako by ho srazila tatáž tramvaj při zpáteční cestě. „Je to on,“ šeptl bezvýrazně. Zdálo se, že uplynula spousta času. Potom Pacey zamumlal: „Má barák někde v Connecticutu nebo tam někde. Musel se na pár dní stavit ve Washingtonu na cestě z Bruna. Měli jsme si vybrat jiný hotel.“

„Jak vypadala?“ zeptal se Caldwell.

Pacey pokrčil rameny. „V pohodě. Vypadalo to, že mluví víc než on a cítí se jako doma. Kdybych ji neznal, myslel bych, že jí nějaký chlápek skočil na lep a je na nejlepší cestě jak přijít o pár stovek. Vypadá, že se o sebe umí postarat.“

„Ale co si sakra myslí, že dělá?“

„To mi řekni ty. Ty jsi její šéf; já ji sotva znám.“

„Ale, kristepane, přece ji tam nemůžeme jen tak nechat.“

„A co můžeme dělat? Šla s ním sama a je dost stará, aby mohla pít. Já tam nemůžu, protože mě on zná a nemá cenu přidělávat si potíže. Zbýváš ty. A co uděláš – budeš si hrát na šéfa, který je děsně otravný a neví o tom?“ Caldwell se nazlobeně ošil, ale neřekl nic. Po krátké chvilce ticha Pacey vstal a omluvně rozpřáhl ruce. „Koukni, Greggu, vím, že to zní ošklivě, ale já teď musím odejít, a co s ní uděláš, je na tobě. Packard na mě čeká a je to důležité. Musím jít.“

„Jo, jasně, jasně.“ Caldwell mávl rukou. „Zavolej mi, až se vrátíš, a dej mi vědět, jak to dopadlo.“

Pacey odešel – postranním vchodem, aby nemusel projít kolem baru. Caldwell chvíli stál a přemýšlel, ale nakonec pokrčil rameny, zmateně potřásl hlavou a vrátil se do svého pokoje, aby stihl ještě něco přečíst, než mu Pacey zavolá.

Kapitola dvacet dva

Danchekker si velmi dlouho prohlížel dva obrazy, promítnuté vedle sebe v thurienské laboratoři. Byly to silně zvětšené organické buňky jistého hlubinného červa, který žil v oceánu na jednom z ganymeďanských světů. Pro snazší orientaci byly jednotlivé organely barevně odlišené. Nakonec profesor zavrtěl hlavou a vzhlédl. „Obávám se, že musím přiznat porážku. Oba mi připadají naprosto stejné. A ty říkáš, že jedna z nich je z úplně jiného druhu?“ Znělo to nevěřícně.

Shilohin, která stála kousek za ním, se usmála. „To nalevo je jednobuněčný organismus, který obsahuje enzym schopný rozložit DNA v jeho vlastním jádře a potom syntetizovat kopii DNA hostitelského organismu,“ řekla. „Když je to hotovo, celá buňka se rychle promění podle toho, v jakém okolí se parazit zrovna nachází. Od té chvíle se parazit stává doslova součástí hostitele, je nerozlišitelný od jeho vlastních buněk a tím pádem se nemusí obávat protilátek ani odmítnutí. Ten tvor se vyvinul na planetě vystavené intenzivnímu ultrafialovému záření ze žhavé modré hvězdy, pravděpodobně díky mechanismu opravy buněk, který měl chránit tamější tvory proti extrémním mutacím. Pokud víme, je to zcela unikátní adaptace. Myslela jsem, že byste to rád viděl.“

„Mimořádné,“ zamumlal Danchekker. Přešel k zařízení z naleštěného kovu a skla, kde byly původní vzorky, a zadíval se do malé komůrky s kousky tkání. „Na tomhle organismu bych rád provedl pár experimentů, až se vrátím. Ehm… myslíš, že mi Thurienci dovolí vzít si vzorek?“

Shilohin se zasmála. „Určitě by vám to dovolili, profesore, ale jak byste ho chtěl dopravit do Houstonu? Zapomínáte, že tu ve skutečnosti nejste.“

„Ach! To ode mě bylo hloupé.“ Danchekker zavrtěl hlavou a o krok ustoupil, aby se mohl pokochat pohledem na přístroje. Účelu

většiny z nich stále ještě nerozuměl. „Tolik látky ke studiu…“ zamumlal si pro sebe. „Tolik látky ke studiu…“ Na chvíli se zamyslel a najednou se zamračil. Nakonec se znovu otočil k Shilohin. „Na celé té thurienské civilizaci je jedna věc, která mi nejde do hlavy. Napadlo mě, jestli bys mi v tom nemohla pomoci.“

„Zkusím to. O co jde?“

Danchekker si povzdechl. „No… já nevím, ale… po pětadvaceti *milionech* let existence by přece měla být ještě *vyspělejší*, aspoň podle mého názoru. Je daleko napřed ve srovnání se Zemí, to jistě, ale nedokážu si představit, že by Země potřebovala tolik času k tomu, aby se dostala na vaši úroveň. Připadá mi to… podivné.“

„Mě napadlo totéž. Zeptala jsem se Eesyana.“

„A vysvětlil ti to?“

„Ano.“ Shilohin na okamžik zmlkla, zatímco Danchekker se na ni zvědavě díval. Potom řekla: „Civilizace na Thurienu prošla velice dlouhým obdobím stagnace. Paradoxem je, že to způsobila právě její pokročilá věda.“

Danchekker nejistě zamrkal. „Jak je to možné?“

„Vy jste dlouho studoval ganymeďanské techniky genetického inženýrství,“ odpověděla Shilohin. „Po kolonizaci Thurienu byly tyto techniky dále rozvinuty.“

„Nejsem si jistý, zda vidím souvislost.“

„Thurienci dovedli k dokonalosti to, o čem snili po celé generace – schopnost přeprogramovat svůj vlastní genetický kód tak, aby dokázali napravovat účinky stárnutí a poškození organismu… a to neomezeně dlouho.“

Uplynulo pár chvil, než Danchekker pochopil, co říká. Potom zalapal po dechu. „Myslíš tím nesmrtelnost?“

„Přesně tak. Velmi dlouho se zdálo, že dosáhli utopie.“

„Zdálo?“

„Nepředvídali všechny následky. Po nějakém čase se pokrok zastavil, vytratila se inovace, kreativita. Začali být příliš moudří a vědět příliš mnoho. Konkrétně: znali všechny důvody, proč je něco nemožné a proč už není možné dosáhnout něčeho víc.“

„Chceš tím říct, že přestali snít.“ Danchekker smutně potřásl hlavou. „To bylo nešťastné. Vždyť všechno, co bereme jako samozřejmost, začalo tak, že někdo snil o něčem nemožném.“

Shilohin přikývla. „A vždycky to byli příslušníci mladších generací, kteří byli příliš naivní a nezkušení, než aby poznali nemožnost, když ji viděli, a natolik bláhoví, že se o ni pokusili. Je překvapivé, jak často uspěli. Ale na Thurienu přirozeně žádné další mladé generace nebyly.“

Danchekker pomalu přikývl. „Stala se z nich společnost mentálních geriatriků.“

„Přesně. A když si to konečně uvědomili, vrátili se ke starým způsobům. Ale to bylo až po velmi dlouhém údobí stagnace a díky tomu většiny technologických průlomů docílili poměrně nedávno. Technologii okamžitého transportu vyvinuli jen krátce předtím, než s její pomocí zasáhli na konci Lunarské války. A věci jako h-prostorová energetická síť, přímé nervové propojení se strojem a nakonec VISAR – to přišlo až mnohem později.“

„Rozumím tomu problému,“ zamumlal bezmyšlenkovitě Danchekker. „Lidé si stěžují, že život je příliš krátký na to, co všechno chtějí udělat, ale bez tohoto omezení by možná neudělali nikdy nic. Tlak limitovaného času je rozhodně ta nejsilnější motivace. Občas mě napadlo, že kdybychom někdy uskutečnili sen o nesmrtelnosti, dopadlo by to nějak takhle.“

„No, pokud můžete soudit podle thurienských zkušeností, měl jste pravdu.“

Ještě chvíli hovořili o Thuriencích a potom se Shilohin musela vrátit na *Shapieron*, kde se měla setkat s Garuthem a Moncharem. Danchekker zůstal v laboratoři, aby si prohlédl několik dalších ukázek thurienské biologie ve VISARově podání. Strávil nad nimi nějaký čas a potom se rozhodl, že si o některých věcech, které tady viděl, půjde promluvit s Huntem, dokud má ještě v živé paměti detaily. Zeptal se tedy VISARa, jestli je Hunt napojený do systému.

„Ne, není,“ informoval ho VISAR. „Je v letadle, které odletělo z McCluskyho asi před patnácti minutami. Ale jestli chcete, můžu vás spojit s kontrolním střediskem.“

„No, tedy… ano, buď tak laskav,“ požádal Danchekker.

Asi metr před ním se jen tak ve vzduchu objevila komunikační obrazovka a na ní obličej dispečera, který měl právě službu. „Zdravím, profesore. Co pro vás můžu udělat?“

„VISAR mi právě řekl, že Vic někam odletěl,“ odpověděl Danchekker. „Zajímalo mě, co se stalo.“

„Vzkazuje vám, že na celé dopoledne odletěl do Houstonu. Ale nezacházel do detailů.“

„To je Chris Danchekker? Půjčte mi ho,“ zazněl odněkud zezadu hlas Karen Hellerové. O chvilku později se dispečer odsunul a na obrazovce se ocitla Karen. „Zdravím, profesore. Vika už nebavilo čekat, až se Lyn vrátí z Washingtonu, tak zavolal do Houstonu. Gregg se tam už vrátil, ale Lyn ne. Vic letěl zjistit, co se děje. Víc vážně nevím.“

„Aha, chápu. To je zvláštní.“

„Chtěla jsem s vámi mluvit ještě o něčem,“ pokračovala Karen. „S Calazarem a Showm jsme se dívali na některé věci z rané lunarské historie a začíná to vypadat docela zajímavě. Máme nějaké otázky, na které bych od vás ráda slyšela odpověď. Jak rychle myslíte, že se můžete vrátit?“

Danchekker si něco zabrblal pod vousy a toužebně se rozhlédl po ganymeďanské laboratoři. Potom si uvědomil, že dostává od VISARa signál, že jeho tělo má už zase hlad.

„Vlastně se vracím teď hned. Mohl bych si s vámi promluvit… třeba v kantýně, za deset minut?“

„Budu tam,“ souhlasila Karen a zmizela i s obrazovkou.

# # #

O deset minut později Danchekker s chutí hltal z talíře slaninu s vejci, klobásou a jakousi hnědou kaší, zatímco Karen Hellerová seděla proti němu se sendvičem v ruce a mluvila. Většina personálu měla právě plno práce s úpravami jedné z budov, aby mohla sloužit jako trvalejší skladiště, a kromě řinčení a úderů z kuchyně nebyly v jejich bezprostředním okolí žádné známky života.

„Analyzovali jsme rychlost vývoje lunarské a pozemské civilizace. Rozdíl je až zarážející. Oni měli parní stroje pár tisíc let

poté, co začali používat kamenné nástroje. Nám to trvalo desetkrát déle. Proč myslíte, že tomu tak bylo?“

Danchekker se trochu zamračil a přestal žvýkat. „Myslel jsem, že faktory, které způsobily urychlení vývoje Lunarů, jsou vcelku jasné,“ odpověděl. „Tak za prvé, byli chronologicky bližší původním ganymeďanským genetickým experimentům. Proto v sobě měli zakotvenou silnou genetickou nestabilitu s tendencemi k extrémním mutacím. To nepochybně potvrzuje objevení Lambianů.“

„Nejsem si jistá, jestli se to dá vysvětlit takhle,“ odpověděla pomalu Karen. „Sám jste několikrát prohlásil, že pár desítek tisíc let nemůže vést k podstatným rozdílům. Požádala jsem VISARa, aby provedl některé výpočty založené na lidských genetických datech, která získal ZORAC při návštěvě *Shapieronu* na Zemi. Výsledky tohle zřejmě vylučují. A ten rozdíl v rychlostech se projevoval dávno předtím, než se objevili Lambiané. To přece bylo teprve dvě stě let před válkou.“

Danchekker popotáhl a namazal si toust. Politici si neměli co hrát na vědce. „Lunarové možná našli velké množství pozůstatků dřívější ganymeďanské civilizace na Minervě,“ navrhl. „Tak získali znalosti, které jim poskytly oproti Zemi náskok.“

„Ale Ceriané, kteří přiletěli na Zemi, už *pocházeli* z pokročilé civilizace,“ poukázala Karen. „Tím se to vyrovnává. Co ještě mohlo způsobit ten rozdíl?“

Danchekker nakrčil nos a zakabonil se. Když si na vědce hrály *političky*, to už bylo neúnosné. „Lunarská kultura se vyvíjela během období, kdy se životní podmínky zhoršovaly díky blížícímu se nástupu doby ledové. To znamenalo tlak navíc.“

„Když sem Ceriané přišli, tak už doba ledová byla, a trvala ještě dlouho potom,“ připomněla mu Karen. „Tohle se nám taky vyruší. Tak znovu – co způsobilo ten rozdíl?“

Danchekker podrážděně zabodl vidličku do masa. „Pokud chcete pochybovat o mém slově biologa a antropologa, madam, máte na to samozřejmě právo,“ prohodil lehkovážně. „Co se mě týká, nevidím žádný důvod, proč nějakou hypotézu rozvádět dál než na minimum nutné k vysvětlení faktů. A to, co už víme, je pro tento účel naprosto adekvátní.“

Karen neodpověděla; zdálo se, že něco takového očekávala. „Možná myslíte příliš jako biolog," nadhodila. „Zkuste se na to podívat ze sociologického pohledu a položit si tu otázku opačně."

Danchekkerův výraz jasně říkal, že žádný způsob, jak si tu otázku položit opačně, není. „Co máte na mysli?" zeptal se ostře.

„Neptejte se, co urychlilo Lunary – zeptejte se, co zpomalilo Zemi."

Danchekker se chvíli mračil do talíře a potom zvedl hlavu a vycenil zuby. „Katastrofické události spojené se zachycením Měsíce," prohlásil.

Karen se na něj podívala se zřejmou nevírou. „To by je mělo vrhnout natolik zpátky, že by se z toho dostávali desetitisíce let? Kdepak! Přinejhorším pár století, to možná ano, ale *takhle* dlouho by jim to netrvalo. Tomu nevěřím. Ani Showm. Ani Calazar."

„Aha." Danchekker vypadal, že to ho trochu překvapilo. Chvíli tiše zápasil se slaninou a potom se zeptal: „A jaké alternativní vysvětlení, pokud vůbec nějaké, tedy nabízíte, mohu-li se ptát?"

„Něco, o čem jste se zatím nezmínil," odpověděla Karen. „Lunarové si velmi brzy osvojili racionální, vědecké myšlení a od počátku své civilizace na něm záviseli. Naproti tomu Země proplýtvala tisíce let vírou, že magie, mysticismus, Santa Claus, velikonoční zajíček a víla Zubnička vyřeší problémy za ně. Začalo se to měnit teprve nedávno a dokonce i dnes je takových nesmyslů ještě všude plno. Požádali jsme VISARa, aby vypočítal důsledky a vliv tohoto faktoru byl mnohem větší, než všech ostatních dohromady. *Tohle* způsobilo ten rozdíl!"

Danchekker o tom chvíli tiše přemýšlel a potom poněkud s nevolí odpověděl: „No dobře. Ale nějak nechápu vaše melodramatické prohlášení, že to vyžaduje podívat se na otázku opačně. Není přece rozdíl mezi tím, jestli přijetí racionálních metod urychlilo jednu rasu, nebo jestli jejich absence zpomalila druhou. O co se tedy snažíte?"

„Od chvíle, co jsem o tom mluvila s Calazarem a se Showm, jsem o tom hodně přemýšlela a ptala se sama sebe, co mohlo být důvodem. Vic je toho názoru, že všechno musí mít důvod, i když se někdy těžko hledá. Co tedy může být důvodem, že se celá planeta

dlouhé tisíce let tvrdohlavě drží nesmyslů a pověr, když stačí trochu pozorovacích schopností a zdravého rozumu, abyste zjistil, že nefungují?“

„Myslím, že podceňujete složitost vědeckých metod,“ zauvažoval Danchekker. „Trvá staletí… mnoho generací, než se vyvinou techniky nutné ke spolehlivému rozlišení mezi fakty a omyly, mezi pravdou a mýtem. To se nemohlo stát přes noc. Co jste čekala?“

„Tak proč to nezastavilo Lunary?“

„To netuším. Vy ano?“

„Právě k tomu jsem chtěla dojít.“ Karen se předklonila a pozorně se na něj zadívala. „Co byste řekl tomuhle nápadu: hledáme důvod, proč je v pozemských kulturách tak pevně zakořeněná víra v mýty a magii, proč přetrvala tak dlouho. Co když je to proto, že v nejranějším období naší první civilizace to *fungovalo?*“

Danchekker se málem zadusil soustem, které chtěl právě spolknout, a zrudl. „*Co?* To je nesmysl! Naznačujete snad, že zákony fyziky, které řídí chod vesmíru, se mohly za posledních pár tisíc let změnit?“

„Ne, to ne. Snažím se jenom –“

„V životě jsem neslyšel tak absurdní názor. Celá ta věc je už tak dost komplikovaná, i když se ji nepokoušíte vysvětlit pomocí astrologie, mimosmyslového vnímání nebo jakou pitomost jste to měla na mysli.“ Danchekker se na ni netrpělivě zadíval a povzdechl si. „Vážně, trvalo by příliš dlouho vám vysvětlit, proč, pokud nejste schopná rozlišovat mezi vědou a banalitami publikovanými v časopisech pro adolescenty. Prostě mi věřte – plýtváte časem… vaším i mým, mohu-li dodat.“

Karen se podařilo zachovat klid, ale dalo jí to práci. „Nic takového nenaznačuju.“ V hlase se jí objevilo napětí. „Prosím, abyste mi věnoval ještě dvě minuty.“ Danchekker neodpověděl; jen si ji nevlídně změřil a ostentativně rozkrojil klobásu. Karen pokračovala: „Představte si tenhle scénář: Jevlenové nikdy nezapomněli, že jsou Lambiané a my že jsme Ceriané. Stále vidí v Zemi svého rivala – vždycky viděli. A teď si představte, že se ocitnou na Thurienu, mohou tam vstřebávat všechnu tu ganymeďanskou technologii a

jejich rivalové na Zemi jsou najednou vrženi zpět na políčko ‚start', protože se objevil Měsíc. Získají kontrolu nad sledovacími operacemi a v té době už pravděpodobně dokáží bez cizí pomoci uskutečnit okamžitý transport lodí a kdoví čeho ještě přes celou Galaxii, protože mají vlastní nezávislý počítač jménem JEVEX na vlastní nezávislé planetě. A jsou to *lidé* – fyzicky nerozlišitelní od svých rivalů." Opřela se a zadívala se s očekáváním na Danchekkera, jako by čekala, že ji doplní sám. Zastavil se s vidličkou na půl cesty k ústům a nevěřícně na ni civěl.

„Oni mohli *zařídit*, aby magie a zázraky fungovaly," pokračovala Karen po několika vteřinách. „Mohli nasadit své, řekněme ‚agenty', do naší kultury už v prehistorické době a záměrně vytvořit systémy víry, ze kterých jsme se dodneška nevzpamatovali – víry, která by jim spolehlivě zajistila, že rivalům potrvá dlouho, velice dlouho, než znovu objeví vědu a získají technologii, která by z nich opět udělala důstojné soupeře. A mezitím Jevlenové získají spoustu času k tomu, aby dál rozvíjeli vlastní systém světů, rozšiřovali JEVEXe, ždímali z Ganymeďanů další know-how a kdovíco ještě." Opřela se, rozpřáhla ruce a s očekáváním se podívala na Danchekkera. „Tak, co myslíte?"

Danchekker se na ni díval; zdálo se, že velice dlouho. „Nemožné," prohlásil nakonec.

Karen konečně došla trpělivost. „Proč? Co je na té teorii špatného?" vykřikla. „Něco zpomalilo vývoj Země – to je fakt. Teze, kterou jsem vám přednesla, to vysvětluje, na rozdíl od celého vašeho povídání. Jevlenové měli prostředky, měli motiv a odpověď souhlasí se všemi důkazy. Co víc ještě chcete? Myslela jsem, že vědci mají mít přinejmenším otevřenou mysl."

„Je to moc vykonstruované," odsekl Danchekker. Teď mu z hlasu zněl otevřený sarkasmus. „Jiný vědecký princip, který vám, jak se zdá, unikl, zní, že se vědec musí snažit ověřit své hypotézy experimentálně. Nevím, jak chcete otestovat tuhle za vlasy přitaženou smyšlenku, ale doporučoval bych vám zkusit se poradit s ilustrátory *Supermana* nebo s autory článků, které můžete najít v časopisech pro ženy v domácnosti, co se prodávají v supermarketech." S těmi slovy obrátil svou pozornost výhradně k jídlu.

„No dobrá, pokud to berete takhle, tak dobrou chuť.“ Karen pobouřeně vstala. „Slyšela jsem, že Vikovi dalo hodně práce přesvědčit vás, že Lunarové vůbec existovali. Už chápu proč!“ Otočila se a odkráčela.

# # #

O třicet minut později stála u jedné z budov na okraji přistávací plochy a sledovala, jak lidé z VOOSN instalují trvanlivější generátorovou stanici. Pořád ještě ji nepřešel vztek. Danchekker vyšel ze dveří jídelny kousek od ní, uviděl ji a pomalu odcházel opačným směrem, s rukama složenýma za zády. Zastavil se u obvodového plotu a dlouho tam stál a díval se přes bažiny. Každou chvíli potajmu mrkl na Karen. Nakonec se otočil a zamyšleně se vydal zpět ke dveřím do jídelny. Najednou se zastavil, chvilku váhal, a potom energicky přešel k ní.

„Já, ehm – omlouvám se,“ spustil. „Myslím, že na tom, co jste řekla, může něco být. Rozhodně si myslím, že si vaše závěry zaslouží další zkoumání. Měli bychom co nejrychleji zkontaktovat ostatní a povědět jim o tom.“

Kapitola dvacet tři

„Cože udělala?!“

Hunt popadl Caldwella za ruku a vtáhl ho do chodby, jež vedla ke Caldwellově kanceláři až úplně nahoře v budově velitelství Navikomu.

„On jí řekl, aby mu zavolala, až pojede někdy do New Yorku navštívit svou matku,“ zopakoval Caldwell. „Tak jsem jí přikázal, ať si vezme dovolenou a jede navštívit svou matku.“ Zvedl Huntovy prsty z rukávu svého saka a šel dál.

Hunt chvíli stál na místě a potom se probral a rychle ho dohonil. „O co sakra jde?… To přece nemůžeš! Ona je pro mě moc důležitá!“

„Ale také je moje asistentka.“

„Ale… co má dělat, až ho uvidí – číst mu poezii? Greggu, tohle nemůžeš dělat. Musíš ji odtamtud dostat.“

„Mluvíš jako nějaká staropanenská teta. Vždyť jsem nic neudělal. Ona s tím začala sama a já jsem neviděl důvod, proč té šance nevyužít. Mohlo by z toho vzejít něco užitečného.“

„V jejím popisu práce není nic o tom, že by si měla hrát na Matu Hari. Je to bezostyšné a neomluvitelné vykořisťování člověka za hranicemi jeho smluvních závazků k Sekci.“

„Nesmysl. Je to příležitost k rozvinutí kariéry. V jejím popisu práce se klade výslovný důraz na iniciativu a kreativitu, a co jiného je tohle?“

„Jaká kariéra? Ten chlap myslí jen na jednu věc. Podívej, možná tě to trochu překvapí, ale mně se vůbec nelíbí představa, že by měla být jen další bobřík na jeho košili. Možná že jsem příliš staromódní, ale nemyslel jsem si, že pracovat pro VOOSN znamená tohle.“

„Přestaň bláznit. Nikdo přece o něčem takovém neřekl ani slovo. Mohla by to být šance, jak si doplnit některé chybějící detaily. Ta možnost se objevila zčistajasna a ona se jí chytila.“

„Karen mi už řekla detaily. Dobrá, my známe pravidla a Lyn zná pravidla, ale on je nezná. Co myslíš, že asi udělá – sedne si a vyplní nám dotazník?“

„Lyn to zvládne.“

„Nemůžeš jí to dovolit.“

„Nemůžu ji zastavit. Je přece na dovolené, jede navštívit matku.“

„V tom případě chci nastoupit zvláštní volno, a to od této chvíle. Mám v New Yorku důležité osobní záležitosti, které musím vyřídit.“

„Zamítá se. Máš tady spoustu důležitější práce.“

Zmlkli, když procházeli vnější kanceláří do Caldwellovy vnitřní svatyně. Caldwellova sekretářka se na ně podívala a kývla jim na pozdrav – právě něco diktovala do audiotranskribéru.

„Greggu, tohle už zašlo příliš daleko,“ začal znovu Hunt, když za sebou zavřeli dveře. „Je toho –“

„Je toho víc, než si myslíš,“ vpadl Caldwell. „Slyšel jsem dost od Normana Paceye a CIA, abych věděl, že příležitost se musí popadnout za pačesy, když se naskytne. Lyn to taky věděla. Co se Sverenssena týká, je tu spousta věcí, o kterých se nám nikdy ani nesnilo a spousta dalších, které nevíme, ale rádi bychom. Tak přestaň jančit, sedni si a pět minut mě poslouchej. V krátkosti ti to vyložím.“

Hunt si dlouze povzdechl a rezignovaně se sesul do jedné židle. „Budeme potřebovat víc než pět minut, Greggu,“ dodal, když si Caldwell sedl naproti němu. „Jen počkej, až ti řeknu, co jsme se včera dozvěděli od Thurienců.“

# # #

Sedm tisíc kilometrů od Houstonu seděl Norman Pacey na lavičce u břehu Hadího jezírka v londýnském Hyde Parku. Chodci v rozhalenkách a letních šatech, kteří se snažili co nejlépe využít první teplé dny, dodávali barvy okolní zeleni, nad níž se tyčila vzdálená průčelí důstojných, impozantně vyhlížejících budov, co se za posledních padesát let nijak výrazně nezměnily. Nic víc nikdy nechtěli, pomyslel si, když se tak díval kolem sebe a naslouchal. Všechno, co kdy lidé celého světa chtěli, bylo žít své životy, přiměřeně za to platit a nebýt rušeni. Jak je tedy možné, že těch pár, kteří měli odlišné ambice, vždycky dokázalo získat takovou moc, aby

mohli ostatním vnutit sebe a své systémy? Co bylo větší zlo – jeden fanatik s jasným cílem, nebo sto mužů tak svobodných, že se o žádné cíle nestarali? Ale když chtěl někdo svobodu tolik, že ji bránil ze všech sil, stala se svoboda jeho cílem a její obránci fanatiky. Deset tisíc let se lidstvo potýkalo s tímhle problémem a nenašlo na něj odpověď.

Na zem padl stín a náhle vedle něj seděl Mikolaj Sobroskin. Měl i přes krásné počasí těžký oblek a kravatu. Hlava se mu leskla kapkami potu. „Osvěžující kontrast v porovnání s Giordanem Brunem," poznamenal. „Považoval bych za lepší, kdyby byla v měsíčních mořích opravdu voda."

Pacey se k němu otočil – díval se totiž na druhou stranu jezera – a usmál se. „A možná pár stromů, co? Myslím, že VOOSN má na nějaký čas vystaráno, když přijala návrhy na ochlazení Venuše a okysličení atmosféry Marsu. Měsíc je bohužel na seznamu až úplně dole. A i kdyby nebyl, nejsem si jistý, jestli někdo vůbec navrhl něco rozumného, co by se s ním dalo dělat. Ale kdo ví? Možná jednou."

Rus si povzdechl. „A možná, že jsme takové znalosti měli v ruce. A zahodili jsme je. Uvědomuješ si, že jsme se stali svědky možná největšího zločinu v historii lidstva? A svět se to nemusí nikdy dozvědět."

Pacey přikývl, chvíli počkal, než se dostal do obchodnější nálady, a zeptal se: „Co mi povíš nového?"

Sobroskin vytáhl z náprsní kapsy kapesník a otřel si hlavu. „Měl jsi pravdu, když sis myslel, že kódované signály z Gistaru jsou odpovědi pro naši vlastní nezávislou stanici," odpověděl.

Pacey přikývl, ale nedal najevo překvapení. Tohle už vyvodili z informací Caldwella a Lyn Garlandové ve Washingtonu, ale nemohl to prozradit. „Už jsi zjistil, jak do toho zapadají Verikoff a Sverenssen?" zeptal se.

„Myslím, že ano. Zdá se, že patří k nějaké globální organizaci, která chtěla přerušit jakoukoli komunikaci mezi naší planetou a Thurienem. Používali stejné metody. Verikoff je členem silné frakce, která protestovala proti sovětskému pokusu otevřít další kanál. Používali stejné argumenty jako OSN. Jak se ukázalo, překvapili jsme je, takže jsme stačili odeslat několik zpráv, než dokázali

vymyslet, jak nás zablokovat. Stejně jako Sverenssen, i Verikoff tajně odeslal několik zpráv, které měly celé naše úsilí zhatit. Alespoň myslíme… nemáme žádný důkaz.“

Pacey znovu kývl. I tohle věděl. „Nevíš, co se v nich psalo?“ zeptal se jen tak ze zvědavosti, i když četl Caldwellovy přepisy z Thurienu.

„Ne, ale můžu hádat. Tihle lidé věděli předem, že stanice, která zprostředkovávala spojení, přestane fungovat. To mi napovídá, že s jejím zničením museli mít něco společného. Pravděpodobně to objednali už před několika měsíci u nějaké nezávislé agentury, nebo možná u té části VOOSN, o níž věděli, že jí mohou důvěřovat… já nevím. Ale myslím si, že jejich strategie spočívala ve zdržování postupu na obou kanálech, dokud nebude přenosová stanice natrvalo vyřazena.“

Pacey se zadíval přes jezero na protější břeh, kde v ohraničené zóně plavaly děti a hrály si na slunci. Vánek přinášel křik a smích. Zatím se nedozvěděl nic nového – jen se potvrdilo, že Verikoff byl do celé věci zapletený. „Co si o tom myslíš?“ zeptal se, aniž otočil hlavu.

Po dlouhém těžkém mlčení Sobroskin odpověděl: „Rusko má dlouhou historii tyranie, která končí až na počátku tohoto století. Od chvíle, co shodilo chomout mongolské nadvlády v patnáctém století, bylo posedlé svou vlastní bezpečností, a to do té míry, že bezpečnost ostatních států vidělo jako hrozbu, kterou nemůže tolerovat. Rozšiřovalo své hranice výboji a udržovalo si nová území útlakem, zastrašováním a terorem. Ale nové země měly nové hranice, a tak to nebralo konce. Komunismus nic nezměnil. Byla to jenom příhodná zástava, pod kterou se dali shromáždit důvěřiví idealisté a která mohla sloužit k racionalizaci obětí. Kromě pár krátkých měsíců v roce 1917 nebylo Rusko o nic víc komunistické, než byla katolická církev ve středověku křesťanská.“

Odmlčel se, složil kapesník a vrátil ho do kapsy. Pacey mlčky čekal, až začne znovu mluvit. „Začátkem tohoto století jsme mysleli, že se to začíná měnit; skončila hrozba termonukleární války a objevil se osvícenější pohled na internacionalismus. A na povrchu se změnilo mnohé. Mnoho lidí, jako třeba já, začalo vyvíjet obrovské

úsilí, abychom vytvořili novou atmosféru porozumění a společného pokroku se Západem, který se vzpamatovával ze své vlastní formy tyranie.“ Sobroskin si povzdechl a smutně potřásl hlavou. „Ale thurienská aféra ukázala, že síly, které uvrhly Rusko do jeho vlastního údobí temna, nezmizely a že jejich cíl se nezměnil.“ Ostře se podíval na Paceye. „A nezmizely ani síly, které přinesly Západu náboženský teror a ekonomické vykořisťování. Na obou stranách jenom nositelé těchto sil trochu změnili postoj, aby odvrátili hrozbu, která mohla znamenat jejich zkázu, stejně jako mnohých jiných. Na této planetě existuje jistá síť, která spojuje mnoho Sverenssenů a Verikoffů. Pózují pod zástavami a slogany, které volají po osvobození, ale jediná svoboda, o niž jim jde, je jejich vlastní. O lidi, kteří za nimi jdou, se nestarají.“

„Ano, já vím,“ kývl Pacey. „Taky jsme jich pár odhalili. Jak zní odpověď?“

Sobroskin zvedl ruku a ukázal na druhou stranu jezera. „Co my víme, tyhle děti by klidně mohly vyrůst a spatřit jiné světy pod jinými slunci. Ale cenou za to by bylo poznání a poznání je vždy nepřítelem tyranie, ať se jakkoli přetvařuje. Poznání osvobodilo od chudoby a útlaku víc lidí, než všechny ideologie a kréda světa dohromady. Každé otroctví plyne z otroctví mysli.“

„Nejsem si jistý, že ti dobře rozumím, chceš přejít k nám nebo co?“

Rus zavrtěl hlavou. „Válka, o kterou teď jde, nemá nic společného s vlajkami. Je to válka mezi těmi, kdo chtějí mysl dětí osvobodit, a těmi, kdo jim chtějí odepřít Thurien. Poslední bitvu jsme prohráli, ale válka bude pokračovat. Možná, že jednoho dne budeme znovu mluvit s Thurienem. Ale mezitím se v Moskvě schyluje k další bitvě, bitvě o vládu nad Kremlem, a tam musím být.“ Sáhl za sebe, vytáhl balíček, položil jej na lavičku a přisunul k Paceymu. „Když my řešíme své vnitřní záležitosti, odehrává se to obvykle s nemilosrdností, jakou vy neznáte. Je možné, že mnoho lidí nepřežije příští měsíce, a já bych mohl být jeden z nich. Kdyby se to stalo, rád bych věřil, že má práce nebyla marná.“ Pustil balíček a stáhl ruku. „Tohle je úplný záznam všeho, co vím. U mých kolegů v Moskvě by to nebylo v bezpečí, protože stejně jako moje, i jejich budoucnost je

nejistá. Ale vím, že ty to použiješ moudře, neboť víš stejně jako já, že v té válce, na které opravdu záleží, stojíme na stejné straně.“ S těmi slovy vstal. „Jsem rád, že jsme se setkali, Normane Pacey. Je uklidňující vědět, že na obou stranách existují pouta pevnější než barvy na mapách. Doufám, že se znovu setkáme, ale pro případ, že ne…“ Nedořekl a napřáhl ruku.

Pacey ji uchopil a pevně ji sevřel. „Setkáme se. A věci se zlepší.“

„To doufám.“ Sobroskin se otočil a po břehu jezera odcházel.

Pacey pevně sevřel balíček. Stál a díval se na malého, podsaditého človíčka, který se šoural vstříc schůzce se svým osudem, človíčka, kterému bylo možná souzeno zemřít, aby se děti mohly smát. Uvědomil si, že ho nemůže nechat. Nemůže ho nechat odejít a nepovědět mu to. „Mikolaji!“ zavolal.

Sobroskin se otočil a ohlédl se. Pacey čekal. Rus se vrátil.

„Tu bitvu jsme neprohráli,“ vyhrkl Pacey. „Je ještě jeden kanál ke Thurienu… ve Spojených státech. Nepotřebuje vysílač – stále je funkční. Mluvíme už s Thurienci celé týdny. Proto se Karen Hellerová vrátila na Zemi. Je to v pořádku. Ani všichni Sverenssenové světa to už nezastaví.“

Sobroskin se na něj dlouho díval, než se mu na tváři objevilo pochopení. Nakonec pomalu, skoro neznatelně kývl, bezvýrazně se zadíval kamsi do dálky a tiše zamumlal: „Děkuji ti.“ Potom se otočil a znovu se vydal na cestu, tentokrát pomalu, jakoby v transu. Když ušel asi dvacet metrů, zastavil se, ohlédl se na Normana, zvedl ruku a zasalutoval. Potom se otočil a trochu přidal do kroku. Po chvíli zrychlil a zdálo se, že se mu jde lehčeji.

I z takové vzdálenosti viděl Pacey Rusův rozzářený obličej. Čekal, dokud Sobroskin nezmizel mezi lidmi u hausbótů a potom se vydal opačným směrem, k Hadímu mostu.

Kapitola dvacet čtyři

Dům Nielse Sverenssena za milion dolarů stál v Connecticutu, pětašedesát kilometrů od New York City, na pobřeží osmdesátihektarového parku se stromy, které se tyčily nad Long Island Soundem. Dům se rozkládal kolem dvou stran velkého bazénu ve tvaru trojlístku, umístěného mezi upravenými keříky. Z další strany s bazénem sousedily tenisové kurty a ze čtvrté další budovy. Dům byl celkem moderní, prostorný, světlý a vzdušný; části střechy se v některých místech táhly jako čisté, hladké plochy od hřebene až na zem, takže dům působil dojmem abstraktní skulptury. Jinde zase střecha končila vysoko nahoře a odhalovala tak svislé stěny a zkosené panely z leštěného kamene, vykládané mozaiky nebo skla. Impozantní centrální budova byla dvě podlaží vysoká a obsahovala větší místnosti a Sverenssenovy soukromé pokoje. Jedno křídlo bylo pouze přízemní a nacházelo se v něm šest ložnic a další obývací prostory pro hosty jeho častých víkendových večírků a jiných akcí. Druhé křídlo bylo dvoupodlažní stejně jako centrální sekce, ale nižší – tam byly kanceláře Sverenssena a jeho sekretářky, knihovna a další pokoje určené pro práci.

Na historii Sverenssenova domu bylo něco podivného.

Lyn letěla do New Yorku v doprovodu jednoho z Bensonových agentů. Ten ji představil v místní pobočce CIA, kam zašli prohlédnout záznamy, jestli v nich nejsou nějaké další informace. Jak se ukázalo, dům pro něj postavila před deseti lety stavební divize Weismand Industries, Inc., což byla velká společnost, která se angažovala v množství různých oborů. Společnost ovšem stavěla průmyslové komplexy, ne soukromé domy, a nepochybně právě proto přizvala několik dalších architektů a designérů jako konzultanty. Ještě podivnější bylo, že společnost Weismand sídlila v Kalifornii; proč se Sverenssen rozhodl využít právě jejích služeb,

když se v dané oblasti nacházela celá řada jiných kvalifikovaných firem?

Další pátrání v záznamech odhalilo, že hlavní podíl akcií Weismand Industries je v rukou kanadského pojišťovacího konzorcia, jež má úzké svazky s tímtéž britským bankovním bratrstvem, které Sverenssenovi pomohlo – spolu s jeho francouzskými a švýcarskými přáteli – k závratné kariéře. Oplácel jim takto Sverenssen službu, nebo měl jiné důvody, proč svěřil stavbu svého domu společnosti, se kterou měl těsné, možná dokonce důvěrné styky?

Tuhle otázku si Lyn kladla, když se v bikinách uložila na lehátko u bazénu a dívala se na dům přes záhony a keře. Sverenssen, ve slunečních brýlích a rudých plavkách, seděl o kousek dál u stolu se slunečníkem, popíjel ledovou limonádu a bavil se s mužem, jehož jí představil jako Larryho. Nahá blondýnka jménem Cheryl ležela na břiše na jiném lehátku a slunila se, zatímco dvě další dívky, Sandy a Carol, se za velkého křiku a smíchu plácaly v bazénu s jakýmsi středozemním týpkem, který se jmenoval Enrico. Sandy už ztratila horní díl plavek a cílem šarvátky evidentně bylo připravit ji i o ten dolní. Předtím tu byl ještě jeden pár, ale ten se vytratil asi před hodinou. Byl pátek odpoledne a během večera se očekávali další hosté – někteří dokonce až zítra ráno. Když Lyn ve čtvrtek ráno Sverenssenovi volala, mluvil o tom jako o „příjemném setkání několika zajímavých přátel“.

Jediná věc, která na tom domě působí podivně, je to kancelářské křídlo, pomyslela si, když si ho prohlížela. Když ji tu Sverenssen prováděl, výslovně upozornil, že není návštěvám přístupné. To ještě znělo logicky, ale Lyn si uvědomovala, že na něm *je* něco, co ho silně odlišuje od zbytku architektonického celku. Kancelářské křídlo nebylo vzdušné ani otevřené; nemělo velká okna ani prosklené posuvné dveře. Místo toho to byla solidní budova s malými okénky umístěnými vysoko nad zemí. Okénka vypadala silná, jako by měla zabránit ve vstupu všemu, včetně slunečního světla. Když si je prohlédla pozorněji, ujistila se, že to, co předtím pokládala za ornamentální výzdobu, jsou ve skutečnosti dovedně zamaskované mříže, které by zabránily proniknout dovnitř nejen lupičům, ale

pravděpodobně i tanku. Dveře scházely úplně – dovnitř se dalo vstoupit jedině domem. Nikdy by si to neuvědomila, kdyby něco takového nečekala, ale kancelářské křídlo, byť je navenek zdobily mozaiky a malby, aby ladilo se zbytkem domu, bylo v podstatě pevností.

Zvuk od bazénu stoupal v crescendu a nakonec se změnil v jek, když se Enrico vynořil ze změti vody a lidských těl a nad hlavou triumfálně mával dolní částí Sandyiných plavek. „Jedna hotová, jedna zbývá," zakřičel.

„To není fér!" ječela Sandy. „Topila jsem se. To je nefér výhoda."

„Na řadě je Carol!" vykřikl Enrico.

„To určitě," zasmála se Carol. „To je nerovnoprávnost. Sandy, pomoz mi – my toho parchanta dostanem." Bitka vypukla nanovo.

„To vypadá, že by mohly potřebovat pomoc," Sverenssen se otočil k Lyn. „Jen se k nim běžte přidat. Víte, tady nejsou žádná omezení, jak se chcete bavit."

Nechala hlavu dopadnout zpátky na vyvýšený konec lehátka a donutila se k úsměvu.

„Ale někdy je stejně zábavné věci sledovat jako provozovat. A zdá se, že si tam umějí poradit. Já budu záložní divize."

„Je chytrá – šetří energií," řekl Larry Sverenssenovi a nápadně na Lyn zamrkal. Docela se jí podařilo předstírat, že si toho nevšimla.

„Velice moudré," pochválil Sverenssen.

„Skutečná zábava začne později," usmál se Larry. Lyn se povedlo vykouzlit jakýsi poloúsměv, zatímco ve skrytu duše přemýšlela, co s tím provede. „Najdeme vám spoustu nových přátel. Jsou tu skvělí lidé."

„Už se nemůžu dočkat," prohlásila suše Lyn.

„No není okouzlující?" Sverenssen mrkl na Larryho a s uznáním se podíval zpátky na Lyn. „Víš, potkal jsem ji ve Washingtonu – velmi šťastná náhoda. Do New Yorku jezdí za příbuznými." Z těch jeho řečí se cítila, jako by byla nějaké zboží; vlastně to pravděpodobně dost odpovídalo. Ne že by ji to zase tolik překvapovalo; kdyby nebyla připravená hrát podle jejich pravidel, pokud to bude nutné, nepřijela by sem.

„Já jezdím do Washingtonu často,“ obrátil se k ní Larry. „Vy tam pracujete?“

Lyn zavrtěla hlavou. „Ne, to ne. Já jsem u Vesmírného oddělení v Houstonu – samé počítače, lasery a lidi, co mluví v číslech… ale je to aspoň nějaký život.“

„Á, ale to my změníme, že, Lyn?“ Sverenssen se opět podíval na Larryho. „Totiž, napadlo mě jedno místo ve Washingtonu, kam by se báječně hodila a které by bylo mnohem zajímavější. Pamatuješ na Phila Grazenbyho? Tuhle jsem s ním obědval a on povídal, že by potřeboval někoho chytrého a přitažlivého, kdo by řídil jeho novou agenturu. A říkal taky, že by si takový člověk u něj mohl přijít na slušné peníze.“

„Jestli vás vezme, musíme se tam někdy sejít,“ řekl Larry Lyn. Udělal obličej. „Ále, to je obchodní věc a ještě daleko před námi. Proč čekat až do Washingtonu. Můžeme se vzájemně poznat přímo tady. Jste tu sama?“

„Ano, je volná,“ zamumlal Sverenssen.

„To je skvělé!“ vykřikl Larry. „Já taky a jsem ve zdejších končinách nejlepší chlápek na představování nových tváří. Věř mi, zlato, rozhodla ses správně. Musíš mít dobrý vkus. Víš ty co – potom můžeš být moje partnerka v nějaké hře. Tak dohodnuto, ano?“

„Já žiju pro přítomnost,“ odpověděla Lyn. „Co kdybychom to prostě nechali, ať se to samo nějak vyvrbí, ano?“ Protáhla se, zamžourala do slunce a potom se podívala na Sverenssena. „Momentálně mi asi hrozí nemoc z ozáření, jestli se do něčeho nezabalím. Půjdu dovnitř do stínu a převléknu se, dokud se tu trochu neochladí. Uvidíme se později, ano?“

„Ale samozřejmě, má drahá,“ ozval se Sverenssen. „To poslední, co bychom si přáli je, abyste se dostala na seznam ztrát.“ Lyn vstala z lehátka a vydala se k domu. „Myslím, že budeš asi muset hrát trochu víc vabank, než vyhraješ –“ zaslechla ještě Sverenssena. Zbytek věty se utopil v dalším výbuchu ječení z bazénu.

Cheryl zvedla hlavu a dívala se, jak Lyn mizí mezi keři. „Ty jí nemáš co nabídnout, Larry,“ řekla. „To *já* bych jí mohla ukázat opravdu *nevšední* zábavu.“

„Co to s váma dvěma je?“ zeptal se Larry.

# # #

V Lyoině pokoji byly dvě extra velké postele a stejně luxusní zařízení jako ve všech ostatních částech domu. Měla tam bydlet s někým jménem Donna – ta ale ještě nepřijela. Uvnitř si stáhla bikiny a vzala si tričko a šortky. Potom si stoupla k oknu a chvíli přemýšlela.

V pokoji sice byla datamřížková obrazovka, ale z té volat nechtěla, protože bylo pravděpodobné, že je na ní odposlech. Každopádně, kdyby chtěla odsud odejít, nepotřebovala ji – Bensonovi lidé na tuhle možnost mysleli. V kabelce ve skříni měla mikroelektronickou vysílačku, která vypadala jako pudřenka, ale dokázala vyslat signál, když Lyn otevřela bezpečnostní záklopku a stiskla ukrytý knoflík. Kdyby ho stiskla jednou, za okamžik by do domu zavolal někdo z agentů, vydával by se za jejího bratra a řekl by, že došlo k nějakému neštěstí v rodině a že pro ni jede taxík. Kdyby ten knoflík stiskla třikrát, dva agenti v aeroautě zaparkovaném kilometr a půl odsud u silnice by tu byli ani ne za půl minuty, ale tahle možnost byla vyhrazena jen pro skutečný stav nouze. Ale ona ještě nechtěla odejít. Teď byl dům prázdný a určitě tišší než kdykoli později během víkendu. Už se jí nemusí naskytnout taková šance rozhlédnout se kolem bez rizika, že ji někdo překvapí. Rozhodně odsud neuteče po pár hodinách, když navíc nemá co ohlásit, řekla si.

Zhluboka se nadechla, trochu nervózně se kousla do rtu, přešla ke dveřím, opatrně je otevřela a zaposlouchala se. Jak se zdálo, všude byl klid. Když vyšla na chodbu, zaslechla zpoza protějších dveří přidušené chichotání. Na okamžik se zastavila, ale nic dalšího se neozvalo, a tak se pomalu vydala do hlavní obytné části domu.

Chodba vedla malým průchodem do velké ústřední otevřené místnosti, vyklenuté až ke střeše. Jednu stěnu – tu obrácenou k zadní straně domu – tvořily šikmé skleněné panely. Místnost měla tvar písmene L a podlahu pokrývaly tlusté koberce. Před velkým cihlovým krbem byla snížená podlaha; kolem ní vedl vyvýšený chodníček ke dveřím a schodům do jiných částí domu.

Z jedné chodby se ozývaly tlumené hlasy a zvuky z kuchyně, ale v bezprostředním okolí neviděla ani stopu po Sverenssenově

domácím služebnictvu. Pomalu si prohlédla nábytek, ornamenty, obrázky na zdi a obložení stropu, ale neviděla nic neobvyklého. Na chvíli se zastavila a promítla si v duchu model sídla. Potom se vydala úzkou chodbou, která pravděpodobně vedla do kancelářského křídla.

Po prozkoumání systému místností, do kterých ji chodba zavedla – většinu z nich jí Sverenssen ukázal při krátké prohlídce domu – se vrátila k jediným dveřím, jež tam podle všeho mohly vést. Zkusila vzít za kliku, ale podle očekávání bylo zamčeno. Když na ně poklepala kloubem prstu, ozval se nevýrazný, plný zvuk, a to i z míst, které vypadaly jako dřevěné panely. Na povrchu možná dřevo bylo, ale pod ním musela být spousta dalších věcí – tyhle dveře tu nebyly jen kvůli průvanu. Bez sbíječky nebo demoliční čety se dál dostat nemohla, a tak se vrátila do haly. Během chůze se jí najednou vybavila jedna ze skulptur, které v ní viděla. Tehdy jí to nedošlo, ale teď, když o ní přemýšlela, si uvědomila, že jí připadala podivně známá. To přece ne, pomyslela si a pokusila se přesně si ji představit. Tohle přece není možné. Zamračila se a poněkud zrychlila krok.

Ta věc stála v osvětleném výklenku na jedné straně krbu – abstraktní výtvor z jakéhosi zlatostříbrného průsvitného krystalu, asi dvacet centimetrů vysoký a usazený na pevném černém podstavci. Alespoň ho *pokládala* za abstraktní, když si ho před pár minutami všimla poprvé. Ale teď ho zvedla a pomalu jím v ruce otáčela a byla čím dál tím víc přesvědčená, že ten tvar nemůže být náhodný.

V dolní části byly podivné plochy a tvary, které mohly znamenat cokoli, ale nahoru z nich vyrážel zužující se sloup umně vyřezávaných teras, náspů a podpěr, které se klenuly ve výrazných křivkách. Že by věž? napadlo ji. Ale tuhle věž přece viděla, a nebylo to tak dávno. Z vrcholu hlavního sloupce stoupaly tři tenké sloupky – a těsně pod jejich vrcholy byl nějaký disk. Plošina? Na povrchu disku zpozorovala drobné detaily. Otočila skulpturu… a zalapala po dechu. Byl tam, snadno rozeznatelný vzor soustředných prstenců – na *spodní straně* plošiny! Dívala se na model centrální věže ve městě Vranixu. Nemohla to být ona. Ale nemohlo to být ani nic jiného.

Třásla se jí ruka, když skulpturu opatrně vracela do výklenku. Do čeho se to zase namočila? ptala se sama sebe. Nejdřív chtěla jít do svého pokoje, sebrat si věci a rychle vypadnout; ale když se přinutila

uklidnit a začala myslet jasněji, podařilo se jí té touze vzdorovat. Možnost dozvědět se víc byla jedinečná, už se nebude opakovat. Nikdo už možná nemusí to tajemství odhalit, pokud ho neobjeví ona, a to hned. Zavřela na okamžik oči a zhluboka se nadechla, aby v sobě posbírala veškeré rezervy energie.

Musela zjistit víc o kancelářském křídle, ale zdálo se, že tam nelze nijak proniknout. Možná by se k němu mohla přiblížit jinak… dostat se pod něj? Takovýhle dům musel mít přece sklepy. Někde u kuchyně budou určitě schody. Došla na konec chodby, která tam vedla; hlasy byly stále slyšet, ale zněly tlumeně. Dvoje dveře vedly jen do úklidových komůrek. Za třetími našla dřevěné schodiště. Vešla, zavřela za sebou a sešla po nich.

Sklep, ve kterém se ocitla, vypadal docela obyčejně – byl tam ponk, police na nářadí, spousta trubek a vedení. Za dveřmi s žaluzií na jedné straně hučel nějaký stroj, zřejmě klimatizace. Ze sklepa vedly chodby do dvou dalších, ve směrech ostatních křídel domu; vešla do chodby o níž předpokládala, že míří ke kancelářskému křídlu. I tady bylo skladiště, plné krabic a zbylého dekoračního materiálu. Místnost přehrazovala stěna s průchodem uprostřed. Lyn k ní přešla a podívala se skrz. Sklep nepokračoval až pod kancelářské křídlo, ale končil holou zdí na druhé straně komůrky za stěnou. Lyn se rozhlížela a najednou si uvědomila, že tahle část sklepa má od těch ostatních dost odlišnou strukturu, a to především právě ta holá zeď, která byla přímo proti ní.

V místě, kde se ta zeď stýkala se stropem, trčel ocelový nosník, který musel mít průměr aspoň čtyřicet centimetrů, a ten podepíraly dva další, stejně masivní, v koutech. Ty pro změnu končily v něčem, co vypadalo jako pevné betonové základy, které byly částečně viditelné u podlahy a pravděpodobně pokračovaly hluboko pod ni. I strop byl vyztužený nosníky a zaklíněnými vzpěrami. Celá ta konstrukce byla natřená na bílo, aby splynula s pozadím a běžný návštěvník by si jí pravděpodobně nikdy nevšiml; ale pro někoho, kdo hledá něco neobvyklého a velmi se zajímá o tuto část domu, byla jasně rozeznatelná.

Kancelářské křídlo nemá sklepy – stojí na pevné zemi a ona se právě dívá na jednu stranu jeho základů a nosné konstrukce. Tohle

by uneslo bitevní loď. Co tam nahoře může být? pomyslela si. Co může být tak těžké, že by to normální základy neunesly?

A potom si vzpomněla na díry v betonu na základně McClusky.

Když byl thurienský mezihvězdný komunikační systém zapnutý a funkční, byla v něm mikroskopická, uměle vytvářená toroidální černá díra. Ale to je ještě šílenější myšlenka. Tento dům byl starý deset let. V roce 2021 ještě nikdo neslyšel ani o Ganymeďanech, tím méně o Thurienu. Pomalu vycouvala a omámeně se vydala ke schodům.

U dveří do chodby se na chvíli zastavila, než jí přestalo tak silně bušit srdce, a aby se trochu vzpamatovala z toho, co viděla. Potom dveře pootevřela – právě včas, aby zahlédla Sverenssena, jak zahýbá za roh haly. Rozhlížel se, jako by něco hledal… nebo někoho. Lyn se okamžitě znovu roztřásla. Najednou jí připadalo, že Navikom i Houston jsou velmi daleko. Jestli se odsud dostane, už nikdy nebude chtít opustit svoji útulnou kancelář.

Jestli ji Sverenssen hledal, znamenalo to, že už jí zkusil zaklepat na dveře. V pocitu viny přemýšlela, že bude potřebovat nějaké vysvětlení své nepřítomnosti. Chvilku přemýšlela, potom vyklouzla do chodby a vydala se jinou cestou do kuchyně. O chvilku později se vynořila se šálkem kávy a zamířila zpět k hostinským místnostem.

„Á, tak *tady* jste," zazněl za ní Sverenssenův hlas, když byla v půli cesty vyvýšené podlahy. Ztuhla; jinak totiž hrozilo, že jí káva i se šálkem upadnou. Sverenssen se vynořil z jedné místnosti v postranní chodbě a ona se k němu otočila. Pořád měl na sobě plavky, ale obul si sandály a přes ramena přehodil košili. Neurčitě se na ni díval, jako by měl nějaké podezření, ale nebyl si natolik jistý, aby na ni uhodil přímo.

„Šla jsem si vzít kávu," omlouvala se, jako by to nebylo na první pohled zřejmé. Okamžitě se cítila jako úplný blbec; ale aspoň že se jí povedlo nezačít se hystericky smát. Byla si jistá, že Sverenssen se jí dívá přes rameno na skulpturu ve výklenku. V duchu viděla, jak nad ní září patnáct centimetrů vysoký neonový nápis „HÝBALA SE MNOU". Jen stěží odolala pokušení otočit hlavu a podívat se.

„Nenapadlo by mě, že někomu z Houstonu bude dělat potíže slunce," poznamenal. „Především, když je tak opálený jako vy." Navenek mluvil ležérně, ale bylo znát, že chce vysvětlení.

Na jednu dvě vteřiny se cítila v pasti. Potom to zkusila: „Jenom jsem se chtěla na chvíli ztratit. Váš přítel… Larry, se do mě trochu moc opřel. Asi potřebuju malounko času, než si na to zvyknu."

Sverenssen se na ni pochybovačně podíval, jako by právě potvrdila něco, čeho se obával. „No, doufám, že se vám brzy povede se uvolnit. Chci říct, sem lidé jezdí, aby se bavili. Byla by hrozná škoda, kdyby jedna osoba zkazila zbytečnými zábranami atmosféru všem ostatním, nemyslíte?"

I když byla Lyn poněkud zmatená, do hlasu se jí vloudil ostrý tón. „Podívejte se… když jsem sem jela, nečekala jsem zrovna něco takového. Neříkal jste nic o hrátkách s hudebníky."

Na Sverenssenově tváři se objevil bolestný výraz. „O božíčku, doufám, že mi tu teď nechcete začít kázat o středostavovské morálce. Co jste čekala? Řekl jsem, že tu budu bavit pár přátel a že očekávám, že se *budou* bavit a budou se tu cítit vítáni tak, jak odpovídá jejich vkusu."

„*Jejich* vkusu? To je od vás moc hezké. Musí vás za to milovat. Ale co můj vkus?"

„Vy snad naznačujete, že *moji* známí nesplňují *vaše* standardy? To je legrační. Vy jste přece své chutě vyjádřila jasně – toužíte po luxusu a společnosti, která k němu patří. Tak je tedy máte. Snad jste ale nečekala, že něco v životě dostanete zadarmo?"

„Taky jsem ale nečekala, že se mnou budete zacházet jako s bonbónem a předhazovat mě přerostlým klukům."

„Mluvíte jako adolescent. Copak nemám právo očekávat, že jako můj host se budete výměnou za mou pohostinnost chovat společensky? Nebo jste si snad myslela, že jsem nějaký filantrop, který otevírá svůj dům světu čistě z dobročinnosti? Mohu vás ujistit, že nic takového nejsem. Takový není nikdo, kdo má dostatečnou inteligenci, aby pochopil životní skutečnosti."

„Kdo mluví o dobročinnosti? Copak nemáte k lidem žádnou úctu?"

Sverenssen se ušklíbl. Zjevně neměl. „Další opiát pro střední stav. Mohu vám říct pouze to, že vaše fantazie, ať už jakékoli, byly bohužel neopodstatněné.“ Povzdechl si a pokrčil rameny – zjevně ji už odepsal jako ztracený případ. „Nyní máte možnost užívat si života bez jakýchkoli starostí, finančních či jiných, ale jestli ji chcete využít, musíte se zbavit řady hloupých opatrnických názorů z dětství a hodnotit svou situaci pragmaticky.“

Lyniny oči zaplály, ale podařilo se jí udržet kontrolu nad hlasem. „Myslím, že jsem to právě udělala.“ Tón doplnil zbytek.

Zdálo se, že Sverenssena to vůbec nezajímá. „V tom případě vám doporučuji, abyste si co nejrychleji zavolala taxi a vrátila se do svého světa nedosažitelné romantiky a nesplnitelných snů,“ vyzval ji. „Mně je to v zásadě jedno. Do hodiny za vás můžu mít náhradu. Je to čistě na vás.“

Lyn stála absolutně nehybně, dokud nepřekonala nutkání vychrstnout mu kávu do tváře. Potom se obrátila a klidně, byť s obtížemi, odkráčela do svého pokoje. Sverenssen ji chvíli chladně sledoval pohledem, potom opovržlivě pokrčil rameny a rychle vyšel ven postranním vchodem, aby se připojil ke zbytku společnosti u bazénu.

# # #

O dvě hodiny později už Lyn seděla v letadle do Washingtonu vedle agenta CIA, který ji doprovázel do New Yorku. Kolem nich posedávaly rodiny, páry, lidé samotní i ve skupinkách; někteří v oblecích, jiní jen v sakách či v obyčejných košilích, svetrech a džínách. Mluvili, smáli se, četli a spali – obyčejní, rozumní, civilizovaní lidé, kteří se zabývali svými vlastními záležitostmi. Měla chuť je všechny obejmout.

Kapitola dvacet pět

V neskutečném světě VISARových kreací byla Karen Hellerová osm set milionů kilometrů vysoká a vznášela se ve vesmíru. Před ní kolem sebe pomalu obíhaly dvě hvězdy o velikosti tenisových míčků, jedna žlutá a jedna bílá, zatímco v nekonečné temnotě, která se táhla všemi směry, svítily myriády dalších. Těžiště obou hvězd bylo v ohnisku silně protáhlé elipsy, kterou VISAR promítal do obrazu. Byla to oběžná dráha planety Surio.

Vedle Hellerové stál ve vesmíru Danchekker. Vypadal jako nějaký kosmický bůh, jenž uvažuje o hmotném vesmíru jako o hračce. Natáhl ruku a ukázal na planetu, která ve zrychlené simulaci tiše klouzala po své dráze.

„Podmínky, panující na Suriu, se na opačných koncích elipsy značně liší," řekl. „Na jednom konci se ocitne v těsné blízkosti obou sluncí, a tehdy je na něm velké horko; na druhém je od nich daleko a vládne tam zima. Dlouhé oceánské období, které probíhá během chladné fáze, se střídá se stejně dlouhým obdobím horka, kdy Surio prakticky ztrácí hydrosféru. Eesyan mi pověděl, že je mezi planetami, které Thurienci až dosud navštívili, unikátní."

„Je to fascinující," Karen vypadala okouzleně. „A vy říkáte, že i přesto se tu objevil život. To zní nemožně."

„Také jsem si to myslel. Eesyan mi to musel ukázat, jinak bych mu neuvěřil. A totéž jsem chtěl ukázat vám. Pojďte, podíváme se na tu planetu blíž."

Zdálo se, že se řítí k Suriu, protože VISAR zareagoval na Danchekkerovu verbální narážku. Hvězdy za nimi zmizely, zatímco planeta rychle rostla, až se změnila z bodu v kouli, která se pod nimi zplošťovala, jak sestupovali z nebes. Právě byla v chladném oceánském období a oni se během sestupu natolik zmenšili, že jim moře od obzoru k obzoru připadalo normální. Potopili se pod vodu a všude kolem nich plavali a vířili podivní mimozemští tvorové.

Zpoza nich se vynořilo černé, rybí stvoření, vzdáleně připomínající některé pozemské žraloky, a jejich pohled se začal pohybovat spolu s ním. Potom VISAR trochu změnil datový tok a tělo a tkáně ryby se změnily v nezřetelnou mlhu, jíž jasně prosvítala kostra. Náhle zhaslo světlo, které sem pronikalo vodní hladinou, potom se znovu rozsvítilo a začalo blikat jako v pomalém stroboskopu. Ryba před nimi nehybně stála na místě. „Denní cykly," vysvětlil Danchekker, když se na něj Karen tázavě podívala. „VISAR zrychluje čas a současně tento obraz uměle zastavuje, abychom ho mohli pozorovat. Všimla jste si? Intenzita denního světla se stále zvětšuje."

Karen si toho také všimla. A zpozorovala rovněž, že kostra toho tvora se začíná pomalu měnit. Páteř se mu zkracovala a sílila a kosti v ploutvích se prodlužovaly a měnily v jasně rozlišitelné články spojené klouby. I ploutve se také pomalu přemísťovaly na břicho tvora. „Co se tu děje?" zeptala se a ukázala na to.

„Je to adaptace, o níž jsem měl za to, že byste ji ráda viděla," odpověděl Danchekker. „Panuje čím dál větší teplo a oceány se už začaly vypařovat." VISAR je poslušně vyzvedl nad hladinu, aby se o tom mohli přesvědčit. Oceány se změnily v malé vodní nádrže se strmými stěnami a nad vodu teď vyčnívaly široké šelfy, které původní malé ostrůvky a kontinenty spojovaly do velkých celků. Za ustupujícím pobřežím se táhly koberce vegetace až vysoko do předtím pustých horských oblastí. Obloha byla neustále zatažena a vrchoviny bičovaly nekonečné deště.

Ještě chvíli sledovali proměnu povrchu a potom se znovu potopili, aby mohli pozorovat události v mělkém říčním ústí, kde řeka, která sváděla vodu z vnitrozemí, vyhloubila v odkrytém kontinentálním šelfu příkop do jedné ze stále menších oceánských nádrží. Tvor, jehož předtím sledovali, byl nyní obojživelníkem a žil v bahně. Měl plně funkční, i když rudimentární nohy a plně diferenciovanou pohyblivou hlavu. „Rozpouští vlastní kosti tekutinou, kterou vylučuje v závislosti na změnách okolí, a vytváří si novou kostru, která je lépe uzpůsobená existenci ve změněném prostředí," poznamenal Danchekker. „Poměrně pozoruhodné."

Karen to připadalo jako příliš drastické řešení. „Proč nemůže zůstat rybou a prostě se odstěhovat do hlubších oceánů?“ zeptala se.

„Protože tu už velmi brzy žádné oceány nebudou,“ vysvětlil jí Danchekker. „Počkejte a uvidíte.“

Oceány se smrštily na izolovaná jezírka obklopená bahnem a potom vyschly úplně. Jak se dále oteplovalo, řeky z vrchovin se změnily v potůčky, až se vypařily dřív, než stekly do jezírek. Z mořského dna se stala poušť. Vegetace ustupovala, až zbylo jen několik oáz života rozesetých na nejvyšších plošinách a horských vrcholcích. Tvor se přesunul do hor – nyní to byla plně vyvinutá suchozemská bytost se šupinatou kůží a chápavými předními končetinami, trochu podobná nejstarším pozemským plazům. „Nyní prošel celou přeměnou,“ dodal Danchekker. „V průběhu surijského roku přecházejí zvířata z jedné extrémní formy do druhé. Úchvatná ukázka, jak se život dokáže udržet i navzdory nemožným podmínkám, není-liž pravda?“

Dny se prodlužovaly, jak se překrývala období světla vyvolaná oběma hvězdami, a potom zase zkracovaly, když Surio prolétlo periastrem a začalo dlouhou cestu do další studené fáze. Vegetace začala sestupovat po úbočích hor, tvorovy končetiny se zkracovaly a celá sekvence se pomalu začala obracet. „Myslíte, že by se na takovém místě mohla někdy objevit inteligence?“ zeptala se zvědavě Karen.

„Kdopak ví?“ odpověděl Danchekker. „Před několika dny bych řekl, že to, co jsme právě viděli, je nemyslitelné.“

„Je to fantastické,“ zamumlala s bázní Karen.

„Ne, je to skutečnost. Skutečnost je mnohem fantastičtější než cokoli, co by si mohla vymyslet lidská představivost. Lidská mysl si například nedokáže představit novou barvu, jako je infračervená nebo ultrafialová. Může jenom manipulovat s kombinacemi prvků, které už zažila. Všechno, co je opravdu nové, pochází zvenčí, z vesmíru. A cílem vědy je samozřejmě odkrýt pravdu, která tam leží.“

Karen na něj podezíravě jukla. „Kdybych vás neznala tak dobře, řekla bych, že se pokoušíte vyvolat hádku,“ škádlila ho. „Radši se vrátíme, než tahle konverzace zajde moc daleko. Podíváme se, jestli nezavolal Vic.“

„Souhlasím,“ kývl okamžitě Danchekker. „VISARe, zpátky na McCluskyho, prosím.“

Vstal z křesla, přešel do chodby perceptronu a chvíli počkal, než se Karen vynoří z vedlejší kóje. Vyšli předsíní, nechali se svézt dolů na zem a o několik vteřin později už spolu kráčeli po betonové ploše k jídelně.

„O tohle se s vámi budu hádat,“ začala po krátké odmlce Karen. „Já jsem začala jako právnička a právníci taky mají hodně společného s odkrýváním pravdy, víte? A jejich metody jsou stejně vědecké. Jen proto, že vy potřebujete, aby za vás pracovaly počítače, nemáte ještě monopol na logiku.“

Danchekker o tom chvíli přemýšlel. „Hmm… velmi dobře. Pokud je někdo stižen matematickou negramotností, předpokládám, že práva mu poskytují jistou alternativu,“ připustil povýšeně.

„Ale, opravdu? Já bych spíš řekla, že práva vyžadují mnohem větší vynalézavost. Co víc, zkoumají intelekt způsoby, kterými se vědci nikdy nemusí zatěžovat.“

„To je ale podivný výrok! A jakými, smím-li se ptát?“

„Profesore, příroda je často složitá, ale nikdy nepoctivá. Jak často se musíte potýkat se záměrným zfalšováním důkazů nebo s protivníkem, který chce zastřít pravdu stejně silně, jako vy ji chcete odhalit?“

„Pche! A kdy naposled jste *vy* musela své hypotézy podrobit rigorózním experimentálním důkazům, co? Odpovězte mi,“ namítl Danchekker.

„My bohužel nemáme takové štěstí, abychom mohli provádět experimenty a opakovat je,“ odpověděla Karen. „Většina zločinců nebude páchat své zločiny pořád dokola v kontrolovaných laboratorních podmínkách. Uznejte, že musíme být dost chytří, abychom odhalili pravdu hned napoprvé.“

„Hmm, hmm, hmm…“

Dorazili právě včas. Hunt zavolal ve chvíli, kdy vstoupili do řídicí místnosti. „Jak rychle se sem můžeš vrátit?“ zeptal se ho Danchekker. „Karen má některé pozoruhodné teorie, se kterými jsem po troše přemýšlení nucen souhlasit. Musíme si o nich promluvit při nejbližší příležitosti.“

„Gregg a já právě odlétáme,“ odpověděl Hunt. „Slyšeli jsme o Johnově návštěvě. Vrhá to na celou věc úplně nové světlo. Musíme si promluvit s vedením; můžete to zařídit?“ To znamenalo, že do Houstonu dorazila Packardova zpráva o Paceyho setkání se Sobroskinem a že je nutné okamžitě se setkat s Calazarem a Thurienci.

„Ihned na to dohlédnu,“ slíbil Danchekker.

# # #

O hodinu později, zatímco Hunt a Caldwell byli ještě na cestě a Danchekker domluvil setkání s Calazarem, zavolal Jerol Packard z Washingtonu. „Všechno pozdržte,“ nabádal je. „Mary se vrátila. Hned ji k vám pošleme. Ať už víte cokoli, ručím vám za to, že to není ani polovina celé věci. Právě nám tady všem vyrazila dech. Nic nedělejte, dokud si s vámi nepromluví.“

„Ihned na to dohlédnu,“ povzdechl si Danchekker.

Kapitola dvacet šest

Imaresi Broghuiliovi, premiérovi Federace jevlenských světů a muži, který vládl jevlenské části thurienské civilizace, přinesly poslední měsíce řadu nečekaných krizí, které hrozily překazit plány, pečlivě připravované celé generace.

Tak napřed to náhlé a naprosto nečekané objevení *Shapieronu* na Zemi. Thurienci se o něm naštěstí nedozvěděli, ale potom se ten terranský signál, který vyslali při odletu lodi, nějak dostal přímo do VISARa, aniž by šel přes JEVEXe. Proč, to byla pořád záhada. Broghuilio neměl na vybranou – musel se vyhnout nepříjemným otázkám tím, že šel za Calazarem sám a podal mu jevlenský výklad událostí; konkrétně, že se obávali, co by mohl způsobit thurienský zásah v situaci už tak ošidné díky agresivitě a nestabilitě Terranů, a že se tedy, ať už správně nebo ne, rozhodli zatajit informace o lodi, dokud nebude bezpečně mimo Zemi. To vysvětlení bylo sice poněkud diskutabilní, ale Calazar ho, jak se zdálo, přijal. Na Broghuiliova obvinění Calazar popřel, že by vysílač umístili do prostoru Sluneční soustavy Thurienci; řekl, že oni svou dohodu přenechat sledování Země Jevlenům neporušili. Ale Broghuiliovi experti nedokázali najít žádné jiné vysvětlení jeho přítomnosti; bylo tedy možné, že Thurienci byli přece jenom chytřejší, než si myslel.

O několik měsíců později v něm podezření zesílilo, když dotyční znovu tajně navázali kontakt se Zemí, aby si – což bylo neslýchané – ověřili informace, které dostávali od JEVEXe. Broghuilio proti tomu nemohl protestovat přímo, protože tím by odhalil, že má na Zemi zdroje, o kterých Thurienci nesměli vědět, ale naštěstí se mu podařilo rychle tento pokus neutralizovat, alespoň prozatím, a zmocnit se kontroly nad pozemským koncem spojení. Pokus překazit překvapivý sovětský tah – otevření druhého kanálu – nebyl zdaleka tak úspěšný a on se musel uchýlit k zoufalejším opatřením a vyřadit vysílač z provozu – tomu se až do té doby vyhýbal, protože se bál, že

by Thurienci mohli pokračovat v dialogu přímějšími metodami. Domníval se, že potrvá ještě dlouho, než by se rozhodli takhle otevřeně porušit dohodu.

Thurienci se o incidentu nezmínili, aby neprozradili svůj kontakt se Zemí. Broghuiliovi rádci to brali jako důkaz, že pokus přesvědčit Thurience, že za zničení zařízení je zodpovědná Země, uspěl. To znamenalo, že obraz nepřátelské, agresivní planety, který pro Thurience vytvořili, přetrval, a to samo o sobě stačilo, aby je odradilo od možnosti, že by riskovali něco dalšího, například přistání.

A tak se po několika ošklivých chvilkách nakonec riziko vyplatilo. Jediný zbývající problém představoval *Shapieron*, který mířil pryč ze Sluneční soustavy a který by už Thurienci mohli zachytit jen s mírným rizikem porušení oběžných drah planet. Broghuilio odhadoval, že Thurienci jakožto opatrní tvorové budou hrát na jistotu a ještě chvíli z bezpečnostních důvodů vyčkají. Proto také jako první zničil vysílač – to byla jakási zkouška, jak Thurienci zareagují na vysloveně nepřátelskou akci ze strany Terranů. Pokud uvěří, že jsou za zničení vysílače zodpovědní, existovala slušná šance, že jim připíšou na vrub i zničení *Shapieronu*. Thurienci zkouškou prošli a teď Imaresi Broghuiliovi zbývalo jen několik minut, než bude odstraněn poslední článek problému, který ho už tak dlouho sužoval.

Cítil hluboké uspokojení ze splnění obtížného úkolu, když stál na jednom konci Válečného sálu, hluboko pod nejmenovaným jevlenským pohořím, obklopen svým doprovodem rádců a vojenských stratégů, a sledoval přes JEVEXe zprávy přístrojů, které hlídaly *Shapieron* mnoho světelných let odtud. Pomalu si prohlížel řady generálů v úplně černých uniformách jevlenské armády a řady strojů, které mu přinášely informace ze všech částí jeho impéria a předávaly tam jeho rozkazy. Pocítil hluboké, dráždivé očekávání; naplní se schůzka, kterou si s ním osud dal. Předvedl ukázku jevlenské nadřazenosti a železné vůle, jejímž byl posledním a nejdokonalejším zosobněním, a zpráva o ní se brzy rozletí po celé Galaxii.

Uniformy se stále ještě nesměly nosit veřejně, ale o tomhle místě nevěděli ani ti Ganymeďané, kteří Jevlen navštěvovali a občas tu dost dlouho setrvávali. Organizace, plánování a výcvikové operace stále ještě probíhaly v tajnosti, ale už byly připraveny zárodky důstojnických kádrů, které se mohly během okamžiku vynořit a začít vydávat rozkazy vycvičeným aktivním jednotkám, které by v krátkém čase rozjely pečlivě připravený náborový program. V továrnách, ukrytých hluboko pod povrchem Uttanu, vzdálené planety, kterou ovládali výhradně Jevlenové, se už několik let hromadily zbraně a munice a plány na převedení celé jevlenské průmyslové a ekonomické mašinérie na válečnou výrobu byly v pokročilém stádiu.

Ale ještě nepřišel pravý čas. Během posledních několika měsíců nastalo několik okamžiků, kdy se málem nechal strhnout panikou svých pobočníků a pustil se do akce předčasně. Ale díky svému jasnému myšlení, odvaze a síle vůle je provedl překážkami a řešil jeden problém za druhým, až zbyl pouze *Shapieron*. A toho už se zbaví velice brzy. Byl zkoušen a shledán schopným – to Ceriané brzy zjistí sami, jen jak se Jevlenové zbaví thurienského chomoutu. Ale ještě ne… teď ještě ne.

„Cíl se přiblížil na jednu scanovací jednotku," ohlásil JEVEX. Atmosféra v místnosti byla napjatá. *Shapieron* se blížil k zařízení, které poslali toroidem do jeho dráhy již před několika dny, aby vzniklou gravitační poruchu nezaregistrovalo žádné z thurienských sledovacích zařízení, které by mohlo loď hlídat. Samotné zařízení obsahovalo nukleonickou bombu o síle několika gigatun a bylo naprogramováno tak, aby vybuchlo při přiblížení cíle. Bylo také gravitačně pasivní, takže ho thurienský sledovací systém, který monitoroval pouze prostorové umístění stresového pole vytvářeného lodním motorem, nemohl odhalit. JEVEXova zpráva znamenala, že bomba vybuchne dřív, než sledovací systém znovu otestuje polohu lodi.

Garwain Estordu, jeden z Broghuiliových vědeckých rádců, vypadal nervózně. „Mně se to nelíbí," zamumlal. „Pořád si myslím, že bychom tu loď měli jen odstranit a internovat na Uttanu nebo tak

někde. Tohle…“ Potřásl hlavou. „To je příliš extrémní. Jestli na to Thurienci přijdou, nebudeme se moci nijak vymluvit.“

„Je to jedinečná šance. Ganymeďané jsou psychologicky zpracovaní, aby viníky hledali na Zemi,“ prohlásil Broghuilio. „Tahle příležitost už se nebude opakovat. Je nutné takovéto okamžiky rozpoznat a využít, ne vyplýtvat ze strachu a nerozhodnosti.“ Přezíravě se zadíval na vědce. „Proto taky já rozkazuji a ty poslouchᚨš. Génius pozná rozdíl mezi přijatelným rizikem a ukvapeností a je připravený hrát o vysoké sázky. Velkých věcí nebylo nikdy dosaženo díky polovičatosti.“ Odfrkl si. „A kromě toho, co by nám asi mohli Thurienci udělat? Silou se nám postavit nemohou. Díky svému původu nejsou schopni hrát s vesmírem podle jeho vlastních pravidel.“

„Ale přesto už jejich civilizace existuje dlouhý čas,“ poznamenal Estordu.

„Je jen uměle udržovaná, protože oni se nikdy nepostavili protivenství zpříma,“ prohlásil generál Wylott namísto Broghuilia. „Ale zkouška silou je přirozeným zákonem vesmíru. Tváří v tvář přirozenějšímu běhu událostí nepřetrvají. Oni nejsou určeni k tomu, aby razili cestu do galaktického neznáma.“

„To promluvil voják,“ kývl Broghuilio a zlověstně se zamračil na Estordua a ostatní vědce. „Bečíte jako ganymeďanské ovce, když jste v bezpečném údolí, ale kdo vás ochrání, až vyjdete na horu a stanete proti lvům?“

V tu chvíli JEVEX znovu promluvil: „Analyzuji poslední zprávu.“ Celý jevlenský Válečný sál okamžitě ztichl. „Cíl již není zaznamenán ve sledovacích údajích. Všechny stopy zmizely. Zničení dosaženo se stoprocentním úspěchem. Mise splněna.“

Napětí se okamžitě vytratilo a kolem se začaly ozývat úlevné věty. Broghuilio si povolil pochmurný úsměv, když se napřímil do plné výšky, aby vzal na vědomí gratulace, kterými ho ze všech stran zahrnovali. Hrudník se mu vypjal pocitem moci a autority, který pro něj symbolizovala uniforma. Wylott se otočil a natáhl ruku v jevlenském pozdravu na znamení uznání svého vůdce. Zbytek vojáků udělal totéž.

Broghuilio jim pozdrav nedbale vrátil, chvíli počkal, než vzrušení utichne, a potom si vyžádal ticho. „To byla jen malá ukázka toho, co přijde," zahřímal a jeho hlas se rozléhal i do vzdálených koutů místnosti. „Až Jevlen vykročí, aby přijal svůj osud, nic se nám nepostaví do cesty. Thurienci budou jen stébly trávy ztracenými v hurikánu, který se přežene nejprve přes Sluneční soustavu a potom přes celou Galaxii. A já se ptám: MÁTE ODVAHU MĚ NÁSLEDOVAT?"

„MÁME!" zahřměla odpověď.

Broghuilio se znovu usmál. „Nebudete zklamáni," slíbil. Čekal, až místnost ztichne a potom, už mírněji, dodal: „Ale mezitím máme jistou *povinnost* vůči našim ganymeďanským pánům." Při posledním slově se jeho ústa zkřivila v sarkastickém úšklebku, což některé jeho stoupence rozesmálo. Nepatrně pozvedl hlavu. „JEVEXi, zkontaktuj Calazara přes VISARa a řekni mu, že Estordu, Wylott a já se s ním musíme ihned setkat v nanejvýš naléhavé záležitosti."

„Ano, Excelence," řekl JEVEX. Nastala krátká pauza. Potom JEVEX ohlásil: „VISAR mě informoval, že Calazar má právě jednání. Ptá se, jestli může tato záležitost počkat."

„Právě jsem obdržel nanejvýš vážné zprávy. Nemůže to počkat. Tlumoč Calazarovi mé omluvy, ale informuj VISARa, že musím trvat na okamžité cestě na Thurien. Řekni mu, že máme důvody domnívat se, že *Shapieron* potkala katastrofa."

Uplynula minuta nebo dvě. Potom JEVEX ohlásil: „Calazar vás neprodleně přijme."

Kapitola dvacet sedm

V Houstonu Caldwell popsal Huntovi ukrytou síť skutečné vlády, která existuje už možná celá staletí a pokouší se zachovávat vlastní privilegia a zájmy ovládáním širokých vrstev obyvatel a potlačováním vědeckého pokroku. Pokusy nejprve zmařit a potom úplně přerušit komunikaci s Thurienem zřejmě dost přesně odpovídaly takové mocenské struktuře.

Potom zavolal viditelně vzrušený Danchekker z McCluskyho a sdělil jim, že Karen Hellerová odhalila úplně nový rozměr celé věci. Když Hunt a Caldwell přiletěli o několik hodin později na Aljašku, dozvěděli se o důkazech podporujících tvrzení, že Jevlenové od počátku historie brzdili technologický rozvoj Země, zatímco sami rostli, organizovali se a čerpali z ganymeďanských zdrojů. Ta zpráva byla natolik ohromující, že si nikdo oba údaje nespojil, dokud nepřiletěla Lyn z Washingtonu s děsivým prohlášením, že Sverenssen je nejenom ve styku s Jevleny, a to už pravděpodobně celá léta, ale, jak dokazuje skulptura, Jevlenové stále fyzicky cestují na Zemi, alespoň občas. Jinými slovy, Jevlenové se na Zemi neangažovali jen v dávné historii; řídili i operaci, na jejíž stopu přišli Pacey a Sobroskin.

To okamžitě vedlo k řadě nových otázek. Co je vlastně Sverenssen zač – terranský kolaborant nebo jevlenský agent infiltrovaný do pozemské společnosti a vybavený identitou Švéda zabitého před lety v Africe? A ať už byl kýmkoli – kolik dalších takových agentů se tu pohybovalo, a pod jakou identitou vystupovali? Proč Jevlenové upravovali data, aby vzbudili dojem válkychtivé Země? Mohli to dělat proto, aby u Ganymeďanů ospravedlnili existenci vlastních ozbrojených sil jako „pojistky“ proti možné budoucí agresi Terranů mimo Sluneční soustavu? A pokud ano, proti komu měla být jejich vojenská síla namířena – proti Thuriencům, aby ukončili to, v čem spatřovali dlouhou éru

ganymeďanské nadvlády? Nebo proti Zemi, aby vyrovnali padesát tisíc let starý účet? Pokud proti Zemi, snažila se v nedávné době Sverenssenova síť dosáhnout strategického odzbrojení a míru mezi národy proto, aby Země zůstala bez obrany a mohla být ovládnuta jako planeta s vyspělou ekonomikou a průmyslem a nikoli jako koule pokrytá hořícími troskami? A pokud je tohle pravda – jak se chtěli Jevlenové vypořádat s Thurienci, kteří by něco takového sotva nechali bez povšimnutí?

Měli víc než dostatečné důvody, proč si promluvit přímo s Ganymeďany, a tak Calazar všechny svolal do Thuriosu – včetně Garutha, Shilohin a Monchara ze *Shapieronu*. Po dvouhodinové debatě náhle VISAR přerušil jednání, aby ohlásil, že něco právě zničilo falešný *Shapieron*. O pár minut později zkontaktoval Calazara Imares Broghuilio, premiér jevlenské skupiny světů, a požadoval okamžitou schůzku.

Hunt seděl u jedné stěny místnosti ve Vládním centru v Thuriosu spolu s ostatními z McCluskyho a napjatě očekával konfrontaci s prvními Jevleny, se kterými se měl kdy setkat; měli se objevit každým okamžikem. Na protější straně utvořili podobnou skupinku Garuth a jeho dva společníci ze *Shapieronu*. Kousek dál byli pak nahloučeni Calazar, Eesyan, Showm a několik dalších Thurienců. Ganymeďané byli stále trochu otřeseni tím, co se právě dozvěděli o podvodu a klamu, který se vymykal jejich nejdivočejší představivosti. Dokonce i Frenua Showm připustila, že bez zjevně unikátní lidské schopnosti prohlédnout nejrůznější lsti by Ganymeďané pravděpodobně nikdy nepřišli celé věci na kloub. Zdálo se, že schopnost podezírat cizí lidi ze zlých úmyslů vyplývá z dravčích reflexů, a Ganymeďané jednoduše nebyli dravci. „Na Zemi se říká: ‚zloděj chytá zloděje'," poznamenal Garuth. „A my bychom mohli říct: ‚člověk chytá člověka'."

„Možná, že jsou vynikající vědci, ale právníci by z nich byli mizerní," zamumlala Karen Hellerová k Danchekkerovi. Ten si odfrkl a neřekl nic.

Calazar byl zvědavý, jak daleko Jevlenové se svými výmysly zajdou, pokud bude dostatečně dlouho předstírat, že jim věří; a také doufal, že se od nich dozví něco víc, než jim ukáže, kolik toho

doopravdy ví. Proto je nechtěl okamžitě konfrontovat s Terrany a Ganymeďany ze *Shapieronu*. Nařídil tedy VISARovi, aby z dataproudu do JEVEXe, a tedy ke všem Jevlenům, vymazal všechny informace týkající se těchto dvou skupin. To znamenalo, že Hunt, Garuth a jejich společníci sice budou, v jistém smyslu, přítomni jednání, ale pro Jevleny přitom zůstanou naprosto neviditelní. Něco takového hrubě porušovalo dobré mravy i thurienské zákony a za celá staletí, po která VISAR existoval, se to nestalo.

Calazar ale rozhodl, že Jevlenové svým vlastním chováním takové opatření ospravedlnili. Hunt se už těšil na důsledky.

„Premiér Broghuilio, sekretář Wylott a vědecký rádce Estordu," ohlásil VISAR. Hunt ztuhl. Na konci místnosti, naproti Calazarovi a Thuriencům, se zhmotnily tři postavy. Ten uprostřed musí být Broghuilio, věděl okamžitě Hunt. Měřil aspoň sto osmdesát pět centimetrů a ve tváři, orámované hustými černými vlasy a krátkými zastřiženými vousy, mu zářily tmavé oči a usmívala se výbojná ústa. Byl oblečen do krátkého zlatě lesklého pláště; pod ním měl fialovou tuniku, která mu zakrývala sudovitý hrudník a mocný trup. „Tak co je se *Shapieronem?*" zeptal se neobvykle úsečným tónem Calazar. Hunt by očekával, že pro osobu Broghuiliova postavení by bylo na místě nějaké formální uvítání. Podle překvapeného výrazu, který na okamžik probleskl na tvářích ostatních dvou Jevlenů, to zjevně očekávali taky. Jeden z nich se díval přímo na Hunta, lépe řečeno kamsi skrze něj. Nebyl to příjemný pocit.

„Omlouvám se, že jsem sem tak vtrhl," začal Broghuilio. Měl hluboký drsný hlas a mluvil prkenně jako někdo, kdo provádí úkol, který po něm vyžaduje předvést mnohem více emocí, než dokáže poskytnout. „Právě jsme obdrželi velice závažnou zprávu: *Shapieron* se ztratil našim sledovacím přístrojům. Jediný možný závěr je, že byl zničen." Odmlčel se a pro větší efekt přejel celou místnost pohledem. „Nelze vyloučit, že se jednalo o záměrný čin."

Thurienci se na něj dlouho dívali. Nepokoušeli se předstírat starosti nebo úlek… dokonce ani překvapení. Když Broghuilio hledal ve tvářích Ganymeďanů reakci, v očích se mu objevil záblesk nejistoty. Tohle zjevně nepředpokládal.

Jeden z jeho dvou společníků, také vysoký, střízlivě oblečený v tmavě modré a černé, s ledově modrýma očima, uhlazenými stříbrnými vlasy a naducanými růžovými tvářemi, si toho očividně nevšiml. „Pokoušeli jsme se vás varovat," řekl a rozpřáhl ruce, aby ukázal, že cítí stejnou úzkost, jakou by měli v této chvíli cítit i Thurienci. „Žádali jsme vás, abyste loď zachytili co nejdřív." To jen těžko mohla být pravda; možná, že spoléhal na svou schopnost sugesce. „Říkali jsme vám, že Země nikdy nedovolí, aby *Shapieron* dosáhl Thurienu."

Garuth se k němu otočil. Výraz v jeho očích se blížil nenávisti natolik, jak to jen u Ganymeďana bylo možné. „Trpělivost, Garuthe," zavolal na něj Hunt. „Brzy budeš mít příležitost."

„Té mají naštěstí Ganymeďané dostatek," odpověděl Garuth. Jevlenové samozřejmě neslyšeli ani slovo. Neuvěřitelné.

„Opravdu?" odpověděl po chvíli Calazar. Neznělo to přesvědčeně a zdálo se, že na něj Jevlen neudělal vůbec žádný dojem. „Vaše starost je velice dojemná, sekretáři Wylotte. Mluvíte skoro, jako byste věřil vlastním lžím."

Wylott ztuhl s napůl otevřenými ústy. Očividně ho to naprosto zaskočilo. Třetí Jevlen – nepochybně Estordu – byl hubený muž s úzkým obličejem a orlím nosem, oblečený do složitého dvoudílného světle zeleného obleku vyšívaného zlatem a žluté košile. Šokovaně zvedl ruce. „Lžím? Já nerozumím. Proč to říkáš? Sami jste loď sledovali. Copak VISAR nepotvrdil naše údaje?"

Broghuilio se zamračil.

„Urazil jsi nás," zavrčel zlověstně. „Říkáš snad, že VISAR nedosvědčil, co jsme řekli?"

„O údajích nepochybuji," zavrtěl hlavou Calazar. „Ale doporučoval bych, abyste si pořádně rozmysleli, jak je hodláte vyložit."

Broghuilio se napřímil do plné výšky, aby mohl Thuriencům čelit. Zjevně se z toho chtěl nějak vylhat. „Vysvětli to, Calazare," zavrčel.

„Ale my čekáme na *vaše* vysvětlení," vmísila se jemně Showm, která seděla vedle Calazara. Její hlas byl tichý, jen o málo víc než šepot, ale bylo v něm napětí stlačené pružiny. Broghuilio se k ní

otočil a oči mu podezřívavě přelétly po Ganymeďanech, protože ho šestý smysl varoval, že nakráčel do pasti. „Nechme *Shapieron* na chvíli být," pokračovala Showm. „Jak dlouho už JEVEX falšuje zprávy o Zemi?"

„Cože?" Broghuilio vypoulil oči. „Já nerozumím. Co to –"

„Jak dlouho?" zeptala se znovu Showm a ta slova ostře práskla vzduchem. Frenuin tón a výraz ostatních Thurienců jasně naznačovaly, že nemá cenu zapírat. Broghuilio zbrunátněl, ale zdálo se, že je příliš ohromený, než aby odpověděl.

„Jaké důkazy máte pro takové obvinění?" ptal se Wylott. „Oddělení, které řídí sledování, je pod mým velením. Pokládám vaše slova za osobní útok."

„Chcete důkazy?" prohodila Showm lehkomyslně, jako by to byl natolik absurdní požadavek, že se nedal brát vážně. „Země dosáhla strategického odzbrojení ve druhém desetiletí jedenadvacátého století a od té doby se snaží o mírovou koexistenci, ale o tom nám JEVEX neřekl ani slovo. Místo toho mluvil o nukleonických zbraních na oběžné dráze, radiačních projektorech na Měsíci, vojenských instalacích po celé Sluneční soustavě a mnoha dalších výplodech vaší fantazie, které nikdy ve skutečnosti neexistovaly. Chcete to popřít?"

Estordu zuřivě přemýšlel.

„Opravy," vyhrkl najednou. „To nebylo falšování, to byly opravy. Naše zdroje nás vedly k domnění, že pozemské vlády odhalily náš sledovací program a spikly se, aby zatajily své válkychtivé úmysly. Proto jsme JEVEXovi přikázali, aby do svých zpráv zahrnul korekční faktor, který měl extrapolovat vývoj, jaký bychom pozorovali, kdyby nebyl dozor prozrazen. Takto upravené zprávy jsme vám potom prezentovali, aby neutrpěla naše ochranná opatření." Pohledy Thurienců byly otevřeně opovržlivé. Estordu nepřesvědčivě dokončil svou řeč: „Jistěže, je možné, že ty opravy byly… samozřejmě nikoli záměrně, poněkud… přehnané."

„Ptám se znovu: jak dlouho?" Showm nehodlala ustoupit. „Jak dlouho už to děláte?"

„Deset, možná dvacet let… přesně si nevzpomínám."

„Vy nevíte?" Podívala se na Wylotta. „Je to přece *vaše* oddělení. Máte doufám záznamy?"

„Záznamy uchovává JEVEX," odpověděl prkenně Wylott.

„VISARe," zvolal Calazar. „Vyžádej si od JEVEXe ty záznamy."

„To je drzost!" zařval Broghuilio a obličej mu zlostí ztemněl. „Program sledování planety Země nám byl svěřen prastarou dohodou. Nemáte žádné právo klást si takové požadavky. Nemáte právo!"

Calazar ho ignoroval. O pár sekund později ho VISAR informoval: „Nejsem schopen pochopit odpověď. Buď jsou ty záznamy poškozené, nebo má JEVEX příkaz nevydat mi je."

Showm nedala najevo překvapení. „No to nic," uklidnila VISARa a podívala se na Estorda. „Řekněme tedy, že necháme platit těch dvacet let. Všechno, co nám JEVEX předal předtím, byla tedy pravda. Pochopila jsem to správně?"

„Možná to bylo víc," řekl rychle Estordu. „Pětadvacet… možná i třicet."

„Tak se tedy vraťme ještě dál do minulosti. Druhá světová válka skončila na Zemi před osmdesáti šesti lety. Prohlédla jsem si některé údaje, které nám o tomto období poskytl JEVEX. Tak například: Podle JEVEXe nebyla města Hamburk, Drážďany a Berlín srovnána se zemí konvenčními kobercovými nálety, ale jadernými zbraněmi. Podle JEVEXe se korejský konflikt v padesátých letech vystupňoval v rozsáhlý střet mezi sovětskými a americkými jednotkami; ve skutečnosti se nic takového nestalo. Ve válkách na Středním východě v šedesátých a sedmdesátých letech nebyly použity taktické jaderné zbraně a v devadesátých letech nedošlo k žádným čínsko-sovětským srážkám." Teď Showmin hlas mrazil jako led. „A *Shapieron* nebyl vzat do zajetí vojenskou základnou Spojených států na Ganymedu – už proto, že Spojené státy nikdy žádnou vojenskou základnu na Ganymedu neměly."

Na to Estordu nedokázal odpovědět. Wylott zůstal nehybně stát a díval se před sebe. Broghuilio se dusil rozhořčením. „My jsme žádali *důkazy!*" zaburácel. „Tohle nejsou důkazy, to jsou jen žvásty. Kde máte důkazy? Kde jsou vaši svědkové? Jak chcete ospravedlnit toto neodpustitelné chování?"

„Teď to převezmu já," Karen Hellerová vstala ze svého místa vedle Caldwella. Tentokrát mu nehodlala dovolit, aby ji předběhl. Z Huntova pohledu se nic nezměnilo, ale podle toho, jak sebou všichni tři Jevlenové náhle trhli, pochopil, že ji VISAR právě vložil do scény.

Než mohli něco říct, promluvil Calazar.

„Dovolte, abych vám představil někoho, kdo by vašim požadavkům mohl vyhovět – Karen Hellerová, zvláštní thurienský velvyslanec z ministerstva vnitra Spojených států."

Estordu zbledl a Wylott začal otevírat a zavírat ústa, aniž by z nich vyšel nějaký zvuk. Broghuilio stál se zaťatými pěstmi a celým tělem mu viditelně probíhaly záchvěvy vzteku. „Máme řadu svědků," podotkl Calazar. „Zhruba devět miliard, abych byl přesný. Ale prozatím postačí několik zástupců." Jevleni vykulili oči, když se před nimi objevil zbytek pozemské delegace. Nikdo se ale nepodíval ke druhé stěně, což znamenalo, že Calazar dosud nedal VISARovi příkaz, aby jim ukázal Garutha a ostatní Ganymeďany ze *Shapieronu*.

Karen Hellerová sestavila dlouhý seznam událostí z pozemské historie, o kterých se domnívala, že při nich došlo k jevlenskému zásahu. Nic sice nemohla dokázat, ale teď měla jedinečnou příležitost vytáhnout z Jevlenů přiznání a vrhla se do toho bez otálení. „Už od dob, kdy Lambiané po minervanské válce odletěli z Měsíce na Thurien, podrželi si v paměti vědomí, že jsme Ceriané – jejich nepřátelé. Vždycky viděli Zemi jako potenciální hrozbu, kterou budou jednoho dne muset eliminovat. V očekávání tohoto dne využili svého přístupu ke ganymeďanské vědě a vymysleli dokonalý plán, jak své rivaly udržet v primitivismu a zabránit jim znovu s nimi bojovat, dokud sami neabsorbují poslední ždibíček znalostí a technologie, které je, jak věřili, učiní neporazitelnými." Podvědomě hovořila spíš ke Calazarovi a k ostatním Thuriencům, jako by byl soudce a oni porota a celé slyšení soud. Všichni byli zticha; vyčkávali, zatímco Karen náhle přešla do jiné tóniny.

„Co je to poznání?" zeptala se. „*Skutečné* poznání, poznání skutečnosti takové, jaká je, nezávislé na tom, jaká se může zdát nebo jakou si ji přejeme mít? Co je jediný existující myšlenkový systém,

který dokáže účinně rozlišovat fakta od omylů, pravdu od mýtů a realitu od deziluze?“ Na chvilku se znovu odmlčela a potom vykřikla: „*Věda!* Všechno, co *víme*, na rozdíl od toho, čemu někteří lidé slepě věří, jako by síla jejich přesvědčení mohla mít nějaký vliv na fakta, jsme odhalili racionálními procesy aplikované *vědecké metody*. Věda a pouze věda umožňuje formulovat víru, jejíž platnost je možné *dokázat*, protože předpovídá *ověřitelné výsledky*. A přesto…“ Odmlčela se a otočila se k Terranům. „A přesto se pozemské národy tisíce let tvrdohlavě držely svých kultů, pověr, iracionálních dogmat a neschopných božstev. Odmítaly připustit to, co jim měly říct jejich vlastní oči – že magické a mystické síly, ve které věřili a které toužili ovládnout, jsou pouhá fikce, která nevede k výsledkům, je neschopná předpovědí a nemá žádnou užitečnou aplikaci. Jinými slovy, byly *bezcenné*, což je samozřejmě totéž co *neškodné*. A z pohledů Lambianů, nebo též Jevlenů, to byla výjimečně příhodná situace. Až příliš příhodná, aby to byla jen shoda náhod.“ Karen se otočila k Jevlenům a chladně se na ně podívala. „Ale my víme, že to *nebyla* náhoda. Ani zdaleka ne.“

Danchekker se ohromeně obrátil k Huntovi, naklonil se k němu a zašeptal: „Neuvěřitelné! Nikdy bych nemyslel, že právě ji uslyším takhle řečnit.“

„Taky se mi tomu nechce věřit,“ zamumlal Hunt. „Cos to s ní prováděl?“

Karen pokračovala, stále s pohledem upřeným na Jevleny. „Víme, že první systémy víry v nadpřirozeno založili divotvůrci, které jste *vy* naverbovali, vycvičili a potom je poslali na Zemi jako agenty; agenty, jejichž úkolem bylo založit a zpopularizovat masová hnutí a antikultury založené na mýtech a současně podrýt a zdiskreditovat všechny tendence, které by mohly vést k objevení racionálních systémů myšlení a tedy k vývoji pokročilé technologie, ovládnutí životního prostředí a k ohrožení vaší pozice. Můžete to popřít?“ Na jejich tvářích viděla, že její bluf uspěl. Stáli ztuhle, bez hnutí, příliš šokováni, než aby mohli odpovědět. To dodalo Karen sebevědomí. Podívala se na Thurience a pokračovala: „Starověké pověry a náboženství byly vytvořeny a implantovány velice pečlivě. Vezměme si například víry Babyloňanů, Mayů, starých Egypťanů a

prvních Číňanů: všechny byly založeny na představě nadpřirozeného, magii, legendách a folklóru, aby z dotyčné kultury vysály všechen potenciál k rozvoji logických metod myšlení. Civilizace, postavené na těchto základech, mohly stavět města, mohly rozvíjet umění a zemědělství a konstruovat lodě a jednoduché stroje, ale nikdy neobjevily vědu, která by jim umožnila získat nějakou skutečnou moc. Byly neškodné."

Z řad Thurienců se začaly ozývat hlasy, jak někteří konečně začínali chápat plný dosah objevu, který Terrané učinili. „A co novodobá historie Země?" zeptal se Calazar, především kvůli Thuriencům, kteří o věci nebyli tak informovaní jako on sám.

„Vzorec jevlenských zásahů se táhne až do novověku," odpověděla Karen. „Zázraky, zjevení a svatí, kteří se stali základem legend, protože přinášeli zprávy a prováděli neuvěřitelné věci, byli agenti poslaní z Jevlenu, aby posilovali a podporovali víru. Kulty a hnutí, které propagovaly víru ve spiritismus, okultní a paranormální vědy a jiné podobné nesmysly a které se tak rozšířily v Evropě a Severní Americe v devatenáctém století, byly záměrně vytvořené, aby zpomalily pokrok opravdové vědy a rozumu. A dokonce i ve dvacátém století tu byla takzvaná lidová hnutí proti vědě, technologii, ekonomickému růstu, jaderné energii a tak podobně – a byla opatrně řízena."

„Vaše odpověď?" vybídl zdvořile Calazar Broghuilia.

Broghuilio si založil ruce na prsou, zhluboka se nadechl a pomalu se otočil ke Karen. Zdálo se, že se vzpamatoval a ještě zdaleka neuznává porážku. Vzdorně se na několik vteřin zadíval na Terranku a potom otočil hlavu ke Calazarovi.

„Ano, je to pravda. Fakta, která uvedla, nepopírám. Ale naše motivy nebyly takové, jak tvrdí. Jenom v *terranské* mysli mohou takové motivy vůbec vyvstat. Promítají do nás svou vlastní špatnost." Prstem ukázal na Terrany. „Calazare, ty znáš historii jejich planety. Všechno to násilí a krvežíznivost, které zničily Minervu, se na Zemi dodnes zachovaly. Nemusím ti přece opakovat jejich historii – nekonečné spory, války, revoluce a zabíjení. A to prosím i *přes* všechny naše snahy o jejich omezení! Ano, vysílali jsme mezi ně agenty, kteří je měli odvrátit od vědy a rozumu. Můžeš nám to snad

mít za zlé? Dokážeš si představit holocaust, který by nastal po celé Galaxii, kdybychom jim dovolili vrátit se do vesmíru už před desítkami tisíců let? Dokážeš si představit, jakou hrozbu by představovali – pro vás i pro nás?“ Znovu se podíval na Terrany a znechuceně se zamračil. „Jsou to primitivové. Blázni! Vždycky budou. Zabraňovali jsme jim ve vývoji ze stejného důvodu, jako bys bránil dítěti dostat se k zápalkám – aby neublížili sobě ani nám. Udělali bychom to znovu. Nemám se zač omlouvat.“

„Vaše vlastní slova vás usvědčují ze lži,“ namítla Frenua Showm. „Kdybyste opravdu věřili, že jste jen pacifikovali války chtivou planetu, byli byste na své výsledky hrdí. Ale vy jste udělali pravý opak. Předkládali jste nám zfalšovaný obraz Země jako planety agresorů, přestože ve skutečnosti se vyvíjela právě tím směrem, který byste měli pokládat ze správný. Podařilo se vám zpomalit její vývoj, dokud se minervanské dědictví v krvi Terranů nerozředilo natolik, aby se mohli rozvíjet moudře. Ale tento fakt jste před námi zatajili, a nejenom to, nahradili jste ho lží. Jak to vysvětlíte?“

„To je jen dočasná odchylka,“ odpověděl Broghuilio. „Uvnitř se nijak nezměnili. Upravili jsme obraz současného vývoje, abyste se nenechali zmást. Stále bylo nutné mít v záloze konečné řešení.“

Karen poslouchala a horečnatě přemýšlela. „Konečné řešení“ – to muselo znamenat, že Jevlenové použili agresivitu Země jako záminku pro udržování vlastní armády, jak předpokládala. To se shodovalo i s jinou věcí, kterou při svém výzkumu objevila a nedokázala ji dosud plně pochopit. Teď měla příležitost svou domněnku otestovat. Ale k tomu se musela znovu uchýlit k blufování. „Nevěřím vašemu vysvětlení,“ řekla. „To, co jsem popsala doposud, je pouze částí toho, co Jevlenové prováděli.“ Všechny bytosti v místnosti se k ní obrátily. „V devatenáctém století bylo už Jevlenům jasné, že západní civilizace rychle šíří po celém světě vědu, průmysl a technologii, a to i přes veškeré jejich úsilí. Tehdy Jevlenové změnili strategii a začali naopak *stimulovat a urychlovat* vědecký pokrok tím, že v různých oborech odhalovali informace, které pak vedly k velkým objevům.“ Nepatrně naklonila hlavu. „Doktore Hunte. Nechcete k tomu něco dodat, prosím?“

Hunt tu otázku očekával. Vstal a prohlásil: „Ostré diskontinuity a nelinearity, které provázely velké fyzikální a matematické objevy na konci devatenáctého a začátku dvacátého století, byly po dlouhý čas záhadou. Podle mého názoru k takovým konceptuálním revolucím nemohlo dojít během tak krátkého času bez přítomnosti nějakého vnějšího vlivu.“

„Děkuji vám.“ Hunt si sedl. Karen se podívala na Thurience; dost jich vypadalo zmateně.

„Proč by ale Jevlenové dělali něco takového, když jejich dosavadní strategie spočívala ve zpomalení vývoje rivala? Protože byli nuceni smířit se s faktem, že další brždění vývoje Země už není možné. Jestli se tedy Země tak jako tak *měla* stát technologicky vyspělou planetou, Jevlenové se rozhodli použít svou rozvinutou a vlivnou infrastrukturu a nasměrovat vývoj tak, aby se nepřátelé sami zničili. Jinými slovy, pokusili se události řídit tak, aby věda, kterou pomohli vytvořit, nebyla použita k odstranění katastrof, které sužovaly lidstvo po celou jeho historii, ale naopak k výrobě zbraní a jejich použití v globální, neslýchané zuřivé válce.“ Jak mluvila, pozorně sledovala Broghuilia, a postřehla, že uhodila hřebíček na hlavičku. Teď byl čas skočit mu po krku.

„Popřete, že to byli jevlenští agenti, kdo infiltroval evropskou šlechtu na konci devatenáctého století a vyvolal mezinárodní napětí, jež vyvrcholilo v hrůzách první světové války,“ vyzvala ho náhle hlasitým a ostrým tónem. „Popřete, že to byla jevlenská organizace, kdo po revoluci v roce 1917 uchvátil moc v Rusku a změnil ho v prototyp všech policejních totalitních států. A popřete, že jste poslali skupinu Jevlenů do trosek poválečného Německa, aby tam oživili nenávist, kterou měla nově založená Liga národů urovnávat mírovými prostředky! Vedli ji velmi opatrně vybraní a vycvičení jedinci, nemám pravdu? Co se asi stalo se *skutečným* Adolfem Hitlerem? Anebo byl Hitler pravý a váš muž ho řídil zpoza trůnu – možná Alfred Rosenberg?“ Tři Jevlenové na to neřekli nic. Ani nemuseli – jejich ztuhlé postoje a ohromené výrazy to prozradily za ně. Karen se otočila k Thuriencům a vysvětlila: „Měla to být jaderná válka. Postarali se o všechny nutné vědecké, politické, společenské i

ekonomické předpoklady. Nevyšlo jim to, jak plánovali, ale bylo to velice těsné.“

Z řad Thurienců se znovu ozvaly hlasy. Karen počkala, až se utiší, a potom pokračovala, už tišeji: „Napětí pokračovalo ještě půl století poté, ale přes veškeré jevlenské snahy nikdy doopravdy nedošlo ke globální katastrofě, o kterou usilovali.“ Další pasáž už byla založená jen na dohadech, ale nedala to na sobě nijak znát. „A tak došli k závěru, že jednoho dne se budou muset s odvěkými rivaly utkat sami. Začali tedy systematicky zveličovat informace o pozemských válkách a zbrojení, aby tím u Thurienců ospravedlnili vytvoření vlastních ‚ochranných' sborů. Zároveň otočili své snažení na Zemi o sto osmdesát stupňů a začali svou síť využívat ke zmírňování napětí, propagaci odzbrojení a tomu, aby lidé mohli využívat své schopnosti a zdroje tak, jak si vždy přáli. To mělo samozřejmě jediný cíl – proměnit Zemi v bezbranný terč. Mezitím zvětšovali vlastní ozbrojené jednotky, a aby to nějak ospravedlnili, přeháněli informace, které poskytovali Thurienc̊um, stále víc a víc, až se z nich postupně stal pouhý výplod JEVEXovy fantazie.“

Karen se znovu odmlčela, ale tentokrát se neozval ani hlásek. Otočila se k Jevlenům, namířila na ně prst a zvedla hlas. „*Oni* nás viní z toho, že se vzájemně zabíjíme, a přitom velmi dobře vědí, že to *jejich agenti* vyvolali některá z nejhorších krveprolití v historii Země. *Oni* zavraždili víc lidí než všichni pozemští vůdci dohromady.“ Ztišila do zlověstného šepotu. „Ale jejich plány narušil nečekaný přílet *Shapieronu*. Najednou tu byla skupina Ganymeďanů, která by mohla jevlenské lži odhalit, kdyby se jí podařilo navázat kontakt s Thurienem. To byl *skutečný* důvod, proč nikdy neodhalili jeho existenci.“ Z Broghuiliovy tváře se vytrácela barva. Wylott zbrunátněl a zdálo se, že má potíže s dechem, zatímco Estordu byl pokrytý potem a viditelně se třásl. Garuth, Shilohin a Monchar na druhém konci místnosti nastražili uši – tušili, že brzy nastane jejich chvíle. „A tak se dostáváme k otázce *Shapieronu*.“ Karenin tón byl skoro příjemný, ale v očích, obrácených k Jevlenům, se jí zračila hrozba. „Už jsme slyšeli jevlenskou teorii, že ho zničili pozemšťané. Tato teorie, jak jsme viděli, je založena na lži. *Shapieron* nikdy nebyl v ohrožení, ani jednou za celých šest měsíců, které strávil na Zemi.

Právě naopak, naše vztahy s Ganymeďany byly velice přátelské. Máme plno záznamů, které to dokazují.“ Na okamžik se odmlčela. „Ale k tomu, abychom dokázali, že Země lodi ani jejím obyvatelům nijak neublížila, nepotřebujeme záznamy. Máme mnohem přesvědčivější důkazy.“ Garuth a jeho společníci se připravili. Calazar se nadechl, aby vydal příkaz VISARovi.

A Jevlenové zmizeli.

Tam, kde stáli, nebylo najednou nic. Odevšad se ozývaly překvapené hlasy. Po několika vteřinách VISAR ohlásil: „JEVEX přerušuje veškeré spojení. Nemám k němu vůbec žádný přístup. Ignoruje požadavky na opětovné připojení.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Calazar. „Že vůbec nemůžeš komunikovat s Jevlenem?“

„Celá planeta se ode mě izoluje,“ odpověděl VISAR. „Všechny jevlenské světy se odpojují. JEVEX se odtrhl a změnil se v nezávislý systém. Není možná další komunikace ani návštěvy v jeho operační zóně.“

Zděšení mezi Thurienci naznačovalo, že se děje něco velmi důležitého. Hunt se otočil k Danchekkerovi, který se na něj tázavě díval, a pokrčil rameny. „Zdá se, že JEVEX přerušil diplomatické styky.“

„Co myslíš, že to znamená?“ zeptal se Danchekker.

„Kdo ví? Zní to jako stav obležení. Oni jsou ve své vlastní zóně ovládané JEVEXem a JEVEX nechce s nikým mluvit. Proto usuzuji, že jediný způsob, jak k nim teď proniknout, je poslat loď.“

„To možná nebude tak snadné,“ ozvala se Lyn vedle Hunta. „Jestli ze sebe udělali galaktickou policejní jednotku, může to být problém.“

Thurienci podivně ztichli. Calazar a Showm se nejistě dívali jeden na druhého; Eesyan sklopil zrak a neohrabaně si hrál s klouby svých prstů. Terrané a Ganymeďané ze *Shapieronu* se na ně tázavě podívali. Nakonec Calazar s povzdechem prolomil ticho. „Vaše demonstrace, jak dostat z Jevlenů pravdu, byla pozoruhodná. Ale jeden z vašich předpokladů byl bohužel mylný. Nikdy jsme nepřistoupili na žádnou jevlenskou nabídku, že budou udržovat

vojenskou sílu, ať už proto, aby bránili Zemi v agresivní expanzi, nebo z nějakého jiného důvodu.“

Zdálo se, že to Karen příliš neuklidnilo. Posadila se a řekla: „Teď už ale víte, co jsou zač. Jak si tedy můžete být jistí, že se i přesto tajně nevyzbrojili?“

„To nemůžeme,“ přiznal Calazar. „Pokud to udělali, mohou být důsledky pro obě naše civilizace nanejvýš závažné.“

Caldwell se tvářil zmateně. Zamračil se, jako by se snažil uspořádat si myšlenky. „Ale my jsme se domnívali, že *proto* si vymýšleli všechny ty nesmysly,“ ozval se. „Jestli tím nechtěli ospravedlnit vlastní zbrojení, proč tedy?“

Thurienci se zatvářili ještě rozpačitěji. Showm se otočila ke Calazarovi a rozpřáhla ruce, jako by chtěla říct: „Už to nemůžeme dál tajit.“ Calazar zaváhal a potom přikývl. „Nám je nyní jasné, proč falšovali ty zprávy,“ Showm se otočila k celé místnosti. Odmlčela se; ozvalo se vyčkávavé šumění. Showm se zhluboka nadechla a pokračovala: „Je ještě jeden fakt, o kterém jsme prozatím raději pomlčeli…“ Otočila hlavu ke Garuthovi a jeho kolegům, „… před vámi všemi.“ Mlčeli. Pokračovala: „Už dlouho Ganymeďany sužuje jedna noční můra – že by se mohla opakovat Minerva, a tentokrát by se mohlo minervanské násilí rozlít do celé Galaxie. Ani ne před sto lety přesvědčili Jevlenové naše předky, že Země se blíží právě k tomuto bodu, a žádali nás, abychom vypracovali způsob, jak trvale zadržet pozemskou expanzi. Thurienci se pustili do přípravy plánu určeného pro tuto situaci. Od té doby jsme na tomto plánu pracovali, díky jevlenským falešným zprávám. Kdybychom znali skutečnou situaci na Zemi, samozřejmě bychom od něj hned upustili. Jevlenové nás nepochybně klamali proto, aby získali technologii nutnou k trvalému zadržení svých rivalů a jejich odstranění ze své budoucí vítězné cesty Galaxií. *To* měl Broghuilio na mysli, když hovořil o ‚konečném řešení‘.“

Terranům chvilku trvalo, než pochopili, co Showm říká. „Nejsem si jistý, jestli vám rozumím,“ odhodlal se nakonec Danchekker. „Zadržet pozemskou expanzi? Jak? Předpokládám, že nikoli silou.“

Calazar pomalu zavrtěl hlavou. „To by nebyla ganymeďanská cesta. Řekli jsme *zadržet* expanzi, ne *zabránit* jí. Ten výběr slov byl záměrný.“

Hunt se zamračil a pokusil se pochopit Calazarova slova. Co chtěli dělat? Zastavit lety ze Země? Ale na to už přece bylo pozdě; lidská civilizace se rozšířila daleko mimo Zemi. Takže to muselo znamenat… Najednou nevěřícně vypoulil oči. Přece ani Thurienci nemohli přemýšlet v takových měřítcích. „Ne snad Sluneční soustavu!“ vyjekl a ohromeně se zadíval na Calazara. „Nechcete snad říct, že jste chtěli uzavřít celou Sluneční soustavu?“

Calazar vážně přikývl. „Vytvořili jsme plán pro použití naší gravitické vědy k vytvoření slupky příkrého gravitačního gradientu, ze které by nic – ani pozemšťané, ani jejich agrese, dokonce ani samotné světlo – nemohlo uniknout. Uvnitř této slupky by dál panovaly normální podmínky a pozemšťané by tam mohli žít dál, jak by si přáli. A totéž bychom dělali my, na druhé straně.“ Calazar se rozhlédl a spatřil samé šokované pohledy. „To bylo naše konečné řešení.“

Kapitola dvacet osm

A tak se poprvé za předlouhou historii své rasy Ganymeďané ocitli ve válce, nebo alespoň v situaci natolik podobné válce, že rozdíly nebyly podstatné. Jejich reakce byla rychlá a drtivá. Calazar nařídil VISARovi, aby okamžitě přerušil služby Jevlenům, kteří se fyzicky nacházeli na Thurienu a ostatních Ganymeďanských světech. Mnoho lidí, kteří celý život pokládali za samozřejmost, že se mohou kdykoli okamžitě přenést kamkoli chtějí, mít k dispozici každou informaci, o niž požádají, a kteří se v každém ohledu plně spoléhali na stroje, bylo náhle vyhoštěno z jediné společnosti, ve které uměli žít. Byli izolovaní, bezmocní a zpanikaření. Během několika hodin byli zachyceni a odvezeni do izolace – jednak kvůli zachování vlastního bezpečí a příčetnosti, jednak proto, aby nemohli nic provést, dokud se Ganymeďané nerozhodnou, co s nimi mají dělat. Všichni Jevlenové rozesetí po Ganymeďanských světech byli eliminováni jediným bleskovým úderem – na svobodě nezůstal ani jediný.

A tak zbývala jen samotná nepřátelská planeta Jevlen a její spojenci, světy, které neřídil VISAR, ale JEVEX. Jak se ukázalo, představovalo to mnohem větší problém. Hunta sice napadlo vyslat loď, ale bohužel se ukázalo, že to není možné.

Problém spočíval v tom, že Jevlen ležel mnoho světelných let od Gistaru a jediný způsob, jak tam propašovat loď, bylo vyslat ji VISARovým toroidem. Ale když se VISAR pokusil prorazit pár zkušebními paprsky do JEVEXova operačního prostoru, zjistil, že je JEVEX dokáže celkem snadno přerušit; evidentně Jevlenové odtržení od Thurienu už nějakou dobu plánovali. VISAR nemohl ani dopravit těsně za hranici JEVEXova dosahu lodě, které by dál letěly samy. Tady problém spočíval zase v tom, že veškerá thurienská plavidla byla závislá na energii a navigačních a kontrolních signálech vysílaných ze specializovaných center h-mřížkou a tyto paprsky

dokázal JEVEX rušit stejně snadno a účinně jako brány. Jinými slovy, dokud JEVEX fungoval, nemohli proniknout do systému Jevlenu a jediný způsob, jak JEVEX odpojit, by byl nějak k němu proniknout. Byla to patová situace.

Ještě horší hrozbou byla možnost, že Jevlenové už dlouho tajně vyrábějí zbraně, a protože tušili, že může nastat tato nebo podobná situace, mohli mít i lodě s vlastním pohonem a řízením, které by je přepravovaly. Tím pádem by mohli vtrhnout do VISARovy oblasti a bez obav tam provádět, cokoli by se jim zamanulo. Šlo o čas. Události v Thuriosu zjevně Jevleny přiměly, aby se odtrhli dřív, než plánovali, a čím rychleji Thurienci zareagují, tím větší budou mít šanci, že nachytají Jevleny nepřipravené a v nevýhodě. Ale jak může reagovat rasa, která nemá vůbec žádné válečné zkušenosti, neumí odolávat ozbrojenému protivníkovi, nevlastní navíc ani žádné zbraně a i kdyby, nemůže se k nepříteli přiblížit? Nikdo nedokázal najít žádné řešení, a to až do druhého dne, kdy Garuth, Shilohin a Eesyan požádali Calazara o soukromou audienci.

# # #

„Nechci být neuctivý, ale tví experti přehlížejí jednu zřejmou věc," začal Garuth. „Žijí už tak dlouho s vyspělou thurienskou technologií, že se už neumějí obejít bez ní."

Calazar pozvedl ruce. „Uklidni se, přestaň mávat rukama a vysvětli mi, co máš na mysli," navrhl.

„Existuje jeden způsob, jak se dostat na Jevlen, a právě teď je na oběžné dráze kolem Thurienu," řekla Shilohin. „*Shapieron.* Podle vašich standardů je možná zastaralý, ale má svůj vlastní zdroj energie a ZORAC s ním umí létat úplně sám – nepotřebuje ničí h-mřížku."

Calazar se na ni několik vteřin ohromeně díval. Měli pravdu – nikdo z vědců, kteří o tom problému bez ustání debatovali už od chvíle, kdy se JEVEX odpojil, *Shapieron* vůbec nevzal v úvahu. Zdálo se to tak samozřejmé, že Calazar pojal podezření, že v tom někde musí být háček. Tázavě se zadíval na Eesyana.

„Nevím, proč by to nešlo. Jak správně podotkla Shilohin, není způsob, jak by ho JEVEX mohl zastavit."

Když si Calazar prohlížel Garuthovu tvář, pochopil, že za touto nabídkou se skrývá něco hlubšího. Stejně tak zřejmý, ale nevyřčený byl fakt, že i kdyby JEVEX nedokázal *Shapieronu* zabránit, aby fyzicky vstoupil do jeho operační zóny, jakmile tam loď jednou vletí, bude proti ní moci použít, cokoli se mu zamane. Včera se Garuth tolik těšil, až s ním Jevleny zkonfrontují, a pak o to byl v poslední chvíli připraven. Byl snad teď hotov obětovat svůj život, posádku i loď, aby si s Broghuiliem vyřídil… Calazar pro to nedokázal najít jiný termín než „osobní účty“? To nemohl dovolit. „I tak mohou *Shapieron* zachytit,“ poukázal. „Jevlenové budou určitě mít v celém svém systému senzory a detektory. Mohli byste narazit na cokoli. Osamocená loď, izolovaná od komunikace s Thurienem, a navíc úplně bez obranných prostředků?…“ Odmlčel se. V obličeji mu mohli přečíst zbytek.

„Myslíme si, že tohle můžeme vyřešit,“ rozhodla se Shilohin. „Mohli bychom na lodní sondy namontovat nízkoenergetické h-linkové komunikátory, které JEVEX nezaregistruje, a vypustíme je jako předsunutou hlídku na vzdálenost asi třicet kilometrů od *Shapieronu*. Tak budou moci komunikovat s lodním počítačem nadsvětelnou rychlostí. ZORAC dokáže vygenerovat rušící funkce, které sondy odvysílají. Ty signály budou interferovat se světlem a rádiovým zářením, které se odrazí od lodi, a vyruší ho. Jinými slovy, *Shapieron* bude elektromagneticky neviditelný.“

„Ale na h-scanu se ukáže,“ protestoval Calazar. „JEVEX může zachytit stresové pole v hlavním motoru.“

„Ten ale vůbec nemusíme zapnout,“ namítla Shilohin. „VISAR může loď urychlit v h-prostoru a vymrštit ji z výstupní brány dostatečnou rychlostí, aby se k Jevlenu dostala do čtyřiadvaceti hodin. Až se dostatečně přiblíží, může zpomalit a manévrovat jen s pomocnými motory – ty vyzařují pod prahem zachytitelnosti.“

„Ale i tak byste museli promítnout výstupní bránu těsně za hranice jevlenského systému,“ namítl Calazar. „Takovou gravitační poruchu před JEVEXem neutajíte. Bude vědět, že se něco děje.“

„Tak tam pošleme ještě jednu nebo dvě další lodě… bezpilotní čluny,“ navrhla Shilohin. „Ať je JEVEX zastaví a myslí si, že je to

všechno. Vlastně by to byl docela dobrý způsob, jak odvrátit pozornost od *Shapieronu*.“

Calazarovi se ta myšlenka pořád nelíbila. Pomalu přecházel místností a přemýšlel. Nebyl technický expert, ale měl dojem, že teoreticky ten plán uskutečnitelný je. Thurienské lodě byly vybavené gravitačními kompenzátory, které během průletu reagovaly s toroidem a omezovaly gravitační poruchy, které působil. Proto mohly po odletu z planety přejít do h-prostoru už po pouhém jednom dni konvenčního letu. *Shapieron* je samozřejmě neměl, což byl důvod, proč mohl být vyzvednut až za několik měsíců po odletu ze Země. Ale Calazara ihned napadlo jednoduché řešení tohoto problému: *Shapieron* mohl být kompenzátory vybaven během několika dní. Koneckonců, kdyby nastaly nějaké velké technické potíže, Eesyan by na ně už přišel.

Calazar se ani nemusel ptát, k čemu to celé má sloužit. JEVEX byl v podstatě ohromná počítačová síť, podobně jako VISAR, a kromě h-linkových kanálů používal i hustou spleť obyčejných elektromagnetických paprsků, jejíž pomocí komunikovaly ty jeho části, které nebyly příliš daleko od Jevlenu. Kdyby Thurienci dokázali získat přístup k jednomu, nebo raději k několika z těchto paprsků a simulovali na nich běžný provoz, aby nevzniklo podezření, mohli by se možná vloupat do operačního jádra a způsobit zhroucení systému zevnitř. Kdyby se jim to podařilo, celá jevlenská operace by padla s JEVEXem a s celým impériem by se stalo totéž, co s thurienskými Jevleny o den dřív, jen v daleko větším měřítku. Problém ale spočíval v tom, jak nenápadně dostat potřebné vybavení někam, kde by mohlo zachytit datové paprsky. Eesyanovi vědci o tom debatovali celý den a na nic užitečného prozatím nepřišli.

Nakonec se Calazar otočil k ostatním. „Tak dobrá, zdá se, že to máte dobře promyšlené,“ přiznal. „Ale povězte mi, jestli jsem něco nepřehlédl. O jednom problému jste se nezmínili: kdybyste chtěli zničit JEVEXe, potřebovali byste k tomu fenomenální výpočetní kapacitu. To by ZORAC nikdy nedokázal. Jediný existující systém, který by proti JEVEXovi měl šanci, je VISAR, ale nemůžete spojit VISARa se ZORACem, protože to by vyžadovalo h-linku, a tu byste nesměli přerušit, dokud bude JEVEX v provozu.“

„To je riziko," připustil Eesyan. „Ale ZORAC nemusí způsobit zhroucení *celého* systému. Všechno, co musí udělat, je otevřít kanál, kterým by se dovnitř dostal VISAR. Máme v úmyslu vybavit *Shapieron* a několik jeho sond h-linkovým hardwarem, který by jim umožnil spojit se s VISARem, a rozptýlit je tak, aby se mohly nabourat do několika různých kanálů najednou. Pokud by se ZORAC dostal dostatečně daleko dovnitř JEVEXe, aby mu zabránil blokovat přenosy, budeme moci využít všech VISARových schopností a udeřit na JEVEXe ze všech směrů současně. VISAR už to zařídí." Calazar musel připustit, že tohle by vyjít mohlo. Nevěděl, jakou šanci na úspěch ten plán má, ale nějakou jistě a Garuthův nápad byl lepší než cokoli, s čím přišli ostatní. Ale nemohl si pomoci – představa, že by se *Shapieron* vydal sám do nepřátelské části vesmíru, úplně bezbranný, a že by se nepatrný ZORAC postavil JEVEXově moci, ho děsila. Pomalu přešel do středu místnosti, zatímco ho ostatní tři Ganymeďané pozorně sledovali. Nebylo pochyb o tom, jakou odpověď chtějí slyšet.

„Jistě si uvědomujete, že svou loď vystavíte velkému riziku," pronesl vážně a podíval se na Garutha. „Vůbec netušíme, co tam Jevlenové mají. A jakmile tam budete, nebudeme vám schopni nijak pomoct, jestli se dostanete do potíží. Dokonce ani kontaktovat nás nemůžete, aniž byste se vystavili nebezpečí odhalení, a i kdybyste to riskovali, JEVEX spojení okamžitě přeruší. Byli byste úplně sami."

„To já vím," odpověděl Garuth. Rysy mu ztvrdly a v hlase bylo znát neobvyklé napětí. „*Já* poletím. Nikoho z mých lidí k tomu ale nenutím. Každý ať se rozhodne svobodně."

„Já už se rozhodla," pousmála se Shilohin. „Nemusíme mít přece kompletní posádku. Přihlásí se nám víc dobrovolníků, než bude potřeba."

Calazar začal pomalu podléhat nevyvratitelné logice jejich argumentů. Času nebylo nazbyt a každý ušetřený den značně znásoboval naději, že se jim podaří odvrátit jevlenskou hrozbu. Ale Calazar také věděl, že Garuthovi vědci ani ZORAC nemají takové znalosti thurienských výpočetních technik, aby mohli soupeřit s JEVEXem; té výpravy by se musel zúčastnit i nějaký thurienský expert.

Zdálo se, že mu Eesyan čte myšlenky. „Poletím také," prohlásil tiše. „A i mezi mými experty se najde víc dobrovolníků, než bude potřeba, na to se spolehni."

Po dlouhém, těžkém tichu Shilohin řekla: „Gregg Caldwell má takovou metodu, kterou používá, když musí rychle udělat obtížné rozhodnutí: zapomene na chvíli na hlavní problém a uváží alternativy. Pokud není přijatelná žádná alternativa, je rozhodnuto. V naší situaci se to docela hodí."

Calazar se zhluboka nadechl. Měla pravdu. Bylo to riziko, jistě, ale neudělat nic a někdy v budoucnu se muset postavit agresivním Jevlenům a jejich mnohem propracovanějším plánům? To by mohlo být ještě horší. „Co si o tom myslíš ty, VISARe?" zeptal se.

„Souhlasím se vším, co bylo řečeno, především s tím posledním," odpověděl prostě VISAR.

„Opravdu si troufáš na JEVEXe?"

„Jen mě nech, ať ti to ukážu."

„Dokázal bys účinně operovat, kdybys měl přístup jenom přes ZORACa? Dokázal bys i tak JEVEXe neutralizovat?"

„Neutralizovat? Já ho roztrhám na kusy!"

Calazar překvapeně zvedl obočí. VISAR zřejmě moc dlouho mluvil s Terrany. Znovu zvážněl, ještě několik sekund přemýšlel, potom kývl. Bylo rozhodnuto. Okamžitě přešel do věcnějšího tónu. „Nejdůležitější je teď čas. Jak podrobně to je rozpracované? Máte už časový plán?"

„Jeden den, abych vybral a zasvětil deset svých vědců, pět dní, abychom vybavili *Shapieron* kompenzátory vstupu, což mu umožní opustit Gistar v nejkratším možném čase, a pět dní, abychom namontovali na loď a na sondy h-linkový a stínící systém," odpověděl okamžitě Eesyan. „Ale všechno se to dá dělat souběžně a otestovat to můžeme až po cestě. Budeme potřebovat den, abychom se dostali od Gistaru, další, než se z výstupní brány dostaneme na Jevlen, plus jeden navíc kvůli Murphyho zákonům Vika Hunta. To znamená, že za šest dní můžeme odletět z Thurienu."

„Dobře," přikývl Calazar. „Pokud všichni souhlasíme, že nejdůležitější věcí je čas, nesmíme jím plýtvat. Začneme okamžitě."

„Je tu ještě jedna věc," ozval se Garuth a zaváhal.

Calazar několik sekund čekal. „Ano, veliteli?“

Garuth bezradně rozhodil ruce. „Terrané. Budou chtít letět také. Znám je. Budou chtít použít perceptron a fyzicky odletět na Thurien, aby se k nám přidali.“ Podíval se na Shilohin a Eesyana, jako by je prosil o podporu. „Ale tato… válka bude vedena pouze pokročilou ganymeďanskou technologií; Terrané by nám nebyli nijak užiteční. Není tedy důvod, proč by se měli vystavovat riziku. Navíc, zatím nám informace ze Země velice pomohly, a dost možná, že ještě pomohou. Jinými slovy, v téhle situaci si nemůžeme dovolit přijít o komunikační kanál s McCluskym. Tam pro nás mají větší cenu, takže… chtěl bych, abys jejich žádost odmítl, až ji vznesou… především pro jejich vlastní dobro, pochopitelně.“

Calazar se podíval Garuthovi do očí a znovu v nich spatřil stejnou tvrdost, jako když Broghuilio přinesl zprávu o zničení *Shapieronu*. Bylo to tak, jak Calazar předpokládal – Garuth si chtěl s Broghuiliem vyřídit osobní účty a nechtěl u toho nikoho, dokonce ani Hunta a jeho kolegy. U Ganymeďana to byla velmi zvláštní reakce. Díval se na Shilohin a Eesyana a pochopil, že i oni to poznali. Ale nikdy by neurazili Garuthovu hrdost a důstojnost tím, že by na to snad upozorňovali. A stejně tak Calazar.

„No tak dobrá,“ souhlasil. „Udělám, oč žádáš.“

Kapitola dvacet devět

Sovětský letoun halila noc. Právě letěl nad ledovými pláněmi mezi Zemí Františka Josefa a pólem a mířil na sever. Střet, k němuž došlo v Kremlu i v celé hierarchii sovětské vlády, nebyl ještě zdaleka vyřešený a loajalita národní armády byla rozpolcená; proto byl let utajený, aby se zmenšilo riziko. Vzadu v potemnělé kabině seděl nehybně Verikoff mezi dvěma ozbrojenými strážnými; kolem něj bylo rozesazeno dalších šest důstojníků, kteří podřimovali nebo spolu tlumeně hovořili. Mikolaj Sobroskin se díval okénkem do temnoty a přemýšlel o neuvěřitelných událostech posledních osmačtyřiceti hodin.

Zjistil, že mimozemšťané nesnášejí výslechy zrovna dobře. Alespoň mimozemšťan Verikoff ne. Protože přesně tohle Verikoff ve skutečnosti byl – patřil k síti agentů z plně lidské části thurienské civilizace, která řídila sledování a po celou lidskou historii infiltrovala pozemskou civilizaci. Další takový agent byl Niels Sverenssen. Jevlenové zařídili odzbrojení Země, aby nekladla odpor, až se objeví a převezmou vládu (Sverenssen měl být samovládcem planety). Nakonec měla být Země zbavena veškerého průmyslu a sloužit jako hřiště pro jevlenské aristokraty a jako zdroj pozemků, které by se udělovaly věrným služebníkům. Verikoff už nevysvětlil, jak by planeta uvržená do takového stavu mohla uživit zbývající část obyvatel, kteří by nesloužili novým pánům.

Jakmile se tohle všechno zjistilo, cena Verikoffovy kůže markantně klesla. Aby si ji zachránil, nabídl spolupráci a na důkaz své důvěryhodnosti jim prozradil detaily o komunikačním zařízení, které spojovalo Jevlen s pozemskou základnou ve Sverenssenově domě v Connecticutu. Namontovali ho tam jevlenští technici, kteří pracovali pro americkou firmu; ta sloužila jako zástěrka pro některé další jevlenské operace. Přes toto zařízení uvědomil Sverenssen své nadřízené o thurienském pokusu o tajné navázání spojení se Zemí a

obdržel instrukce, aby se zmocnil kontroly nad pozemským koncem spojení. Sobroskin se domníval, že Verikoff asi neví o americkém kanálu, o němž mu pověděl Norman Pacey. Došel tedy k závěru, že navzdory jejich rozsáhlé informační síti alespoň tohle zůstalo Jevlenům utajeno.

Sobroskin se rozhodl, že prvním krokem k rozbití sítě bude přerušení spojení v Connecticutu, a to hned, dokud druhá strana neví, že bylo prozrazeno. To samozřejmě nešlo bez pomoci z Washingtonu, a protože dokonce ani Verikoff nevěděl, jak je ve skutečnosti síť velká nebo kdo všechno k ní patří, znamenalo to kontaktovat Normana Paceyho. Sobroskin zavolal „Ivana“ na sovětském velvyslanectví a pomocí předem domluveného systému nevinných frází mu sdělil zprávu, kterou měl předat Paceymu. O osm hodin později kdosi zatelefonoval z amerického ministerstva vnitra do jisté moskevské kanceláře a ohlásil, že v hotelu je zařízeno ubytování pro skupinu ruských diplomatů. To znamenalo, že zpráva byla předána a pochopena.

„Pět minut do přistání,“ ozval se hlas pilota z interkomu v temnotě nad nimi. V kabině se rozsvítilo a Sobroskin a ostatní začali sbírat krabičky cigaret, papíry a jiné rozházené věci. Potom si oblékli těžké polární kožichy, aby se připravili na výstup do mrazu.

O pár minut později se už letadlo pomalu sneslo dolů a dosedlo uprostřed matně osvětleného kruhu, který označoval přistávací plochu americké vědeckovýzkumné základny a arktické meteorologické stanice. Ve stínu stál transport U. S. Air Force. Motory běžely a před letounem se tísnila skupinka důkladně nabalených lidí. Dveře před kabinou se otevřely a spustily se schody. Sobroskin a jeho družina po nich sešli a rychle se vydali přes led. Verikoff a dva důstojníci, kteří ho hlídali, šli uprostřed. Krátce se zastavili před čekajícími Američany.

„Tak vidíš, ani to tak dlouho netrvalo,“ řekl Norman Pacey Sobroskinovi a potřásl si s ním rukou v silné rukavici.

„Musíme si toho hodně povědět,“ řekl Sobroskin. „Celá ta věc je větší, než si vůbec umíš představit.“

„No to se teprve uvidí,“ zašklebil se Pacey. „Ani my jsme jen tak neokouněli. Možná i tebe čeká pár překvapení.“

Celá skupina nastoupila do transportu, zatímco motory sovětského letounu zařvaly a stroj zmizel ve tmě. O třicet sekund později už americký transport vzlétl a zamířil na sever; kurs, kterým se přes severní pól a východní Kanadu dostane přímo do Washingtonu.

# # #

Na základně McClusky byl pozdní večer. Vládlo ticho. Hunt, Lyn a Danchekker stáli kousek od zaparkovaných letounů, ve slabém oranžovém svitu lamp kolem obvodového plotu, tiše přemýšleli a dívali se na souhvězdí Býka.

Hádali se, přesvědčovali a protestovali, že tohle je záležitost Země stejně jako Thurienu a že pokud Garuth a Eesyan riskují své životy, čest a spravedlnost si žádají, aby i lidé Země směli být při tom a sdílet s nimi následky. Ale nepomohlo to; Calazar neoblomně trval na tvrzení, že perceptron nemůže opustit Zemi. Neodvážili se zavolat na pomoc vyšší autoritu – OSN nebo americkou vládu – protože nemohli vědět, kdo tam pracuje pro Jevleny. Nemohli tedy dělat vůbec nic – jen doufat a vyčkávat.

„To je šílené," zoufala si po chvíli Lyn. „Vždyť nikdy za celou svou historii válku nevedli; a teď vysílají komando, které má vyřadit z boje celou planetu? Nikdy jsem si nemyslela, že by byli Ganymeďané takoví. Myslíte, že Garuthovi přeskočilo?"

„Prostě chce ještě jednou letět v *Shapieronu*," Hunt se nevesele zasmál. „Jeden by myslel, že po pětadvaceti milionech let toho už bude mít dost." Hunta také napadlo, že Garuth se možná, jako onen příslovečný kapitán, rozhodl potopit se svou lodí. To ale nahlas neřekl.

„Nicméně je to vznešené gesto." Danchekker s povzdechem potřásl hlavou. „Ale nemám z toho dobrý pocit. Nechápu, proč trvají na tom, že perceptron musí zůstat tady. Mně to znělo jako výmluva. I kdybychom nebyli schopni přispět technicky, můžeme jim přece poskytnout rady – a já se obávám, že Garuth a jeho přátelé je budou potřebovat, jestli se dostanou do potíží."

„Co máte na mysli?" zeptala se Lyn.

„Já bych myslel, že je to zřejmé," odpověděl Danchekker. „Už jsme viděli, jak Ganymeďané a lidé uvažují rozdílně. Jevlenové mají jistě talent pro intriky a klam, ale nejsou v tomto oboru takoví mistři, jak si zřejmě myslí. Ale k rozpoznání a využití jejich omylů je nutný lidský pohled."

„Vždycky klamali jenom Ganymeďany," upřesnil Hunt. „Ale my jsme se tu vzájemně obelhávali tisíce let."

„Přesně tak."

Po krátké odmlce Lyn zamyšleně prohodila: „Víte, co bych chtěla? Když si ti jevlenští hoši myslí, bůhvíjak nejsou chytří, přála bych jim, aby se utkali se skutečnými profesionály; aby poznali, co opravdu znamená slovo ‚klam'. A s VISARem na naší straně bychom měli i vhodné vybavení."

Hunt se na ni podíval a zamračil se. „O čem to mluvíš?"

„Vlastně si nejsem jistá." Chvíli přemýšlela a potom pokrčila rameny. „Jenom jsem si říkala, že když JEVEX celá léta falšoval informace a dodával je Thuriencům, nebylo by špatné provést jim něco podobného… jen tak, pro legraci."

„Co jako provést?" zeptal se Hunt, který jí pořád nerozuměl.

Lyn se znovu podívala na noční nebe. V očích měla nepřítomný výraz. „No, představte si třeba tohle: JEVEX musí mít někde ve svých záznamech uložené všechny ty zprávy o zbraních, bombách a takových věcech, ty historky, co si vymyslel, že? No a někde jinde musí mít uložené opravdové informace o Zemi, které získal ze sledovacího systému – věci, o kterých ví, že jsou pravda. Ale jak ví, co je co? Jak pozná, které záznamy jsou pravé a které ne?"

„To nevím," pokrčil Hunt rameny a na okamžik se nad tím zamyslel. „Řekl bych, že bude někde mít nějakou tabulku nebo rejstřík."

„To jsem si taky myslela," přikývla Lyn. „A teď si představte, že by se VISAR dostal do JEVEXe a zpřeházel to tam tak, že by to JEVEX už rozeznat nedokázal. Představte si, že by skutečně začal věřit, že ty jeho výmysly jsou pravda. Představte si, co by se stalo, kdyby se podle toho najednou začal chovat a mluvit. Broghuilio a jeho banda by se z toho zcvokli. Víte, o čem mluvím – byl by to zajímavý pohled."

„Jak nádherná představa,“ zamumlal Danchekker zaujatě. Na tváři se mu objevil ošklivý úsměv. „Je velká škoda, že jsme ten návrh nepředložili Calazarovi. Válka neválka, tomuhle by Ganymeďané nemohli odolat.“

Hunt se také usmíval – ale jen nepřítomně, protože o tom přemýšlel. Ten nápad by se dal dovést mnohem dál, než Lyn navrhovala. Kdyby VISAR pronikl do JEVEXovy paměti do té míry, že by mohl měnit odkazy, neměl by už daleko k tomu, aby tam přidal *své vlastní* výmysly. Tak například: kdyby získal přístup k té části JEVEXe, která řídila zpracování dat ze sledovacího systému, mohl by JEVEXovi o událostech na Zemi namluvit naprosto cokoli – například, že se tam připravuje obrovská armáda, která má Jevleny vymazat z tváře Galaxie. Jak říkal Danchekker, nádherná představa.

„Mohli bychom předstírat, že jsme uzavřeli pakt s Thurienem – že přemístí naše vojenské síly na Jevlen pomocí svých toroidů,“ rozvíjel myšlenku Hunt. „Tak by si JEVEX myslel, že dorazí během několika dní. A kdybychom už v té chvíli dostatečně pozměnili jeho staré záznamy, připadalo by mu to naprosto v souladu s tím, co by si myslel, že celé roky hlásil. Jistě, Jevlenové by věděli, že to bylo jinak… ale jestli je nikdy v životě nenapadlo o JEVEXovi pochybovat, možná by nevěděli, co si mají myslet. Co by asi v takové situaci udělal Broghuilio?“

„Asi by dostal infarkt,“ usmála se Lyn. „Co myslíš ty, Chrisi?“

Danchekker náhle zvážněl. „To netuším,“ odpověděl. „Ale právě o tomhle jsem mluvil. Hledat způsob, jak zmást nepřítele – to je něco, co přijde lidem přirozené, ale Ganymeďanům ne. Oni se pokusí jednoduše JEVEXe vyřadit – přímý, logický přístup bez jakékoli stopy zastíracích manévrů. Ale co když jsou na to Jevlenové připraveni? Co když mají záložní systémy, které jsou schopné funkce i bez JEVEXe? Potom by *Shapieron* mohl být vystaven značnému nebezpečí, až JEVEXe zničí, pokud se mu to tedy podaří. Myslím, že mi rozumíte.“ Danchekker vrhl vážný pohled na své dva společníky a pokračoval: „Ale na druhou stranu, pokud by ganymeďanský plán byl JEVEXe *ovládnout* a nikoli vyřadit, a dezorientovat Jevleny falešnými informacemi, jak jste to navrhli vy, pak by se možná mohly objevit cesty, jak využít a dále zhoršit vzniklou situaci – cesty,

které se docela určitě v současné situaci neobjeví.“ Zadíval se na oblohu a smutně potřásl hlavou. „Bohužel, ani na okamžik si nedokážu představit, že by naši ganymeďanští přátelé zkusili podobnou taktiku.“ Hunt naslouchal a z tváře se mu vytrácely známky veselí. Zkoušel to on, zkoušel to Caldwell, zkoušela to Hellerová, a přesto se nemohl zbavit dojmu, že to nezkoušeli dost. Teď, když to Danchekker pronesl nahlas, si uvědomil, že přesně takové myšlenky se sám snažil zahnat. „Měli jsme letět s nimi,“ povzdechl těžce. „Měli jsme na Gregga víc naléhat – on by je k tomu nakonec donutil.“

„Pochybuji, že by to pomohlo,“ vrtěl hlavou Danchekker. „Copak nechápeš, že Garuth si chtěl s Broghuiliem srovnat osobní účet? Už z principu do toho nechtěl tahat nikoho jiného. Calazar to věděl také. Nic, co bychom udělali, to nemohlo změnit.“

„Máš asi pravdu,“ povzdechl si Hunt. Znovu se zadíval k Býku a po chvíli se vytrhl ze zamyšlení a podíval se na ostatní. „Začíná se ochlazovat. Půjdeme dovnitř a dáme si kafe.“

Otočili se a pomalu se vydali přes přistávací plochu k jídelně.

# # #

Mnoho světelných let odtud *Shapieron* tiše opustil oběžnou dráhu Thurienu. VISAR ho zhruba den sledoval za hranice systému Gistaru a monitoroval jeho průlet h-prostorem do bodu těsně za hranicí JEVEXova prostoru, na okraji systému Jevlenu. JEVEX okamžitě přerušil přívod energie a navigačních dat do dvou bezpilotních návnad. Zatímco se bezmocně řítily vesmírem na okraji JEVEXova prostoru, *Shapieron* mířil hlouběji dovnitř. Když pronikl bariérou, která obklopovala nepřátelskou hvězdu, ztratil se VISARovi ze všech senzorů.

Kapitola třicet

Věc, která plula vesmírem, měla tvar dutého čtverce o straně zhruba osm set kilometrů. Z rohů směřovaly šikmo dovnitř čtyři tyče o tloušťce třicet kilometrů, které udržovaly ve středu čtverce třistakilometrovou kouli. Vnější povrch čtverce byl posetý hranatými výstupky, žebrováním a kopulemi – všechno černé nebo kovově šedivé. Kolem centrální koule a tyčí, které ji držely na místě, se vznášely nesmírně velké kovové pásy. Za čtvercem se táhla řada zcela identických věcí, rozmístěných v pravidelných třitisícekilometrových rozestupech. Čím dál byly, tím byly menší, až se ztratily na hvězdném pozadí.

Imares Broghuilio, bývalý premiér jevlenské frakce Thurienu a nyní samovládce nedávno prohlášeného Nezávislého protektorátu jevlenských světů, stál ve své černé uniformě Nejvyššího vojenského velitele s rukama založenýma na hrudi a mračil se na tu scénu z vypouklé kopule lodi, která se vznášela několik tisíc kilometrů od ní. Na jedné straně bylo vidět tmavý, krátery posetý srpek planety Uttan na černém pozadí. Byl velký jako tenisový míček držený v natažené paži. Wylott a množství generálů z nejrůznějších armádních velitelství stáli za ním spolu s Estordem a několika civilními rádci. Po jednom boku mu postával nepříliš šťastně se tvářící Niels Sverenssen a Feylon Turl, technický koordinátor programu konstrukce kvadriflexorů.

Broghuilio ukázal rukou na scénu venku. „*My* jsme museli *své* časové plány přehodnotit zrovna tak drasticky a ve zrovna tak krátkém termínu," vyštěkl úsečně a zpražil Turla pohledem. „Očekávám od vás přinejmenším stejný výkon."

„Ale takový projekt se nedá tak strašně urychlit jen tím, že nám to nařídíte," protestoval Turl. „Pořád nám chybí padesát jednotek. Jejich výroba zabere nejméně dva roky, a to i kdybychom pracovali na nepřetržité směny ve všech kritických –"

„Dva roky jsou nepřijatelně dlouhá doba," přerušil ho rozhodně Broghuilio. „Sdělil jsem vám naše požadavky a chci ještě dnes tvé ujištění, že je splníte. Pro změnu mi jednou řekni, co *můžete* udělat. Protektorát se teď řídí válečnou ekonomikou, a to znamená, že dostanete všechny zdroje, které budete potřebovat."

„Ale to není jen otázka výrobních zdrojů," vysvětloval Turl. „Energii k přenosu takového množství kvadriflexorů k cíli budeme mít až za dva roky. Crallortovy poslední odhady napovídají, že –"

„Crallort byl zbaven funkce," informoval ho Broghuilio. „Jeho úřad je nyní řízen armádou. Baterie generátorů bude rozšířena podle nouzového programu, který už byl spuštěn, a vaše energetické požadavky splněny podle smlouvy."

„Já –" začal Turl, ale Broghuilio ho zarazil netrpělivým mávnutím ruky.

„Máš čtyřiadvacet hodin na to, abys se svými lidmi prodiskutoval změny. Potom tě budu očekávat se zprávou na Úřadu strategického plánování na Jevlenu. Neradil bych ti zkoušet na mě další chabé výmluvy. Rozumíme si?"

„Ano, Excelence," zamumlal Turl.

Broghuilio dal JEVEXovi neslyšný příkaz, aby mu později připomněl, ze musí projít seznam možných kandidátů na Turlovo místo na Uttanu, a opovržlivě se podíval na Sverenssena. „A jak se zdá, můj ‚schopný zástupce', který měl mít situaci na Zemi ‚plně pod kontrolou', je stejně neschopný," ušklíbl se. „No, tak copak jsi zjistil? Jak se Thuriencům povedlo komunikovat s Terrany přímo nám pod nosem? Kde je jejich vysílač? Jaké máš plány na jeho eliminaci? Jak odhalili tvou operaci? Kdo nás zradil? Doufám, že máš dobré vysvětlení, Sverenssene."

„Musím protestovat," řekl šokovaně Sverenssen. „Ano, připouštím, že se Thuriencům podařilo nějak navázat spojení. Ale obvinění, že jsme dopustili prozrazení naší operace, je zcela nepodložené. Neexistuje důkaz, že –"

„Tak to jsi buď slepý, nebo retardovaný!" vyplivl Broghuilio. „Já jsem v Thuriosu byl. Ty ne. Říkám ti, že vědí všechno. Polovina těch imbecilů ve tvé organizaci musí už léta pracovat pro ně. Jak se jim podařilo napojit se na Zemi na VISARa?"

„My… to jsme dosud nezjistili, Excelence,“ přiznal Sverenssen.

„Očividně měli to spojení dávno předtím, než začali s tou fraškou na Měsíci,“ usoudil Broghuilio. „Celá ta věc s Brunem byla jen zástěrka, aby vás zaměstnali, a tys jim to spolkl.“ Zkřivil obličej a napodobil podlézavý tón hlasu. „‘Dosáhli jsme plné kontroly, Excelence,’ tvrdil jsi. Pche!“ Udeřil pěstí do otevřené dlaně. „Tak kontroly! Manipulovali s vámi jako s loutkami; zřejmě už celá léta. Samovládce Země? Ty bys nedokázal vládnout ani jeslím!“ Sverenssen zbledl a zaťal zuby, neřekl ale nic.

Broghuilio pozvedl ruce, jako by vyzýval ostatní k pochopení jeho situace. „Vidíte, s čím tady musím pracovat – s imbecilními inženýry a imbecilními agenty. A co vy? Je jasné, že nepřítel nebude jen tak sedět a nic nedělat, než dokončíme přípravy. Ale teď se dozvídáme, že to potrvá dva roky. Nastala tedy problematická situace, která si žádá akci, a to neprodleně, dokud máme časový náskok. Tak jaké máte plány?“

Někteří generálové se nejistě podívali jeden na druhého. Nakonec Wylott váhavě odpověděl:

„Stále ještě analyzujeme poslední vývoj. Situace si žádá úplnou revizi všech –“

„Vaše akademické analýzy a vyhodnocování si strčte za klobouk. Máte jasné *plány* útočné *akce, okamžité,* která by zabezpečila naši pozici, dokud nebude dokončen kvadriflexorový program?“

„To ne, ale nikdy jsme –“

„Slyšíte? Generál, prosím, nemá plán,“ otočil se Broghuilio k ostatním. „Tady to vidíte – všude, kam se podívám, se musím zahazovat s imbecily. Ale naštěstí, pro nás všechny, já plán mám. Náš program výroby zbraní tady na Uttanu už začal přinášet výsledky, není-liž pravda? Máme lodě, výzbroj a dostatečnou kapacitu generátorů, abychom je mohli okamžitě přenést ke Gistaru; Thurienci nemají nic. Je čas sebrat odvahu.“

Wylott vypadal znepokojeně. „Tak jsme to přece nikdy nezamýšleli,“ namítl. „Nikdy jsme neplánovali nevyprovokovaný úder proti Thurienu. Ty zbraně byly určené proti Cerianům. Lidem bychom něco takového těžko vysvětlovali. Neprospělo by to naší popularitě.“

„A říkal jsem snad, že zaútočíme na Thurien?“ zeptal se Broghuilio. „Copak si nedokážeš představit jiný způsob než neohrabanou hrubou sílu? Copak nemáš smysl pro jemnosti strategie?“ Otočil se a promluvil k ostatním: „Ve válce jde stejně tak o psychologii jako o zbraně, a konkrétně jde o pochopení psychologie nepřítele. Prostudujte si historii Země, nebo třeba Minervy. Mnoho bitev bylo vyhráno díky tomu, že jedna strana využila vhodného psychologického momentu. A právě takový moment se nám teď předestírá.“

„Co navrhujete?“ zeptal se nejistě Estordu. „Že bychom mohli Thurience zastrašit?“

Broghuilio se na něj překvapeně a s nezastíraným uznáním podíval. „Na vědce ti to projednou myslí docela rychle.“ Zvýšil hlas. „Slyšíte? Vědec, a myslí víc jako generál než kdokoli z vás. Thurienci nemají žádný cit pro válku, nechápou dokonce ani její základní *koncept*. V tuto chvíli věří, že jsme se stáhli do ústraní a hodně dlouho je necháme na pokoji. Cítí se *v bezpečí*, a právě proto jsou zranitelní.“

Pomalu přešel na jednu stranu kupole a na pár vteřin se zadíval na vzdálenou planetu Uttan. Potom se vrátil do středu a pokračoval. „Řeknu vám, co si teď Thurienci myslí. Uvědomují si, že pro ně představujeme hrozbu, ale nemají žaludek na to, aby se nám postavili – na rozdíl od Terranů. Mají ale technologii nutnou k zastavení této hrozby – opět, na rozdíl od Terranů. Jaká tedy bude jejich strategie?“

Wylott začal pomalu přikyvovat. „Ozbrojit a vybavit pozemské jednotky,“ řekl. „Thurien pošle Terrany, aby za něj bojovali.“

„Přesně!“ vykřikl Broghuilio. „Ale Země je odzbrojená a kromě toho se s námi stejně nemůže technicky měřit – a navíc, Thurienci nemají čím ji ozbrojit.“ Rozhlédl se s triumfálním zábleskem v očích. „Jinými slovy, jejich řešení bude potřebovat *čas*. Ale my čas nepotřebujeme, protože právě v tuto chvíli něco máme a oni nemají nic. Jistě, naše síly jsou dosud malé ve srovnání s tím, jakými budeme vládnout v budoucnu, ale momentálně je to poměr něco málo proti nule, a to znamená nekonečnou převahu. Tuto výhodu nebudeme mít natrvalo a už nikdy nebude tak vysoká jako teď. A *proto* je čas na činy *teď*, ne později.“

Wylottovy oči zazářily, když pochopil, kam Broghuilio míří.

„Pomocí lodí s vlastními zdroji energie můžeme ke Thurienu vyslat údernou jednotku a dát Thuriencům ultimátum – nařídit jim, aby nám předali kontrolu nad VISARem. Jsou to Ganymeďané, takže nebudou mít na vybranou. Potom budou bezmocní a my získáme kontrolu nad JEVEXovou i VISARovou oblastí."

„A Terrané přijdou o své dodavatele zbraní," doplnil ho Broghuilio. „Bez thurienské pomoci nás během dvou let nemůžou ohrozit. Koupíme si tedy čas, nutný k přípravám na zúčtování se Zemí a trvalou neutralizaci Thurienu." Otočil se přímo k Wylottovi s rukama založenýma na hrudi a vystrčil bradu. „Takový, generále, je plán – *můj* plán."

„Je geniální," prohlásil Wylott. Sborové mumlání ze zadních řad ho podpořilo. „Neprodleně zahájíme přípravy."

„Dohlédni na to," nařídil Broghuilio. Otočil se a zamračil se na Sverenssena. „A ty, jestli si myslíš, že ještě můžeš napravit, co jsi zpackal, se vrať na Zemi. Chci odhalit, vystopovat a potrestat každého zrádce ve tvé organizaci. Každého, kromě těch s hodností B2 nebo vyšší. *Ty* jenom zadržíš, dokud nezařídíme přistání a neodvezeme je na Jevlen. S *těmi* si to vyřídím osobně." Diktátorův hlas se změnil ve zlobné vrčení a v očích mu doutnalo. „A jestli mě zklameš, Sverenssene, věř mi, že *tebe* dostanu zpátky, i kdybych si pro tebe musel osobně doletět."

Kapitola třicet jedna

Uběhlo několik dní a *Shapieron* se neohlásil. VISAR analyzoval veškerá dostupná data o JEVEXovi a došel k názoru, že ZORAC má pouze pětiprocentní šanci, že se mu podaří dostat přes všechny bezpečnostní kontroly a blokády, které chránily nepřátelský systém. Problém byl v tom, že JEVEXovy ganymeďanské molekulární obvody fungovaly v oblasti subnanosekundových rychlostí, takže během provádění svých úkolů ještě stihly neuvěřitelné množství kontrol. Bylo velmi pravděpodobné, že každá skulinka v JEVEXově pancíři, do které se ZORACovi podaří vetknout klín, bude odhalena a uzavřena dávno předtím, než by VISAR mohl do toho klínu udeřit. Jinými slovy, JEVEX dokázal příliš rychle snímat své vlastní procesy, nebo, jak to Hunt vysvětlil Caldwellovi: „Příliš rychle si uvědomuje všechno, co se v něm děje. Kdybychom nějak dokázali odlákat jeho pozornost, třeba jen na pár vteřin… tyhle stroje jsou tak rychlé, že ZORAC by klidně za tu dobu mohl vyřadit rušicí blokádu a pustit dovnitř VISARa.“ Ale jak mohli odvést JEVEXovu pozornost, když jediné spojení s ním bylo přes ZORACa a ani ten se s ním nemohl spojit, dokud neodvedou JEVEXovu pozornost?

A potom VISAR ohlásil sérii gravitačních poruch za hranicemi systému Gistaru a vzápětí se tam začaly objevovat jakési lodě. Ty se brzy vydaly k Thurienu. VISAR na nich nezjistil žádné přijímače h-mřížkové energie ani navigačních paprsků. Bylo to padesát těžce ozbrojených jevlenských válečných lodí s vlastním pohonem a rozmístily se kolem Thurienu. JEVEX na okamžik znovu otevřel spojení s VISARem a doručil mu ultimátum: Thurienci mají osmačtyřicet hodin na to, aby předali Jevlenům kontrolu nad celou svou říší. Pokud tak do té doby neučiní, začnou Jevlenové ničit jedno thurienské město za druhým, počínaje Vranixem. Takové jsou podmínky. Není o čem diskutovat.

# # #

Ve Vládním centru na Thuriosu vládla napjatá atmosféra. Byli tu všichni členové terranské skupiny z McCluskyho, dále Calazar, Showm a různí experti – inženýři a technici, včetně Eesyanova zástupce Morizala. Od vyhlášení ultimáta uplynulo už šest hodin.

„Přece musí být něco, co můžete udělat," protestoval Caldwell a přitom zuřivě přecházel místností. „Nemohli byste do nich třeba narazit dálkově řízenými loďmi? Nemohl by VISAR vytvořit pár černých děr a vcucnout je? Nějak to přece jít musí."

„Souhlasím," Showm se podívala na Calazara. „Zkusit bychom to měli. Vím, že je to nechutné, ale to Jevlenové stanovili pravidla. Zvážili jste tyto alternativy?"

„Lodě by sestřelili dávno předtím, než by se k nim vůbec dostaly," řekl Morizal. „A kdybychom vytvořili černou díru, všimli by si toho a včas by se jí vyhnuli. A i kdyby ne – dostali bychom jich jen malou část. Zbytek by potom zničil Thurien – nečekali by na vypršení ultimáta."

„A navíc, to není náš způsob," řekl nakonec Calazar. „Ganymeďané nikdy neřešili věci válkami ani násilím. K něčemu takovému bych nemohl dát souhlas. My neklesneme na úroveň jevlenských barbarů."

„Dosud nikdy jste ale nestáli proti takové hrozbě," upozornila Karen Hellerová. „Jak jinak se s ní chcete vypořádat?"

„Má pravdu," ozvala se Showm. „Jevlenská armáda není nijak velká. Je docela dobře možné, že nic víc nemají. Za šest měsíců může být situace jiná. Pozemská logika je tvrdá, nicméně realistická: pokud ztratíme nějaké lidi teď, můžeme získat čas, abychom jich později zachránili mnohem víc. Je to něco, co se naučili ze své historie a co bychom měli pochopit i my."

„To není řešení," opakoval Calazar. „Znáš přece historii Země. Taková logika vždycky vede k neomezené eskalaci násilí. To je šílenství. Nedovolím, abychom se vydali po této cestě."

„Broghuilio *je* šílenec," trvala na svém Showm. „Jiné řešení není."

„Musí být. Potřebujeme čas na rozmyšlenou."

„Ten právě nemáme."

Zavládlo nepříjemné ticho. Na jedné straně místnosti Hunt zachytil Lynin pohled a bezmocně pokrčil rameny. Lyn zvedla obočí a povzdechla si. Nebylo co dodat. Situace nevypadala dobře. Nedaleko od nich začínal Danchekker ztrácet trpělivost. Sundal si brýle, zamžoural skrz ně, když si je otáčel před obličejem, potom si je znovu nasadil a promnul si hřbet nosu palcem a ukazováčkem. O něčem přemýšlel. Hunt se na něj zvědavě díval a vyčkával.

„Předpokládejme," začal Danchekker, ještě chvíli přemýšlel a potom otočil hlavu ke Calazarovi a Morizalovi. „Předpokládejme, že bychom mohli Jevleny přesvědčit, aby se vzdali své útočné akce a přešli do obrany… jinými slovy, že bychom je poslali zpátky na Jevlen," řekl. „To by nám snad umožnilo získat trochu času."

Calazar se na něj nechápavě podíval. „Proč by to dělali? Do obrany? Proti čemu? Nemůžeme je nijak ohrozit a vy také ne."

„To je pravda," souhlasil Danchekker. „Ale možná bychom je mohli přesvědčit o opaku." Ganymeďané se na něj zmateně dívali. Vysvětlil: „Lyn a Vic nedávno mluvili o možnosti *nasimulovat* masivní útok na Jevlen ve VISARovi a potom ho implantovat do JEVEXe – samozřejmě, pokud ZORAC získá přístup. Zmanipulováním JEVEXových vnitřních záznamů by v něm možná mohl VISAR vyvolat přesvědčení, že takový útok je zcela v souladu s tím, co celé roky pozoroval. Rozumíte mi? To by mohlo zmást Jevleny natolik, aby své jednotky stáhli. A při dané úrovni nejistoty by pravděpodobně neriskovali palbu na Thurien, dokud by nezjistili pravdu. Netuším, co bychom dělali potom, ale alespoň bychom tak získali dočasnou úlevu."

Showm ho poslouchala s podivným výrazem ve tváři. „To by bylo skoro totéž, co oni udělali nám," zamumlala. „Obrátili bychom jejich vlastní taktiku proti nim."

„Ano, ta myšlenka v sobě má jistý půvab," souhlasil Danchekker.

Morizal se začal vyptávat na podrobnosti a Danchekker se pustil do vysvětlování. Když skončil, Ganymeďané se na sebe rozpačitě podívali, ale nikdo v tom plánu nedokázal najít žádný velký zádrhel. „Co myslíš, VISARe?" zeptal se po chvíli debaty Calazar.

„No, mohlo by to fungovat, ale pořád máme jen pětiprocentní šanci, a to přinejlepším," odpověděl VISAR. „Je to pořád stejný problém: do JEVEXe se můžu napojit, jenom když vypne blokádu a to se ZORACovi zatím nepodařilo. Nemám s ním žádný kontakt."

„Co jiného můžeš navrhnout?" zeptal se Calazar.

Uplynulo několik vteřin. „Vůbec nic," přiznal VISAR. „Mohl bych se dát do práce, s pomocí Terranů vyrobit ta data a mít je připravená pro případ, že by ZORAC pronikl, ale pořád je to jenom pět procent. Jinými slovy – moc na to nesázejte."

V Huntových očích se objevil nepřítomný výraz. Ostatní si toho všimli a jeden po druhém se k němu otáčeli. „Stále týž problém, jak odvést JEVEXovu pozornost, že?" řekl. „Kdybychom mohli prostě na pár vteřin pozastavit jeho kontrolní funkce, ZORAC by mohl vypnout blokádu a otevřít h-linkové spojení. A VISAR by mohl spojení udržet trvale a udělat zbytek."

„To ano, ale o co vám jde?" zeptal se VISAR. „Tohle jsme už přece probrali. Něco takového nemůžeme udělat prostě proto, že jediný způsob, jak se spojit s JEVEXem, je přes ZORACa."

„Možná, že ne," zamýšlel se Hunt. Místnost náhle ztichla. Přelétl ji pohledem a oči už měl zase pozorné. Všichni čekali. „K odlákání JEVEXovy pozornosti nemůžeme použít ZORACa, protože ten je *vně* systému a pokouší se dostat dovnitř. Ale máme k dispozici jiný kanál, který vede *dovnitř* – přímo do JEVEXova jádra."

Caldwell potřásl hlavou. Vypadal nechápavě. „O čem to mluvíš? Jaký kanál? Kde?"

„V Connecticutu," vypálil Hunt. Na okamžik se zadíval na Lyn a potom na ostatní. „Vsadím se, že ta věc ve Sverenssenově domě je kompletní stanice pro spojení s JEVEXem – zřejmě tam bude mít i neurolink. Co jiného by to mohlo být? Tamtudy bychom mohli JEVEXe dostat."

Uplynulo pár vteřin, než ostatní pochopili, co má na mysli. Zdálo se, že Morizal tomu nerozumí. „Dostat ho a udělat co?" zeptal se. „Jak byste to použil?"

Hunt pokrčil rameny. „No, o tom jsem zatím vlastně nepřemýšlel, ale nějaký způsob najdeme. Možná bychom přes to mohli JEVEXovi napovídat všechny ty VISARovy výmysly – že

Země je už léta plně vyzbrojená, že už odstartovala útočná vlna, která má zničit Jevlen… podpůrná tvrzení, takové věci. To by ho mohlo na jednu dvě vteřiny zmást.“

„To je nejšílenější nápad, co jsem kdy slyšel,“ potřásl Caldwell bezmocně hlavou. „Proč by ti měl JEVEX věřit? Vždyť tě ani nezná. A kromě toho, ty bys byl vážně ochotný sednout si do té věci a pustit si JEVEXe do hlavy?“

„Ne, to jistě ne,“ odpověděl Hunt. „Ale Sverenssena JEVEX zná. A kdyby mu to řekl on, uvěřil by mu. To by s ním vážně zamávalo.“

„Proč by Sverenssen něco takového dělal?“ zeptala se Karen. „Proč si myslíš, že by s námi chtěl spolupracovat?“

Hunt pokrčil rameny. „Protože tomu parchantovi přiložíme k hlavě pistoli a přinutíme ho,“ odpověděl prostě.

Opět zavládlo ticho. Ten návrh byl tak ohromující, že nikdo nedokázal vymyslet vhodnou odpověď. Ganymeďané se po sobě užasle dívali – s výjimkou Showm, která vypadala, že s Huntovým návrhem bezvýhradně souhlasí. „A jak by ses chtěl dostat do domu?“ zeptal se nakonec pochybovačně Caldwell. „Lyn přece říkala, že bys na to potřeboval armádu.“

„No tak si vezmeme armádu. Jerol Packard a Norman Pacey přece musí znát nějaké lidi, kteří by to zvládli.“

Jak o tom přemýšleli, začalo to vypadat docela rozumně. „Ale víš jistě, že ho můžeš k něčemu takovému přinutit, aniž by to JEVEX zjistil?“ zeptala se Karen. „Chci říct, VISAR vidí každého, kdo je v perceptronu na McCluskym, ještě než si sedne do křesla. Jak můžeš vědět, že u Sverenssena to nebude stejné?“

„To nemůžu,“ přiznal Hunt. Zatvářil se zoufale. „Je to riziko, to uznávám. Ale je to zatraceně menší riziko než to, kterému by se měl podle tebe vystavit Calazar. A kromě toho, Ganymeďané už riskovali dost.“

Caldwell stroze kývl. „Souhlasím. Udělejme to.“

„VISARe?“ zeptal se Calazar, kterého náhlý obrat poněkud vyvedl z míry.

„Nikdy jsem o ničem podobném neslyšel,“ prohlásil VISAR. „Ale pokud to zvýší naši šanci nad těch pět procent, stojí to za pokus. Kdy mám začít pracovat na falešných záznamech?“

„Ihned.“ Caldwell přešel doprostřed skupiny a najednou opět pocítil ten starý známý velitelský pocit. „Karen a já tady zůstaneme a pomůžeme s tím. Ty zůstaň taky, Chrisi, abys jim to mohl ještě jednou vysvětlit. Vic musí letět do Washingtonu a vysvětlit Packardovi, co po něm chceme, a Lyn by radši měla letět s ním, protože se v tom domě vyzná.“

„To vypadá, že bychom vás měli uznat jako velitele této operace,“ usoudil Calazar.

„Děkuju,“ přikývl Caldwell a rozhlédl se po místnosti. „Tak dobrá,“ prohlásil. „Projdeme si do detailu celou akci od začátku a pokusíme se to všechno sesynchronizovat, jak jen to půjde.“

# # #

Hunt s Lyn dorazili do Washingtonu pozdě odpoledne téhož dne. Caldwell už z Aljašky volal Packardovi, takže Packarda, Paceye a Clifforda Bensona ze CIA víceméně očekávali. Nečekali ovšem kontingent sovětských důstojníků v čele s Mikolajem Sobroskinem. Dalším překvapením – naprostým překvapením – byl fakt, že v jiné části budovy se nachází jevlenský přeběhlík jménem Verikoff.

Většina Rusů byla příliš ohromená tím, co se dozvěděli od Hunta a Lyn, než aby mohli přispět do diskuse. Sobroskin však jejich příběh rychle vstřebal a potvrdil jim – z informací, které mu sdělil Verikoff – že v kancelářském křídle Sverenssenova domu se opravdu nachází systém pro komunikaci s JEVEXem, včetně neurolinku. Verikoff sám ho mnohokrát použil ke krátkým návštěvám Jevlenu. Tím pádem mohl Sobroskin navrhnout podstatné zjednodušení Huntova plánu. „Jak říkáte, hlavní potíž přinutit Sverenssena k čemukoli spočívá v tom, že JEVEX by mohl spatřit, co se děje,“ řekl. „Ale to možná vůbec není nutné. Kdybychom jednoduše získali přístup k tomu zařízení, mohli bychom Verikoffa přesvědčit, aby dobrovolně udělal, co chceme. JEVEX Verikoffa zná. Nebude mít žádné podezření.“

O deset minut později sestoupili o jedno patro a vstoupili do místnosti, před kterou stáli dva ozbrojení strážci. Uvnitř byl Verikoff se dvěma dalšími Sobroskinovými důstojníky. Na Sobroskinovu žádost jim Verikoff nakreslil na nástěnnou obrazovku plán

Sverenssenova domu, kde vyznačil umístění komunikační místnosti a přístupové dveře do křídla, ve kterém se nacházela, nemluvě o popisu obranných prvků budovy. „Tak co myslíte?“ zeptal se Pacey Lyn, když Verikoff skončil.

Přikývla. „Stoprocentně přesné. Nakreslil to právě tak, jak to opravdu vypadá.“

„Zdá se, že mluví pravdu,“ kývl spokojeně Packard. „A všechno, co řekl Sobroskinovi, souhlasí s tím, co Vic Hunt řekl nám. Myslím, že mu můžeme věřit.“

Verikoff překvapením vykulil oči. Ukázal rukou na svůj náčrtek a potom na Lyn. „Ona to už ví? Jak je to možné? Jak může vědět o neurolinku?“

„Vysvětlování by trvalo moc dlouho,“ odsekl Sobroskin. „Řekněte nám, jaké vizuální senzory má JEVEX v domě. Má něco v pokojích, venku, v komunikační místnosti nebo kde?“

„Jenom v samotné komunikační místnosti,“ odpověděl Verikoff. Nechápavě koukal na Američany.

„JEVEX neví o ničem, co se děje ve zbytku domu?“ zeptal se Sobroskin.

Verikoff zavrtěl hlavou. „Ne.“

„A co konvenční poplašná zařízení na pozemku?“ ptal se Pacey. „Je tam něco takového? Je možné proniknout přes zdi a ploty bez povšimnutí?“

„To místo je celé velmi přísně střeženo,“ odpověděl Verikoff. Ve tváři se mu objevil poplašený výraz, když si uvědomil, kam Pacey míří. „Vetřelce by určitě objevili.“

„Sledují ten dům jevlenská pozorovací zařízení z oběžné dráhy?“ zeptal se Hunt. „Mohli bychom na něj zaútočit, aniž by to zjistili?“

„Pokud vím, kontrolují ho pravidelně, ale nikoli neustále.“

„Jak často?“

„To nevím.“

„A co Sverenssenovo služebnictvo?“ zeptala se Lyn. „Jsou to taky Jevlenové nebo jenom místní výpomoc? Kolik toho vědí?“

„Všechno to jsou jevlenští strážní – speciálně vybraní.“

„Kolik?“ chtěl vědět Sobroskin. „A jsou ozbrojení? Čím?“

„Deset. V domě je jich vždycky aspoň šest. Jsou pořád ozbrojení. Konvenčními terranskými zbraněmi.“

Packard se podíval na ostatní. Jeden po druhém pomalu přikývli. „To vypadá, že bychom mohli mít šanci,“ řekl. „Je čas zavolat profesionály a zjistit, co si o tom myslí.“

Verikoff náhle zbystřil. „Co mají znamenat ty řeči o útoku?“ zeptal se. „Vy tam jdete?“

„*Vy* taky,“ sdělil mu Sobroskin.

Verikoff začal protestovat, ale když uviděl hrozbu v Sobroskinových očích, nechal toho. Olízl si rty a přikývl. „Co chcete, abych udělal?“ zeptal se.

# # #

O hodinu později už všichni seděli ve VTOL osobním transportéru a mířili přes Potomac na armádní základnu ve Fort Myer. Tam se setkali s plukovníkem Sheararem, velitelem protiteroristické jednotky Special Forces, která už byla upozorněna a uvedena do pohotovosti. Plánování a briefing pokračovaly až do rána. Když na východě začalo svítat, transportér Air Force vzlétl z Fort Myer a zamířil podél pobřeží k Nové Anglii. Tiše přistál o méně než třicet minut později u zastrčené vojenské zásobárny umístěné mezi zalesněnými kopci asi třicet kilometrů od Stamfordu v Connecticutu.

Kapitola třicet dva

Jevlenové stále odposlouchávali pozemskou komunikační síť. Země věděla, že to dělají, a Jevlenové věděli, že Země to ví. Proto, usuzoval Caldwell, budou očekávat, že jakákoli komunikace na nejvyšší úrovni mezi pozemskými vládami, především taková, která se týká chystaného útoku na Jevlen, bude zakódovaná metodami, jež se obecně pokládaly za nerozluštitelné; nic jiného by nepůsobilo autenticky. Ale pokud by ty kódy byly opravdu nerozluštitelné, nebylo by k ničemu vložit do JEVEXe autentické zakódované informace, protože by jim JEVEX nerozuměl.

Na Caldwellovu žádost vědci na základně McClusky poslali VISARovi informace o kódovacích algoritmech používaných při maximálně zabezpečené komunikaci. VISAR je analyzoval a prohlásil, že jejich rozluštění nebude pro JEVEXe představovat problém. Vědci byli skeptičtí. VISAR je vyzval, aby zakódovali nějakou zprávu a poslali mu ji, což udělali. VISAR vrátil dekódovaný text za méně než minutu. Ohromení vědci došli k závěru, že se, co se algoritmů týká, mají se ještě hodně co učit. Ale závěr vyzněl uspokojivě: bylo možné v JEVEXovi vzbudit dojem, že opravdu odposlouchává nejzabezpečenější pozemské komunikační kanály.

Od té chvíle začal VISAR vymýšlet upravenou verzi posledních několika desítek let historie Země – historie, v níž nikdy nedošlo k odzbrojení, ale naopak k eskalaci vojenských potenciálů až na zcela nesmyslnou úroveň ničivosti. Nakonec se pozemští vůdci potají sešli a uzavřeli ve spěchu smlouvu o spojenectví, aby mohli silou všech svých armád proletět thurienskými branami a zaútočit na Jevlen. VISARova poslední verze událostí se právě promítala ve vládním centru v Thuriosu. Na obrazovce byla vidět konferenční místnost, ve které někteří z vyšších důstojníků právě seznamovali své štáby s

průběhem operace. Generál Gearvey, jehož VISAR určil jako nejvyššího velitele americké armády, si vzal slovo.

„Stojíme proti nepříteli, který vládne technologií nepředstavitelně nadřazenou naší; nevíme, jak je silný, ani jaká může být jeho odveta. Jsou však dva faktory, které hovoří v náš prospěch – *čas* a *připravenost*. My můžeme zaútočit nyní, zatímco nepřítel, podle všech zpráv od Thurienců, nikoli. Naše strategie je tedy založena na využití těchto faktorů na nejvyšší možnou míru. Nebudeme se zdržovat detailním plánováním a spolehneme se především na iniciativu místních velitelů. Cílem je rychle a naprosto zničit nepřítele jediným překvapivým bleskovým úderem s plným nasazením. Žádné kompromisy. Není čas starat se o morálku. Druhou šanci už dostat nemusíme."

V tu chvíli se přihlásil ruský generál a vzal si slovo. „První fáze útoku je označená kódem OXBOW. Patnáct dálkových radiačních projektorů začne s likvidací vybraných cílů na povrchu Jevlenu, ze vzdálenosti jednoho a půl milionu kilometrů za hradbou torpédoborců a podpůrných taktických jednotek. Dalších pět projektorů zůstane v rezervě ve vzdálenosti patnácti milionů kilometrů. Cílem bombardování bude přitáhnout pozornost obranných sil, zatímco hlavní jednotky se přesunou do těsné blízkosti planety, kde budou provádět další operace."

Na jeho řeč navázal náčelník evropských vzdušných sil. „Fáze BANSHEE začne pečlivým pročištěním prostoru poblíž Jevlenu a likvidací nepřátelských instalací. Ihned poté bude vysazen orbitální systém smíšeného úderu, který zneutralizuje hlavní vojenské budovy a místa s velkou koncentrací pozemních jednotek. Sekundární úder se soustředí na populační centra a administrativní střediska s cílem vyvolat paniku a zničit komunikace – to rozvrátí obranu. V téže době jednotky vysazené v nižších výškách spolu s válečnými satelity ovládnou jevlenský vzdušný prostor. Výsadkové taktické skupiny se zúčastní vybraných pozemních útoků. Naším cílem je získat úplnou kontrolu nad povrchem planety do dvanácti hodin od průniku hlavních jednotek. Úspěšné ukončení této fáze bude ohlášeno kódem CLAYMORE."

Poslední část shrnul čínský generál.

„Po ohlášení CLAYMORE budou připraveny podmínky pro ovládnutí nepřátelských stanovišť na povrchu. Tato fáze nese kódové označení DRAGON. Jako první přistanou bezpilotní návnady, které umožní identifikaci nezničených obranných seskupení a jejich likvidaci orbitálními bombardéry ponechanými pro tento účel v rezervě. Zbývající orbitální skupiny budou znovu nasazeny do boje, aby kryly přistávající jednotky. Výsadkové skupiny určené k pozemnímu potlačení aktivit nepřítele začnou být na místa určení dopravována v letounech. Po vyčištění sestupových koridorů přistanou výsadky ve dvanácti strategických bodech. Detaily těchto operací jsou právě dolaďovány s příslušnými veliteli. Strategické bombardování z orbity bude pokračovat, aby se obrana nemohla soustředit na místa přistání.“

„Tím končím tento přehled,“ shrnul Gearvey. „Ihned budou následovat individuální úkoly, časové plány a volací znaky. Zůstaňte na příjmu.“

„Tak co myslíte?“ zeptal se Caldwell, když obraz zhasl.

„Působivé,“ řekla Karen. „Mě by to vyděsilo k smrti.“

„Příšerné,“ vydechl ochromeně Calazar. „Ještě štěstí, že jste neletěli se *Shapieronem*. Na něco takového bychom nikdy nepřišli.“

Danchekker se tvářil poněkud nespokojeně. „Pořád v tom není ten pocit naléhavosti, o který usilujeme,“ vrčel. „Vždyť se tam nezmiňují žádná konkrétní data.“

„To jsem udělal schválně,“ vysvětlil Calazar. „Jestli to má být uvěřitelné, musíme nechat pozemským lodím celé měsíce času, aby se dostaly ze Sluneční soustavy. Přišlo mi nejlepší nechat tuhle část neurčitou. Jak myslíte, že by to šlo jinak?“

„Já nevím, ale nelíbí se mi to,“ Danchekker nebyl spokojený.

Chvíli bylo ticho, a potom napadlo Morizala: „No, už jste si vymysleli, že vám Thurienci otevřou brány za hranicemi Sluneční soustavy. Co to takhle ještě trochu upravit? Terranské lodě by mohly být vybavené thurienskými h-mřížkovými boostery. Tak by se mohly dostat ze Sluneční soustavy za den.“

„Celá flotila?“ zeptala se překvapeně Karen Hellerová. „Je vůbec možné namontovat ta zařízení na celou flotilu tak rychle?“

„Teoreticky ano,“ odpověděl Morizal. „Je to celkem jednoduchá práce. S neomezenou pomocí ganymeďanských inženýrů by to bylo možné.“

„Co si o tom myslíš?“ obrátil se Caldwell na Danchekkera.

„To už zní líp,“ kývl Danchekker.

„Tak co kdybych tu poslední část takhle upravil?“ navrhl VISAR. Na obrazovce se znovu objevil generál Gearvey ve chvíli, kdy shrnoval celé sezení.

„Tím končím tento přehled,“ řekl. „V časových plánech nejsou žádné velké změny. Thurienci momentálně montují h-boostery a první útočná vlna může opustit Zemi dnes v osmnáct nula nula. Podle všech zpráv naše armáda obklíčí nepřátelský systém do tří dnů, jak bylo plánováno. Potom lodě znovu vstoupí do h-prostoru a budou v něm urychleny tak, aby dosáhly Jevlenu za dvacet dvě hodiny. Za čtyři dny tedy zahájíme akci. Hodně štěstí vám všem. Ihned budou následovat individuální úkoly, časové plány a volací znaky. Zůstaňte na příjmu.“ Obraz zmizel.

„Dokonalé,“ zamumlal Danchekker.

„Teď začnu vymýšlet sledovací záznamy, které by to podpořily,“ prohlásil VISAR. „Ale napřed potřebuji nějaké informace o terranské armádní výstroji a objektech. Můžete mi je poslat z McCluskyho?“

„Spoj mě s nimi,“ požádal Caldwell. „Hned ti něco seženu.“ Otočil se a na okamžik spočinul pohledem na jiném obraze – jevlenské lodi rozmístěné okolo Thurienu. „Nějaké další zprávy o *Shapieronu?*“ zeptal se.

„Nic,“ odpověděl VISAR bezvýrazně.

Před Caldwellem se náhle ve vzduchu objevil obdélník a v něm tvář dispečera na McCluskym. Caldwell se odvrátil od obrazu jevlenské hrozby a znovu se soustředil na urgentnější záležitosti.

Kapitola třicet tři

„Sakra! Sakra! Sakra!“ Niels Sverenssen zuřivě bušil do dotekové klávesnice datamřížkového terminálu. Obrazovka zůstala temná, i když do přístroje praštil. Otočil se a zuřivě vyběhl k hale. „Vickersi!“ zakřičel. „Kde krucinálfagot vězíš? Myslel jsem, že ti pitomci na datafon tu už měli být!“

Vickers, rozložitý, snědý velitel Sverenssenova domácího personálu, se vynořil z jedné chodby. „Vrátil jsem se teprve před deseti minutami. Říkali, že tu budou hned.“

„No tak proč tu nejsou?“ zuřil Sverenssen. „Potřebuju urgentně vyřídit několik hovorů. *Musí* neprodleně obnovit provoz.“

Vickers pokrčil rameny. „To jsem jim řekl taky. Co mám ještě dělat?“

Sverenssen si začal masírovat pěst druhou rukou. Přecházel sem a tam a klel. „Proč se vždycky stane něco takového? Co je to za blbečky, když nedokážou udržet v provozu ani tak jednoduchý komunikační systém? Celá ta věc je neomluvitelná!“

Od okna k nim dolehlo hučení blížícího se aeroauta. Vickers na okamžik naklonil hlavu a potom přešel k jednomu skleněnému panelu, který tvořil část stěny, a podíval se. „To je taxík,“ hlásil přes rameno, „a letí přes naši střechu.“ Uslyšeli ho přistát z druhé strany domu, na příjezdové cestě. Brzy potom zazněl zvonek a jedna služebná přispěchala ke dveřím. Bylo slyšet tlumené ženské hlasy a o pár vteřin později dovnitř vpadla rozesmátá Lyn Garlandová. Sverenssen otevřel ústa ve směsi překvapení a úžasu.

„Nielsi!“ vykřikla. „Volala jsem ti, ale nějak ti nejde linka. Říkala jsem si, že ti beztak nebude vadit, když se stavím. Přemýšlela jsem o tom, co jsi říkal. Víš, možná jsi měl pravdu. Myslela jsem, že bychom to měli napravit.“ Celou dobu nenápadně držela ruku na kabelce. Sverenssen nebyl v komunikační místnosti; plukovník Shearer trval na tom, že musí být mimo, až jeho muži vpadnou

dovnitř. Lyn našla prstem v kabelce tlačítko na mikrovysílačce a třikrát ho stiskla.

„Ale ne, teď ne!“ zaúpěl Sverenssen. „Co vás to napadlo, takhle sem vtrhnout? Jsem hrozně zaneprázdněný a musím řešit spoustu důležitých věcí. A krom toho jsem měl dojem, že naše nepříliš pamětihodné setkání vyznělo dost jednoznačně. Na shledanou. Vickersi, ukaž prosím slečně Garlandové cestu zpátky k jejímu taxi.“

„Tudy,“ Vickers vykročil k Lyn a pokývl služebné.

„To vyznělo,“ Lyn Vickerse naprosto ignorovala. „Vyznělo to úplně jasně. A já byla blbá, že jo, přesně jak jsi říkal. Ale teď jsem to měla šanci zvážit a mám dojem –“

„Vyveď ji odtud,“ zamumlal Sverenssen a odvrátil se. „Dnes nemám čas poslouchat nejapné tlachání téhle ženské.“ Vickers popadl Lyn za ruku a neoblomně ji nasměroval do chodby k předním dveřím, zatímco služebná běžela napřed, aby je podržela otevřené. Taxík tam pořád ještě stál. Zrovna když docházeli ke dveřím, vyjela ze zatáčky dodávka opravářské čety Jižní novoanglické datafonní společnosti a zastavila před budovou tak blízko taxíku, že mu přečnívající žebříky zablokovaly vzletovou dráhu.

Taxikář stáhl přední okénko a začal řvát do kabiny auta: „Hej, idiote! Kde ses učil tu věc řídit? Jak se vocaď mám teď sakra dostat?“ Ze dveří pro závozníka vyskočili dva opraváři a třetí vylezl zezadu. Motor naskočil; ozvalo se přerušované elektrické hučení a potom ticho. „Mám tu potíže,“ ozvalo se z okénka řidiče. „Přesně tohle se stalo, když jsme vyjížděli.“

„No tak s tou zatracenou károu něco dělej, kámo. Já musím makat.“

Vickers pustil Lyninu ruku a mumlal si pro sebe něco sprostého. V tom zmatku na příjezdové cestě si ani on, ani služebná nevšimli, že se Lyn pomalu krade zpátky do domu. „Tak sakra zacouvej. Co je? To nevíš, jak se couvá s taxíkem?“

„A jak mám zacouvat? Koukni, co je za mnou – kytky! Potřebuješ snad brejle?“

Z dodávky vylezl další technik. Na běžnou domácí opravu tu bylo podezřele moc lidí, ale Vickers a služebná věnovali příliš velkou pozornost hádce, a tak si to několik cenných sekund

neuvědomili. Nezaznamenali ani zvuky letounů, blížících se zpoza stromů na obou stranách cesty.

Když se Lyn znovu objevila v rohové hale, Sverenssen stál u jednoho z oken a díval se kamsi na oblohu. Najednou se ozval zvuk, který zdánlivě přicházel ze všech stran současně. Na terase u bazénu přistály dva armádní výsadkové letouny a ještě než dosedly, vyhrnuly se z nich vojáci v khaki uniformách. Z horního patra se ozval zvuk tříštěného skla a na okamžik zahlédl Vickerse a služebnou sražené k zemi dalšími vojáky, co vpadli do předsíně. Potom se ozvaly výbuchy a chodbu zahalil hustý dým.

Lyn rychle vytáhla z kabelky respirátor, přitiskla si ho na tvář a na oči a přetáhla si přes hlavu pásku. Právě včas – okenní tabule totiž popraskaly a dovnitř vlétly omračovací granáty a plynové bomby. Všude výbuchy a kouř, do toho křik, cinkot skla, bušení do vyražených dveří a několik ojedinělých výstřelů. V oblouku chodby k hlavnímu schodišti se objevil kdosi z personálu a vyděšeně ukazoval kamsi za sebe. „Jsou na střeše! Na střeše jsou vojáci! Mají –“ Zbytek věty se ztratil v dalších explozích a muže zahalil oblak dýmu a plynu z granátu za ním. Sverenssen odskočil od okna a Lyn viděla, jak si protírá oči a snaží se pochopit, co se děje. Teď se za žádnou cenu nesměl dostat do komunikační místnosti. Opatrně se začala plížit podél zdi, aby se dostala mezi něj a chodbu do kancelářského křídla. Uviděl clonou kouře pohyb a přiblížil se k ní. *„Ty!“* Když ji poznal, zkroutil tvář do vzteklé masky, ještě groteskněji díky potůčkům slz, které mu stékaly po tvářích. Lyn se leknutím zastavilo srdce. Ustoupila, ale dál mířila k chodbě. Sverenssen se vynořil z dýmu a stanul proti ní.

Potom se ozvaly úsečné vojenské příkazy; zdálo se, že nepříliš daleko. Sverenssen se ohlédl a zaváhal. V chodbě ke kuchyni se praly nezřetelné postavy a něco se mihlo i na straně domu sousedící s bazénem. Sverenssen změnil směr a vrhl se ke kancelářskému křídlu. Lyn, aniž by si uvědomila, co dělá, zvedla proutěnou židli a hodila mu ji pod nohy. Sverenssen těžce upadl a udeřil hlavou o zeď. Rozplácl se na podlaze.

Ale Lyn clonou dýmu zahlédla, že se pořád ještě hýbe. Zoufale se rozhlédla, potom vzala z jednoho stolku velkou vázu, ztěžka

polkla, pokusila se přestat třást a donutila se přijít blíž. Sverenssen se už napůl posadil; jednou rukou se držel za hlavu a mezi prsty mu protékal potůček krve. Zapřel se nohou o zem a rukou o zeď a pokusil se vstát. Lyn uchopila vázu oběma rukama a zvedla ji nad hlavu. Ale vtom Sverenssena zradily vlastní nohy. Chvíli vrávoral a potom hlasitě zasténal a sesypal se ke stěně. Lyn znehybněla v nezměněné poloze, když se z dýmu kolem ní vynořily postavy v armádních uniformách, s nasazenými respirátory a s útočnými puškami. Jeden jí jemně vzal vázu z rukou. „My už se o něj postaráme," ozval se chraplavý hlas. „Není vám nic?" Tiše zavrtěla hlavou, zatímco dva příslušníci Zvláštních sil hrubě zvedli Sverenssena na nohy.

„Zatraceně dobrá práce," poznamenal kdosi za ní. „Víš, kdybys na sobě trochu mákla, mohla by ses klidně dostat k SAS." Otočila se a uviděla za sebou Hunta, jak se na ni uznale dívá. Vedle něj stál Shearer. Hunt k ní přešel, ovinul jí ruku kolem pasu a pevně ji objal. Přitiskla mu hlavu k rameni a držela se ho, dokud se nepřestala třást. Mluvení mohlo počkat.

Hluk kolem nich pomalu utichal. Kouř se rozptýlil natolik, že bylo vidět, jak vojáci přivádějí do jednoho rohu haly členy Sverenssenova personálu, prohledávají je, odebírají jim zbraně a potom je odvádějí do křídla pro hosty. Když plyn vyprchal natolik, že si vojáci mohli sundat respirátory, prošla troskami dovnitř skupina amerických a sovětských důstojníků. Doprovázeli je muži, kteří měli pod neprůstřelnými vestami civilní obleky. Když je Sverenssen spatřil, nevěřícně vykulil oči. „Ahoj," pozdravil ho Norman Pacey s pocitem hlubokého zadostiučinění. „Pamatuješ se na nás?"

„Pro tebe válka skončila, příteli," informoval Sverenssena Sobroskin. „Vlastně, abych byl přesný, skončilo všechno. Je opravdu škoda, že ubytování v Brunovi nevyhovovalo tvým standardům. Bylo docela luxusní v porovnání s místem, kam půjdeš teď." Sverenssen zkřivil tvář zlostí, ale zdálo se, že není schopen odpovědi.

Seržant přešel místnost, zasalutoval a ohlásil Shearerovi: „Žádné ztráty, pane. Jen pár ran a oděrek, a to hlavně na druhé straně. Nikdo neutekl. Celý dům je zabezpečený."

Shearer kývl. „Začněte je hned odvádět. Musíme letouny odsud dostat dřív, než si jich sledovací systém všimne. Kde je Verikoff a ti lidi od CIA?“ Ještě než to dořekl, do místnosti vpadla další skupina. Sverenssen otočil hlavu a poklesla mu čelist, když uslyšel Verikoffovo jméno. Ten se zastavil kousek od něj a vzdorně si ho prohlížel.

„To ty…“ zasyčel Sverenssen. „Ty… *zrádče!*“ Instinktivně se na něj vrhl, ale okamžitě ho zastavila dobře mířená rána pažbou pušky na solar plexus. Sesul by se k zemi, nebýt toho, že ho dva vojáci drželi.

„Klíč má pořád u sebe,“ řekl Verikoff. „Myslím, že na řetízku kolem krku.“ Shearer roztrhl Sverenssenovi košili, našel klíč, stáhl ho a podal Verikoffovi.

„Za tahle zvěrstva zaplatíte, plukovníku,“ zasípal Sverenssen. „Jednou si na mě vzpomenete. Už jsem zničil větší muže, než jste vy.“

„Zvěrstva?“ potřásl zmateně Shearer hlavou. „Já netuším, o čem to mluví, vy ano, seržante?“

„Taky netuším, pane.“

„Vy jste snad něco viděl?“

„Ani ň, pane.“

„Proč se podle vás ten muž drží za břicho?“

„Pravděpodobně špatné zažívání, pane.“

Zatímco Sverenssena odváděli k jeho lidem, Shearer se otočil ke Cliffordu Bensonovi. „S okamžitou platností stahuju své muže; nechám jich tu jen deset, aby hlídali dům. Myslím, že je všechno připravené na vaši akci.“

„Dobrá práce, plukovníku,“ pochválil ho Benson. Otočil se k ostatním. „No, čas je drahý. Jdeme na to.“

Vydali se za Verikoffem ke kancelářskému křídlu. Chodba končila velkými, bytelnými dřevěnými dveřmi. „Nejsem si jistý, jaký dosah mají JEVEXovy senzory,“ řekl Verikoff. „Bude lepší, když zůstanete tady.“ Ostatní poněkud ustoupili a shlukli se. Vpředu stáli Hunt, Sobroskin, Lyn, Benson a Pacey. „Potřebuju minutku, abych se dal do pořádku,“ požádal Verikoff. Smetl si ze šatů několik sazí,

uhladil si vlasy a otřel tvář kapesníkem. „Vypadám normálně?“ zeptal se.

„Fajn,“ odpověděl Hunt.

Verikoff kývl, otočil se ke dveřím a odemkl je. Potom se zhluboka nadechl, vzal za kliku a otevřel. Ostatní na okamžik zahlédli složité přístrojové panely a police plné zářících přístrojů, a potom Verikoff vešel dovnitř.

Kapitola třicet čtyři

Atmosféra na velitelské palubě *Shapieronu* byla už několik dnů tak napjatá, že hrozilo, že vybuchne. Eesyan stál uprostřed místnosti a díval se na hlavní obrazovku pokrytou sítí propojených čar, obdélníků a symbolů. Byla to mapa cesty do JEVEXe, kterou ZORAC pracně vytvořil ze statistických analýz a korelací odpovědí na své testovací signály. Ale ještě zdaleka nebyl v samotném jádru systému, a právě tam se musel dostat, jestliže chtěl zabránit JEVEXovi v rušení h-linkových signálů. Každý jeho pokus byl okamžitě odhalen některým z JEVEXových neustálých kontrolních procesů a odvrácen automatickou opravnou procedurou. Největší problém bylo zjistit, jak dlouho to ještě může ZORAC zkoušet, než tabulky vydaných diagnostických dat upozorní nadřízené podprogramy, že se děje něco abnormálního. Loď byla zhruba rozdělená na dva tábory – na Eesyanovy vědce z Thurienu, kteří chtěli celou akci odvolat už teď, a na Garutha a jeho posádku, kteří hodlali vsadit vše, jen aby mohli pokračovat v tom, co se Eesyanovi začalo zdát jako jistá sebevražda.

„Třetí dotaz na funkční direktivu sondy tři," ohlásil jeden z vědců. „Podle analýzy odpovědi se zdá, že jsme znovu aktivovali rutinu s právem veta." Podíval se na Eesyana a potřásl hlavou. „Je to příliš nebezpečné. Na tomto kanálu musíme sondování ukončit a používat ho už jenom k běžnému provozu."

„Vzor aktivity koreluje s novou sadou výkonných diagnostických indexů," zavolal další vědec. „Spustili jsme chybovou kontrolu vyšší úrovně."

„Musíme vypnout Trojku," zaprosil třetí vědec, který stál vedle Eesyana. „Díky ní jsme příliš zranitelní."

Eesyan dál pozoroval hlavní obrazovku. Na jedné straně se objevila série varovných hlášení.

„Co myslíš ty, ZORACu?" zeptal se.

„Snížil jsem prioritu pátrání, ale chybová návěští jsou stále nastavená. Je to těsné, ale je to nejblíž k jádru, co jsme se zatím dostali. Můžu to risknout a zkusit to ještě jednou, nebo ustoupit a tuhle šanci pustit. Je to na vás.“

Eesyan se podíval k místu, kde stáli Garuth, Monchar a Shilohin a napjatě ho sledovali. Garuth pevně stiskl rty a sotva znatelně kývl. Eesyan se zhluboka nadechl. „Zkus to, ZORACu,“ nařídil.

Velitelská paluba rázem ztichla a všechny oči se upnuly na velkou obrazovku.

Během několika málo vteřin si ZORAC vyměnil miliardu bitů s jevlenským komunikačním zařízením, které viselo v prostoru. Potom se najednou na obrazovce objevily nové obdélníčky. Byly v nich jakési symboly na jasně červeném pozadí, které rychle blikalo. Jeden vědec zoufale zaúpěl.

„*Havarijní stav,*“ ohlásil ZORAC. „Byl vyrozuměn nadřízený program. Myslím, že jsme to právě projeli.“ To znamenalo, že JEVEX už o nich věděl.

Eesyan sklopil oči k podlaze. Nebylo co říct. Garuth omámeně vrtěl hlavou, jako by odmítal připustit, že se právě tohle děje. Shilohin k němu přistoupila a položila mu ruku na rameno. „Musel jsi to zkusit. Byla to jediná šance.“

Garuth se rozhlédl, jako by se právě probudil ze sna. „Co jsem si jenom myslel,“ zašeptal. „Neměl jsem právo takhle rozhodnout.“

„Někdo to udělat musel,“ řekla pevně Shilohin.

„Zachytil jsem dva objekty ve vzdálenosti sto padesát tisíc kilometrů, a rychle se blíží,“ ohlásil ZORAC. „Zřejmě obranné systémy, které letí zkontrolovat tuto oblast.“ To bylo vážné. *Shapieron* byl sice maskovaný, ale proti sondování na krátkou vzdálenost neměl šanci.

„Kolik máme času, než nás objeví?“ zeptal se tiše Eesyan.

„Maximálně pár minut,“ odpověděl ZORAC.

# # #

Imares Broghuilio stál v jevlenském Válečném sále a díval se na obrazovku, kde byly jeho lodě u Thurienu. I když se nacházely ve VISARem ovládané části vesmíru, jejich komunikace s Jevlenem

nebyla nijak rušena. Thurienci si nepochybně uvědomili, že flotila má rozkaz okamžitě zaútočit, pokud by proti ní cokoli podnikli. Rozhodně se to neodvážili riskovat, což bylo přesně to, co se dalo od tak bojácné a opatrnické rasy čekat. Jeho instinkty se opět ukázaly jako neocenitelné. Jevlenové se konečně předvedli v pravém světle a Thurienci znovu prokázali, že se nemohou nijak postavit proti jeho kombinaci nervů, síly a vůle. Uvědomil si, že celá záležitost je už skoro vyřešená a pocítil hluboké uspokojení.

Pokud by do určité chvíle nedostali odpověď, měli v plánu zničit některé neobydlené části povrchu Thurienu jako důkaz, že je ultimátum myšleno vážně. Tato chvíle právě nastala a Broghuiliovi rádci napjatě sledovali svého vůdce. „Hlášení o současném stavu flotily," přikázal stroze.

„Beze změny," odpověděl JEVEX. „Bombardéry očekávají vaše rozkazy. Sekundární paprsky jsou připraveny k palbě. Souřadnice vybraných cílů naprogramovány."

Broghuilio se rozhlédl po svých generálech, aby si mohl ten okamžik ještě chvíli vychutnávat. Ve chvíli, kdy otevřel ústa, aby vydal rozkaz k palbě, se JEVEX ozval znovu: „Musím vás vyrušit, Excelence. Právě jsem obdržel signál ze Země, nejvyšší priorita. Je vyžadována vaše okamžitá odpověď."

Z Broghuiliovy tváře se rázem vytratil úsměv. „Nemám si už se Sverenssenem co říct. Má své rozkazy. Co zase chce?"

„To není Sverenssen, Excelence. Je to Verikoff."

Broghuiliův výraz se změnil ve zlobné zamračení. „Verikoff? Co ten tam dělá, a zrovna teď? Má se přece starat o situaci v Rusku. Proč takhle ignoruje všechny protokoly?"

Zdálo se, že JEVEX na okamžik zaváhal.

„On… on říká, že prý vám má osobně předat ultimátum, Excelence."

Broghuilio se zatvářil, jako by ho někdo právě udeřil do obličeje. Několik vteřin stál naprosto nehybně a rudl. Začal brunátnět u límce a vlna nachu pomalu přešla přes celý obličej až k vlasům. Generálové si vyměňovali šokované a nechápavé pohledy. Broghuilio si olízl rty a střídavě zatínal a povoloval pěsti. „Pošli ho sem," zavrčel. „A JEVEXi, *neodpojuj* ho, dokud ti *já* neřeknu."

„S politováním oznamuji, že vám nejsem schopen vyhovět, Excelence," odpověděl JEVEX. „Verikoff není napojený přes neurolink. Mám pouze audiovizuální kontakt." Jedna z obrazovek se rozsvítila a naskočil na ní obraz Verikoffa, stojícího uprostřed Sverenssenovy komunikační místnosti. Evidentně se rozhodl raději nevyužít pohodlí neurolinkového křesla, které bylo vidět za ním. Od chvíle, kdy vstoupil do místnosti, se s ním cosi stalo. Díval se z obrazovky s rukama složenýma za zády a vypadal klidně a sebejistě.

„Zdravím tě, ty jeden vojevůdce podle příručky," dovolil si Verikoff opovržlivý úsměv. „Neměls nás posílat na Zemi, Broghuilio. Bylo pro nás ctí poznat *skutečné* válečníky – velice poučné. Věř mi, hochu – byl bys ještě větší blázen než jsi, kdybys chtěl postavit tu svoji bandu amatérů proti Terranům. Udělej to a oni tě smetou. To je moje zpráva."

Broghuilio vyvalil oči. Na krku mu naběhly žíly. „Tak to *ty* jsi zradil naši věc!" vyplivl. „Krysy konečně vylézají z děr. Co to tady vykládáš o ultimátu?"

„Zradil? To ne," pousmál se naprosto klidně Verikoff. „Já bych spíš řekl, že jsem si spočítal, kdo vyhraje – to je přece přesně zásada, kterou hlásáš ty. Naplánoval jsi všechno tak, abychom v nejbližší době mohli ovládnout Zemi, a za to ti děkujeme, ale bohužel to pro tebe znamená, že jsme se tak dostali na vítěznou stranu. Co myslíš, že chceme být – správci malé části tvého impéria, nebo vládci svého vlastního? Odpověď by neměla být moc obtížná."

„Co tím myslíš, *my?*" chtěl vědět Broghuilio. „Kolik vás v tom jede?"

„Všichni, pochopitelně. My řídíme všechny hlavní pozemské vlády a tím pádem máme pod kontrolou i jejich strategické síly. A už pěkně dlouho jsme ve spolupráci s Thurienci. Jak myslíš, že mohli mluvit s Terrany bez tvého vědomí? Oni moc dobře vědí, že to vy, a ne Terrané, představujete skutečnou hrozbu pro Galaxii, a my jsme je přesvědčili, aby nám nechali v téhle záležitosti volnou ruku. Teď ovládáme dokonale vyzbrojenou planetu a podporuje nás thurienská technologie. Je po všem, Broghuilio. Teď už se můžeš jenom pokusit zachránit si krk."

Kousek od otevřených dveří, za kterými Verikoff mluvil, se Hunt ohromeně otočil k Lyn a zašeptal jí do ucha: „Nenapadlo by mě, co se v něm skrývá. Ten chlap by zasloužil Oskara.“ Sobroskin vedle něj vypadal, jako by tomu taky nemohl uvěřit, a sklonil hlaveň pistole, kterou na Verikoffa mířil.

Broghuilio vypadal naprosto vyvedený z míry. „Strategické síly? Jaké strategické síly? Země přece nemá žádné strategické síly.“

JEVEX ho znovu přerušil. „Havarijní stav v sektoru pět. Neidentifikovaný objekt se pokouší prorazit síť. Vyslal jsem dva křižníky, aby to prověřily.“

„Teď mě s takovými blbostmi neotravuj,“ zařval Broghuilio a netrpělivě zamával rukama. „Uvědom dispečera sektoru; mně podáš hlášení později.“ Znovu se podíval na Verikoffa. „Země je přece odzbrojená. Odzbrojila už před lety.“

„A ty tomu skutečně věříš?“ vysmíval se mu Verikoff. „Ty ubožáku jeden. Copak si vážně myslíš, že bychom dopustili odzbrojení, když jsme moc dobře věděli, že jednou přijde tenhle den? Odzbrojení jsme si jenom vymysleli – a tys nám to zbaštil! Víš, co je legrační? Když jsi ty informace předával Thuriencům, změnil jsi je tak, že byly skoro k nerozeznání od skutečného stavu. Neumíš si představit, jak se nasmáli.“

Broghuilio to pořád nechápal. „Země je odzbrojená,“ trval na svém. „Náš sledovací program… JEVEX nám ukázal –“

„JEVEX!“ odfrkl si Verikoff. „VISAR už celá léta krmí toho vašeho JEVEXe pohádkami.“ Ve tváři se mu objevil tvrdý, hrozivý výraz. „Poslouchej mě, Broghuilio, a poslouchej dobře, protože to nehodlám opakovat. S tou ukázkou síly u Thurienu jsi zašel moc daleko. Ganymeďané teď vědí, co jsi doopravdy zač, a nemají v úmyslu nám v čemkoli bránit. Tohle je naše ultimátum: buď se ihned stáhneš od Thurienu a předáš nám bezpodmínečnou kontrolu nad celým tvým vojenským velením, nebo nám Thurienci otevřou brány a my pošleme na Jevlen terranské jednotky. A ty vás rozstřílejí na prach – tebe, celou tvoji planetu a ten směšný kus šrotu, kterému říkáš počítačová síť.“

Kdesi hluboko uvnitř JEVEXe cosi hrklo. Miliony procesů v celém systému zmateně zamrzly, jak z nejvyšších úrovní jádra začaly

proudit příkazy, které změnily celou strukturu prioritních požadavků a vynutily si nouzovou analýzu nových dat. A během toho všeho podprogramy, které vyhledávaly a rušily paprsky v h-prostoru, selhaly. Jenom na několik vteřin, ale…

Na Thurienu VISAR náhle promluvil a přerušil tak dlouhou hlídku, která se táhla už hodiny. „Něco se stalo! Mám spojení se ZORACem!“ Caldwell vyskočil a Karen s Danchekkerem vyjeveně zvedli hlavu. V té době už ale proudily vesmírem řeky binárních dat k *Shapieronu*, mnoho světelných let odtud, a VISAR začal analyzovat ZORACovy údaje.

„Co se děje?“ zeptal se napjatě Calazar. „Je loď v pořádku? Jak daleko do JEVEXe pronikli?“

„Mají problémy,“ odpověděl po krátké pauze VISAR. „Dejte mi ještě pár vteřin. Tohle si žádá rychlou akci.“

Na velitelské palubě *Shapieronu* náhle zazněl známý hlas, který tam neslyšeli už několik dní, a přerušil zoufalé ticho. „Ale ale, vy jste se dostali do pěkného maléru. Jen se nebojte, já to zvládnu.“

Eesyan nevěřícně otevřel ústa. Garuth vzhlédl z křesla, do kterého se sesul. Řada dalších omámených Ganymeďanů to uslyšela taky, ale ani oni tomu nemohli uvěřit. „VISARe?“ zašeptal Eesyan, jako by se obával, že měl sluchové přeludy. „ZORACu, byl to opravdu VISAR?“

„Teď má práci,“ odpověděl ZORAC. „Neptejte se mě, co se stalo, ale ano, byl to on. Něco deaktivovalo kontrolní funkce a mně se podařilo vyřadit blokádu. Máme spojení s Thurienem.“

Zatímco ZORAC mluvil, VISAR dekódoval přístupová hesla do JEVEXova diagnostického subsystému, vymazal data, která tam našel, nahradil je vlastními a vynuloval poplašné indikátory. V řídicím centru Obranného sektoru pět naskočila na obrazovce zpráva o falešném poplachu způsobeném selháním komunikační sondy. Daleko ve vesmíru se dvě lodě otočily a vrátily se na svou stanici, k rutinnímu hlídkování. VISAR vysílal do JEVEXe proudy dat, které teď nemohl nikomu vysvětlovat, ani ZORACovi ne. Současně pronikl do JEVEXova komunikačního subsystému a získal kontrolu nad otevřeným spojením se Zemí.

V komunikační místnosti ve Sverenssenově domě se náhle ozval hlas, který Verikoff poznal jako VISARův. „Dobrá, máme to. Jestli je tam někde Vic Hunt a ostatní, můžete je zavolat dovnitř – z dataproudu na Jevlen je vymažu. Teď ukončete spojení – co nejrychleji, prosím.“

Verikoffovi se nějak podařilo nedat najevo úžas. Hunt a ostatní VISARa uslyšeli a pomalu vešli dovnitř, příliš ohromení, než aby ze sebe dokázali cokoli vypravit. Broghuilio je očividně neviděl – stále nechápavě civěl z jedné obrazovky. Verikoff se sebral a rychle dokončil řeč. „Máš hodinu na to, abys nám dal odpověď, Broghuilio. A pamatuj si – jestli některá z tvých lodí u Thurienu provede něco, co bude třeba jen vypadat jako nepřátelská akce, zaútočíme – a rozkaz k útoku bude neodvolatelný. Máš jednu hodinu.“

Na obrazovce se nic nezměnilo, ale VISAR ohlásil: „Dobrá, odpojil jsem vás.“ Užaslý Verikoff se okamžitě stal terčem všeobecných gratulací a poplácávání po zádech. Pacey a Benson se jen nevěřícně dívali ode dveří. Sobroskin nenápadně zastrčil pistoli pod kabát.

Rozsvítila se další obrazovka a objevila se na ní velitelská paluba *Shapieronu* – VISAR integroval JEVEXovy komunikační funkce do své vlastní sítě. O pár vteřin později se na další obrazovce objevilo vládní centrum v Thuriosu. Tohle musí být nejdelší vedení signálu v historii, pomyslel si Hunt, když se tak na to díval. Caldwell, Hellerová a Danchekker byli fyzicky na Aljašce, ale on je viděl díky datové lince, která vedla z Connecticutu k jevlenské hvězdě mnoho světelných let odtud, kousek zpátky k *Shapieronu* a potom ke druhé hvězdě, a od Gistaru zpátky do perceptronu na McCluskym.

„Vy… zjevně věříte na záchranu v posledním okamžiku,“ ozval se Eesyan ze *Shapieronu*. Pořád vypadal dost otřeseně.

„Moc se staráš,“ řekl mu Caldwell – mluvil ovšem do nějakého neviditelného bodu mimo jeho monitor. „My víme, co děláme.“ Podíval se přímo connecticutskou obrazovkou. „Jak to šlo? Jsou všichni v pořádku? Kde je Sverenssen?“

„Došlo tu k takové menší změně plánu,“ odpověděl Hunt. „Povím ti o tom později. Všichni jsme živí a zdraví.“

Na obrazovce s jevlenským Válečným sálem požadoval Broghuilio od JEVEXe hlášení o současných sledovacích záznamech. JEVEX mu na to konto předložil zprávy o tajném setkání pozemských vůdců a jejich dohodě o společném útoku na Jevlen. Ohromenému Broghuiliovi tvrdil, že je to starý záznam. V tuto chvíli už prý jsou plány útoku hotové a přípravy běží naplno. Nakonec přehrál Broghuiliovi briefing vyšších důstojníků. Čím déle ho Broghuilio poslouchal, tím zmatenější a zděšenější byl.

„Vysvětli to, JEVEXi," žádal přiškrceným hlasem. „O jakých silách to ti primitivové mluvili? Co to je za zbraně?"

„Se vší úctou, Excelence, ale to je přece zřejmé," odpověděl JEVEX. „Strategické síly, které Země už nějakou dobu buduje. Co se zbraní týče, jedná se o typické zbraně používané různými pozemskými národy v současné době."

Broghuilio svraštil obočí a pročísl si vousy. Zamračil se na nervózní tváře kolem sebe, jako by náhle došel k závěru, že on jediný je tu příčetný. „Zbraně typicky používané různými pozemskými národy v současné době? O takových zbraních jsi mi nikdy nic neříkal."

JEVEXovou pamětí se prohrábly neviditelné prsty a během zlomku vteřiny přečetly statisíce záznamů. „Bohužel vám musím odporovat, Excelence. Všechny tyto detaily jsem hlásil."

Broghuilio zrudl ještě víc. „O čem to mluvíš? Jaké detaily?"

„Propracované meziplanetární útočné a obranné systémy, které Země buduje už několik desítek let," informoval ho JEVEX.

„JEVEXI, SAKRA, CO TO TADY BLÁBOLÍŠ?" vybuchl Broghuilio. „Země přece před lety odzbrojila. *Tohle* jsi nám pořád hlásil. Vysvětli to."

„Nemám, co bych vysvětloval. Vždy jsem hlásil to, co jsem právě řekl."

Broghuilio si začal mnout obočí. Náhle se zoufale obrátil k ostatním a prosebně k nim vztáhl ruce. „Zešílel jsem, nebo dostala ta idiotská mašina nějakej záchvat?" vykřikl. „Řekněte mi někdo, že jsem celé ty roky slyšel a viděl to, co si myslím. Copak se mi to zdálo? Řekl nám, že Země odzbrojila, nebo neřekl? Existují

doopravdy ty zbraně, nebo neexistují? Jsem tu jediný normální člověk, nebo nejsem? Řekněte mi někdo, co se tu děje.“

„JEVEX hlásí fakta,“ odvážil se chabě Estordu, jako by to vysvětlovalo všechno.

„JAK SAKRA MŮŽE VŮBEC HLÁSIT FAKTA?“ zařval Broghuilio. „Vždyť on si odporuje. Fakta jsou fakta. Nemůžou si odporovat.“

„Já si neodporuji,“ protestoval JEVEX. „Všechny mé záznamy jasně ukazují, že –“

„Sklapni! Budeš mluvit, jen když se tě někdo zeptá.“

„Omlouvám se, Excelence.“

„Verikoff musel mluvit o VISARovi pravdu,“ řekl ustaraně Estordu. „VISAR klidně *mohl* manipulovat s JEVEXEM, celé ty roky, co byli propojení. A teď, když se JEVEX odpojil… možná poprvé za celá léta slyšíme pravdu.“ Ve Válečné místnosti to poplašeně zašumělo.

Broghuilio si olízl rty a najednou už nevypadal zdaleka tak sebejistě. „JEVEXi,“ oslovil počítač.

„Excelence?“

„Ty zprávy – dostal jsi je přímo ze sledovacího systému?“

„Jistě, Excelence.“

„Ty zbraně tedy existují? A mobilizují se proti nám?“

„Ano, Excelence.“

Wylott se zatvářil nejistě. „Jak můžeme vědět, že je to pravda?“ namítl. „Napřed říká jednu věc, pak zas jinou. Jak víme, co je pravda?“

„A to nemáme nic dělat?“ zeptal se Broghuilio. „To tady prostě budeme sedět a doufat, že žádná terranská útočná flotila neexistuje? Co tě přesvědčí – až se jich na tebe sto tisíc vrhne? Co budeš dělat potom? Imbecile!“ Wylott ztichl. Ostatní se s obavami podívali jeden po druhém.

Broghuilio sepnul ruce za zády a začal pomalu přecházet místností. „Pořád máme kartu v rukávu,“ řekl po chvíli. „Dekódovali jsme jejich rozhovory a známe jejich plány. Dobrá, možná, že máme méně zbraní, ale zato jsme před nimi nezměřitelně napřed technicky, takže máme vlastně mnohem větší palebnou sílu.“ Vzhlédl a oči se

mu zaleskly. „Však jste ty primitivy slyšeli – spoléhají se především na moment překvapení. Ale ten právě ztratili. Tak podle Verikoffa jsme nějaká sebranka? Jen ať si na nás pošle tu svoji hordu primitivů. Budeme je čekat. Až se proti nim postaví *jevlenské* zbraně, pozná, kdo je tu sebranka.“

Broghuilio se otočil opět k Wylottovi. „Naši operaci u Thurienu musíme prozatím přerušit,“ prohlásil. „Okamžitě odvolej naše jednotky a pošli je k Jevlenu. Teď není čas starat se o to, jestli u Gistaru trochu zamícháme s oběžnými dráhami. Otevři vstupní brány těsně u lodí a dostaň je sem co nejrychleji. Chci je mít zítra touhle dobou připravené.“

A tak velitelé úderné jednotky u Thurienu dostali rozkaz a připravili své lodě k okamžitému transportu. Jenže se nacházeli ve VISARem ovládané části vesmíru a JEVEX ohlásil, že VISAR ruší jeho pokusy o projekci brány; lodě se nejdřív musely dostatečně vzdálit od Gistaru. Broghuilio neměl jinou možnost, než prodloužit termín o další den a nařídit své armádě, aby opustila systém Gistaru vlastními silami. Za hodinu už lodě mířily nejvyšší rychlostí ven z thurienského systému.

„První fáze je v suchu,“ ohlásil s uspokojením Caldwell z Thuriosu, zatímco sledoval obrazovky ve vládním centru. „Zahnali jsme ty parchanty na útěk. A teď si zajistíme, aby tam zůstali.“

Kapitola třicet pět

Když jevlenské lodě opustily systém Gistaru, brány už na ně čekaly a ony do nich vletěly s vojenskou přesností. Nevěděli ovšem, že transportní systém už ovládá VISAR, nikoli JEVEX; ostatně, JEVEX sám o tom také neměl ani ponětí. Když se eskadry vynořily v normálním prostoru, jedna se ocitla u Siria, další u Aldebaranu a další u Canopu. Zbytek pak byl rozhozený mezi Arcturem, Procyonem, Castorem, Polárkou, Rigelem a několika dalšími hvězdami mezi nimi. Jevlenská flotila tedy vypadla ze hry – posbírat ji mohli později. Tolik ke Caldwellově druhé fázi.

# # #

Hunt stál s cigaretou v jedné ruce a šálkem černé kávy ve druhé na verandě před Sverenssenovým domem a díval se, jak vojáci ze Special Forces ženou do vojenského transportu protestující skupinu lidí v oblecích jasných barev. Zajatci přijeli do Sverenssenova domu na večírek, ale místo toho tam našli CIA. Sledovací systém teď sice ovládal VISAR, takže už nemuseli svou činnost v domě skrývat před orbitálním pozorováním, ale Clifford Benson se rozhodl pro všechny případy chovat co možná nejnenápadněji – hlavně proto, aby mohl využít právě nabídnutých možností a rozšířit svůj seznam Sverenssenových pomocníků. To ovšem bylo dobré leda tak k odhalení místních kolaborantů, protože VISAR našel v JEVEXových záznamech úplnou organizační strukturu jevlenských operací na Zemi a předal ji Bensonovi a Sobroskinovi. Brzy se dala očekávat likvidace celé sítě. Na okraji jevlenského systému se pomalu soustřeďovaly ganymeďanské lodě a v tuto chvíli už by VISAR klidně mohl JEVEXe vyřadit z činnosti úplně a vypořádat se s Jevleny stejně jako to udělal na thurienských světech. Jenže Jevlenové se nepochybně na tuhle válku připravovali a nikdo nemohl

tušit, jestli nemají nezávislé nebo záložní systémy schopné pracovat i bez JEVEXe. Hunt a Caldwell tedy rozhodli, že vypnout počítač, vyslat Ganymeďany vyjednávat a doufat v nejlepší variantu výsledku není ono. Raději budou dál na Jevleny tlačit, dokud buď nebudou souhlasit s bezpodmínečnou kapitulací, kterou žádal Verikoff, nebo dokud se jejich operace nějak nezhroutí sama. Doufali také, že reakce, kterou sledovali v jevlenském Válečném sálu, ukáže do jaké míry a zda vůbec dokáží Jevlenové fungovat bez JEVEXe.

Za Huntem se odhrnula část plastické stěny, kterou vojáci provizorně umístili místo původních skleněných panelů, a z rohového pokoje vyšla Lyn. Přešla k němu a lehce se do něj zavěsila. „Tak mám dojem, že tohle místo právě vypadlo z žebříčku mejdanů," prohodila a podívala se přes bazén na VTOL letoun.

„To je smůla," zabručel Hunt. „Zrovna když se konečně potkám s dívkami, o kterých jsem toho tolik slyšel, tak mi je zase odvedou. Co jsem komu udělal?"

„To je všechno, co ti dělalo starosti?" zeptala se. Oči jí jiskřily a v hlase jí zazněla hravá provokace.

„A taky jsem chtěl dostat Sverenssena z cesty, to jistě. Co ještě?"

„Ale no tak," řekla posměšně Lyn. „O tomhle mi Gregg nevyprávěl."

„Aha." Hunt se na okamžik zamračil. „Tak on… on ti to řekl?"

„Gregg a já jsme docela dobrý tým. To bys měl vědět." Přivinula se k němu. „Mně to připadalo, jako že se někdo pěkně naštval."

„To ze zásady," ozval se po chvíli upjatě Hunt. „Jen si to představ – já se dřel na McCluskym a někdo se tady povaloval na sluníčku a celou tu akci si užíval. O to v zásadě šlo. Já mám velmi silné zásady."

„Ach, ty pitomče," povzdechla si Lyn.

Vrátili se do domu. Sobroskin stál poblíž s několika svými důstojníky a Verikoff seděl na gauči na druhé straně a bavil se s Bensonem a smíšenou skupinou příslušníků CIA a Sovětů. Normana Paceyho vidět nebylo; pravděpodobně setrvával pořád v komunikační místnosti, kde ho Hunt před chvílí opustil. Hunt zachytil Sobroskinův pohled a lehce kývl hlavou k Verikoffovi. „Ten

chlap odvedl dobrou práci a snažil se," řekl tiše. „Doufám, že to vezmete jako polehčující okolnost."

„To se uvidí," odvětil Sobroskin. K ničemu se nezavazoval, ale hluboko uvnitř hlasu měl cosi, co Hunta uklidňovalo.

„COŽE?" ozvalo se z chodby ke komunikační místnosti. Znělo to jako Broghuilio. „KDE ŽE JSI JE OBJEVIL?"

„Ajaj, hádám, že někdo konečně našel jeho flotilu," ušklíbl se Hunt. „Pojďte. Tohle si nesmíme nechat ujít." Vydali se k chodbě a za nimi všichni ostatní lidé v místnosti. Zdálo se, že si to nechce nechat ujít vůbec nikdo.

„JEVEX musel nějakým způsobem selhat," usoudil zoufale nejvyšší velitel jevlenské armády a pokoušel se před Broghuiliem couvat. „Všechno se uvedlo do pohybu předčasně. Neměli jsme čas na pořádné odzkoušení transportního systému."

„Souhlasím," řekl zezadu pobledlý Wylott. „Neměli jsme dost času. Nemohli jsme prostě zorganizovat meziplanetární vojenskou operaci v tak krátkém čase. To je nemožné."

Broghuilio se otočil a ukázal na obrazovku, která obsahovala nejnovější informace o pozemských bitevních plánech. „ALE ONI TO DOKÁZALI!" zaječel. „Každá továrna na bicykly nebo nočníky na celé planetě se přeorientovala na zbraně." Otočil se k celé místnosti. „A co mi tvrdí moji *experti?* Dva roky k dokončení kvadriflexorového programu! Dvanáct měsíců na zprovoznění nových generátorů! Prý ‚Ale máme přece rozhodující technickou převahu, Excelence'." Zrudl a zvedl zaťaté pěsti nad hlavu. „TAK KDE SAKRA JE TA PŘEVAHA? Copak jsem dostal všechny imbecily v Galaxii? Dejte mi tucet pozemšťanů a já dobudu vesmír." Otočil se k Estordovi. „Doprav je sem. I kdybys je musel vyhodit tady, uprostřed planetárního systému, chci je tu mít ještě dneska!"

„Ono… ono se zdá, že to tak snadno nepůjde," zamumlal Estordu sklíčeně. „JEVEX totiž hlásí potíže s ovládáním transportního systému."

„JEVEXi, co to ten debil plácá?" zvedl hlas Broghuilio.

„Centrální systém synchronizace paprsku nereaguje, Excelence," odpověděl JEVEX. „Nechápu to. Nejsem schopen interpretovat diagnostické zprávy."

Broghuilio na okamžik zavřel oči a pokoušel se zachovat klid. „Tak JEVEXe obejdi," nařídil Estordovi. „Použij nouzové transportní středisko na Uttanu."

Estordu polkl. „Ale to středisko není zařízené na generický transport," namítl. „Bylo postaveno kvůli přepravě zásob na Jevlen. Flotila je rozhozená u patnácti různých hvězd – uttanské středisko by se pro každou muselo úplně znovu překalibrovat. To by trvalo týdny."

Broghuilio se zlostně odvrátil a začal zuřivě rázovat místností. Najednou se zastavil před generálem, který velel místní obraně. „Oni mají ten útok rozplánovaný tak, že vědí předem i to, kdo bude kopat latríny, až se vypořádá s posledním imbecilem z tvojí armády. Odposloucháváš jejich komunikační síť a můžeš dekódovat jejich signály. Víš, co mají v plánu. Kde je tvůj plán obrany?"

„Cože? Já…" zablekotal generál. „Jak to mys –"

„TVŮJ PLÁN OBRANY. KDE JE?"

„Ale… my nemáme zbraně."

„Ty nemáš rezervy? Co jsi to za generála?"

„Máme pár automatických křižníků, ale ty ovládá JEVEX. Řekněte sám – dá se mu věřit? Rezervy jsme poslali k Thurienu." Bylo to vlastně na Broghuiliovo naléhání, ale to se mu nikdo neodvážil připomenout.

V jevlenské Válečné místnosti zavládlo mrazivé ticho. Nakonec řekl Wylott pevně:

„Příměří. Nemáme jinou možnost. Musíme požádat o příměří."

„Cože?" Broghuilio se podíval přímo na něj. „Sotva jsme vyhlásili Protektorát a ty už říkáš, že se máme plazit před primitivy? Co je to za řeči?"

„Jen na čas," naléhal Wylott. „Dokud nedosáhne Uttan plné výrobní kapacity a nezískáme dostatečné zásoby zbraní. Dejme armádě čas, aby mohla cvičit a sílit. Terrané jsou k válce vychovávaní celá staletí. My ne, a v tom je problém. Odtrhli jsme se od Thurienu příliš brzy."

„Ono to vypadá, Excelence, že je to naše jediná šance," dodal Estordu.

# # #

„JEVEX znovu navázal spojení,“ hlásil VISAR. „Broghuilio si přeje soukromou audienci u Calazara.“ Calazar tento hovor očekával; seděl o samotě ve vládním centru, zatímco Caldwell, Danchekker, Hellerová a ostatní Thurienci všechno sledovali zpovzdálí.

Před Calazarem se objevil obdélník a v něm Broghuiliova hlava a ramena. Broghuilio se tvářil překvapeně a nejistě. „Proč mluvíme takhle? Žádal jsem přece o *setkání*.“

„Domnívám se, že přílišná blízkost by byla na škodu,“ odpověděl Calazar. „Tak o čem jste chtěl mluvit?“

Broghuilio polkl a s viditelným úsilím začal: „Měl jsem příležitost přemýšlet o nedávném… vývoji. Když to tak uvážím, zdá se, že nás arogance Terranů poněkud… dezorientovala. Naše reakce byly možná poněkud… ukvapené. Chtěl bych navrhnout debatu, v níž by se znovu prohovořil vztah mezi našimi rasami.“

„To se mě už netýká,“ odvětil Calazar. „Přenechal jsem řešení celé záležitosti Terranům. Oni vám své podmínky sdělili. Přijímáte je?“

„Ty podmínky jsou nehorázné,“ protestoval Broghuilio. „Musíme o nich jednat.“

„Jednejte s Terrany.“

Na Broghuiliově tváři se objevil strach. „Ale oni jsou přece barbaři… divoši. Copak jsi zapomněl, co to znamená, když budou věci řešit po svém?“

„To zapomenout nehodlám. A zapomněl jste snad vy na *Shapieron?*“

Broghuilio zbledl. „To byl neodpustitelný omyl. Viníci budou potrestáni. Ale tohle… tohle je něco jiného. Vy jste Ganymeďané. Tisíce let jsme vám stáli po boku. Nemůžete jen tak ustoupit stranou a nechat nás na pospas Terranům.“

„Tisíce let jste nás *obelhávali*,“ odpověděl chladně Calazar. „Chtěli jsme především zabránit, aby se lunarské násilí rozšířilo do celé Galaxie, ale teď vidíme, že na to už je pozdě. Pokusili jsme se vás změnit – selhali jsme. Pokud jediné východisko představují Terrané, tedy dobrá. Ganymeďané už nic víc nezmohou.“

„Musíme si o tom promluvit, Calazare. Tohle nemůžeš dovolit.“

„Přijmete terranské podmínky?“

„To přece nemůžou myslet vážně. Musí se najít nějaký prostor pro jednání.“

„Pak tedy jednejte s Terrany. Nemám vám už co říct. A teď mě prosím omluvte.“ Broghuiliův obraz zmizel.

Calazar se otočil k ostatním. „Jaké to bylo?“ zeptal se.

„Nádherné,“ pochválila uznale Karen Hellerová. „Měl bys kandidovat na křeslo v OSN.“

„Jaký je to pocit, být tvrdý a neústupný?“ zeptala se zvědavě Showm.

Calazar vstal, napřímil se do své plné výšky a nadechl se. Zdálo se, že o tom uvažuje. „Víš, přišlo mi to dost… povznášející,“ přiznal se.

Caldwell otočil hlavu k obrazu pozemských pozorovatelů. „Nevypadá to zas tak špatně,“ řekl. „Nemůžou dostat zpátky svoje lodě a zdá se, že nemají skoro nic dalšího. Teď bychom jim mohli krásně podtrhnout koberec. Co vy na to?“

Hunt vypadal, že se mu to moc nezamlouvá. „Broghuilio je na tom bídně, ale ještě se nesložil,“ řekl. „I s tím, co má, by mohl být nebezpečný, hlavně kdyby zjistil, že ho v šachu nedrží nic víc než neozbrojené thurienské lodě. Rád bych ho ještě trochu víc vykolejil.“

„My také,“ ozval se Garuth ze *Shapieronu*. Jeho tón nedával žádný prostor pochybám.

Caldwell chvíli přemýšlel a potom kývl. „Tak dobrá.“ Prohrábl si vousy a mrkl na Hunta. „A navíc – VISAR si dal tolik práce s přípravou všech těch materiálů. Byla by přece hrozná škoda je nevyužít, nemyslíš?“

„Strašlivá,“ přisvědčil Hunt.

Kapitola třicet šest

Scéna, promítaná v jevlenském Válečném sále, znázorňovala terranskou bitevní flotilu při jejím odletu ze Země. V popředí se řítil útvar hladkých, šedých a hrozivých torpédoborců. Pomalu se zmenšoval, až se z něj stala pouhá částečka armády, která se táhla vesmírem, kam až oko dohlédlo. První lodě se ztratily v dálce a splynuly s pozadím, ale ze všech stran do obrazu proudily další a rostoucí panoráma je všechny pohlcovalo. První skupina byla označená rudou hvězdou Sovětského svazu, potom následovaly americké hvězdy a pruhy, na to insignie Spojených států evropských, Kanady, Austrálie a Čínské republiky. Ještě dál, za liniemi lodí, se pomalu pohybovaly ohromné bitevní křižníky – jejich zcela holé pevné obrysy narušovaly ošklivě vyhlížející zbraňové systémy a zlověstné svazky raket. A ještě dál byly výsadkové lodě a zásobovací konvoje – transportéry, bombardovací plošiny, další bitevní křižníky, stíhači, mateřské lodě, orbitery, nosiče raketoplánů, vojenské zbraňové transportéry a kolem se motal roj podpůrných a doprovodných plavidel – a to všechno se zmenšovalo, až se z lodí staly jen světelné body, které se proti hvězdnému pozadí skoro nehýbaly. Ale zdání klamalo. Celé to úžasné souhvězdí se tiše, rychle a neúnavně pohybovalo od Země – přímo ke ganymeďanským bránám.

JEVEX celou událost komentoval. „Toto je první vlna během startu ze svého stanoviště poblíž Měsíce. Naměřené – zrychlení souhlasí se specifikovaným časem příletu.“

Broghuilio ještě o něco zbledl. „První vlna?“ zalapal po dechu. „Ono jich je víc?“

Obraz se změnil; teď se kamera dívala shora na něco, co vypadalo jako velká základna, oplocená a obklopená mrtvou pouští. Po jedné straně byly vidět řady teček; jak se obraz přibližoval, změnily se v řady raketoplánů. Před nimi stály tanky, dělostřelectvo,

osobní transportéry a tisíce vojáků v úhledných geometrických útvarech. „Čínské divize se připravují na zařazení do druhé vlny, která se nyní seskupuje na oběžné dráze," ohlásil JEVEX.

Obraz se opět změnil – teď ukazoval podobnou scenérii, ale mezi hustě zalesněnými kopci. „Konvenční nízkohladinové nadzvukové bombardéry a vysokohladinové stíhačky; nakládají se na Sibiři."

A další scéna. „Raketové baterie a protitankové laserové jednotky v západních Spojených státech. Pořád přijíždějí další a další. Plánuje se i třetí vlna."

Broghuiliovi perlil na čele pot. Zavřel oči a neslyšně pohyboval rty, jak se vší silou snažil zůstat v klidu. „Mohu navrhnout, Excelence, aby –" začal Wylott, ale Broghuilio ho umlčel energickým mávnutím ruky.

„Ticho, potřebuju chvíli přemýšlet." Broghuilio si prsty zajel do vousů a začal je nervózně popotahovat. Druhou ruku sevřel za zády v pěst a přešel až na konec Válečného sálu. Potom se znovu otočil.

„JEVEXi?"

„Excelence?"

„VISAR musí být přes nějaké thurienské zařízení napojený na terranskou komunikaci. Chci mluvit s prezidentem Spojených států amerických, se sovětským premiérem nebo s kýmkoli jiným, koho VISAR sežene, hlavně aby měl vysoké postavení. Udělej to okamžitě."

„Co chcete, abych udělal teď?" zeptal se VISAR ve vládním centru v Thuriosu.

„Nemůžeme dovolit, aby hráli o čas," řekl Caldwell. „Bezpodmínečná kapitulace, nic jiného nepřijmeme. Zařiď to tak, aby si myslel, že nemůže mluvit s nikým jiným než s Verikoffem."

Broghuilio začal znovu přecházet místností, úzkostlivě a netrpělivě. Potom JEVEX ohlásil: „VISAR odmítá můj požadavek. Má rozkaz řídit se thurienským oficiálním rozhodnutím nezasahovat do terransko-jevlenských záležitostí."

Broghuiliovi se skoro podlomila kolena. „Thurienci sem právě transportují lodě, které nás mají vyhladit!" zařval. „Tomu oni říkají nezasahování? Řekni VISARovi, že na tom trvám."

„VISAR mi řekl, že vám mám, ve vší slušnosti, Excelence, poradit, abyste šel k čertu.“

Broghuilio byl příliš ochromený tím šokem, než aby vybuchl. „V tom případě řekni VISARovi, aby mě znovu spojil s Calazarem,“ vypravil ze sebe.

„Odmítá.“

„Tak mě spoj aspoň s VISARem samotným.“

„Přerušil veškeré spojení. Už nereaguje na mé dotazy.“

Broghuilio se znovu roztřásl – byl v tom vztek i strach. Zuřivě zavrtěl hlavou. Oči měl doširoka rozevřené a úplně bílé. „Jediná možnost je Verikoff,“ řekl Wylott. „Budete muset přijmout jeho ultimátum.“

„*Nikdy!*“ vykřikl Broghuilio. „Nikdy se nevzdám bez boje. Máme pořád ještě dva dny. Celý důstojnický sbor, vědce, nejlepší inženýry, ty všechny můžeme evakuovat a soustředit na Uttanu. Tam se jim postavíme. Uttan má obranné systémy, přes které se Terrané jen stěží dostanou. Jestli nás tam budou sledovat, čeká je pár ošklivých překvapení.“

Podíval se na Wylotta. „Vypracuj s JEVEXem plán, jak dostat z Jevlenu maximum cenných lidí za dva dny. Začněte ihned. Ignorujte všechny ostatní úkoly.“

„Já myslím, že bychom to teď měli vypnout,“ usoudil Hunt. „Už vypadají, že se sesypou.“

„Opravdu to chceš udělat?“ zeptala se Shilohin ze *Shapieronu*. Znělo to skepticky. „To je podle mě příliš nelogické.“

„Co myslíš ty, Chrisi?“ zeptal se Caldwell a podíval se přes rameno na Danchekkera.

„V tuto chvíli už jsou připravení přijmout i rozporná tvrzení,“ odpověděl Danchekker. „Je vysoce pravděpodobné, že nebudou schopní přemýšlet tak jasně, aby je zpochybnili.“

„A jsou na hranici paniky,“ poznamenal Sobroskin. „A panika a logika nejdou dohromady.“

„Nejsem si jist, jestli plně chápu ten jev, který nazýváte panika,“ ozval se Eesyan ze *Shapieronu*.

„No, třeba vám ho můžeme předvést názorně,“ nabídl Caldwell a zadal VISARovi příkaz.

„Promiňte, Excelence,“ namítl JEVEX. „Ale váš časový odhad dvou dnů mi připadá irelevantní.“

„Cože?“ Broghuilio na místě strnul. „Co tím myslíš, irelevantní?“

„Nerozumím tomu, proč jste určil právě dva dny,“ odpověděl JEVEX.

Broghuilio zmateně potřásl hlavou. „Vždyť je to zřejmé, ne? Terranský útok začne za dva dny, nemám pravdu?“

„Nerozumím vám, Excelence.“

Broghuilio se nechápavě zamračil a rozhlédl se. Jeho rádci se na něj dívali s úplně stejným výrazem. „Ten útok. Má začít za dva dny, nebo snad ne?“ opakoval Broghuilio.

„Nevím o žádném odkladu, Excelence. Útok je stále očekáván dnes, dvanáct hodin od této chvíle.“

Několik sekund bylo naprosté ticho.

Potom Broghuilio zvedl ruku k hlavě a pomalu a pečlivě se několikrát udeřil do čela. „JEVEXi.“ Mluvil tiše, protože snaha nevybuchnout ho značně vyčerpávala. „Právě jsi nám řekl, že první vlna teprve odlétá od Země.“

„Promiňte, Excelence, ale nemám v záznamech, že bych říkal něco takového.“

To už bylo moc. Broghuiliův hlas se začal zvyšovat a neovladatelně třást. „Jak mohou být Terrané ani ne den odtud?“ vykřikl. „Odlétají teď ze Země nebo ne?“

„Začali odlétat před dvěma dny,“ odpověděl JEVEX. „Nyní už vstoupili do jevlenského planetárního systému a za dvanáct hodin začnou s útokem.“

Broghuilio rudl čím dál víc. „Ty sledovací záznamy, které jsi nám právě ukázal. Byl nebo nebyl to přímý přenos ze Země, jak jsi nám tvrdil?“

„Byly to dva dny staré záznamy, přesně jak jsem vám sdělil.“

„NIC TAKOVÉHO JSI NEŘÍKAL!“ zaječel Broghuilio.

„Ale ano. Mé záznamy to potvrzují. Mám vám je přehrát?“

Broghuilio se otočil k ostatním. Mluvil až prosebně. „Všichni jste to slyšeli. Co ta idiotská mašina řekla? Tak byl to přímý přenos nebo nebyl?“ Nikdo ho ale neposlouchal. Jeden rádce pobíhal sem a

tam a něco drmolil, jiný naříkal s rukama přitisknutýma na obličej a ostatní rychle propadali hrůze.

„Nemohly být dva dny staré?“

„Jak to víte? Jak víte, co se děje a co ne? Jak vůbec něco víte?“

„JEVEX to říkal.“

„Taky ale říkal pravý opak.“

„Možná se JEVEX pomátl.“

„Ale JEVEX říkal –“

„JEVEX neví, co říká. Nemůžeme ničemu věřit.“

„Terrané se blíží! Za pár hodin tu budou!“

Na protější straně místnosti se vědec Estordu tiše vytratil. V tom zmatku si toho nikdo nevšiml. Broghuilio šermoval rukama a pokoušel se překřičet všechny ostatní. „Dvanáct hodin. *Dvanáct hodin!* A vy mi klidně řeknete, že nemáme žádné zbraně! Tak oni si naplánují jeden razantní, ničivý úder, přestože nevědí, jaký odpor mají čekat… A MY SE JIM NA ODPOR VŮBEC NEMŮŽEME POSTAVIT! Klidně by sem mohla přiletět loď plná mimin a přemoct nás a Terrané to ani nevědí. A co mám k dispozici, abych je zastavil? Imbecilní generály, imbecilní vědce a imbecilní počítač!“

Wylott se protlačil k Broghuiliovi. „Nemáme jinou možnost,“ naléhal. „Musíte přijmout Verikoffovy podmínky. Tak aspoň budeme mít naději, že náš den jednou přijde.“ Broghuilio se k němu nasupeně otočil, ale bylo na něm vidět, že chápe nevyhnutelnost Wylottovy rady. Nemohl se ale přinutit vydat ten rozkaz. Wylott čekal ještě několik vteřin, potom zvedl hlavu a zavolal: „JEVEXi. Zavolej Zemi. Použij svůj kanál ve Sverenssenově domě. Spoj nás s Verikoffem.“

„Jistě, generále,“ odpověděl JEVEX.

V komunikační místnosti v Connecticutu se Hunt obrátil k Verikoffovi, který stál ve dveřích. „Radši byste měl jít dovnitř. Zdá se, že za chvilku vás budeme potřebovat, abyste přijal jejich kapitulaci. Už je skoro po všem.“ Verikoff přešel doprostřed místnosti, zatímco ostatní kolem něj utvořili malý kroužek. Na obrazovce s jevlenskou Válečnou místností se Wylott a Broghuilio obrátili tak, že se dívali přímo na obrazovku a čekali, až JEVEX naváže spojení. Verikoff si založil ruce a zaujal pózu vítěze.

A najednou obrazovka zhasla.

Místnost byla náhle plná zmatených pohledů. „VISARe?“ optal se po chvilce Hunt. „VISARe, co se stalo?“ Nic. Obrazovky, které je spojovaly s Thurienem a *Shapieronem*, zhasly také.

Verikoff rychle přiskočil k vybavení na jedné straně místnosti a provedl sadu testů. „Je to mrtvé,“ prohlásil, když se otočil zpátky k ostatním. „Celý systém je mrtvý. Nemáme spojení s nikým a ani nemůžu žádné navázat. Něco nás úplně odřízlo od JEVEXe.“

# # #

Ve vládním centru v Thuriosu prožíval právě Caldwell úplně stejné rozčarování. „VISARe, co se stalo?“ chtěl vědět. „Kam zmizela okna na Zemi a na Jevlen? Ztratil jsi je snad?“

Uběhlo několik vteřin, než VISAR odpověděl. „Je to ještě horší. Neztratil jsem jenom Connecticut a Válečnou místnost. Ztratil jsem všechno, k čemu jsem měl přístup přes JEVEXe. Nedostávám od něj vůbec nic. Celý systém je vypnutý.“

„Teď tedy vůbec nevíš, co se děje na Jevlenu?“ zeptal se zděšeně Morizal.

„Nic. Jediný kanál, kterým můžu sledovat JEVEXův prostor, je *Shapieron*. Zdá se, že JEVEX je mrtvý. Někdo právě odpojil celý systém.“

# # #

Broghuilio náhle zjistil, že leží v neurolinku ve svém soukromém bytě hluboko v podzemním komplexu Direktorátu strategického plánování. Rychle se posadil; nebyl si jistý, co se stalo. Ještě před chvílí byl ve Válečné místnosti s Wylottem a čekali, až se otevře spojení s Verikoffem. Vybavila se mu terranská armáda, která se právě teď nezadržitelně blíží k Jevlenu. Divoce se rozhlédl. „JEVEXi?“

Žádná odpověď.

„JEVEXi, odpověz mi.“

Nic.

Ucítil v břiše něco studeného a hodně těžkého. Vyskočil, navlékl se do roucha, protože byl jen v košili a spodkách, a rozběhl se do

vedlejší místnosti, aby tam zkontroloval indikátory na monitorovacím panelu apartmá. Osvětlení, klimatizace, komunikace, služby… všechno pracovalo v nouzovém záložním režimu. JEVEX nefungoval. Pokusil se aktivovat komunikační konzoli, ale podařilo se mu jenom vyvolat zprávu, že všechny kanály jsou obsazené. To znamenalo, že se jedná o obecný problém, ne jenom o nějaké lokální selhání; celý komplex panikařil. Proběhl ložnicí a překotně začal vyhazovat šaty ze skříně.

Ještě si zapínal tuniku, když z chodby zazněl zvonek. Broghuilio rychle vyběhl ven a přitiskl prst na destičku, která dematerializovala dveře. Stál tam Estordu se dvěma rádci. Z chodby se ozýval křik a hlasy.

„Co se stalo?“ chtěl vědět Broghuilio. „Celý systém je mrtvý.“

„Deaktivoval jsem ho,“ vysvětlil Estordu. „Přehodil jsem manuální pojistky v řídicím středisku hlavního jádra. Vypnul jsem JEVEXe.“

Broghuiliovi se roztřásla brada a rozšířily se mu oči. „*Cože* jsi –“ začal, ale Estordu ho netrpělivě zarazil mávnutím rukou. To se natolik příčilo jeho normálnímu chování, že Broghuilio jenom zalapal po dechu.

„Copak nechápete, co se stalo?“ Estordu hovořil rychle a naléhavě. „JEVEX nefungoval, jak měl. Něco ho ovlivňovalo *zevnitř*. Mohl to udělat jedině VISAR. VISAR k němu nějakým způsobem získal přístup. To znamená, že Thurienci mohli sledovat každý náš krok. Ale teď nám zbývá ještě dvanáct hodin, a jestli si pospíšíme, pořád ještě můžeme utéct. Máme nouzové spojení s Uttanem a záložní transportní systém může docela dobře promítnout bránu do jevlenského systému. JEVEX je vypnutý, a VISAR tím pádem slepý – můžeme tedy udělat, co bude nutné, aniž by se do toho pletli Thurienci nebo Terrané. Nejbližší terranské lodě jsou dvanáct hodin letu odsud. Než se dostanou až sem, můžeme už být pryč, a oni nebudou moci nijak zjistit, kam jsme odletěli. Nakonec je samozřejmě napadne hledat nás na Uttanu, ale to už na ně budeme připraveni. Nechápete to? Tohle byla jediná možnost. Kdybychom nechali JEVEXe v provozu, nemohli bychom nic naplánovat tak, aby o tom nevěděli.“

Broghuilio rychle přemýšlel. Nebyl čas se hádat, a kromě toho, Estordu měl pravdu. Kývl. „Každý, kdo má všech pět pohromadě, se fyzicky dostaví do Válečného sálu," usoudil. Podíval se na Estorda. „Najdi Lantyara a řekni mu, že chci shromáždit pět spolehlivých posádek. Ať jsou v Geerbaine v osmnáct nula nula. Ty…" Zadíval se na jednoho ze dvou rádců, kteří stáli za Estordem. „Zavolej dispečera v Geerbaine a řekni mu, že chci mít připravených pět transportérů třídy E ke startu v osmnáct nula nula a ani o minutu později. Dále chci mít na Uttanu připravenou energii k projekci brány ihned poté, co opustíme Jevlen." Ukázal na druhého rádce. „A ty najdeš generála Wylotta a řekneš mu, aby zmobilizoval čtyři kompanie stráží a zorganizoval vzdušný transport odtud do Geerbaine. Odlet v sedmnáct třicet. Budu potřebovat kapacitu pro dva tisíce osob. Budeš tomu velet, odkud budeš chtít, a neváhej použít sílu. Rozumíš?" Broghuilio si narovnal límec a vrátil se do ložnice, aby si připnul opasek a osobní zbraň. „Já teď půjdu do Válečného sálu," zavolal na ně. „Vy tři se mi tam budete hlásit nejpozději za hodinu. Když uděláte, co vám řeknu, zítra touhle dobou budeme všichni na Uttanu."

Kapitola třicet sedm

Shapieron se přiblížil k Jevlenu a očekával tam přílet ganymeďanských lodí z Thurienu, které už proletěly branami na okraji systému, ale stále byly ještě mnoho hodin cesty odsud. Na hlavní obrazovce velitelské paluby byl vidět povrch Jevlenu, jak ho snímaly sondy na nižších hladinách. Zdálo se, že na planetě vládne zmatek. Vzdušný prostor byl prázdný, ale na mnoha místech začali lidé opouštět města – buď pěšky nebo v proudech pozemních vozidel, která brzy beznadějně zablokovala dálnice, určené pouze pro drobnou místní nebo rekreační dopravu. Na několika místech došlo k nepokojům a rabování, ale většina obyvatel se prostě shromažďovala na otevřených prostranstvích, bez vůdců a zmatená. Komunikační kanály mezi městy uváděly zkreslené informace a neobsahovaly nic, co by pomohlo udržet alespoň základní služby. Krátce řečeno, Ganymeďany čekal pěkný kus práce, jestli měli tuhle kalamitu napravit.

Garuth napjatě stál uprostřed velitelské paluby a přijímal zprávy. VISAR JEVEXe neodpojil, takže to museli udělat samotní Jevlenové. Nějak přišli na to, že je VISAR sleduje přes JEVEXe, a tak systém vypnuli, aby VISARovi zabránili zjistit, co mají za lubem. Jinými slovy, měli nějaký plán a nikdo netušil, jaký. To se Garuthovi nelíbilo.

Ta druhá věc, která mu kdesi na nižší úrovni dělala starosti, byl pocit, že selhal. I přesto, že ho Eesyan, Shilohin, Monchar a všichni ostatní ujišťovali, že *Shapieron* díky němu zachránil Thurien, velice dobře si uvědomoval, jak blízko katastrofě se jeho vinou ocitli a jak by dopadli, nebýt rychlé akce Hunta a ostatních pozemšťanů. Nezodpovědně ohrozil svou posádku i Eesyanovy vědce, a z potíží ho musel vysekat někdo jiný. Ano, hrozba byla odvrácena; ale Garuth neměl pocit, že by si za to zasloužil nějaké pocty. Byl by rád,

kdyby mohl přispět víc, a gratulace, které se mu hrnuly z Thurienu, jenom přispívaly k jeho pocitu studu.

Na menší obrazovce na boční stěně mluvil Hunt přes rameno s dalšími lidmi nacpanými do místnosti v connecticutském domě, kde si Jevlenové zařídili velitelství pro infiltraci Země.

„Umíte si představit, kolik problémů lidem téhle planety jsme právě způsobili?“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Norman Pacey, zástupce americké vlády.

Hunt se natočil k obrazovce a ukázal na ni. „Jednoho dne budou možná lidé posílat své děti na thurienské školy. Představte si, že taky přijdou na tenhle trik a začnou nám hromadně telefonovat domů na účet volaného.“

Když JEVEX vysadil a komunikační centrum se vypnulo, connecticutská skupina znovu navázala spojení prostě tak, že zatelefonovala dispečerovi na McCluskym a pomocí datového paprsku se spojila s perceptronem a tedy s VISARem. Měli otevřené dvě linky z datamřížkových terminálů ve Sverenssenově kanceláři hned vedle komunikační místnosti; jedna obrazovka je spojovala se *Shapieronem* a druhá s vládním centrem v Thuriosu.

„Pořád tomu nevěřím,“ řekl Benson ze své židle u okna – z Garuthova pohledu ho skoro celého zakrývalo Huntovo rameno. „Vidím, jak někdo zvedne telefon a zavolá počítači s hlasovým výstupem, který je v mimozemský vesmírný lodi u nějaký jiný hvězdy. Tomu nevěřím.“ Benson se otočil k někomu, kdo nebyl na obrazovce vidět. „*Ježíši!* CIA si už dávno taky měla pořídit něco takovýho. To bysme věděli i to, o čem se bavíte na pánských záchodcích v Kremlu.“

„Myslím, že tyhle dny už velice brzy skončí, milý příteli,“ odpověděl nějaký hlas. Měl zvláštní přízvuk – Garuth hádal, že ruský.

I kdyby byli fyzicky v *Shapieronu*, nic by se nezměnilo, řekl si. Hašteřili by se a smáli stejně jako teď – rizika a neznámé by je nezajímaly. Mohli něco zkusit, selhat, zasmát se tomu a zkusit to znovu – a pravděpodobně by napodruhé uspěli. Vědomí, že je od katastrofy dělí jen nepatrný krůček, jim vůbec nedělalo těžkou hlavu.

Tohle kolo vyhráli, a teď to byla jenom minulost a oni přemýšleli, co dělat dál. Garuth jim někdy záviděl.

Náhle se ozval naléhavý ZORACův hlas: „Pozor, prosím. Něco se děje. Sonda čtyři zachytila loď, která odlétá z odvrácené strany Jevlenu – opravuji, je to pět lodí v těsné formaci.“ V tomtéž okamžiku se na hlavní obrazovce objevil zakřivený povrch planety pokrytý mraky. Na jeho pozadí se pohybovalo pět teček.

Hunt se na své obrazovce lehce předklonil, zatímco ostatní se natlačili za něj. Už nemluvili. Na vedlejší obrazovce byl vidět Calazar a thuriosští pozorovatelé, stejně napjatí.

„To musí být Broghuilio a jeho štáb,“ určil po chvilce Calazar. „Určitě se pokoušejí dostat na Uttan. Estordu říkal, že tam mají záložní transportní systém, který dokáže propojit Jevlen a Uttan. Tohle měli v plánu! Mělo nás to napadnout.“

Eesyan se přidal ke Garuthovi uprostřed velitelské paluby. Monchar a někteří vědci se shromažďovali kolem nich. „Někdo je musí zastavit,“ tvářil se ustaraně Eesyan. „Je docela dobře možné, že mají Uttan připravený a chráněný jako záložní základnu. Jestli se tam dostanou a přeskupí se, mohli by se rozhodnout pro boj. Potom by bylo jen otázkou času, než jim dojde, že ve skutečnosti nemáme nic, čím bychom se jim mohli postavit. Kdyby získali Uttan, máme opravdový problém.“

„Co je Uttan?“ zeptal se Hunt ze své obrazovky.

Eesyan se k němu obrátil a roztržitě, protože se pokoušel přemýšlet, odpověděl: „Je to pustá planeta na okraji jevlenského prostoru – bez vzduchu, bez vody, ale zato se spoustou minerálů. Jevlenové ji kdysi dávno dostali jako zdroj materiálů pro svůj průmysl. Je jasné, že právě odtamtud pocházejí ty jejich zbraně. A pokud se nemýlíme, tak celou planetu proměnili v opevněnou zbrojní továrnu. Musíme Broghuiliovi zabránit, aby se tam dostal.“

Zatímco Eesyan mluvil s Huntem, Garuth si zopakoval všechno, co věděl o thurienském h-transportním systému. VISAR i JEVEX dokázali zablokovat a zrušit h-paprsky zaměřené do oblastí, které ovládali. To bylo možné proto, že tam měli hustou síť senzorů, jež dokázaly včas zaregistrovat parametry otvíraného toroidu a přerušit přísun energie z h-prostoru. Bez senzorů nebylo rušení možné. Jenže

jediné senzory, které byly poblíž Jevlenu, patřily JEVEXovi, a VISAR je nemohl použít – to šlo jen přes JEVEXe, a ten byl mrtvý. VISAR tedy nemohl přerušit paprsek vysílaný z Uttanu. Tak *proto* Jevlenové vypnuli svůj systém.

„S tím nic neuděláme," říkal Calazar z druhé obrazovky. „Nic tam poblíž nemáme. Naše lodě jsou pořád nejméně osm hodin cesty odtamtud."

Na velitelské palubě zavládlo zmučené ticho. Calazar se bezmocně díval na své spolupracovníky, zatímco Hunt a ostatní Terrané ztuhli. Pět jevlenských lodí na hlavní obrazovce mezitím překročilo okraj planetárního disku.

Garuth náhle pocítil klid a sebedůvěru, jaké už hodně dlouho nepoznal. Situace byla křišťálově jasná a nebylo pochyb o tom, co musí udělat. Byl zase sám sebou, a ovládal sebe i svou loď. „My jsme ale přímo tady," pronesl.

Eesyan chvíli nechápavě zíral, a potom se otočil k pěti tečkám na hlavní obrazovce, které rychle mizely na hvězdném pozadí. „Můžeme je dohonit?" zeptal se s pochybami.

Garuth se pochmurně usmál. „Jsou to jen jevlenské planetární transportéry. Copak jsi zapomněl? *Shapieron* byl postavený pro mezihvězdné lety." Nečekal na Calazarovu odpověď; zvedl hlavu a hlasitě zavolal: „ZORACu, vyšli neprodleně sondu čtyři na pronásledovací kurs, posbírej ostatní sondy, zvedni loď na vysokou oběžnou dráhu, nastav všechny palubní sondy na maximální dosah a uveď hlavní motory do stavu plné pohotovosti. Letíme za nimi."

„A co budete dělat potom?" zeptal se Calazar.

„To vyřešíme později," odpověděl Garuth. „Teď je důležité neztratit je."

„Hrr na ně!" vykřikl ZORAC s bezchybným anglickým přízvukem.

Hunt se posadil a ohromeně zamrkal. „Kde sakra vyhrabal tohle?" zeptal se.

„Dokumentární záznamy z druhé světové války, britští stíhači," ohlásil ZORAC. „To jen kvůli tobě, Viku. Věděl jsem, že to oceníš."

Kapitola třicet osm

Broghuilio stál na můstku jevlenské vlajkové lodi a mračil se jako noc, zatímco technici a vědci se shromáždili kolem baterie obrazovek a četli zprávy počítačů, které vyhodnocovaly signály dálkových senzorů. Ze skupinky se začalo ozývat nevěřícné lapání po dechu. „No?“ zahartusil Broghuilio, když mu konečně došla trpělivost.

Estordu se k němu otočil. Měl oči rozšířené šokem. „To není možné,“ zašeptal. Neurčitě ukázal za sebe. „Ale je to tak… není o tom pochyb.“

„Co tam je?“ zuřil Broghuilio.

Estordu polkl. „Je to… *Shapieron*. Vzdaluje se od Jevlenu a míří přímo k nám.“

Broghuilio se na něj zadíval, jako by právě zešílel, potom si odfrkl a vyhodil dva techniky od obrazovek, aby se mohl podívat sám. Na okamžik se mu sevřely rty a roztřásla brada, protože mozek odmítal přijmout, co viděly oči. Potom se rozsvítila další obrazovka a objevil se zvětšený pohled z dálkových optických scannerů, který vylučoval jakoukoli diskusi. Broghuilio se otočil k Wylottovi, který celou situaci němě sledoval zpovzdáli. „JAK MI VYSVĚTLÍŠ TOHLE?“ zařval.

Wylott zavrtěl hlavou. „To není možné. Zničili jsme ho. Já *vím*, že jsme ho zničili.“

„A CO SE TO NA NÁS TEDA PRÁVĚ ŘÍTÍ?“ Broghuilio se otočil k vědcům. „Jak dlouho už je u Jevlenu? Co tu dělá? Proč o tom nikdo z vás nevěděl?“ Z vyvýšené části můstku se ozval kapitán. „V životě jsem neviděl takovéhle zrychlení! Míří přímo na nás. Nemůžeme mu utéct.“

„Nemůžou nic dělat,“ řekl přidušeně Wylott. „Jsme přece ozbrojení.“

„Ty blázne!“ vykřikl Broghuilio. „Jestli nebyl zničený, museli ho transportovat na Thurien. A stejně tak Terrany. Na palubě té lodi mohou klidně být Terrané, vyzbrojení terranskými zbraněmi. Můžou nás vyhodit do povětří, díky tvé neschopnosti, a pochybuju o tom, že by posádka *Shapieronu* hnula jediným prstem, aby jim v tom zabránila!“ Wylott si olízl rty, ale už raději mlčel.

„Stresové pole kolem *Shapieronu* rychle narůstá,“ zavolal jeden operátor. „Ztrácíme radarový i optický kontakt. Podle h-scanu udržuje loď stálý kurs i zrychlení.“

Estordu zuřivě přemýšlel. „Možná, že máme šanci, Excelence,“ řekl náhle. Broghuilio se bleskem otočil a svaly na bradě se mu napjaly. Estordu pokračoval. „Ganymeďanské lodě z tohoto období neměly korekční prvky pro přenos stresovým polem a h-scan tehdy ještě neexistoval. Jinými slovy, dokud mají zapnutý hlavní pohon, nemohou nás nijak zachytit. Musí letět naslepo a zkřížit naši aproximovanou dráhu, a navíc musí čas od času zpomalit, aby vlastní dráhu opravili. Pokud změníme kurs během ‚slepého‘ období, mohli bychom se jim ztratit.“

V tom okamžiku se ozval další operátor. „Před námi se na pravoboku tvoří gravitační anomálie, vzdálenost patnáct celých sedm desetin kilometru, síla sedm, vzrůstá. Všechno ukazuje na výstupní bránu třídy pět.“ H-scan odhalil konformní vstupní bránu v blízkosti *Shapieronu*. Napětí na můstku se vystupňovalo. Tohle znamenalo, že VISAR vysílá dva paprsky, aby vytvořil dvojici bran – „tunel“ h-prostorem mezi *Shapieronem* a jevlenskými loděmi. Bránou třídy pět mohlo projít jen něco poměrně malého. Operátor se ozval znovu, a tentokrát mu v hlase zazněla panika. „Na našem konci se z brány vynořil nějaký objekt. Rychle se přibližuje!“

„Bomba!“ zaječel někdo. *„Poslali na nás bombu!“* Celý můstek propadl hrůze. Broghuilio vykulil oči a začal se silně potit. Wylott se zhroutil na židli.

Operátor se ozval znovu.

„Objekt identifikován. Jedná se o jednu z robotických sond *Shapieronu.*… udržuje náš kurs a rychlost. Výstupní brána zanikla.“

A potom operátor dálkových senzorů: „*Shapieron* se blíží a stále zrychluje. Vzdálenost tři tisíce pět set dvacet kilometrů.“

„Tak co tam děláte," vyštěkl Broghuilio. „Kapitáne, setřeste tu věc."

Kapitán vydal sérii příkazů na změnu kursu. Počítač je potvrdil a vykonal.

„Sonda kopíruje naše manévry," ozvalo se hlášení. „Únik se nezdařil. *Shapieron* opravil vlastní kurs a stále se blíží."

Broghuilio se rozzuřeně otočil k Estordovi. „Říkal jsi, že jsou slepí! Dokonce ani nezpomalili." Estordu bezmocně potřásl hlavou. Broghuilio se podíval na ostatní vědce. „Tak jak to dělají? Copak na to nedokážete přijít?" Chvilku počkal, a potom rozzlobeně ukázal prstem na obrazovku s daty o *Shapieronu*. „No, nějaký génius na *tamté* lodi na to rozhodně přišel. Všude mě obklopují imbecilové." Začal přecházet po můstku. „Jak je tohle možné? Proč oni mají všechny génie a já samé imbecily? Dejte mi –"

„Ta sonda!" zaúpěl náhle Estordu. „Museli vybavit sondu i *Shapieron* zařízením pro h-linkové přenosy. Tak může sonda sledovat každý náš pohyb a přes VISARa předávat data do řídícího systému *Shapieronu*. Nemůžeme ho setřást."

Broghuilio na něj vrhl jeden ze svých vražedných pohledů, ale potom se obrátil ke komunikačnímu důstojníkovi. „Musíme skočit na Uttan hned teď," prohlásil. „Jak na tom jsou?"

„Generátory jsou nabité a připravené," hlásil důstojník. „Jejich direktor je zaměřený na náš maják a mohou sem promítnout bránu, jakmile dostanou rozkaz."

„Ale co když sonda proletí bránou spolu s námi?" namítl Estordu. „Až se vynoří u Uttanu, VISAR ji najde. Tak zjistí, kam jsme odletěli."

„Ti géniové už to určitě dávno vědí," utrhl se na něj Broghuilio. „No a co? Co udělají? Jestli se přiblíží k Uttanu, rozmetáme je na atomy."

„Ale jsme ještě příliš blízko Jevlenu," protestoval Estordu. Vypadal vyplašeně. „Otevření brány by pocítila celá planeta… vypukl by chaos."

„Ty tu snad chceš radši zůstat?" optal se jízlivě Broghuilio. „Copak ti nedošlo, že ta sonda byla jen varováním? Příští věc, kterou tou bránou pošlou, *bude* bomba." Rozhlédl se po můstku, jestli se mu

někdo nechce postavit na odpor. Nikdo se nenašel. Zvedl hlavu. „Kapitáne, zahajte transport na Uttan.“

Příkaz byl předán na Uttan a během několika vteřin začaly ohromné generátory pumpovat energii do mikroskopické oblasti vesmíru před pěticí jevlenských lodí. Časoprostor se svraštil, potom vyboulil, nadzdvihl, propadl se do sebe a zmizel z vesmíru. Na jeho místě se utvořil rotující vír, brána do jiné dimenze; nejprve vypadal jen jako slabý kruh sraženého hvězdného světla, potom zesílil, ztloustl a zaostřil se, a nakonec se začal rozpínat a odhalil jádro z černého, nekonečného prázdna.

A potom se uvnitř brány zhmotnila druhá, která se otáčela opačným směrem. Dvojitý vír začal zářit a pulzovat, jak se vlákna času a prostoru kroutila podle zauzlených geodetik. Něco se pokazilo; brána byla nestabilní. „Co se děje?“ chtěl vědět Broghuilio.

Estordu zuřivě otáčel hlavou, aby přehlédl všechny obrazovky a hlášení. „Něco deformuje konfiguraci… rozkládá manifoldy pole. Nikdy jsem nic takového neviděl. To musí být VISAR.“

„Ale to není možné,“ vykřikl jiný vědec. „VISAR nás přece nemůže rušit. JEVEX je vypnutý – VISAR nemá žádné senzory.“

„On nás neruší,“ zamumlal Estordu. „Brána se přece utvořila. Tohle je něco jiného…“ Znovu se podíval na obrazovku se *Shapieronem*. „Ta sonda! VISAR používá sondu ke sledování konfigurace vstupní brány. Nemůže zrušit paprsek, takže se pokouší vyslat od Gistaru komplementární vzor a zrušit uttanský toroid. Snaží se ho zneutralizovat.“

„To není možné,“ protestoval jiný vědec. „K něčemu takovému by mu jedna sonda nestačila. Musel by od Gistaru mířit prakticky naslepo.“

„Gistarský a uttanský paprsek by v určitém objemu konstruktivně interferovaly,“ poukázal další. „Kdyby se objevila nestabilní rezonance, mohlo by se stát cokoli.“

„To *je* nestabilní rezonance,“ vykřikl Estordu a ukázal na obrazovku. „Říkám vám, že to je to, co VISAR dělá.“

„To by VISAR neriskoval.“

Před lodí se zmítal maelstrom zkroucené, zvrácené a mnohonásobně souvislé reality. Bojovaly o něj dvě síly, dva titánské

energetické paprsky ze dvou nesmírně vzdálených bodů. Jádro se smrštilo a znovu roztáhlo, roztříštilo a zase složilo. A oni pořád mířili rovnou do středu.

Broghuilio už slyšel dost. Otočil se ke kapitánovi, který ho pozorně sledoval a čekal. Potom ale na poslední chvíli jeho pozornost odvedlo něco, co se týkalo Estorda.

Vědec totiž stál absolutně nehybně s podivným výrazem ve tváři a díval se na *Shapieron*. Něco si pro sebe mumlal a zdálo se, že na všechno ostatní zapomněl. „H-linky přes sondy," šeptal. „Tak se VISAR dostal do JEVEXe." Doširoka otevřel oči a tvář mu zešedla, když pochopil. „Tak se… *všechno* dostalo do JEVEXe! Nikdy to doopravdy neexistovalo, nic z toho! Celou dobu to řídili ze *Shapieronu*… Vždyť my utíkáme před jedinou neozbrojenou lodí!"

„Co je?" vybuchl Broghuilio. „Proč tak čumíš?"

Estordu na něj vrhl zoufalý pohled. „Ona neexistuje… Žádná terranská armáda není. Nikdy nebyla. VISAR ji vložil do JEVEXe přes *Shapieron*. Celá ta věc je podvod. V kosmu nebylo od začátku nic kromě *Shapieronu*."

Kapitán se naklonil z můstku. „Excelence, musíme…" Zarazil se, když uviděl, že ho Broghuilio neposlouchá, na okamžik zaváhal, a potom se odvrátil a zavolal: „Odpoj přední kompenzátory. Zapoj nouzový posilovač a plnou parou vzad. Vypočítej únikovou funkci a okamžitě proveď."

„Co? – Co jsi to řekl?" Broghuilio se otočil k postavám, které se za ním krčily. „Chcete mi tvrdit, že si z nás Terrané dělali celou dobu blázny?"

Odkudsi shora zazněl umělý, monotónní hlas počítače: „Funkce negativní. Funkce negativní. Všechna opatření neúčinná. Loď zrychluje po nevratné křivce. Změna kursu není možná. Opakuji: Změna kursu není možná."

Ale Broghuilio ho neslyšel, nevnímal ani, že se jeho loď řítí do toho nemožně zašmodrchaného časoprostorového uzlu. „Vy imbecilové!" vydechl. Hlas se mu začal neovladatelně třást, když zvedl obě pěsti vysoko nad hlavu. „*Imbecilové!* IMBECILOVÉ! Vy *IM-BE-CI-LO-VÉ!!*"

# # #

„Můj bože, letí přímo do toho,“ vyjekl Hunt z obrazovky na velitelské palubě *Shapieronu*. Obraz byl přenášen z tři a půl tisíce kilometrů vzdálené sondy, která se stále držela v patách jevlenským lodím. Nastalo zděšené ticho.

„Co se to děje?“ zašeptal Eesyan.

„Oscilující nestabilita se pozitivně napojila na h-frekvenční přeskok způsobený rozdíly ve spektrech paprsků,“ odpověděl VISAR. „Vlastnosti dotyčné oblasti vesmíru se vymykají analýze.“

Na jiné obrazovce Calazar s šokovaným výrazem ve tváři odmítavě vrtěl hlavou. „Tohle jsem přece nechtěl,“ řekl přiškrceně. „Proč prostě nezměnili kurs? Chtěl jsem jenom zabránit tomu, aby se dostali k bráně.“

„ZORACu, vypni hlavní pohon a zpomal,“ přikázal úsečným, nevýrazným tónem Garuth. „Jakmile se reintegrujeme, zobraz optický scan té oblasti.“

Celou hlavní obrazovku vyplňoval vír světla a temnoty. Pětice teček před ním se zmenšovala… a najednou je chaos prostě spolkl. Zdánlivě se vrhl proti obrazovce, když sonda následovala lodě, a potom se náhle změnil, když se stresové pole *Shapieronu* rozptýlilo a ZORAC pustil na obraz data ze svých vlastních senzorů. „Nestabilita se bortí,“ ohlásil VISAR. „Rezonance degenerují v pouhé turbulence. Jestli tam vůbec byl nějaký tunel, teď už není.“ Vzory na obrazovce se rozbily na rotující světelné fragmenty, které se po spirále zatočily dovnitř, přičemž se zmenšovaly, slábly a červenaly. Vybledly a potom zmizely. Hvězdy na pozadí ještě několik sekund blikaly a potom bylo všechno normální, jako by se nic nestalo.

Na dlouhou chvíli zavládlo naprosté ticho a nikdo se ani nepohnul. Tváře na obrazovkách s přenosy ze Země a Thurienu byly vážné.

A potom se znovu ozval VISAR a v jeho hlase bylo jasně znát nevěřícnost. „Mám další zprávu. Neptejte se mě, prosím, jak, ale zdá se, že pronikli na druhou stranu. Sonda stále ještě vysílala, když se tunel uzavřel, a podle poslední zprávy znovu vstoupila do normálního prostoru.“ Než se velitelská paluba stačila vzpamatovat z překvapení, objevil se na hlavní obrazovce poslední záznam ze sondy. Pět jevlenských lodí viselo v potrhané formaci ve vesmíru,

který vypadal naprosto obyčejně a zářily v něm naprosto obyčejné hvězdy. A nahoře v jednom rohu obrazu se objevila jakási skvrna, která mohla být planetou. Tady se obraz zastavil. „Potom se spojení přerušilo," řekl VISAR.

„Oni to přežili?" vykoktal Eesyan. „Kde jsou? Kam se dostali?"

„To nevím," odpověděl VISAR. „Nepochybně chtěli letět na Uttan, ale dostat se mohli kamkoli. Právě se pokouším porovnat uttanskou oblohu s tím snímkem, ale může to chvíli trvat."

„Nemůžeme si dovolit čekat," řekl Calazar. „Uttan je možná chráněný, ale já tam stejně musím poslat záložní lodě od Gistaru, abych odřízl Broghuilia dřív, než se na tu planetu dostane." Chvilku počkal, ale nikdo nic neříkal. Hlas mu ztěžkl. „VISARe, spoj mě s velitelem záložní flotily," požádal.

„Naše úloha je u konce," Garuth promluvil velmi tiše a klidně. „ZORACu, vracíme se na Jevlen. Tam počkáme na přílet Thurienců."

Zatímco se *Shapieron* vracel, otevřely se kousek za hranicemi systému Gistar toroidy a oddíl thurienských lodí, který tam čekal, se přesunul do h-prostoru a odtud k uttanskému systému. Jevlenské dálkové senzory je zachytily jako objekty, blížící se téměř rychlostí světla. Místní vojenský velitel dospěl k závěru, že se jedná o část terranské armády, která byla vyslána proti Uttanu a během několika minut bylo na všech nouzových frekvencích slyšet jeho oznámení bezpodmínečné kapitulace. Thurienci přiletěli na Uttan o několik hodin později a ovládli ho bez jakéhokoli odporu.

To neočekávali. A důvod byl ještě nečekanější: Broghuiliovy lodě totiž nedorazily ani na Uttan, ani nikam do jeho blízkosti. Když u Jevlenu zmizeli, uttanští dispečeři s nimi ztratili spojení a nedokázali ho už navázat. Po ztrátě vůdců se obránci Uttanu raději vzdali bez boje.

Kam ale těch pět lodí zmizelo? VISAR ohlásil, že se neobjevily nikde v oblasti, kterou ovládal, a ani když otevřel malé brány ke světům řízeným JEVEXem a poslal tam pátrací sondy, které se ježily nejrůznějšími senzory a přístroji, nenašel po Broghuiliovi žádnou stopu. Jak se zdálo, nadobro zmizeli z prozkoumané části Galaxie.

Thurienci tedy Broghuilia nenašli – zato na Uttanu našli něco, co jimi značně otřáslo, a zároveň je to zmátlo. Ve vesmíru se tam vznášely dlouhé řady rozestavěných konstrukcí neuvěřitelné velikosti. Byly to duté čtverce o straně osm set kilometrů, v jejichž středu se nacházela koule o průměru tří set kilometrů, udržovaná na místě tyčemi mířícími z rohů.

Kapitola třicet devět

„Já to nechápu," povzdechl si Calazar, když se podíval z okna jedné thurienské lodi, která se vznášela poblíž Uttanu. „To jsou přece kvadriflexory – vypadají přesně tak, jak jsme je navrhli. Jevlenové jich stavěli stovky."

„Vážně nevím," odpověděla Showm a zavrtěla hlavou. „Nedává to smysl."

Karen Hellerová, Caldwell a Danchekker se po sobě podívali. „Co je to kvadriflexor?" zeptal se Caldwell.

Calazar si povzdechl. Věděl, že odpovědi se nevyhne. „To jsou ty přístroje, se kterými jsme chtěli uzavřít Sluneční soustavu. Měly být umístěny daleko za dráhou Pluta tak, aby kolem Slunce vytvořily kvazisférický povrch. Každý kvadriflexor by se pomocí h-pole spojil se čtyřmi sousedními a dohromady by způsobily kumulativní časoprostorovou deformaci, jež by vytvořila neprodyšný gravitický gradient.

Provedli jsme předvýrobní testy na zmenšených prototypech a dokonce jsme začali stavět několik verzí ve skutečném měřítku, ale k uskutečnění konečného řešení máme stále ještě daleko." Calazar ukázal na okno. „Ale Jevlenové očividně tajně okopírovali naše plány a začali svůj vlastní program – značně pokročilejší, než je ten náš. Nechápu proč."

Danchekker mrkal přes brýle a mračil se, jak se pokoušel hádanku rozřešit. Měl pocit, že konečně strhnou poslední slupku té tajemné cibule, která, jak se zdálo, obklopovala všechno, co souviselo s Jevleny. Takže: nejprve přeháněli agresivitu Země a později začali i falšovat důkazy. Proč? Aby přesvědčili Ganymeďany, že pozemšťanům se musí zabránit v expanzi a že jediné, co jim v tom může zabránit, je fyzické uvěznění. A až donedávna se jim dařilo Ganymeďany přesvědčovat, a ti zahájili

nutné přípravy. Ale Jevlenové udělali totéž, a *zatajili* to před Ganymeďany. Proč? Co to znamenalo?

Danchekker se podíval na obrazovky s velitelskou palubou *Shapieronu* a Sverenssenovým domem v Connecticutu, ale odtamtud žádný nápad nepřišel. Ganymeďané na *Shapieronu* se zabývali něčím, co se dělo na hlavní obrazovce v lodi, a na druhé obrazovce bylo vidět jen Huntova záda, protože se všichni shromáždili kolem terminálu na druhé straně místnosti, který je spojoval se *Shapieronem*. Na obou místech probíhala vzrušená debata, ale Danchekkerovi nebylo jasné, čeho se týká.

„Třeba chtěli sami udělat totéž, co vy," řekla nakonec Karen Hellerová.

„Ale proč?" zeptal se Calazar. „Vždyť jsme na tom už pracovali. Co by tím mohli získat?"

„Čas?" navrhl Caldwell.

Calazar zavrtěl hlavou. „Jestli byli v takové časové tísni, mohli nás klidně přesvědčit, abychom urychlili náš vlastní program, a vynaložili by na to jen zlomek úsilí potřebného k něčemu *takovému*. S našimi zdroji bychom určitě mohli jakýkoli jejich plán uskutečnit lépe a rychleji –"

Prenua Showm se zatvářila zamyšleně. „A přesto je to divné," zamumlala. „Při několika příležitostech jsme náš program *chtěli* urychlit, ale Jevlenové tehdy začali tvrdit, že riziko expanze není zase tak velké. Jako by chtěli, abychom pokračovali ve výzkumu, ale ne, abychom zahájili výrobu."

„Ždímali z vás know-how," zavrčel Caldwell. „Snažili se, aby jejich program pokročil mnohem dál než váš." Na okamžik se zarazil, a potom se zeptal: „Dalo by se s těmi věcmi uzavřít i něco jiného? Nejen hvězdný systém?"

„To sotva," odpověděl Calazar, a potom dodal: „No, myslím, že asi cokoli srovnatelné velikosti… nebo menšího."

„Hmm…" Caldwell začal znovu přemýšlet.

Karen pokrčila rameny a rozhodila rukama. „Jestli ale nechtěli uzavřít Sluneční soustavu, tak asi nějakou jin…" Nedokončila větu, když spolu se všemi ostatními najednou pochopila odpověď.

Calazar a Showm na několik okamžiků úplně ztratili řeč. *„Nás?“* vypravil ze sebe nakonec Calazar. *„Thurience?* Oni chtěli uzavřít Gistar?“ Showm si přitiskla ruku na čelo a začala vrtět hlavou, jak se snažila pochopit všechny důsledky. Caldwell a Karen jenom němě stáli.

Zato Danchekkerovi to začalo zapadat do sebe. *„Ano!“* vykřikl. Přešel doprostřed skupiny a chvíli tiše přemýšlel; potom začal zuřivě přikyvovat. „Ano! To je jistě jediné přijatelné vysvětlení.“ Vzrušeně se díval z jednoho na druhého, jako by čekal, že s ním budou naprosto souhlasit. Nechápavě na něj hleděli. Nikdo nevěděl, o čem mluví. Chvíli tedy počkal, a pak začal vysvětlovat. „Nikdy jsem plně nepřijal teorii, že ta posedlost lambijsko-cerijskou rivalitou přetrvala v myslích Jevlenů takovou dobu; především proto, že byli neustále pod ganymeďanským vlivem. Vám to nikdy nepřišlo zvláštní? Nikoho z vás nenapadlo, že v tom musí být něco víc?“ Znovu přelétl ostatní tázavým pohledem.

Po chvilce Caldwell řekl: „Předpokládám, že ne, Chrisi. Proč? Co máš na mysli?“

Danchekker si navlhčil rty. „Je dosti zajímavé, nemyslíte, že existovala jistá entita, která byla vždy u kořene všech věcí, entita trvalá a neměnná, která přetrvávala, zatímco generace Jevlenů žily a umíraly.“

Chvíli bylo ticho. Potom Karen zalapala po dechu. „JEVEX? Chcete říct, že za vším stál ten počítač?“

Danchekker krátce přikývl. „JEVEX byl vytvořen velice dávno. Je snad tak nemožné, že by se mu do základního návrhu a programu nemohly dostat v podobě jakéhosi základního instinktu nemilosrdnost a ambice jeho tvůrců – potomků původních Lambianů? A aby své ambice naplnil, mohl přece využívat jako svůj nástroj jevlenskou elitu. Ale takovému plánu stála v cestě jedna základní překážka – omezení daná Thurienci.“

Caldwell začal přikyvovat. „Musel by tedy nějak Thurience odklidit z cesty,“ souhlasil.

„Přesně. Ale ne příliš rychle. Napřed se od nich chtěl mnoho naučit. A opravdu chytrá část plánu byla, že nakonec se měli Jevlenové Thurienců zbavit s pomocí technologie, kterou pro ně sami

vymyslí. S ukradenou ganymeďanskou vědou a s JEVEXem jako vůdcem by se stali pány celé Galaxie. Pomyslete jen na všechny ty mladé světy… a na technologii, se kterou mohli procestovat mnoho světelných let během minuty. Ovládli by celý prozkoumaný vesmír, mohli by neomezeně rozšiřovat své panství a jediní potenciální protivníci by přitom byli bezpečně uzavření v gravitické slupce, z níž by nemohlo nic uniknout.“ Danchekker se navyklým gestem chytil za klopy a rozhlédl se. S uspokojením si všiml ohromených výrazů ve tvářích všech ostatních. „Teprve nyní jsme opravdu pochopili ten hlavní důvod – konečný plán, na jehož uskutečnění zřejmě pracovali už od zkázy Minervy. A skoro se jim to podařilo!“

„Ty zbraně u Uttanu…“ začal váhavě Calazar, kterému stále dělalo problémy to celé vstřebat, „vůbec neměly být použity proti Thurienu?“

„Pochybuji o tom,“ odpověděl Danchekker. „Podle mého názoru měli zbraně připravené až na později, aby dodali váhu své expanzi, až nadejde její čas.“

„Ano, a hádejte, kdo by byl první na jejich seznamu,“ řekla Karen. „Pořád to koneckonců byli Lambiané – a my Ceriané.“

„Jistěže!“ zašeptala Showm. „A Země by byla naprosto bezbranná. Tak *proto* před námi zatajili vaše odzbrojení!“ Pomalu a s jakýmsi uznáním přikývla. „Měli to pěkně vymyšlené. Nejprve zpomalí rozvoj Země, zatímco oni sami budou sílit a učit se. Potom její vývoj naopak urychlí, přesvědčí nás, že se jedná o vážnou hrozbu, a požádají nás, abychom jim pomohli ji zažehnat. A nakonec hrozbu odstraní, ale zatají to před námi a vyřadí nás pomocí techniky, kterou jsme my vyvinuli k eliminaci té hrozby. Potom by si mohli svůj starý účet s Ceriany vyrovnat bez jakéhokoli vměšování – a měli by proti nim neuvěřitelnou převahu.“

„Neměli bychom žádnou šanci,“ vydechl Caldwell, kterého to skutečně omráčilo.

„A Jevlenové by potom znovu ovládli Sluneční soustavu – soudím, že to byl vždycky jejich primární cíl,“ dodal Danchekker. „Myslím, že ji od počátku pokládali za své vlastnictví. A nemuseli by už hrát druhé housle Ganymeďánům – s tím se nikdy nedokázali smířit.“

„Opravdu to dává smysl,“ povzdechl si Calazar. „Vysvětluje to hodně věcí – proč pořád chtěli autonomní skupinu planet, které by mohli spravovat… proč potřebovali počítačový systém nezávislý na VISARovi a ovládající vlastní část vesmíru…“ Podíval se na Showm a kývl. „Konečně to začíná do sebe zapadat.“

Na chvilku zmlkl. Když znovu promluvil, byl už trochu veselejší. „Jestli je to všechno pravda, mohlo by nám to dost ulehčit rozhodování, co máme dělat dál. Pokud kořen všeho zla nebyl ani tak v Jevlenech samotných jako v JEVEXovi, možná, že stále ještě mají naději. Třeba ani nebudou nutná žádná nepříjemná trestní opatření.“

Showm se zaleskly oči. „Ano. Možná, že kdybychom jim pomohli, mohli by dokonce znovu vybudovat svou civilizaci, na nových základech. Potom by se z nich mohla stát vyspělá, mírumilovná rasa. Třeba ještě není všechno ztraceno.“

„Teď tedy máme cíl, ke kterému můžeme směřovat, a úkol, který musíme vykonat,“ řekl nadšeně Calazar. „I přes všechno, co se stalo, pořád by to mohlo dopadnout dobře. Jak říkáte, všechno ještě není ztraceno.“

„No, momentálně to je samozřejmě pouhá hypotéza, rozumějte,“ dodal rychle Danchekker, „ale možná by se dala otestovat. Jestli to celé opravdu začalo v JEVEXovi, mělo by být možné vystopovat počátek některých věcí, o nichž jsme mluvili, v jeho starších archívech.“ Podíval se na Calazara. „Předpokládám, že jakmile vaši lidé plně ovládnou Jevlen, bude možné pod dozorem reaktivovat některé JEVEXovy části, aby si VISAR mohl ty záznamy prohlédnout.“

Ještě ani nedomluvil a Calazar už přikyvoval. „Myslím, že ano. Ale tady bychom si měli promluvit s Eesyanem.“ Podíval se na obrazovku s velitelskou palubou *Shapieronu*. „Ještě není volný? Co se to tam děje?“

Z hloučku Ganymeďanů natlačených pod hlavní obrazovkou se začaly ozývat užaslé výkřiky. Vzápětí zazněly i z druhé obrazovky, která ukazovala Zemi. Hunt a ostatní do sebe vráželi, jen aby se dostali k terminálu, který je spojoval s thurienskou lodí u Uttanu. Danchekker, Calazar a ostatní rázem zapomněli na svůj rozhovor a ohromeně se dívali. Hunt se dostal k obrazovce, ale samým

vzrušením ze sebe skoro nedokázal vypravit kloudnou větu. „Našli jsme je! ZORAC znovu zpracoval obraz té planety. Víme, kam se dostali. Je to nemožné!“

Danchekker zamrkal. „Viku, co to prosím tě blábolíš? Uklidni se a vysvětli, co se mi pokoušíš říct.“

Hunt se zkusil soustředit, ale bylo vidět, že to není jednoduché. „Těch pět jevlenských lodí. Víme, co se s nimi stalo.“ Na okamžik se odmlčel, aby se mohl nádechnout, a potom se obrátil a zavolal přes hlavy ostatních lidí k terminálu, který ho spojoval se *Shapieronem*. „ZORACu, mohl bys prosím poslat ten záběr VISARovi? A řekni mu, ať ho ukáže na Uttanu.“ V lodi, kde byl Danchekker, se náhle objevil poslední snímek jevlenských lodí, který sonda odeslala, než se tunel uzavřel. „Máte to?“ zeptal se Hunt.

Danchekker kývl. „Ano. A co s tím?“

„Ta skvrna v pravém horním rohu je planeta. Zeptali jsme se ZORACa, jestli by tu část obrazu nemohl nějak zaostřit a vylepšit, aby byla líp vidět. Udělal to. Víme už, co je to za planetu.“

„A?“ zeptal se po chvíli zmatený Danchekker. „Kde je?“

„Lepší otázka by byla *kdy?*“ opáčil Hunt.

Danchekker se zamračil a rozhlédl se. Všichni ostatní byli stejně zmatení jako on sám. „Viku, o čem to mluvíš?“ zeptal se.

„VISARe, ukaž jim to.“

Skvrna se rázem zvětšila a změnila se v disk, který zabíral celé zorné pole. Byla to planeta, jejíž oblaka a oceány zářily na hvězdném pozadí jasným světlem. Rozlišení nebylo moc dobré, ale na povrchu planety byly jasně znát obrysy kontinentů. Calazar a Showm ztuhli. O zlomek vteřiny později si Danchekker uvědomil proč.

On tu planetu totiž znal. Stejně jako Hunt prostudoval každý ostrov i úžinu, každé říční ústí, každičký kus pobřeží mezi těmi ohromnými polárními čepičkami – v Houstonu, během lunarského výzkumu před dvěma lety. Ohlédl se. Calazar a Showm stále ohromeně upírali zrak na planetu a i Caldwell už nevěřícně vykulil oči. Danchekker se pomalu obrátil zpátky k planetě. Byla tam. Nebyl to přelud.

Minerva.

Kapitola čtyřicet

Nikdo nedokázal přesně říct, co se vlastně stalo v těch posledních několika sekundách, kdy VISAR a uttanský projektor zápasili o tentýž kousíček časoprostoru mnoho světelných let od každého z nich, a mnoho lidí se domnívalo, že to nikdy nikdo přesně nezjistí. Ale Hunt byl konečně donucen připustit možnost toho, co mu Paul Shelling řekl v Houstonu toho dne, kdy za Caldwellem přišli Karen Hellerová a Norman Pacey: ganymeďanské fyzikální rovnice, které popisovaly možnost okamžitých cest prostorem, měly i řešení, jež povolovala cesty časem. Nebo obojím najednou. Protože těch pět jevlenských lodí bylo vrženo mnoho světelných let a o mnoho desítek tisíc let zpátky a vynořily se ve Sluneční soustavě – v době, kdy Minerva stále ještě existovala. Ganymeďanským vědcům se dokonce podařilo pozorným změřením poloh hvězd velmi přesně určit, kdy se lodě objevily – bylo to asi dvě stě let před poslední lunarskou válkou.

A to pochopitelně vysvětlovalo původ lambianské superrasy, která se objevila zdánlivě přes noc, vybavená technologií vysoce převyšující cokoli na planetě. A vysvětlovalo to také, proč se civilizace lidí, kteří se téměř úplně vzdali válečnických způsobů a konstruktivně spolupracovali na svém velkém plánu – migraci na Zemi – náhle rozdělila na dvě nepřátelské frakce, jež se nakonec vzájemně zničily. Ceriané byli domorodci, vyvinuli se z pozemských primátů, které na Minervu dopravili Ganymeďané před pětadvaceti miliony let, ale Lambiané byli z Jevlenu a navíc z budoucnosti vzdálené padesát tisíc let. Lambiané se vůbec neobjevili; oni *přiletěli*.

V celé té věci bylo dost záhad, aby motivovaly spory ve vědeckých kruzích ještě na mnoho let. Jak mohli být, například, Lambiané potomky svých vlastních potomků? Pokud byla jejich chamtivost a touha po moci specifická pro Lambiany a nikoli pro

celou lidskou rasu – a zdálo se, že je tomu opravdu tak – odkud vlastně pocházela? Jevlenové ji získali od Lambianů a Lambiané od Jevlenů, kteří přistáli na Minervě. Kde a kdy tedy vůbec vznikla? Danchekker navrhl, že průlet zónou dislokovaného časoprostoru mohl u Jevlenů vyvolat nějakou psychologickou úchylku, která to celé začala, ale nesetkal se s příliš velkým úspěchem, protože význam slova „začala“ v tomto kontextu byl přinejmenším obskurní.

Další záhada se týkala znalosti budoucnosti, kterou si Jevlenové pravděpodobně přinesli na Minervu. Pokud věděli, že je čekají dvě století války, potom tisíce let s Thurienci a nakonec porážka z rukou VISARa, proč dopustili, aby se to vůbec stalo? Měli snad příliš malý vliv, než aby mohli něco změnit? To jistě ne. Byla celá nová historie nějak vepsaná do časové smyčky a vymazala a nahradila to, co tam bylo předtím, ať už „předtím“ znamenalo cokoli? Nebo si snad Jevlenové ve spěchu nevzali dost záznamů a utrpěli při cestě časem jakousi amnézii, takže po příletu do minulosti nevěděli kdo jsou, ani odkud přišli, a tak jim bylo odsouzeno, aby znovu začali nekonečný, neměnný cyklus?

Ani Thurienci neznali odpovědi na tyto otázky – jejich vlastní teoretický výzkum se této oblasti teprve letmo dotkl. Snad jednoho dne budoucí generace ganymeďanských a terranských matematiků a fyziků odhalí zákonitosti podivné logiky podobných věcí. A nebo ne – a nikdo se to nikdy nedozví.

Vyvstalo tedy mnoho dalších záhad, ale jedna se přece jen vyřešila – ta, která mátla Terrany, Ganymeďany i Jevleny: záhada onoho vysílače za oběžnou dráhou Pluta, který zareagoval na první zprávu z Měsíce, zapsanou v prastarém ganymeďanském kódu, a předal ji přímo VISARovi. Thurienci předpokládali, že se jedná o něco, co tam umístili Jevlenové, Jevlenové si mysleli, že to tam dali Thurienci, a za daných podmínek vlastně své názory nikdy nekonfrontovali. A teď byl objekt zničen, takže se už nedal zkoumat. Co to tedy bylo a jak se to tam dostalo?

Jedinou možnou odpověď představovala sonda, která prošla tunelem spolu s jevlenskými loděmi. Přirozeně byla naprogramována tak, aby reagovala na komunikační protokoly své mateřské lodi – a měla i h-linkové spojení s Thurienem. Shilohinin vědecký tým

prozkoumal záznam zpráv z posledních několika sekund a došel k závěru, že těsně předtím, než se tunel uzavřel, přešla sonda do pasivního módu, kdy očekávala další příkaz ze *Shapieronu*. Evidentně čekala hodně dlouho. Vynořila se poblíž Minervy vybavena vysokou hybností, kterou jí VISAR udělil, aby snáz dohonila jevlenské lodě, a potom se vzdálila od Slunce a nakonec se stabilizovala na vzdálené oběžné dráze, až za Plutem. A čekala. A když se nakonec dočkala příkazu, kterému porozuměla, předala ho VISARovi, protože tak zněly její instrukce. Nevěděla, že mezitím uplynulo padesát tisíc let.

A tak se uzavřel kruh, který spojoval Minervu a staré Ganymeďany, Lunary – Lambiany i Ceriany, Charlieho a Koriela, Zemi a *Homo sapiens* a Hvězdu Obrů. Začal svým vlastním koncem a přitom JEVEX, Broghuilio a Lambiané uvízli v neporušitelné smyčce, která byla pevně a trvale vtištěna do minulosti. Ironií zůstávalo, že únik z tohoto vězení byl ještě neuskutečnitelnější než z toho, kam plánovali zavřít Thurience.

Po odstranění základního prvku špatnosti se ukázalo, že obyvatelé Jevlenu nejsou zase tak odlišní od lidských bytostí všude jinde. Začali pracovat na vytvoření nové společnosti, založené na spolupráci a optimismu. To vyžadovalo i spoustu tvrdé dřiny, protože gravitační porucha z Broghuiliova pozoruhodného odletu způsobila na planetě mnoho škody, především záplav. Calazar proto ustanovil Garutha provizorním planetárním guvernérem s úkolem dohlížet na celou operaci a koordinovat ji. Jevlen bude ještě nějaký čas pod přísným dohledem a během té doby na něm nebude žádný celoplanetární počítačový systém, jako byl JEVEX; plánování a jiné funkce budou nicméně vyžadovat rozsáhlý systém zpracování informací a naštěstí byl k dispozici stroj právě správné velikosti – ZORAC. *Shapieron* natrvalo přistál na Jevlenu a ZORAC se stal jádrem nové sítě, která měla jednoho dne dosáhnout meziplanetárních rozměrů a nakonec splynout s VISARem.

Planeta Jevlen, dočasně zbavená počítačů, navíc byla ideální místo, kde se posádka *Shapieronu*, vzdálená pětadvacet milionů let od své vlastní civilizace, mohla vzpamatovat a přizpůsobit thurienské

společnosti. Garuth, jeho lidé a ZORAC před sebou znovu měli důležitou práci, zajímavou budoucnost a svůj vlastní domov.

Na Zemi se Mikolaj Sobroskin stal sovětským ministrem zahraničí v novém režimu, který se vynořil z trosek starého. Díky machinacím Kremlu, které zřejmě nikdy nebudou zcela odhaleny, se Verikoff stal poradcem pro mimozemskou vědu a zapsal se do historie jako první mimozemšťan, který si úspěšně zažádal o pozemské občanství.

Na americkém ministerstvu vnitra se Karen Hellerová a Norman Pacey na Packardův příkaz postavili do čela týmu, který měl připravit podklady pro zbourání staleté bariéry podezřívavosti mezi Východem a Západem a vybudování nové éry všeobecné prosperity na základě ekonomické i průmyslové síly amerického i sovětského titána a materiálních a lidských zdrojů zemí Třetího světa. Mezinárodní síť, která rozpoutala první světovou válku, financovala bolševickou revoluci i nástup Hitlera, způsobila pozdější krize na Středním východě a v jihovýchodní Asii, nechala celou planetu financovat vlastní program vydírání pomocí jaderného zbrojení a stála za řadou dalších zajímavých věcí detailně popsaných v JEVEXových záznamech, byla na nejlepší cestě k naprosté zkáze.

Po oproštění od vlivů, které s ním manipulovaly jako s ohniskem globální moci předávané přímo do rukou Jevlenů, mělo být OSN přebudováno na nástroj, jenž měl Zemi pomoci zaujmout své místo v mezihvězdné společnosti. A bude to docela důležité místo – ani lidé jako Clifford Benson, plukovník Shearer a Sobroskinovi generálové se tam neztratí. Protože vzdor vší své vědě a technologii se Ganymeďané naučili, že rozhodně neuškodí zachovat si silnou pravou ruku; kdo ví, kolik dalších Broghuiliů ještě čeká v neprozkoumaných částech Galaxie?

Přijdou i takové dny, ale to bude ještě trvat dlouho. Mezitím bylo třeba se na to připravit – celá planeta musela dostat odpovídající vzdělání a celý systém přírodních věd se musel opravit a aktualizovat. VOOSN načrtla předběžné plány pro spojení Navikomů do nové superdivize vedené Caldwellem – ten se měl přestěhovat do Washingtonu a začít s mamutím úkolem přepracování plánů dlouhodobých vesmírných projektů ve světle ganymeďanské

technologie a zahájení studií pro integraci vybraných částí pozemské komunikační sítě do VISARa. Hunt se měl stát zástupcem ředitele a Danchekker, vzrušený představou neomezeného přístupu k přehršli cizích světů, každý s vlastní biologií a evolucí, přijal místo ředitele xenobiologické sekce. Tedy – tvrdil, že to je důvod, proč chce jet do Washingtonu. V organizační struktuře samozřejmě Caldwell nezapomněl ani na Lyn.

Ale skutečný hrdina této války, kterého by nikdo a nic nedokázalo nahradit, byl VISAR. Calazar svolil, aby VISAR dostal Uttan a mohl ho spravovat podle vlastního uvážení, užívat si nezávislost a přitom dále rozvíjet svůj druh inteligence, jak se mu zlíbí. Ale pouto s jeho stvořiteli se nepřeruší – v příštích letech a staletích bude při expanzi do Galaxie hrát hlavní úlohu tatáž aliance lidí a Ganymeďanů, organických a anorganických instinktů a schopností, která se už nyní výborně osvědčila.

Epilog

Před leteckou základnou Andrews v Marylandu, jen pár kilometrů od Washingtonu, stála vojenská čestná stráž a zástupy cizích velvyslanců. Řada černých limuzín před nimi pomalu zastavila. Byl krásný, slunečný den a tisíce lidí shromážděných za plotem byly podivně tiché.

Hunt vystoupil z druhého auta za vozem s prezidentskou standartou a pomohl ven Lyn, zatímco šofér jim přidržel dveře. V černém trojdílném obleku s proužkem, naškrobených manžetách a límečku a pevně uvázané kravatě se cítil trochu nesvůj. Jako další vystoupil Danchekker, podobně oblečený, i když mu nic úplně nesedělo, a za ním Caldwell a skupina vyšších představitelů VOOSN.

Hunt se rozhlédl. Mezi letouny zaparkovanými v pozadí rozeznal perceptron. „Není to tu jako doma?“ poznamenal. „Scházejí tu zatlučená okna a chtělo by to kapku sněhu a pár hor.“

„Nikdy bych neřekla, že jsi sentimentální.“ Lyn vzhlédla. „Modré nebe a spousta zeleně. To mi stačí.“

„Nejsi zřejmě romantik, co touží po starých časech,“ usmál se na ni Danchekker.

Lyn potřásla hlavou. „Po tom, jak jsem pořád lítala sem a tam, budu spokojená, jestli už v životě McCluskyho neuvidím.“

„Nepotrvá dlouho a možná tě pošleme někam mnohem dál,“ upozornil ji Caldwell.

Sovětský premiér s delegací dosud nevystoupili z auta přímo před nimi, ale americký prezident s doprovodem se už shromažďovali. Karen Hellerová a Norman Pacey se odpoutali od skupiny a přešli k Vikovi a Lyn. „No, tak si zvykněte,“ Pacey obsáhl okolí jediným gestem. „Nějakou dobu to bude váš domov. Mám takový pocit, že to bude něco jako vaše soukromé letiště. Budete tady mít spoustu práce.“

„Právě jsme o tom mluvili," řekla Lyn. „Zdá se, že Vic dává přednost McCluskymu."

„Kdy se stěhujete do Washingtonu?" chtěla vědět Karen.

„Nejdřív tak za pár měsíců," odpověděl Caldwell.

Karen se podívala na Danchekkera. „Úplně nejdřív si musíme někde dát večeři, Chrisi. Jako náhradu za všechny ty blafy na Aljašce."

„Znamenitý nápad," odpověděl Danchekker. „Plně se s ním ztotožňuji." Lyn šťouchla Hunta do žeber. Ten se odvrátil a zašklebil se.

Pacey se podíval na hodinky a ohlédl se. Sobroskin a sovětská delegace právě vystupovali. „Už je skoro čas," řekl. „Měli bychom vyrazit." Přešli k sovětské delegaci a připojili se k ní; se všemi členy se setkali už předtím ve společenské místnosti. Společně se potom vydali k prezidentovi a jeho doprovodu, kteří stáli před kavalkádou limuzín. Když se zastavili, Sobroskin se protlačil k Paceymu. „Přišel ten den, můj příteli. Děti uvidí jiné světy pod jinými hvězdami."

„A já jsem ti slíbil, že se toho dočkáš," odvětil Pacey.

Packard se zvědavě podíval na Paceyho. „Co jste tím myslel?"

Pacey se usmál. „Je to dlouhá historie. Někdy vám ji musím vyprávět."

Packard se otočil ke Caldwellovi. „No, Greggu, tentokrát aspoň vím, co mám očekávat. Víš, myslím si, že tohle nikdy úplně nepřekonám."

„Ale neboj. My ostatní jsme k tomu taky neměli daleko."

Na otevřeném prostranství se znovu zastavili, v úhledných skupinách s týmem z McCluskyho včetně Jerola Packarda vpředu a s americkými a sovětskými vůdci po boku; před oběma delegacemi stáli Pacey a Sobroskin. Vzadu se pak tísnilo VOOSN a další skupiny ze zbývajících aut. Všichni upírali pohled k nebi a čekali. A najednou jimi všemi projela vlna vzrušení a rozšířila se i na davy venku.

Uviděli loď: byla to jen malá tečka na obloze, ale rostla. Za chvíli už byla zřetelná její stříbřitá barva, která odrážela světlo, a potom lidé spatřili, že má tvar úzkého klínu se zakřivenými hranami, které se na konci sbíhají do dvou ostrých špicí. A pořád rostla.

Hunt otevřel ústa, když začala být rozeznatelná vyvýšená místa na trupu – pomocné prostory na spodní straně, aerodynamické kryty, výstupky, kupole a vížky. Teprve teď začínal opravdu chápat, jak je ta věc vlastně velká. Okolo něj se ozývaly užaslé výkřiky a zdálo se, že dav úplně strnul. Musela být dlouhá celé kilometry… nebo desítky kilometrů – nedalo se to určit. Narostla tak, že zabírala polovinu oblohy jako obrovský bájný pták vznášející se nad Marylandem. A klidně mohla být teprve ve stratosféře nebo dokonce ještě dál.

Hunt viděl thurienské generátory a dozvěděl se, že jejich rozměry se měří v tisících kilometrů, ale to bylo ve vesmíru, kde se nedaly s ničím srovnávat. Jeho smysly byly ušetřeny přímé konfrontace a stačila jen představivost, aby se s těmi čísly poprala. Tohle bylo jiné. Stál na Zemi a kolem něj se tyčily stromy, domy a všechno ostatní, co tvořilo známý, nezpochybnitelný svět, do něhož byly podobné vpády zakázané. Dokonce i vzdálenost od obzoru k obzoru, kterou vnímal, přestože nebyla přímo vidět, určovala perspektivu, definovala, co je povoleno, tvořila pravidla a zaváděla meze. Thurienská loď se sem nehodila. Ta patřila do světa jiných měřítek; porušovala všechna známá pravidla a vysmívala se všem mezím. Cítil se jako brouk, který právě pochopil, co je doopravdy zač ten palec před ním, nebo mikrob, který spatřil oceán. Jeho mysl to jednoduše nedokázala přijmout. Smysly se bouřily proti tomu, co viděl. Mozek se pokoušel najít ve vzpomínkách něco, co by mu mohlo pomoci, ale nakonec to vzdal.

Hypnotický trans, který se Hunta zmocnil, prolomilo až světlo, jež se mu pohybovalo v zorném poli. Mezi lidmi kolem něj to zašumělo, když to uviděli. Něco klesalo k povrchu; bylo to mnohem níž než loď samotná, takže to už muselo klesat nějakou dobu. Tiše se to snášelo přímo doprostřed základny. Byl to zploštělý, velice protáhlý elipsoid z ryzího zlata, úplně hladký kromě dvou nízkých, ostře protáhlých ploutví na horní straně. Bezhlučně přistál kousek od nich; přední část mířila přímo na Hunta a ostatní. Na zhruba deset vteřin padlo na základnu ticho.

A potom se přední spodní část stroje pomalu vyklopila a vytvořila tak širokou, nízkou rampu až k zemi; horní konec se ztrácel v jasné žluté záři. Lyn propletla prsty s Huntovými a stiskla je, když

se ze světla vynořilo prvních asi dvanáct dvouapůlmetrových postav a začalo sestupovat po rampě. Na konci se zastavili, aby pohlédli na čekající Terrany.

Uprostřed stál Calazar, snadno rozeznatelný i bez své stříbrné pláštěnky a zelené tuniky, a po jednom boku měl Frenuu Showm a Porthika Eesyana se zástupcem Morizalem. Na druhé straně stál Garuth se Shilohin, Moncharem a dalšími Ganymeďany ze *Shapieronu*, jejichž světle šedá kůže je snadno odlišovala od tmavších, subtilnějších Thurienců. Tým z McCluskyho na tuhle chvíli čekal už dlouho. Poprvé od přistání perceptronu a jejich první váhavé cesty dovnitř neviděli Thurience jen jako neurální simulaci přenášenou přes mnoho světelných let. Tentokrát byli skuteční.

Kapely v pozadí začaly hrát. Dav byl tichý, stále ještě omráčený podívanou na obloze. Potom se Ganymeďané znovu pohnuli s uspořádanou, neuspěchanou důstojností a Caldwell vystoupil do čela týmu z McCluskyho, který se s nimi měl setkat na půli cesty.

„Občas to bylo pěkně těsně, ale myslím, že to Země dokázala," zašeptala Lyn, když se všichni pohnuli.

„Mluvíš, jako by už bylo po všem," zamumlal Hunt vedle ní. „Tohle je teprve začátek."

A také byl. Pro Ganymeďany to znamenalo konec úkolu, na kterém pracovali mnoho tisíc let; pro obyvatele Jevlenu změnu myšlení i směru; a pro VISARa novou fázi existence.

Ale pro druh *Homo sapiens* to byl úplně nový začátek.

Dědicové hvězd byli konečně připraveni ujmout se svého léna.

James P. Hogan
Hvězda Obrů

Překlad Marek Čtrnáct
Odpovědný redaktor Michael Bronec
Korektury Helena Šebestová
Sazba LASER books s.r.o.
Obálka David A. Hardy
Grafické zpracování obálky Mirek Dvořák, Dataprint
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Vydalo nakladatelství ***Straky na vrbě***
jako svou 24. publikaci,
svazek 8 edice Západní fantastika
Vydání první, Praha 2002
Náklad 2.000 výtisků
Cena 180 Kč

ISBN 80-86428-13-3